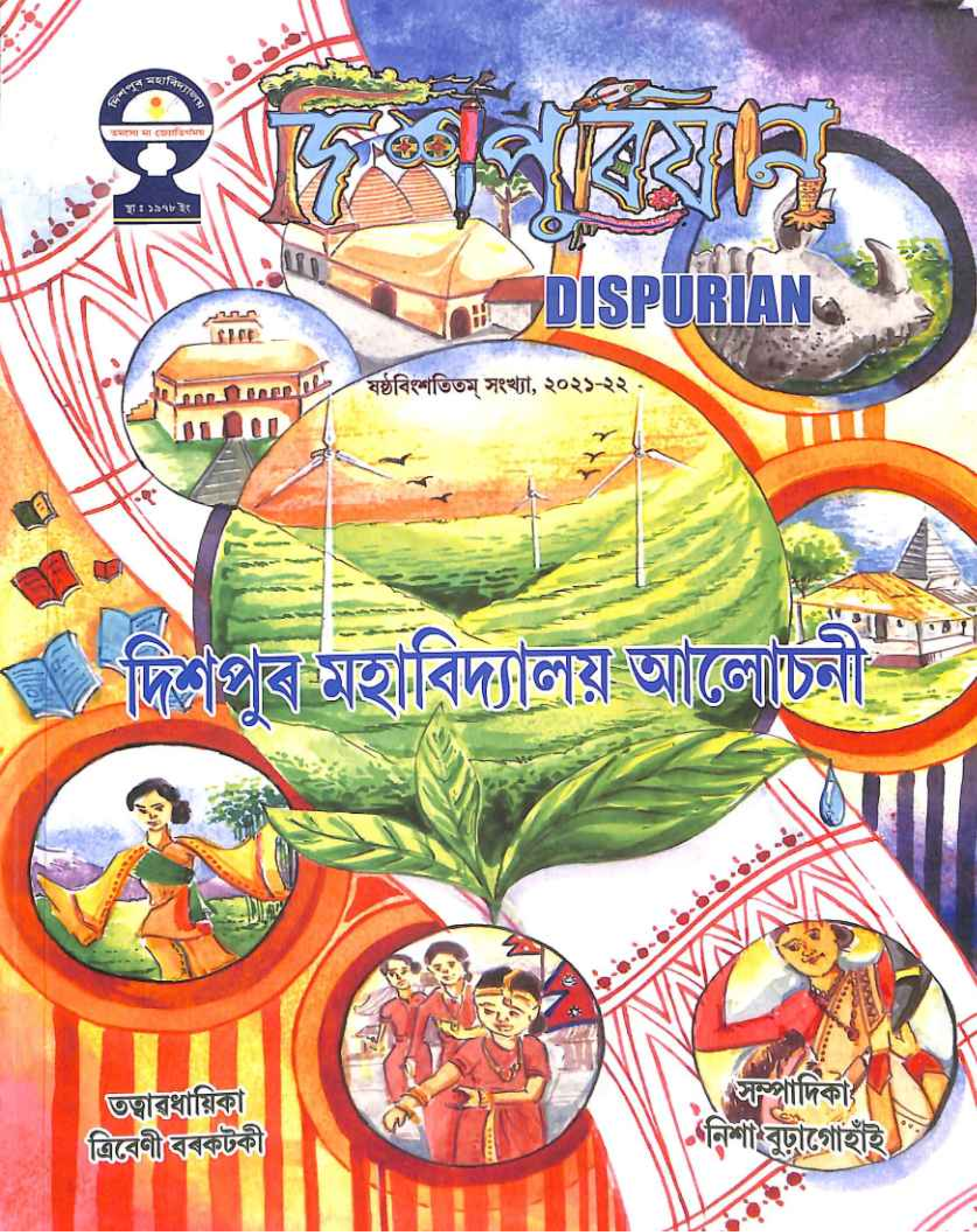
দিশপুৰিয়ান
DISPURIAN
ষষ্ঠবিংশতিতম্ সংখ্যা, ২০২১-২২
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী
তত্বাৱধায়িকা
ত্ৰিবেণী বৰকটকী
সম্পাদিকা
নিশা বুঢ়াগোহাঁই

মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত

কথা ঃ ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি (১৯৫০-২০২৩)
সুৰ ঃ তৰালি শৰ্মা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
অলেখ প্ৰাণত তোলা ছন্দ
অমল অংশুমালা
নীৰৱে বিলাই
আমাক কৰিলা তুমি ধন্য।।

হেজাৰজনেৰে হ'ল
মুখৰ প্ৰাংগণ
উদাৰ চিন্তে কৰা
জ্ঞান বিকিৰণ
প্ৰজ্ঞা নিষ্ঠা প্ৰীতি
তোমাৰেই দান
সফল কৰিলা কত স্বপ্ন।।

শিথিল বক্ষ জুৰি
তুলিলা স্পন্দন
মুক্ত দীপ্ত কৰা
ছায়াঘন মন
অতুল বিভৱ যাচি
শতেকজনক
আমাক কৰিলা মনোমুগ্ধ।।

মহাবিদ্যালয় সংগীত ঃ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতটি ৰচনা কৰে- গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নৃতত্ত্ব বিভাগৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক তথা বিশিষ্ট সাহিত্যিক, গীতিকাৰ ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধিয়ে (১৯৫০-২০২৩)। ড° মেধিয়ে অসমীয়া সাহিত্য জগতলৈ বৰঙণি আগবঢ়োৱাৰ লগতে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়, কে. চি. দাস কৰ্মাচ কলেজ, জে.বি. ল কলেজ, দুধনৈ কলেজ, পুঠিমাৰি কলেজ, বেজেৰা আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়, অসম কিক বক্সিং সংস্থা, গুৱাহাটী ক্ৰীড়া সন্থা আৰু অনেক অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ বাবে শীৰ্ষ সংগীত ৰচনা কৰি অসমৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ অনবদ্য অৰিহনা যোগাইছে। মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতটিত সুৰ আৰোপ কৰে ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা প্ৰাপক বিশিষ্ট কণ্ঠ শিল্পী শ্ৰীমতী তৰালি শৰ্মাই।

২০২২ চনৰ এপ্ৰিল মাহত গীতটি গুৱাহাটী জু-ৰোডস্থিত ষ্টুডিঅ' ড্ৰিমচ্‌ত বাণীবদ্ধ কৰা হয়। গীতটিত কণ্ঠদান কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল ক্ৰমে— অনিৰ্বান বৰ্মন, ঋতুপৰ্ণ আবাং, হীৰকজ্যোতি কলিতা, মৰমী দেৱী, সীমাশ্ৰী শৰ্মা, নিশিপ্ৰিয়া কোঁৱৰ, সেৱাশ্ৰী বৈশ্য আৰু নিবেদিতা মেধি। সামগ্ৰীক ব্যৱস্থাপনা কৰে— ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা (মুৰব্বী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়) আৰু জিণ্টু বৰদলৈ (ষ্টুডিঅ' ড্ৰিমচ)।

২০২২ চনৰ মে' মাহৰ ৭ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত আয়োজন কৰা 'আজাদী কা অমৃত মহোৎসৱ'ৰ সভাত মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতটি পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে পৰিৱেশন কৰা হয়। এই সভাত উপস্থিত আছিল অসমৰ বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলৰ লগতে ভাৰত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ লগত জড়িত কেইবাজনো মুক্তি যুঁজাৰু।

দিশপুৰিয়ান

DISPURIAN

ষষ্ঠবিংশতিতম্ সংখ্যা, ২০২১-২২

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

তত্বাৱধায়িকা
ত্ৰিবেণী বৰকটকী

সম্পাদিকা
নিশা বুঢ়াগোহাঁই

DISPURIAN 26th edition (2021-2022) : An annual magazine of Dispur College, Guwahati, edited by Smt. Nisha Buragohain under the supervision of Mrs. Tribeni Barkataky and published by Dispur College on behalf of Dispur Colege Students' Union, Guwahati - 781006, on August 2023.

সম্পাদনা সমিতি - 'দিশপুৰিয়ান'

বহি থকা (বাওঁফালৰ পৰা) ঃ ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য, ড° অজয় মিত্ৰ, ড° নৱজ্যোতি বৰা (অধ্যক্ষ), ড° সুনীতা আগৰৱালা (উপাধ্যক্ষা), ত্ৰিবেণী বৰকটকী (তত্ত্বাৱধায়িকা), ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা
থিয় হৈ থকা (বাওঁফালৰ পৰা) ঃ সমীৰণ গগৈ (ছাত্ৰ সদস্য), অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, নিশা বুঢ়াগোহাঁই (সম্পাদিকা), কল্পজ্যোতি দাস (ছাত্ৰ সদস্য)

'দিশপুৰিয়ান'ৰ সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ ড° নৱজ্যোতি বৰা
উপ-সভাপতি ঃ ড° সুনীতা আগৰৱালা
উপদেষ্টা ঃ ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা, ড° বীণা চৌধুৰী
তত্ত্বাৱধায়িকা ঃ ত্ৰিবেণী বৰকটকী
সম্পাদিকা ঃ নিশা বুঢ়াগোহাঁই
শিক্ষক সদস্য ঃ ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য, ড° অজয় মিত্ৰ, ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা
ছাত্ৰ সদস্য ঃ সমীৰণ গগৈ, কল্পজ্যোতি দাস
বেটুপাত ঃ ঋতুৰাজ কোঁৱৰ
স্কেচ ঃ সমীৰণ গগৈ, কল্পজ্যোতি দাস, অংকিতা বৰ্মন
মুদ্ৰক ঃ গিৰিজা এণ্টাৰপ্ৰাইজ, দিশপুৰ, গুৱাহাটী-৬

শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছো-

সাহিত্য একাডেমী বঁটা প্ৰাপক তথা বিশিষ্ট গল্পকাৰ অতুলানন্দ গোস্বামী, বৰপেটা সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ তথা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে বঁটাপ্ৰাপক বশিষ্ঠ দেৱশৰ্মা, বিশিষ্ট চিত্ৰ শিল্পী নীলপৱন বৰুৱা, বিশিষ্ট অভিনেতা নিপন গোস্বামী, অসম গৌৰৱ বঁটা বিজয়ী কল্পনা বড়ো, বিশিষ্ট সাহিত্যিক তথা অধ্যাপক ড° শিৱনাথ বৰ্মন, অসমীয়া ছবিনিৰ্মাতা তথা চিত্ৰশিল্পী পুলক গগৈ, বিশিষ্ট সাহিত্যিক তথা সমাজ বিজ্ঞানী অধ্যাপক ড° প্ৰফুল্ল মহন্ত, বিশিষ্ট কণ্ঠ শিল্পী অপূৰ্ব বেজবৰুৱা, বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী অনুপমা ভট্টাচৰ্য, আৰক্ষী বিষয়া চিৰঞ্জীৱী দত্ত, বিশিষ্ট অভিনেতা তথা নাট্যশিল্পী সাধন হাজৰিকা, নট সূৰ্য ফণীশৰ্মা বঁটাপ্ৰাপ্তক ভোলা কটকী, বিশিষ্ট সাংবাদিক প্ৰতাপ বৰদলৈ, অভিনেতা জ্ঞানেন্দ্ৰ পল্লৱ বৰুৱা, কিশোৰ দাস, পংকজ পূজাৰী, ক্ৰিকেট খেলুৱৈ কৌস্তুভ কাশ্যপ বৰুৱা, বিশিষ্ট শাস্ত্ৰীয় নৃত্য শিল্পী গৰিমা হাজৰিকা, লেখক তথা গৱেষক প্ৰবীন চন্দ্ৰ দাস, অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক ড° অমল ৰাজখোৱা, কাৰ্টুনিষ্ট ৰবীন বৰুৱা, দেশৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ জোৱানসকল, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগত প্ৰাণ হেৰুৱা লোকসকলৰ লগতে জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ আঁতৰি যোৱা সকলোলৈ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ তৰফৰ পৰা একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনালোঁ।

সম্পাদিকা
দিশপুৰিয়ান

উচৰ্গা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ

সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত

ষষ্ঠবিংশতিতম্

মুখপত্ৰ

'দিশপুৰিয়ান'

উচৰ্গা কৰা হ'ল

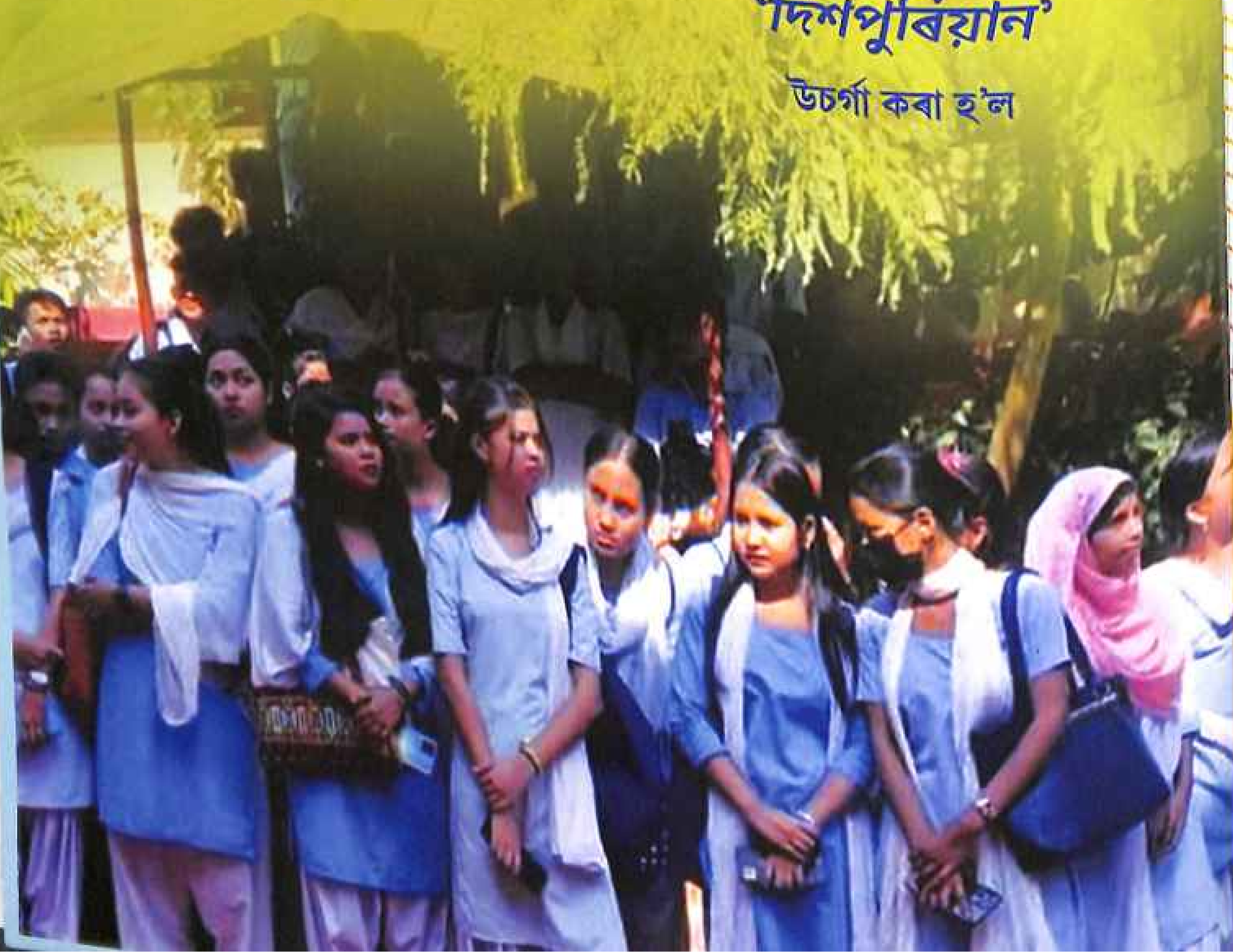

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

সত্যমেব জয়তে

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ
২২ মাঘ, ১৪২৯ ভাস্কৰাব্দ
৬ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৩ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান' প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে বুলি জানিবলৈ পাই সুখী হৈছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত বিদ্যাৰ্থীয়ে এদিন দেশৰ ভৱিষ্যত নিৰূপণ কৰিব। দেশ নিৰ্মাণৰ গধুৰ দায়িত্ব লাভ কৰিবলৈ লাগে আকাংক্ষা বা অধিক শুদ্ধকৈ ক'বলৈ গ'লে উচ্চাকাংক্ষা। আমাৰ সমাজত উচ্চাকাংক্ষাক বহুক্ষেত্ৰত এটা ঋণাত্মক দৃষ্টিকোণেৰে চোৱা হয়। কিন্তু মই ক'ব খোজো যে উচ্চাকাংক্ষা হৈছে মানুহৰ অন্তৰত নিহিত থকা এক সুস্থ আৰু যোগাত্মক প্ৰবৃত্তি। উচ্চাকাংক্ষা এটা ঋণাত্মক ধাৰণা নহয়, বৰঞ্চ উচ্চাকাংক্ষাই ব্যক্তি এজনৰ চৰিত্ৰৰ এটা মহৎ দিশ প্ৰতিফলিত কৰে। উচ্চাকাংক্ষী বিদ্যাৰ্থী সেইজন যাৰ মাজত এটা আত্মবিশ্বাস আৰু দৃঢ়মনা ব্যক্তিত্ব প্ৰকট হয়।

উচ্চাকাংক্ষী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ কামখিনি কৰোতে, প্ৰয়োজনীয়খিনি কৰাৰ উপৰি অতিৰিক্ত কিছু কৰাৰ প্ৰেৰণাৰে উদ্বুদ্ধ হৈ থাকে। বিশিষ্ট চিন্তাবিদ হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে কৈছিল— নিজৰ নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত অসামান্য সাফল্য অৰ্জন কৰা বহুতো মানুহক সোধা হৈছিল যে আপোনাৰ অসাধাৰণ সাফল্যৰ গোপন ৰহস্যটো কি? তেওঁলোকৰ উত্তৰটো আছিল এনেকুৱা— 'আমি যিমান পৰিশ্ৰম কৰা দৰকাৰ তাতকৈ অকণমান হ'লেও বেছিকৈ কৰোঁ। যিমান সময় কাম কৰা দৰকাৰ তাতকৈ কেইমিনিটমান হ'লেও বেছিকৈ কৰোঁ। যিমানখিনি দায়িত্ব লোৱা দৰকাৰ তাতকৈ স্বেচ্ছাই অলপ বেছিকৈ দায়িত্ব লওঁ। আমাৰ পৰা যিমানখিনি আশা কৰা হয় তাতকৈ অকণমান হ'লেও বেছিকৈ দিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ।' যিবোৰ মানুহৰ উচ্চাকাংক্ষা নাই তেওঁলোকে কৰে মাত্ৰ সেইখিনি কাম যিখিনি নকৰিলে নহয়। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উচ্চাকাংক্ষাক কৰ্ষণ কৰক তাকেই কামনা কৰিলোঁ।

মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশৰ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Prof. Pratap Jyoti Handique
Vice Chancellor
E-mail ID : vc@gauhati.ac.in

শুভেচ্ছা বাণী

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'ৰ ষষ্ঠবিংশ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ। আশা কৰিছোঁ আলোচনীখনত সন্নিৱিষ্ট লিখনীসমূহৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে প্ৰতিভা বিকাশৰ সুযোগ লাভ কৰিব। মোৰ বিশ্বাস আলোচনীখনত প্ৰকাশ পাবলগীয়া উন্নতমানৰ লিখনীসমূহে সমাজলৈ এক শুভ বাৰ্তা কঢ়িয়াই আনিব আৰু লিখনীসমূহে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিব। আলোচনীখনৰ লগত জড়িত শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোকে মই আন্তৰিক অভিনন্দন জনালোঁ।

দিনাংক ঃ ১৭-০৪-২০২৩

(ড° প্ৰতাপজ্যোতি হান্দিকৈ)
উপাচাৰ্য
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

Address: Guwahati-781014 Assam:India
Phone: 7099023760
Web : www.gauhati.ac.in

UNIVERSITY OF SCIENCE & TECHNOLOGY MEGHALAYA
Accredited 'A' Grade by NAAC
nirf India Ranking-2022 (151-200)
Unveiling Excellence

Dr. Balendra Kumar Das
Pro Vice Chancellor
Rtd. Principal, Paschim Guwahati Mahavidyalaya
Former President, Assam College Principals' Council
Former Member Gauhati University Court/EC/AC etc.

Mobile: +91 94350-12558
+91 70869-29097
Email: balendradas1958@gmail.com

Message From Governing Body President

It is a matter of immense pleasure for me to learn that Dispur College, is going to publish its annual Magazine 'Dispurian' for the session 2021-22. College Magazine is a strong medium for the constituent members of a college for an intellectual exercise. It also provides scope for manifestation of hidden talents in the college. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time. Contributors to the magazine, have made a good exercise to uphold the values of the college through their creativity.

The magazine of a college works as a mirror of minds and intellectuals at the period when it is published by manifesting different academic, economic, political and social problems at that particular time frame. Thus, we sincerely hope that this magazine will reflect the real time problems and prospects of different spheres of the period.

I thank all the people behind the screen in publishing this including editor, editorial board, people from the press, Principal and management of Dispur College.

I wish all success in this endeavour and hope the Magazine will be well accepted by the readers.

(Dr.Balendra Kumar Das)
Pro Vice Chancellor, USTM

Techno City, Kling Road, Baridua, 9th Mile, Ri-Bhoi District, Meghalaya-793101, India
Ph: 9508 444 000, 0361-2895030; E-mail: ustm2011@gmail.com; Website: www.ustm.ac.in

FROM THE DESK OF PRINCIPAL

Dear Readers,

I am delighted to inform you about the upcoming publication of our annual college magazine, "Dispurian." This cherished tradition has been thriving and providing a valuable platform for our students and faculty to showcase their creative and research-oriented writings.

For the past two decades, the "Dispurian" has played a significant role in discovering and nurturing talents within our college community. It has been a testament to the intellectual curiosity and brilliance of our students and faculty. This edition of the magazine will continue to foster a spirit of exploration and innovation.

The primary objectives of the "Dispurian" have always been to provide a medium for our students and faculty to express their thoughts, ideas, and talents. It serves as a gateway for intellectual exchange and collaboration, allowing us to delve into diverse fields of study and gain new perspectives. I have no doubt that this edition of the magazine will uphold these objectives and provide a platform for our talented individuals to shine.

As we eagerly await the publication of the "Dispurian," I extend my best wishes to the entire Editorial Team, contributors, and all those involved in bringing this magazine to life. Your dedication, hard work, and commitment to excellence are truly commendable. I have no doubt that your efforts will result in a publication that will inspire, inform, and entertain our college community.

I encourage everyone to immerse themselves in the pages of the "Dispurian" and appreciate the incredible talents and insights it showcases. Embrace the diverse range of articles, poems, research papers, and creative works that reflect the vibrant spirit of our college. I am confident that this magazine will bring immense benefits to all those involved, fostering a sense of pride and accomplishment within our college community.

Once again, congratulations and best wishes to the team behind the "Dispurian." May your collective efforts continue to illuminate the intellectual landscape of our college and pave the way for a future filled with academic excellence and creativity.

Date:

(Dr. Navajyoti Borah)
Principal,
Dispur college

তত্বাৱধায়িকাৰ কলমৰ পৰা —

১৯৭৮ চনত গুৱাহাটী মহানগৰীৰ নৰকাসুৰ পাহাৰৰ পাদদেশত পুৰণি দিচপুৰ গাঁও আৰু গণেশগুৰিৰ মধ্যভাগত প্ৰাণ পাই উঠিছিল দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়। সময়ৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয়খনেও শিক্ষাৰ লগতে অন্যান্য দিশটো সুনাম অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এখন দেশৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে দেশখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওপৰত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সকলো দিশে আগবঢ়াই লৈ যোৱাটো শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী তথা ইয়াৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তিৰে দায়িত্ব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিন্তন মননৰ বিকাশৰ এক উপায় হৈছে এখন আলোচনী, যিয়ে তেওঁলোকৰ সৃজনীশীলতাৰ আত্মপ্ৰকাশৰ বাবে এখন মঞ্চ প্ৰদান কৰে। তেনে এখন মঞ্চ প্ৰদান কৰাৰ উদ্দেশ্যে ১৯৯২-৯৩ বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়খনে 'অৰুণ' নামেৰে প্ৰথম সংখ্যাৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত, ২০১৭ চনৰ ১৯ জানুৱাৰীত মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বসন্মত সিদ্ধান্ত মৰ্মে মহাবিদ্যালয়ৰ নামৰ লগত সংগতি ৰাখি 'অৰুণ'ক 'দিশপুৰিয়ান' নামেৰে নামাংকিত কৰা হ'ল। একবিংশতম সংখ্যাৰপৰা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে 'দিশপুৰিয়ান' নামেৰে প্ৰকাশ পাবলৈ ধৰিলে। উল্লেখযোগ্য যে নামৰ পৰিবৰ্তন হ'লেও আলোচনীখনে স্বকীয় বৈশিষ্ট আৰু ঐতিহ্য পূৰ্বৰ দৰেই ধৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে।

জন্মলগ্নৰে পৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃজনশীলতাক উলিয়াই আনিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ লগতে সাহিত্যৰ জগতখনৰ লগত সকলোকে চিনাকি কৰি দিবলৈ প্ৰয়াস কৰি আহিছে। আলোচনীখনে বিভিন্ন শীতান অৰ্ন্তভুক্ত কৰি নতুন নতুন জ্ঞানৰ সন্ধান দিয়াৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। অতিথি শিতানৰ অৰ্ন্তভুক্তিৰে অসমৰ বিশিষ্ট সাহিত্যিক, গৱেষক তথা নামজ্বলা ব্যক্তিসকলৰ লিখাসমূহ পঢ়িবলৈ সকলোৱে সুযোগ পাইছে।

'দিশপুৰিয়ান'ৰ তত্বাৱধায়িকা হিচাপে মোৰ এইবাৰ তৃতীয় কাৰ্যকাল। যোৱা দুটা বৰ্ষৰ দৰে এই বছৰো মই আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত সকলোৰে পূৰ্ণ সহাৰি পাইছো। ইয়াৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰম। বিশিষ্ট সাহিত্যিক, সমালোচক অধ্যাপক ড° শৈলেন ভৰালীদেৱৰ পঞ্চবিংশতম সংখ্যাৰ পৰ্য্যালোচনাটোৱে এই সংখ্যাৰ আলোচনীখন প্ৰকাশত পথ প্ৰদৰ্শকৰ ভূমিকা পালন কৰিছে, লগতে আলোচনীখনৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰি তুলিছে। তেখেতলৈ মোৰ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মনোজ কুমাৰ দাসৰ 'Some Fact about Entrepreneurship' শীৰ্ষক লেখনিটোৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উদ্যোগ আৰু উদ্যোগ স্থাপনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় দিশবোৰৰ বিষয়ে জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰিব বুলি আশা কৰিলো।

তেখেতলৈ মই অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু ইংৰাজী প্ৰশিক্ষক প্ৰণামী বৰকটকীৰ 'Exploring the Job Market' শীৰ্ষক লিখনিটোৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক চাকৰিৰ সাক্ষাৎকাৰ সম্পৰ্কীয় বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাৰ জ্ঞান দিছে। তেওঁৰ এই বহুমূলীয়া লিখনিটোৰ বাবে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্য মণ্ডলী, শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলোৰে সমূহীয়া প্ৰচেষ্টাত 'দিশপুৰিয়ান'খনে পূৰ্ণাংগ ৰূপ পাইছে। ষষ্ঠ বিংশতিতম 'দিশপুৰিয়ান'খনৰ তত্বাৱধায়িকা হিচাপে কাম কৰিবলৈ সুযোগ দিয়া বাবে আৰু সকলো দিশৰ পৰা সহায়-সহযোগিতা, পৰামৰ্শ তথা উৎসাহ উদ্দীপনা আগবঢ়োৱা বাবে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা মহোদয়ক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যয়ে আগবঢ়োৱা সহায়-সহযোগৰ বাবে সকলোকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোক সকলো দিশৰ পৰা সহায় আগবঢ়োৱা আৰু প্ৰতিটো সময়তে উৎসাহ জগোৱা ড° প্ৰণিতা শৰ্মা, ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য, আৰু গীতিলেখা ভাগৱতীক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰিও উপাধ্যক্ষা ড° সুনিতা আগৰৱালা, ড° অজয় মিত্ৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতাৰ দিহ পৰামৰ্শৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে ইংৰাজী বিভাগৰ ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, স্মৃতি দেউৰী, বিনয় চেতিয়া, সুত্ৰি মালাকাৰ আৰু অসমীয়া বিভাগৰ লিমা কলিতাক মোৰ বিশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আলোচনী সম্পাদিকা নিশা বুঢ়াগোহাঁইৰ লগতে সমীৰণ গগৈ, ঋতুৰাজ কোঁৱৰ, প্ৰাঞ্জল প্ৰতিম ভট্টাচাৰ্য্য আৰু য়ানা শৰ্মাক তেওঁলোকৰ সহযোগিতাৰ বাবে বিশেষ ভাৱে শলাগ ল'লো। আলোচনীখন সুন্দৰ কৰি সজাই-পৰাই প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা বাবে গিৰিজা এণ্টাৰপ্ৰাইজৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সম্পাদনা সমিতিয়ে এখন নিৰ্ভুল আৰু সৰ্বাংগ সুন্দৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি উলিয়াবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছোঁ, অজানিতে কৰা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলোঁ আৰু সদৌটিক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। 'দিশপুৰিয়ান' আৰু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

'জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'
'জয়তু দিশপুৰিয়ান'
ধন্যবাদেৰে-

ত্ৰিবেণী বৰকটকী
ত্ৰিবেণী বৰকটকী
তত্বাৱধায়িকা

সম্পাদকৰ কলমৰ পৰা

"মহাকাশে দিলে মোক বিশাল দৃষ্টি
আৰু ধুমুহাই প্ৰচণ্ড শক্তি
ব্ৰজই দিলে মোক উদাত্ত কণ্ঠ
আৰু দিলে সাহসৰ মুক্তি।।"

ড° ভূপেন হাজৰিকা

মানুহ হৈছে সমাজ প্ৰিয় জীৱ। সেয়েহে সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই সমাজৰ লগত জড়িত হৈ থাকে। কিন্তু কিছু বছৰ আগলৈ ঘূৰি চালে দেখা যায় যে বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাৰ তুলনাত আগৰ সময়ছোৱাৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য দেখা যায়। এই পাৰ্থক্যৰ মূল বিচাৰিবলৈ গ'লে পোন প্ৰথমেই আমি 'বিশ্বায়ণ' শব্দটোলৈ আঙুলিয়াব লাগিব। বৰ্তমান সময়ত চাবলৈ গ'লে আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাত কম পৰিমাণে হ'লেও বিশ্বায়ণৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখা গৈছে।

ইয়াৰ উপৰিও সমাজ ব্যৱস্থা জুৰুলা হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আমি প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ কিছু কিছু ক্ষেত্ৰক দোষ দিব পাৰোঁ। ইয়াত আমি ক'ব বিচৰা নাই যে প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰেই দোষ আছে, কিয়নো যিকোনো বস্তুৰেই ভাল গুণৰ লগত বেয়া গুণ থকাটো স্বাভাৱিক। বৰ্তমান সময়ত দেখিবলৈ পোৱা যায় যে এচামে এই প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ সৎ ব্যৱহাৰ কৰি ধনাত্মক দিশৰ পিনে অগ্ৰসৰ হৈছে; আকৌ কিছু সংখ্যকে ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰি ঋণাত্মক দিশৰ পিনে যোৱা যেন অনুভৱ কৰোঁ। উদাহৰণ স্বৰূপে আমি বৰ্তমান সময়ৰ অপৰাধমূলক সঘনাই ঘটি থকা কিছু ঘটনাৰ কথাই ঋনাত্মক দিশটো মনলৈ আহে। আনৰ বেংক একাউণ্টৰ পৰা পইচা চোৰ কৰা, আনৰ গোপন তথ্য সংগ্ৰহ কৰি ধন ঘটাৰ কৌশল, হানিটেপিং আদি সৰহ সংখ্যক অপৰাধীয়ে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰি এনে ধৰণৰ অপৰাধ মূলক তথ্য, ছবি সংগ্ৰহ কৰি ঋণাত্মক দিশে আগবাঢ়ি যায়। সেয়েহে আমি এই প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ সঠিক জ্ঞান আহৰণ কৰি নৱপ্ৰজন্ম সকলে যাতে সঠিক দিশত ব্যৱহাৰ কৰে আৰু তেওঁলোকে ধণাত্মক দিশত আগবাঢ়িব পাৰে সেই বিষয়ে জ্ঞান প্ৰদান কৰিব লাগে। যাৰ ফলত তেওঁলোকে ভৱিষ্যতে হ'বলগীয়া এনে অপৰাধমূলক কাৰ্যৰ পৰা বিৰত থাকিব পাৰে।

আমি ওপৰত উল্লেখ কৰা বিষয়কেইটিৰ বহুত ভাল আৰু বেয়া গুণ দেখিবলৈ পাইছোঁ য'ত আমি ইয়াৰ ঋণাত্মক দিশটোৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দি ইয়াৰ দোষ সমূহ চিনাক্ত কৰি সমাধান বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। য'ত বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰজন্মই এনে ঋণাত্মক দিশ সমূহৰ দিশে আগুৱাই যোৱা দেখিবলৈ পাইছোঁ। কিন্তু এটা কথা মনত ৰখা উচিত যে এই সমস্ত প্ৰক্ৰিয়াটোৰ শুধৰাব পৰা শক্তিও এই যুৱ প্ৰজন্মৰ হাততেই আছে। সেয়েহে মই এই বিষয়বোৰৰ দোষ-গুণৰ কথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'ত উল্লেখ কৰি সমস্ত দিশপুৰিয়ান তথা এই মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সকলোৰে দৃষ্টি নিবদ্ধ কৰে যেন।

আনদিশে আকৌ আমি আৰম্ভণিতেই উল্লেখ কৰা 'বিশ্বায়ণে' বিশ্ব অথবা ভাৰতৰ অৰ্থনৈতিক

ক্ষেত্ৰত সুদূৰ প্ৰভাৱ পেলোৱা দেখা যায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুতো ভাল-বেয়া প্ৰভাৱ পৰা দেখিলেও আমি সকলোৱে এটা কথাত এক মত হোৱা উচিত যে বিশ্বায়নৰ ফলতেই আমাৰ থলুৱা সামগ্ৰীয়ে বিশ্বৰ বজাৰত যথেষ্ট পৰিমাণে বজাৰ দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যাৰ ফলত আমাৰ দেশ অৰ্থনৈতিক দিশত যথেষ্ট আগবাঢ়িছে। বৰ্তমান সময়ত অসমৰ বিভিন্ন ভিতৰুৱা গাৱঁৰ পৰা প্ৰতি বছৰে যথেষ্ট সংখ্যক শাক-পাচলি, ফল-মূল, বিভিন্ন হস্ত নিৰ্মিত, তাঁতশিল্প আদিত উৎপাদিত সামগ্ৰী বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশৰ বজাৰলৈ ৰপ্তানি হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে ইয়াৰ লগত জড়িত লোকক বিভিন্ন আঁচনি প্ৰদানৰ জৰিয়তে সহায় কৰি উৎসাহিত কৰিছে।

তাৰোপৰি আমি অৰ্থনৈতিক দিশৰ সমানে সমানে ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰতো আগবাঢ়িছোঁ বুলি ক'ব পাৰি। বৰ্তমান সময়ত আমাৰ ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখন যথেষ্ট পৰিমাণে শক্তিশালী, যাৰ বাবে আমাৰ দেশেও বিশ্বৰ শক্তিশালী দেশ সমূহৰ ভিতৰত এক উচ্চ পৰ্যায়ৰ স্থান ধৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে। আনদিশে ৰাজনৈতিক বা কূটনৈতিক দিশে চাবলৈ গ'লে আন দেশৰ তুলনাত ভাৰত হৈছে এখন বিশ্বাসী আৰু বন্ধুত্বপূৰ্ণ দেশ। উদাহৰণ স্বৰূপে আমি কূটনৈতিক দিশত চাবলৈ গ'লে ৰাছিয়া আৰু ইউক্ৰেইনৰ যুদ্ধৰ সময়ত ভাৰতে গ্ৰহণ কৰা পদক্ষেপ অতি বুদ্ধিমত্তা আৰু প্ৰশংসাযুক্ত। যাৰ বাবে বৰ্তমানৰ সময়ত ভাৰতে ৰাছিয়াৰ লগত এক সুকীয়া বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি আছে।

আমাৰ দেশৰ খেলুৱৈসকলে বিশ্বৰ বিভিন্ন ক্ৰীড়াত যোগদান কৰি ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত পাৰদৰ্শীতা দেখুৱাই দেশৰ নাম উজলাই তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। আমাৰ ৰাজ্যৰ খেলুৱৈ সকলেও বিভিন্ন খেলত অংশগ্ৰহণ কৰি ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খ্যাতি লাভ কৰাৰ উপৰিও আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খেলতো যোগদান কৰি পদক বুটলি দেশ তথা ৰাজ্যখনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে। সেইদৰে আমাৰ দেশৰ অনৈক্যৰ মাজত ঐক্যৰ বিভিন্ন কলা-সংস্কৃতি বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত প্ৰদৰ্শন কৰি ভাৰতীয় সংস্কৃতিয়ে বিশ্বৰ দৰবাৰত এক বিশেষ স্থান লভিবলৈ সক্ষম হৈছে।

'দিশপুৰিয়ান' হৈছে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাণ স্বৰূপ। ই হৈছে প্ৰতিভা আৰু সৃজনীশীলতাৰ বিকাশৰ প্ৰধান আহিলা। য'ৰ পৰা ভৱিষ্যতত গৈ সাহিত্য জগতত কবি, গল্পকাৰ, নিবন্ধকাৰ আদিৰ জন্ম হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। সেয়েহে মই, ষষ্ঠবিংশতিতম সংখ্যা 'দিশপুৰিয়ান'ৰ পৃষ্ঠাত শুৱনি কৰি দি 'দিশপুৰিয়ান' প্ৰকাশৰ সুবিধাকন দিয়াৰ বাবে লেখনি দিয়া প্ৰতিজন দিশপুৰিয়ানলৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা ধন্যবাদ দিয়াৰ লগতে তেওঁলোকে যেন অনাগত দিনত সাহিত্য ক্ষেত্ৰৰ একো-একোজন পুৰোধা ব্যক্তি হৈ উঠে তাৰ বাবে নেদেখাজনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। আলোচনী সম্পাদিকা হিচাবে নিৰ্বাচিত হৈ মই মোৰ শিক্ষাৰ্থী জীৱনৰ এটা বৃহৎ সপোন পূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। মই এগৰাকী সাধাৰণ শিক্ষাৰ্থী আৰু মই বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী দেখিছিলোঁ, যিয়ে নিজৰ প্ৰতিভা থকা সত্বেও এখন মঞ্চৰ অভাৱত পিছ পৰি ৰয়। সেয়েহে মই যিকোনো প্ৰকাৰে হ'লেও এই প্ৰক্ৰিয়াটো সলনি কৰিবলৈ বিচাৰিছিলোঁ আৰু সেই সুবিধাকন 'দিশপুৰিয়ান'ৰ জৰিয়তে এখন মঞ্চ দিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত কিমান সফল হ'লো নাজানো; কিন্তু গৌৰৱেৰে ক'ব বিচাৰোঁ যে এই ক্ষেত্ৰত মই অলপো অৱহেলা নকৰি নিজৰ সমস্ত শক্তি প্ৰয়োগ কৰিছোঁ। তথাপি যদি আপোনালোকে এই ক্ষেত্ৰত দোষ দেখিবলৈ পাইছে তেন্তে এই অভাগীক ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

(নিশা বুঢ়াগোহাঁই)
সম্পাদিকা, দিশপুৰিয়ান

দিশপুৰিয়ান ঃ পঞ্চবিংশতিতম সংখ্যা (২০১৯-২০২১)

এটা জাতিৰ কাৰণে আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টোৱেই হ'ল ভাষা। জাতিটোৰ অস্তিত্ব নিৰ্ভৰ কৰে ভাষাটোৰ উন্নয়নৰ ওপৰত। সেইকাৰণে মাতৃভাষাৰ জৰিয়তে শিক্ষাদান কৰি কোমল বয়সৰ পৰাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মাতৃভাষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিব লাগিব। ভাষাটোৱে সন্মুখীন হোৱা সমস্যাসমূহৰ সমাধান সূত্ৰ তেওঁলোকে নিৰ্ণয় কৰিব লাগিব। মন কৰিবলগীয়া কথা যে আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বিকাশৰ পথ মুকলি কৰিছিল কলিকতাত কলেজীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকা কেইজনমান ছাত্ৰই। কলিকতা প্ৰবাসী এই ছাত্ৰকেইজনে ১৮৮৮ চনত 'অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি সাধিনী সভা' পাতি আৰু ১৮৮৯ চনত সভাৰ মুখপত্ৰ 'জোনাকী' নামৰ মাহেকীয়া আলোচনী প্ৰকাশ কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ সৰ্বাংগীণ উন্নতিৰ জন্ম দি আধুনিক সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰা বাবে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে চেষ্টা কৰিছিল। 'জোনাকী'ৰ জৰিয়তে এটি সাহিত্য আন্দোলনৰ জন্ম দি আধুনিক সাহিত্যৰ বিভিন্ন ধাৰা অসমীয়া সাহিত্যলৈ তেওঁলোকে আদৰি আনিছিল। 'জোনাকী'ৰ পাততে সৃষ্টি হৈছিল লেখকৰ এটা শকত বাহিনীৰ আৰু তেওঁলোকৰ জৰিয়তে সৃষ্টি হৈছিল অসমীয়া সাহিত্যৰ এটি সোণালী যুগৰ। কিন্তু পৰিতাপৰ কথা যে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখন ক্ৰমে সংকুচিত হৈ আহিছে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ ইংৰাজী ভাষাপ্ৰীতি। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিত মাতৃভাষাৰ জৰিয়তে শিক্ষাদানত গুৰুত্ব দি অহাৰ বিপৰীতে আমাৰ শিক্ষাজগতত ব্যক্তিগত খণ্ডৰ ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ৰ গুৰুত্ব আৰু জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাইছে। সন্দেহ নাই, আজিৰ বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তি বিদ্যা, ইন্টাৰনেটৰ যুগত ইংৰাজী ভাষাৰ জ্ঞান অপৰিহাৰ্য। কিন্তু তাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে মাতৃভাষাৰ প্ৰতি আওকণীয়া মনোভাৱ গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। বৰ্তমান সময়ত আমাৰ সৰহ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত পাঠ গ্ৰহণ কৰে। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি সামান্যতম দায়বদ্ধতাও তেওঁলোকে অনুভৱ নকৰে। অসমীয়া কিতাপ, আলোচনী, বাতৰি কাকত আদিৰ পাত লুটিয়াই চোৱাৰ তিলমানো আগ্ৰহ তেওঁলোকে প্ৰকাশ নকৰে। গতিকে, অসমীয়া মাধ্যমৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওপৰতে ন্যস্ত হ'ব অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যৰ ভৱিষ্যৎ। সাহিত্যৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় সাধনাৰ। তাৰ বাবে লাগিব নিৰন্তৰ চেষ্টা আৰু অধ্যয়ন। কলেজীয়া দিনতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত সাহিত্যৰ বীজ অংকুৰিত হয় আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত অধ্যয়ন আৰু ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাৰ জৰিয়তে তাৰ বিকাশ ঘটে। একোটা শিক্ষানুষ্ঠানৰ মুখপত্ৰ অথবা আলোচনীতে মেল খায় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যৎ সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'ৰ পঞ্চবিংশতিতম সংখ্যা প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ একতা সভাই। অধ্যাপিকা ত্ৰিবেণী বৰকটকীৰ তত্বাৱধানত আলোচনীখন সম্পাদনা কৰিছে দেবাশীষ ওজাই। আলোচনীখনৰ লেখাসমূহ অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী এই তিনিটা বিভাগত সজোৱা হৈছে। অসমীয়া আৰু ইংৰাজী বিভাগত প্ৰবন্ধ, কবিতা, গল্প এই তিনিটা শিতানৰ উপৰিও 'অনুভৱ আৰু অনুগল্প' শীৰ্ষক চুটি চুটি লেখাৰ এটি শিতানো অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। হিন্দী বিভাগটো মাথোন তিনিটা কবিতা আৰু এটা প্ৰবন্ধৰে সামৰা হৈছে। হিন্দী ভাষা আয়ত্ত কৰা আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যে সৰহ নহয় তাৰ প্ৰমাণ এই বিভাগটোৱে উদঙাই দিছে।

অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবন্ধ শিতানত সন্নিবিষ্ট অতিথি লেখক ময়ুৰ বৰাৰ 'প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰ অসমীয়া ছাত্ৰশক্তি' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে নিসন্দেহে প্ৰেৰণাদায়ক হ'ব। অসমৰ জাতীয় জীৱনত প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰ পৰা ছাত্ৰ সমাজে গ্ৰহণ

কৰি অহা বিশিষ্ট ভূমিকাৰ কথা চমুকৈ প্ৰবন্ধটোত দাঙি ধৰা হৈছে। অন্যান্য প্ৰবন্ধসমূহৰ ভিতৰত ড° ৰীণা চৌধুৰীৰ 'দিচপুৰ গাঁও অসমৰ ৰাজধানী দিশপুৰ হʼল', ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকাৰ 'ইয়া কাইথেল অথবা এমা কিথেলৰ কথা', দিশা পৰাশৰ 'সত্ৰ নগৰী বৰপেটা', কৃষ্ণাক্ষী ৰাধা গৌতমৰ 'অসমীয়া সাহিত্যৰ উন্নতিত মাতৃভাষাৰ গুৰুত্ব', দেবাশীষ ওজাৰ 'ধ্যান'ৰ নাম বিশেষভাৱে লʼব পাৰি। তথ্যপূৰ্ণ এই প্ৰবন্ধকেইটাত অকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই নহয়, অন্যান্য লোকেও ভালেখিনি তথ্যৰ সন্ধান পাব।

সংখ্যাৰ দিশৰ পৰা কবিতাৰ শিতানটো চহকী। কিন্তু গুণগত দিশৰ পৰা এই শিতানটো কিছুপৰিমাণে দুৰ্বল। কবিতা অতি সংযত কলা। নিচেই কম কথাৰ মাজেদি মনৰ ভাব বা অনুভূতি প্ৰকাশ কৰিব পৰাৰ ওপৰতে কবিতাৰ সাৰ্থকতা নিৰ্ভৰ কৰে। সেইকাৰণে কবিতা ব্যঞ্জনাধৰ্মী হোৱা দৰকাৰ। আলোচনীখনত অন্তৰ্ভুক্ত সৰহখিনি কবিতাতে কবিতাৰ এই ধৰ্ম ৰক্ষা কৰা হোৱা নাই। কেইটামান কবিতাতহে আছে সৃজনীশীল প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ। ইয়াৰ ভিতৰত তুলিকা চৌধুৰীৰ 'তুমি আৰু মই', ত্ৰিবেণী বৰকটীকৰ 'বন্ধ তলাৰ সন্ধানত', স্নেহা চৌধুৰীৰ 'জীৱনৰ পৰিহাস'ৰ নাম লʼব পাৰি। অধ্যয়ন আৰু অনুশীলনে অন্যান্য কবিসকলকো যে ভৱিষ্যতে উন্নতমানৰ কবিতা লিখাত সহায় কৰিব সেই বিষয়ে সন্দেহ নাই।

গল্প শিতানটোত ঠাই পোৱা প্ৰতিটো গল্পৰে আৰম্ভণি আৰু সামৰণিত গল্পৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ধৰ্ম ৰক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। কিন্তু গল্পকেইটা আৰু অধিক সংবেদনশীল কৰি তোলাৰ থল বৈ গৈছে।

আলোচনীখনৰ ইংৰাজী বিভাগটো অসমীয়া বিভাগটোতকৈ কোনো গুণে কম চহকী নহয়। প্ৰবন্ধৰ শিতানটো অধিক চহকী বুলিহে কʼব পাৰি। শিতানটোত অন্তৰ্ভুক্ত কেইবাটাও প্ৰবন্ধত সকলৰে আটায়ে জানিবলগীয়া অনেক কথা আছে। এইকেইটাৰ মাজৰ পৰা জয়ন্ত প্ৰিতমৰ 'Those Who Read', অতিথি লেখক বসন্ত গগৈৰ 'Some Catchy Careers after Covid-19', প্ৰাপ্তি প্ৰিয়দৰ্শিনী গগৈৰ 'Feminism a Movement for Equality', নয়নিশা ৰাভাৰ 'A Brief Study of Dudhnoi with its Surrounded Diversity' আৰু কবিতা টৈৰণপিৰ 'An Essay on Various art forms'ৰ নাম থাউকতে লʼব পাৰি। প্ৰবন্ধৰ শিতানটোৰ তুলনাত কবিতাৰ শিতানটো দুৰ্বল। অতিথি প্ৰবক্তা গুঞ্জন দাসৰ 'Dust in the wind' আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লিখা নিচেই কম সংখ্যক কবিতাহে কাব্যিক প্ৰতিভাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। কবিতাৰ ভাষা আয়ত্ত কৰাৰ বাবে অধ্যয়ন আৰু অনুশীলনৰ প্ৰয়োজন আছে। গল্প শিতানটোৰ অন্তৰ্গত দুয়োটা গল্পতে গল্পৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কৌতুহল ৰক্ষা কৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে।

হিন্দী বিভাগটোত কিশোৰ কুমাৰ জৈনৰ প্ৰবন্ধটোৱে অসমীয়া আৰু মাৰোৱাৰী সম্প্ৰদায়ৰ মাজত সমন্বয়ৰ সেতু নিৰ্মাণ কৰা ছগনলাল জৈনৰ ব্যক্তিত্ব আৰু অসমীয়া সমাজ আৰু সাহিত্যলৈ তেওঁৰ বৰঙণিৰ বিষয়ে জনাত পাঠকক সহায় কৰিব।

আলোচনীখনৰ এটি ব্যতিক্ৰমধৰ্মী শিতান অনুভৱ আৰু অনুগল্পৰ কেইবাটাও লেখা সুখপাঠ্য হৈছে। কবিতা কবিতা লগা ভাবেৰে একোটা অনুভৱ অথবা ভাব ব্যক্ত কৰিবলৈ বিচৰা এই চমু লেখাকেইটাত আছে কাব্যিক, গাল্পিক আৰু প্ৰাবন্ধিক প্ৰতিভাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি।

'দিশপুৰিয়ান' নিসন্দেহে এখন মানবিশিষ্ট আলোচনী। তাৰ কাৰণে আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ লগত জড়িত প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তি আৰু সুচিন্তিত আৰু তথ্যপূৰ্ণ লেখাৰে আলোচনীখনৰ পৃষ্ঠা সমৃদ্ধ কৰা লেখক-লেখিকাসকললৈ আমাৰ হিয়াভৰা ওলগ যাচিছোঁ।

শৈলেন ভৰালী
প্ৰাক্তন জৱাহৰলাল নেহৰু অধ্যাপক
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

প্ৰথম বেটুপাতে কি কয়-

'অসমৰ শিপিনীয়ে তাঁতত সপোন ৰচিব পাৰে।' সপোনৰ চানেকী খোদিত কৰা প্ৰতিজন অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু 'গামোচা'খন, বিশ্বৰ সকলো প্ৰান্তলৈ ৰপ্তানি হোৱা অসমত উৎপাদিত 'চাহ', অসম বিখ্যাত 'এশিঙীয়া গঁড়', হিন্দু ধৰ্মৰ প্ৰাচীন শক্তিপীঠ 'কামাখ্যা মন্দিৰ', ৬০০ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ ইতিহাসক জীৱন্ত কৰা 'ৰংঘৰ', অসমীয়া বৈষ্ণৱ-সত্ৰীয়া পৰম্পৰাৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ 'গায়ন-বায়ন', উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ভৈয়ামৰ লোকসকলৰ জনগোষ্ঠীয় 'লোকনৃত্য' আদি সমলসমূহৰ দ্বাৰা অসমৰ গৌৰৱময় ইতিহাস তথা কৃষ্টি-সংস্কৃতিবোৰ প্ৰতিফলিত কৰাৰ মানসেৰে ৰং-তুলিকাৰে পূৰ্ণ কৰা হʼল এই বেটুপাতখন।

ঋতুৰাজ কোঁৱৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

শেষ পৃষ্ঠাৰ বেটুপাত

বিশ্বৰ বুকুত অসমক এক সুকীয়া পৰিচয় দিছে— বন্যপ্ৰাণী এশিঙীয়া গঁড়ে। এশিঙীয়া গঁড় অসমৰ গৌৰৱ, স্বাভিমান। গঁড়ক অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদ হিচাপে গণ্য কৰা হয়।

'দিশপুৰিয়ান'খনৰ শেষ বেটুপাতত মোৰ দ্বাৰা অংকিত এই বন্যপ্ৰাণী গঁড়ৰ প্ৰতিচ্ছবিটোৰ দ্বাৰা ইয়াকেই বুজাব বিচাৰিছোঁ যে অসমৰ স্বাভিমান তথা অসমৰ আপুৰুগীয়া সম্পদটোক অসমৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে সংৰক্ষণত গুৰুত্ব দিয়াটো উচিত। চিত্ৰটোৰ সোঁফালে অংকিত কথাখিনিয়ে ইয়াকেই বুজাব বিচাৰিছোঁ যে— বৰ্তমান সময়ত দেখিবলৈ পোৱা গৈছে বিভিন্ন সময়ত অসম বিৰোধী কিছুমান চোৰাংচিকাৰীয়ে গঁড় হত্যা কৰি ইয়াৰ খৰ্গ বাণিজ্যিক ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰিছে। সেয়েহে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান'ত অংকিত এই চিত্ৰটোৰ যোগেদি বুজাব বিচাৰিছোঁ যে— যেতিয়ালৈকে বন্য জীৱ-জন্তু আৰু মানৱ সমাজৰ মাজত থকা এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্কৰ কথা বুজিব নোৱাৰে তেতিয়ালৈকে এই গঁড় হত্যাৰ দৰে জঘন্য অপৰাধটো অব্যাহত থাকিব। সেয়ে আমি প্ৰত্যেকেই সজাগ আৰু সচেতন হোৱা উচিত।

কল্পজ্যোতি দাস
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

সূচীপত্ৰ

প্ৰবন্ধ

অসমৰ বীৰ লাচিত বৰফুকন আৰু শৰাইঘাটৰ ৰণ	ড° মামনি কলিতা	৯
অসমৰ ভাষা, স্থিতি, ইতিহাস, সংকট আৰু সম্ভাৱনা, গুগোল অনুবাদ.... ইত্যাদি	ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা	১৩
কাহিনীৰ যোগেদি ল'ৰা-ছোৱালীৰ বিকাশ	সবিতা দাস	১৪
২০২২ চনৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ কেইটামান শ্ৰেষ্ঠ ৰায়দান	অর্নিবাণ বৰ্মন	২১
অসমীয়া লোকগীতঃ এটি বিশ্লেষণ	কৃষ্ণাশ্ৰী কলিতা	২৫
বেদ	কৌশিক হালৈৰ দল	৩৫
বসন্ত ঋতুৰ উৎসৱ ঃ হোলী	সৃষ্টি সাধনা দাস	৩৮
অসমৰ পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি	প্ৰিয়ংকা বিশ্বাস	৪০
শিক্ষাত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা	ৰীমা ডেকা	৪৪
অসমীয়া লোকসাহিত্যত সাধুকথা	ইয়াছমিন আহমেদ	৪৫
অসমৰ দৌল উৎসৱ	হিমা শইকীয়া	৫২
কাব্যঋষি ঃ নীলমণি ফুকন	ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰ্মন	৫৫

কবিতা

নয়নাভিৰাম / গীতিলেখা দেৱী ভাগৱতী /৫৮
ভাল লাগে মোৰ / ব্ৰজেন শৰ্মা /৫৯
ফাগুন / ৰচিদৰ ৰহমান /৫৯
প্ৰেম / ঋষিৰাজ দাস /৬০
উন্মাদ ব্ৰহ্মপুত্ৰ / হৃৰি হাজৰিকা /৬১
মৃত্যু / হৃৰি হাজৰিকা /৬২
কেতিয়া আহিবা তুমি / ভাস্কৰ দাস /৬২
মাজুলি আই / তনুশ্ৰী বৰ্মন /৬৩
অন্তহীন আৰু অন্তত / কঙ্কন বৈশ্য/৬৩
মানুহক মানুহৰ প্ৰয়োজন / অশ্ৰুমণি শইকীয়া /৬৪
তুমি / তনীষা শইকীয়া/৬৫
সম্পৰ্ক / তনীষা শইকীয়া/৬৫
পল / নিশা বুঢ়াগোঁহাই/৬৬
যোগ্যতাৰ তালিকাখন / নিশা বুঢ়াগোহাঁই/৬৬
বিদায় / ভাস্বতী বৈৰাগী/৬৭
অপেক্ষা / ভাস্বতী বৈৰাগী/৬৭
লিমাৰিক /প্ৰীতি হাজৰিকা, তৃষ্ণা মণি বৰা, দীপান্বিতা দাস, ভাস্কৰ দাস/৬৮

গল্প

যাত্ৰা	মিণ্টু ঠাকুৰীয়া	৭০
আবদ্ধ মন	সমীৰণ গগৈ	৭৩
বেলগাড়ীত লগ পোৱা সেই ছোৱালীজনী	স্বৰূপ সিংহ	৭৫
মুক্তি	ভাগ্যশ্ৰী কলিতা	৭৭
হেৰাই যোৱা ৰংবোৰ	ঋতুৰাজ কোঁৱৰ	৭৮
বিভীষিকা	জ্যোতিস্মিতা দাস	৮০
জেতুকা	চানিয়া খাতুন	৮১

বিবিধা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিটা বছৰ-২০২০-২২
মোৰ কলেজৰ প্ৰথমতো দিন
অনুগল্প
মৰম
অনুগল্প
নীলা খামৰ চিঠি

গুৱাহাটীত বানপানী সম্পৰ্কে দৃষ্টিপাত

পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা /৮৩
চম্পক হাজৰিকা /৮৬
তুলিকা চৌধুৰী /৮৭
তুলিকা চৌধুৰী /৮৭
ৰাণা চৌধুৰী /৮৮
নিলাক্ষী ডেকা /৮৯
কৰেন চাহিদ কালাম /৯০
দীপান্বিতা দাস /৯১
মনীষী ৰয় /৯২
ইয়াশীংফা চাংমাই /৯২

English Section

CAREER COUNSELLING

Some Facts about Entrepreneurship	Manoj Kr. Das	95
Exploring the Job Market	Pranami Barkataky	99
How can you turn your creativity into a source of income with the help of Web3 ?	Prabir Kashyap	101

ARTICLE

HighliIghts and key factors of National Education Policy 2020	Dr. Ajoy Mitra	105
Indian Parliament	Tanisha Balmiki	117
The Prevalent Social Circumstances in India	Abhigyan Bhuyan	120

Rethinking the challenge of Women's Safety in Indian Cities	Sneha Pandey	123
Manipur the Jewel of India a study of its culture and traditions	Swarup Singha	125
The Horror of being a Twin	Naina Sharma	130
Relevance of Gandhian Principles in present India	Jannat Ara Mazumdar	134
Education should be free for everyone	Dikshita Haloi	136
The Color festival of Assam	Bhaswati Bairagi	138
Gandhian Nationalism	Nisha Buragohain	140
Holi	Kangkan Baishya	147
HISTORICAL ARTICLE		
Veer Lachit Barphukan – The Great Son of Assam	Yana Sharma	150
Celebration of 400th Birth Anniversary of Lachit Barphukan	Swarup Singha	152
Lachit Barphukan	Prity Hazarika	155
Biography writing on Rani Lakshmi Bai	Twinkle Das	157
Biography on Sarojini Naidu	Manmi Talukdar	159
POETRY		
Ode to You	Ankurjyoti Deori	163
Eggshells	Tolisha Rangpi	164
Lights in Shade	Tanisha Taskin	164
The Malice In my Heart	Gracy Devi	165
Trials	Sumanjit Basumatary	166
Her	Nisha Dutta	166
A Dream	Ankush Naha	167
STORY		
Beautiful Accident	Yana Sharma	169
A Strange Case of Psychosis	Abhigyan Bhuyan	182
Wanna Play Midnight Games	Chandana Das	184
The story of love	Puja Tiwari	185
Genre-Horror	Jesmin Akhtar	186
From the Peom Writing competions of College Week-2021-22		188
From the News Writing competions of College Week-2021-22		190
From the Love Letter Writing competions of College Week-2021-22		192
Reports		193

অসমীয়া বিভাগ

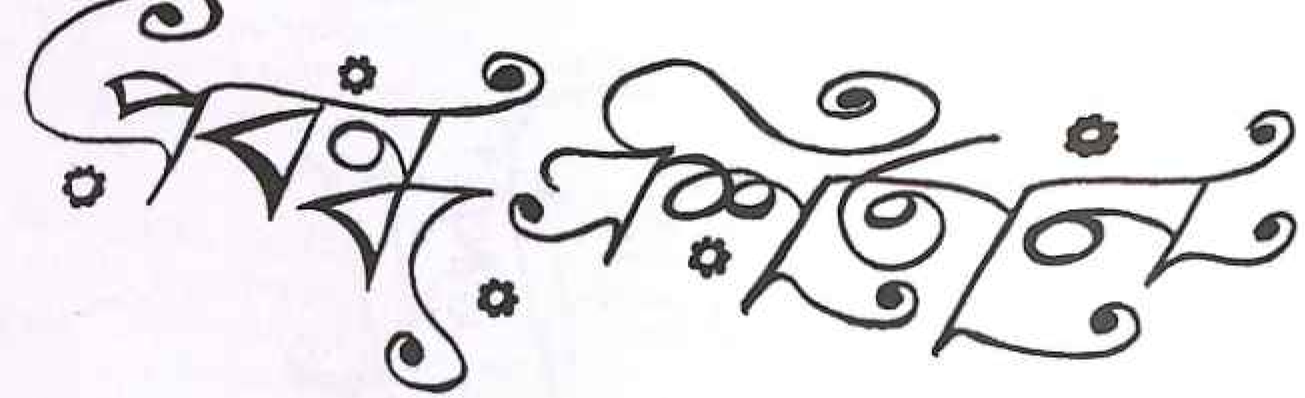

"শৰাইঘাটৰ বিখ্যাত যুদ্ধত তেওঁৰ নেতৃত্বতে অসমীয়া সেনাই মোগলক পৰাস্ত কৰি অসম তথা অসমীয়াৰ গৰিমা অটুত ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছিল।........"

অসমৰ বীৰ
লাচিত বৰফুকন আৰু শৰাইঘাটৰ ৰণ

ড° মামণি কলিতা
সহযোগী অধ্যাপিকা, দৰ্শন বিভাগ

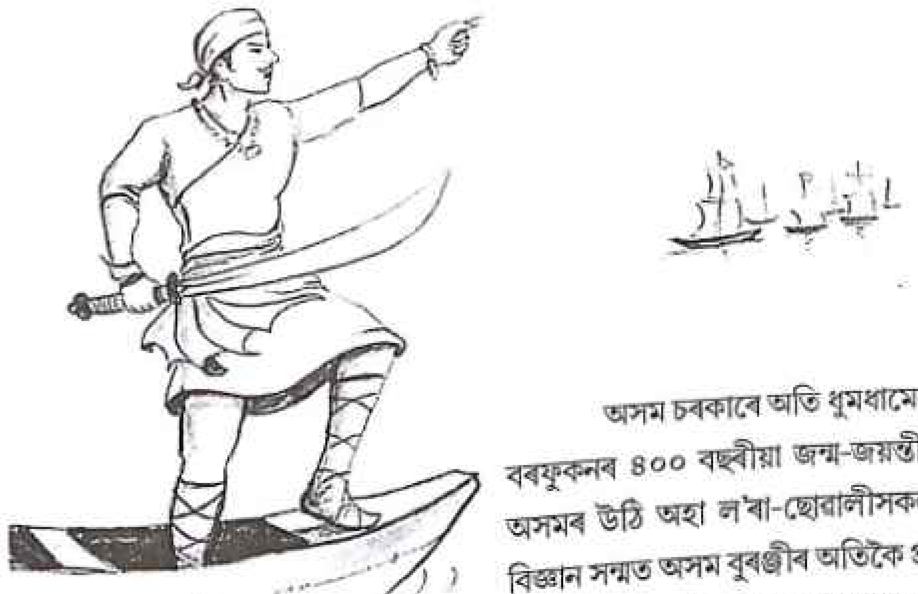

অসম চৰকাৰে অতি ধুমধামেৰে পালন কৰিবলৈ লোৱা বীৰ লাচিত বৰফুকনৰ ৪০০ বছৰীয়া জন্ম-জয়ন্তী অতি আদৰণীয় পদক্ষেপ। আজিৰ অসমৰ উঠি অহা ল'ৰা-ছোৱালীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ কাৰণে এখনি বিজ্ঞান সন্মত অসম বুৰঞ্জীৰ অতিকৈ প্ৰয়োজন। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে লোৱা ব্যয়বহুল পদক্ষেপসমূহ সফল ৰূপত ৰূপায়ণ কৰিব পাৰিলে আমাৰ সকলোৰে কাৰণে মংগল হ'ব। অতিকৈ মোবাইলৰ ব্যৱহাৰে আজিৰ সমাজখনক একেবাৰে পংগু কৰি পেলাইছে। যুৱক-যুৱতীসকল উশৃংখল হৈ পৰিছে। সেয়েহে আমাৰ অতীতৰ গৌৰৱসমূহ সংৰক্ষিত কৰিব পাৰিলে কিছু পৰিমাণে হ'লেও সমাজখনত এটি ইতিবাচক পৰিৱেশ ঘূৰি আহিব। এই ক্ষেত্ৰত সাম্প্ৰতিক সময়ত আমি আজিৰ চৰকাৰখনক শলাগ লবই লাগিব। আজিৰ সমাজখনে লাচিত বৰফুকনৰ পৰা শিকিব লগা কথাটো হ'ল তেওঁৰ স্বদেশ প্ৰেম, আত্মসন্মানবোধ, সময়নিষ্ঠা আৰু তেওঁৰ ক্ষমতাৰ প্ৰতি থকা নিৰ্লোভ চৰিত্ৰ।

আহোমসকলৰ লুখুৰাখুন ফৈদৰ বংশধৰ লাচিত বৰফুকন আদি পুৰুষ চুকাফাৰ লগতে অসমলৈ আহিছিল। ৰাজকীয় পৰিয়ালত জন্ম বাবে সৰুতেই লাচিতে সামৰিক, অসামৰিক দুয়োবিধ শিক্ষাই লাভ কৰিছিল। নিজৰ বীৰত্ব, সততা, কৰ্তব্যনিষ্ঠা, ন্যায়পৰায়ণতা আদি গুণৰ বলত লাচিত দোপতদোপে যুদ্ধক্ষেত্ৰত আগুৱাই গৈছিল।

অসমৰ আটাইতকৈ দেশ প্ৰেমিক বীৰ বুলি ক'লে লাচিত বৰফুকনৰ নামেই সৰ্ব প্ৰথমে ল'ব লাগিব। ১৬৭১ চনত সংঘটিত শৰাইঘাটৰ বিখ্যাত যুদ্ধত তেওঁৰ নেতৃত্বতে অসমীয়া সেনাই মোগলক পৰাস্ত কৰি অসম তথা অসমীয়াৰ গৰিমা অটুত ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

লাচিত বৰফুকনৰ প্ৰকততে কিমান চনত জন্ম হৈছিল তাৰ তথ্য সঠিক ভাৱে জনা নাযায় যদিও বুৰঞ্জীবিদসকলে তেওঁৰ ১৬২২ চনৰ ২৪ নৱেম্বৰ উজনী অসমৰ চৰাইদেউত জন্ম বুলি উল্লেখ কৰিছে। লাচিত বৰফুকনৰ পিতৃৰ নাম আছিল মোমাই তামুলী বৰবৰুৱা আৰু মাতৃৰ নাম আছিল নাগেশ্বৰী আইদেউ। লালুকসোলা বৰফুকন লাচিত বৰফুকনৰ ভাতৃ আৰু জয়ধ্বজ সিংহৰ কুঁৱৰী পাখৰী গাভৰু তেওঁৰ ভনীয়েক আছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁৰ মৰঙ্গী আৰু ভাৱধৰা নামৰ, দুজন ককায়েক আছিল। লাচিত আছিল মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাৰ একেবাৰে কনিষ্ঠ সন্তান।

১৬৩৮-৩৯ চনত মোগলৰ লগত যুদ্ধৰ সময়ত মোমাই তামুলী বৰবৰুৱা আহোম সেনাপতি আছিল আৰু যুদ্ধ ক্ষেত্ৰতো তেওঁ বিচক্ষণতাৰ পৰিচয় দিছিল। ১৬৩৯ চনত মোগল সেনাপতি আহলায়াৰ খাঁৰ লগত এখন সন্ধিপত্ৰ স্বাক্ষৰ কৰা হয়। এই সন্ধিপত্ৰত আহোম ৰজাৰ হৈ মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাই স্বাক্ষৰ কৰিছিল। সন্ধিৰ চৰ্তমতে আহোমসকলে গুৱাহাটীৰ পৰা নামনি অসম মোগলৰ অধীন বুলি মানি লয় আৰু মোগলসকলে আহোমৰ ৰাজ্যৰ স্বতন্ত্ৰতা মানি লৈ তাত হস্তক্ষেপ নকৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। তাৰ পাছত স্বৰ্গদেৱে মোমাই তামুলী বৰবৰুৱাক আহোম ৰজাৰ অধীনত থকা নামনি অসম অঞ্চলৰ শাসনকৰ্তা হিচাপে দায়িত্ব দিয়ে।

কিন্তু ১৬৬২ চনৰ আৰম্ভণিত মিৰজুমলাই অসম ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰে। মানাহত অসমীয়া সেনাই সামান্য প্ৰতিৰোধ কৰিলেও, সেই প্ৰতিৰোধ ওফৰাই মিৰজুমলাই গুৱাহাটীত প্ৰৱেশ কৰিলে। ১৬৬২ চনৰ ১৭ মাৰ্চত মিৰজুমলাই বিনা বাধাই আহোমৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱত প্ৰৱেশ কৰিলে। মোগল সম্ৰাট ঔৰংগজেৱে আহোম ৰজা জয়ধ্বজ সিংহক এটা শিক্ষা দিবলৈ মিৰজুমলাক অসমলৈ পঠাইছিল আৰু সেই কাম তেওঁ অতি সহজে কৰি পেলাইছিল।

কিন্তু ১৬৬৩ চনত মিৰজুমলাই অসম এৰিব বিচাৰিলে আৰু সেই মৰ্মে ঔৰংগজেৱৰ পৰা অনুমতি বিচাৰিলে। সেইমতে সেই চনতে জানুৱাৰী মাহত তিপামৰ ঘিলাঝাৰীঘাটত মিৰজুমলাই আহোমৰ লগত এক সন্ধিপত্ৰত স্বাক্ষৰ কৰিলে। সন্ধিপত্ৰমতে কৰ-কাটল, পেছ্ কছৰ প্ৰথম বছৰৰ কিস্তি হাতী আৰু স্বৰ্গদেউৰ কন্যা ৰমণী গাভৰু, তিপাম ৰজাৰ কন্যা আদিক মিৰজুমলাৰ শিবিৰত গতাই দিয়াৰ পাছত তেওঁ গড়গাঁৱ এৰিলে। মিৰজুমলাই অসমৰ শাসনৰ দায়িত্ব ৰছিদ খাঁ নবাবক দিলে। গড়গাঁৱত জয়ধ্বজ সিংহ আকৌ ৰাজপাটত উঠিল। মোগলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ আয়োজন কৰি থকাৰ সময়তে ১৬৬৩ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। জয়ধ্বজ সিংহৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁৰ দদায়েকৰ পুতেক চক্ৰধ্বজ সিংহ ৰজা হয়। চক্ৰধ্বজ সিংহই লাচিত বৰফুকনক বৰ সেনাপতি পাতিবৰ মন মেলিলে।

সেনাপতি হোৱাৰ আগতে লাচিত ক্ৰমে ঘোঁৰাবৰুৱা, দুলীয়া বৰবৰুৱা, দোলাকাষৰীয়া বৰুৱা আৰু শিমলুগুৰীয়া ফুকনৰ বাবত আছিল। স্বৰ্গদেৱে সোণালী হেংদান আৰু অন্যান্য সামগ্ৰী দি লাচিতক আনুষ্ঠানিক ভাৱে সেনাপতি আৰু বৰফুকন পদত নিযুক্তি দিলে। সেনাপতি হিচাপে তেওঁ সমগ্ৰ আহোম বাহিনীৰ সৰ্বাধিনায়কৰ দায়িত্ব লাভ কৰিলে। আৰু বৰফুকন হিচাপে পালে নামনি অসম শাসনৰ দায়িত্বভাৰ।

অসমীয়া সেনাৰ যুদ্ধ যাত্ৰা আৰম্ভ হয় ১৬৬৭ চনৰ ২০ আগষ্টত। অসমীয়া সেনাই দুভাগত বিভক্ত হৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। কলিয়াবৰত নামি লাচিত বৰফুকনে তাত বাহৰ পাতিলে। মোগলৰ লগত প্ৰথমখন যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ল ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰফালে থকা বাঁহবাৰীত। তাত মোগলৰ শোচনীয় পৰাজয় ঘটিল। ইয়াৰ পিছত মোগলে ইটাখুলি দুৰ্গ আক্ৰমণ কৰে। তুমুল যুদ্ধ হ'লেও ১৬৬৭ চনৰ ২ নৱেম্বৰত ইটাখুলি দুৰ্গ মোগলৰ হাতৰ পৰা অসমীয়াৰ হাতলৈ আহে। ইফালে ১৬৬৮ চনৰ জানুৱাৰী মাহত ৰামসিংহক ঔৰগজেৱে অসম অভিযানৰ বাবে সেনাপতি পাতিলে। ৰামসিংহ আহি ধুবুৰীত কিছুদিন আছিল। চোৰাংচোৱাৰ যোগেদি স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহ আৰু লাচিত বৰফুকনে ৰামসিংহ আগবাঢ়ি অহাৰ বাতৰি পালে। ১৬৬৯ চনৰ দ্বিতীয়াৰ্ত ৰামসিংহ সসৈন্যে আহি মোগল আৰু অসমৰ সীমা 'লাইন অৱ কন্ট্ৰল'ৰ ওচৰৰ ৰঙামাটি পালে।

ৰামসিংহ আহি থকাৰ বাতৰি পোৱাৰ পাছত লাচিতে সকলোকে জোৰদাৰ কামত লগাই দিলে। লাচিতে বাকী থকা গড়বোৰ সময়মতে শেষ কৰাত বিশেষ জোৰ দিলে। আমিনগাঁৱৰ ওচৰৰ গড় এটা বন্ধাৰ মূল দায়িত্ব পৰিছিল লাচিতৰ এজন মোমায়েকৰ ওপৰত। পাছে তেওঁৰ দায়িত্বহীনতাৰে বাবে এই গড়টোৰ কাম যথেষ্ট পিছ পৰি থাকিল। এই কথাত লাচিত খঙত জ্বলি-পকি উঠিল আৰু খাপৰ পৰা হেংদাং উলিয়াই একে ঘাপতে মোমায়েকক কাটি দুচোৰা কৰি ক'লে, 'দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়'। লাচিতৰ এনে উগ্ৰমূৰ্তি দেখি গড়ৰ কাম কৰা লোকসকলে বৰ ভয় খালে আৰু অপৰিসীম পৰিশ্ৰম কৰি ৰাতিটোৰ ভিতৰতে গড়ৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিলে। এই গড়টোক এতিয়া 'মোমাই কটা গড়' নামেৰে আজিও বিখ্যাত। এই ক্ষেত্ৰত অৱশ্যে কিছু মতবিৰোধ পোৱা যায়। কোনো কোনোৰ মতে গড় বনোৱাত নিয়োজিত মানুহজনৰ নামহে মোমাই আছিল, আত্মীয় হ'লেও তেওঁ লাচিতৰ মোমাই নাছিল। আনহাতে আহোমৰ পথ নিৰ্মাণকাৰী অভিযন্তাৰো পদৱী আছিল ম-মাই। ইয়াৰ পৰাও মোমাই হ'ব পাৰে।

অসম তথা গুৱাহাটীৰ ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ ঘটনাসমূহৰ ভিতৰত আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য ঘটনা হ'ল শৰাইঘাটৰ যুদ্ধ। এই যুদ্ধ মোগল আৰু অসমীয়া সৈন্যৰ মাজত ১৬৭১ খৃষ্টাব্দত হৈছিল। ইতিহাস মতে চক্ৰধ্বজ সিংহৰ মৃত্যুত তেওঁৰ ভায়েক চুকাফা বা উদয়াদিত্য সিংহ ৰজা হয় (১৬৬৯-৭৩ খৃঃত) আৰু তেওঁৰ ৰাজত্ব কালতে এই যুদ্ধ হৈছিল আৰু অসমীয়া সৈন্যই জয়লাভ কৰিছিল। এই বিজয়ৰ লগত ৰাজমন্ত্ৰী আতন বুঢ়াগোহাঁই আৰু লাচিত বৰফুকনৰ কৃতিত্ব নিহিত হৈ আছে। তেওঁলোকৰ অতুলনীয় নেতৃত্বৰ বাবেই অসমীয়া সৈন্যই পৰাক্ৰমী মোগলৰ বিৰুদ্ধে জয়লাভ কৰিছিল। আমিনগাঁৱৰো এটা সময়ত নাম আছিল শৰাই। সেয়ে কামাখ্যা, ইটাখুলি আৰু অশ্বক্লান্তৰ মাজৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰক লগা এই নিৰ্ণায়ক নৌযুদ্ধখনক শৰাইঘাটৰ ৰণ বুলি কোৱা হৈছিল। এই যুদ্ধ প্ৰায় চাৰিমাহ চলিছিল বুলি জনা যায়। শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত তীব্ৰ জ্বৰ সত্বেও লাচিতে সন্মুখৰ পৰা নেতৃত্ব দি মোগলক পৰাজিত কৰিছিল। শৰাইঘাট যুদ্ধৰ পাছত পশ্চিমৰ মানাহ নদীয়েই মোগল আৰু আহোম ৰাজ্যৰ সীমা হিচাপে নিৰ্ধাৰিত হয়। আজিৰ গুৱাহাটীৰ শৰাইঘাট দলং শৰাইঘাট যুদ্ধৰে জ্বলন্ত সাক্ষী হৈ আমাৰ মাজত চিৰ জাতিস্মাৰ হৈ জিলিকি আছে।

শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত আহোমৰ জয়লাভৰ পাছতে স্বৰ্গদেউ উদয়াদিত্য সিংহই জয় আনন্দত ৰংপুৰত এক বিজয় উৎসৱৰ আয়োজন কৰিছিল। সেইসময়ত লাচিত বৰফুকনে মোগল সৈন্যৰ গতি-বিধি নিৰীক্ষণ কৰি গুৱাহাটীতে আছিল। বিজয় উৎসৱৰ বতৰা আৰু নিমন্ত্ৰণ পাই লাচিত নাৱেৰে গুৱাহাটীৰ পৰা কলিয়াবৰলৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰইদি উজাই আহে। সেইসময়ত কলিয়াবৰতো আহোমৰ এটা চাউনি আছিল। কলিয়াবৰৰ পৰা তেওঁ ঘোঁৰাৰে ৰংপুৰলৈ যাত্ৰা কৰে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্য বশতঃ যাত্ৰাপথত দেৰগাঁৱৰ ওচৰত তীব্ৰ জ্বৰত আক্ৰান্ত হৈ ১৬৭২ চনত লাচিতৰ মৃত্যু হয়। মৃত্যুৰ পাছত লাচিতক যোৰহাটৰ ওচৰৰ হোলোঙাপাৰ মৌজাৰ নৰাহিলৈদাবী গাঁৱত ৰাজকীয় মৰ্যাদাৰে মৈদাম দিয়া হৈছিল। আহোমৰ নিয়ম অনুসৰি

ৰাজপৰিয়ালৰ লোকক সাধাৰণতে চৰাইদেউতহে মৈদাম দিয়া হৈছিল। ডাঙৰীয়া তিনিজনৰ বুঢ়াগোহাঁইক দিখৌ নদীৰ উত্তৰ পাৰে, বৰগোহাঞিক দক্ষিণ পাৰে আৰু বৰপাত্ৰ গোহাঁইসকলক দিচাং নদীৰ উত্তৰ পাৰে মৈদাম দিয়া হৈছিল। বৰুৱা, বৰফুকন আদি বিষয়াৰ মৃতদেহ সুবিধা বুজি উজনি অসমৰ যিকোনো ঠাইতে মৈদাম দিয়া হৈছিল। সেই অনুসৰিয়েই লাচিতক যোৰহাটৰ পৰা ১৬ কিলোমিটাৰ দূৰত অৱস্থিত হুলুঙপাৰ গাৱঁত মৈদাম দিয়া হয়। লাচিত বৰফুকনৰ মৈদাম সম্পৰ্কেও বুৰঞ্জীবিদ সকলৰ মাজত মতবিৰোধ আছে। তথাপিও বহতো যুক্তিৰ ভিত্তিত এই ঠাইখনতেই তেওঁক মৈদাম দিয়া হৈছিল বুলি ঠাৱৰ কৰা হৈছে। বহু দিন লোকচক্ষুৰ আঁৰত আছিল যদিও বাইজে মৈদামটো উদ্ধাৰ কৰে আৰু ইয়াৰ ৰক্ষণা-বেক্ষণৰ সুবিধা কৰে। বৰ্তমান মৈদামটো দুই কঠা ১৪ লেচা মাটিত আটক ধুনীয়াকৈ বনোৱা হৈছে। ২০০১ চনৰ জানুৱাৰী মাহত মৈদামটো ৰাইজৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়া হয়।

লাচিত বৰফুকনৰ মৃত্যুৰ পাছত আহোমৰ বৰফুকন পতা হয় তেওঁৰে ভাতৃ লালুসোলা বৰফুকনক। কিন্তু তেওঁ লাচিতৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী আছিল। ক্ষমতালোভী আৰু স্বাৰ্থপৰ ৰাজবিষয়া লালুকসোলাই ক্ষমতাৰ লালসত আতন বৰগোহাঁইক হত্যা কৰে আৰু ষড়যন্ত্ৰ কৰি নিচেই কম বয়সীয়া ৰাজকোঁৱৰ ৰত্নধ্বজ সিংহক ৰজা পাতে। নিচেই কম বয়সতে ৰজা হোৱা বাবে ৰত্নধ্বজ সিংহক 'ল'ৰা ৰজা' নামেৰে জনাজাত হৈ পৰে। এই সুবিধা গ্ৰহণ কৰি ৰত্নধ্বজ সিংহই ৰাজ্যত সৰ্বেসৰ্বা হৈ পৰিছিল আৰু আহোম ৰাজকোঁৱৰ সকলক অংগক্ষত কৰিছিল। আহোম বিধিমতে ঘূণীয়া বা কোনো অংগতক্ষত থকা ৰাজকোঁৱৰ সিংহাসনত বহিব নোৱাৰিছিল। কিন্তু লালুকসোলাৰ এই সন্ত্ৰাসৰ পৰা তুংখুঙীয়া ফৈদৰ গদাপাণি পলাই সাৰে। কিন্তু লালুকসোলাই গদাপাণিৰ পত্নী জয়মতীক ধৰাই আনি অমানুষিক শাস্তি দিয়ে। লালুকসোলাৰ অত্যাচাৰত অতিষ্ঠ হৈ তেওঁৰে গা-ৰখীয়া ভোটাই ডেকাই ১৬৮০ চনত লালুকসোলাক হত্যা কৰে। শৰাইঘাট ৰণৰ পাচতেই আহোম সাম্ৰাজ্যত আৰম্ভ হোৱা অন্তৰ্বিপ্লৱ অসমৰ ইতিহাসত এক সংকটময় আৰু কলংকিত অধ্যায়ৰ সূচনা কৰে। লাচিত বৰফুকনৰ মৃত্যুৰ পিছৰ সময়ছোৱা আছিল অসমৰ বুৰঞ্জীৰ অতি কলা অধ্যায়। অসমে যদিহে লাচিত বৰফুকনৰ দৰে এজন মহান বীৰ নাপালে হয়, হয়তো ভাৰতৰ মানচিত্ৰত অসম ৰাজ্যৰ অস্তিত্ব কোনেও ধৰিব নোৱাৰিহেঁতেন। সেয়েহে আমি সকলোৱে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিও লাচিত বৰফুকনৰ শৌৰ্য-বীৰ্য দেশবাসীৰ আগত দাঙি ধৰিব লাগিব। ই হ'ব প্ৰতিজন অসমীয়াৰে নিতান্তই কৰ্তব্য।

—+—

> "জীৱনত আঘাত পোৱাটো দৰকাৰ নহ'লে সাফল্য পোৱাৰ জেদটো নাহে।"
>
> এ. পি. জে. আব্দুল কালাম।

অসমৰ ভাষা, স্থিতি, ইতিহাস, সংকট আৰু সম্ভাৱনা, গুগোল অনুবাদ.... ইত্যাদি

ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা
মুৰব্বী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ

ভাষা হৈছে জ্ঞান চৰ্চাৰ এক প্ৰয়োজনীয় আহিলা। এই আহিলাই ভাষাবিদ সকলক চিন্তাৰ উদ্ৰেক জন্মায়। লগতে ভাষা সমূহৰ বিকাশ, উদ্ভাৱন আৰু সম্প্ৰসাৰণতো সাৰপানী যোগায়। অধ্যয়ন, প্ৰয়োগ আৰু প্ৰণালীবদ্ধ চিন্তা-চৰ্চা, গৱেষণাৰ অভাৱতে পৃথিৱীৰ বুকুৰ পৰা বহু ভাষা চিৰদিনৰ বাবে বিলুপ্ত হৈছে অথবা বিলুপ্ত হোৱাৰ অৱকাশ ঘটিছে। ইউনেস্ক'ৰ সমীক্ষা প্ৰকাশ পোৱা অনুসৰি বৰ্তমান আমাৰ দেশত ৭৮০ টা জীৱিত ভাষা আছে আৰু তাৰ ভিতৰত ২২০ টা ভাষাই বিপন্নতাৰ কবলত পৰি কৰ্কৰকাই আছে। ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৱ অঞ্চল আৰ্য আৰু অনাৰ্য বিভিন্ন পৰিয়ালৰ বিভিন্ন ভাষা-ভাষীৰে এক সম্পূৰ্ণ সমন্বয় ক্ষেত্ৰ। আমাৰ অসম দেশখনো ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত এখন চহকী পথাৰ। ভাষা চৰ্চাৰ পাতনি কথা ক'বলৈ যাওঁতে আমি ৬০০ শ বছৰৰো অধিককাল ৰাজত্ব কৰা আহোমসকলৰ আগমনে এটা নতুন যুগ সূচনা কৰে। চাউলুং চুকাফাৰ দিনৰে পৰা উদাৰ আহোমসকলে অসমৰ থলুৱা ভাষা, জন-সংস্কৃতি আঁকোৱালি লোৱাত অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতি আৰু আৰ্থ-সামাজিক দিশে এক গতি পাবলৈ আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ মাজতে মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহ (১৭৬৯-৯৪), দন্দুৱা দ্ৰোহ (১৮১০) আৰু মানৰ বিভীষিকাময় আক্ৰমণ তথা অপশাসনে (১৮১৬-২৪) অসমীয়া প্ৰজা সাধাৰণক বৰকৈ জুৰুলা কৰিলে। মানক পৰাভূত কৰিবলৈ ইংৰাজৰ সহায় ল'লে আৰু ১৮২৬ চনৰ ২৪ জানুৱাৰীত ইংৰাজ আৰু মান ৰজাৰ মাজত ইয়াণ্ডাবুত সন্ধি হয়। সন্ধিমতে অসম মানৰ আতিশয্যৰ পৰা ৰক্ষা পালেও বৃটিচ-ইষ্ট-ইণ্ডিয়া কোম্পানীৰ অধীনলৈ যায়। ১৮৩৬ চনত ইংৰাজে অসমৰ আদালত আৰু বিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া প্ৰত্যাহাৰ কৰি বঙালী ভাষাক মাধ্যম ঘোষণা কৰে। সেইসময়ত অসমলৈ আগমন ঘটে আমেৰিকাৰ বেপ্তিষ্ট মিছনেৰীসকল। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ পুনৰ সংস্থাপন আৰু বিকাশত বেপ্তিষ্ট মিছনেৰী বিশেষকৈ ড° নাথান ব্ৰাউন আৰু ড° মাইল্‌ছ ব্ৰনছনৰ অৱদান বিশেষভাৱে উল্লেখনীয়। ১৮৪৬ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ পৰা প্ৰকাশিত প্ৰথম অসমীয়া সংবাদ পত্ৰ 'অৰুণোদয়' প্ৰকাশিত হয়। এইদৰে অসমীয়া ভাষা বিদ্যালয় সমূহত পুনৰাই প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ লৈছিল অসমীয়া ভাষাৰ কাণ্ডাৰী ড° মাইল্‌ছ ব্ৰন্‌ছন আৰু নাথান ব্ৰাউন। ব্ৰাউনে সম্পাদনা কৰি 'অৰুনোদই'ত প্ৰকাশ কৰা 'পুৰণি অসমৰ বুৰঞ্জী', 'কামৰূপৰ বুৰঞ্জী', 'চুতিয়া ৰজাৰ বংশাৱলি' আদি

প্ৰবন্ধাৱলীৰ যোগেদি অসমৰ ইতিহাস উদ্‌ঘাটনত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল।

অসমীয়া ভাষাৰ লগতে মিছনেৰীসকলে অসমৰ জনগোষ্ঠীসকলৰ বিষয়েও কেবাটাও লেখা প্ৰকাশ কৰে। তাৰ ভিতৰত চিংফৌৰ বিবৰণ, মিচিমিৰ বিবৰণ, নগাৰ বিবৰণ, আবৰ, মিৰি, ডফলা, খামতিৰ বিবৰণ আদি। আমেৰিকান মিছনেৰী সকলৰ ভাষা গৱেষণাৰ প্ৰতি থকা স্পৃহাই অসমীয়া ভাষাৰ লগতে কথিত ৰূপত প্ৰচলিত হৈ থকা জনগোষ্ঠীয় ভাষা বিশেষকৈ বড়ো, কাৰ্বি, মিচিং, তিৱা, ৰাভা, দেউৰী আদি ভাষা সমূহকো লিখিত ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰাৰ পথ প্ৰশস্ত কৰে। মিছনেৰী সকলৰ পাছতে ভাৰতৰ বিভিন্ন ভাষা, উপভাষা সমূহৰ তথ্য সম্বলিত সমীক্ষাসমূহ ছাৰ জৰ্জ আব্ৰাহাম গ্ৰিয়াৰ্ছনৰ সম্পাদনাত ১৯০৩ ৰ পৰা ১৯২৭ চনলৈকে উনৈশখন গ্ৰন্থ মুঠ এঘাৰটা খণ্ডত 'Linguistic Survey of india' নামে প্ৰকাশ পায়। এই গ্ৰন্থ কেইখন উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰায়বোৰ ভাষাৰ পদ্ধতিগত গৱেষণাৰ পথ মুকলি কৰে বুলি ক'ব পাৰি। পৃথিৱীত এনে কিছুমান ভাষা আছে যি বিলাক অধ্যয়ন, গৱেষণা অবিহনে মানৱ সমাজৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে। ইউনেস্কৰ সমীক্ষা অনুসৰি বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষত ৭৮০ টা জীৱিত ভাষাৰ ভিতৰত ২২০ টা কৈ ভাষা বিপন্নতাৰ ফালে ধাৱমান হৈছে। ইণ্টাৰনেটৰ ইথনোল'গ ডট কম (ethnologue,.com / about / language-status) নামৰ ৱেবচাইটত প্ৰকাশিত তথ্য অনুসৰি অসম আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ কেইবাটাও ভাষা বিপন্ন ভাষাৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে। বিপন্ন ভাষাৰ তালিকাত সন্নিবিষ্ট হোৱা অসমৰ ভাষা কেইটা হৈছে- খাময়াং আৰু টুৰুং। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল সামৰি সমগ্ৰ অসমত প্ৰচলন হৈ থকা ভাষা সমূহৰো ভালদৰে জৰীপ কৰিলে শুদ্ধ পৰিসংখ্যা ওলাই যাব।

ভাৰতীয় অৰ্থাৎ শাখাৰ অন্তৰ্গত অসমীয়া ভাষা সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত সংযোগী ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। অসমৰ ভাষা হিচাবে স্বীকৃতি পোৱা ভাষাতো অসমৰ বিভিন্ন ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ সমন্বয় সেতু বুলি ক'ব পাৰি। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে অসমৰ জনসংখ্যা প্ৰায় ৩,১২,০৫,৫৭৬ জন। ইয়াৰ ভিতৰত অসমৰ ৩৫ খন জিলাৰ প্ৰায় এক কৌটি লোকে অসমীয়া ভাষা কয়। অসমত প্ৰায় ২৮ টা মান জনগোষ্ঠী আছে। সেই সকলৰ ভিতৰত বড়ো, মিচিং, কাৰ্বি, ৰাভা, সোণোৱাল, কছাৰী, দেউৰী, তিৱা, ডিমাছা, চাক্‌মা, হাজং, গাৰো, চিংফৌ, খামতি আদি অন্যতম। চীন-তিব্বতীয় ভাষা- পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত তিব্বতবৰ্মীয় ভাষাগোষ্ঠীৰ চাৰিটা প্ৰধান শাখা হিমালয়ী, তিব্বতী, অসম বৰ্মী আৰু উত্তৰ-অসম-শাখা। এই শাখা সমূহৰ ভিতৰত অসমত প্ৰচলন হৈ থকা তিব্বতবৰ্মীয় শাখাৰ ভাষা সমূহ হৈছে- বড়ো, কাৰ্বি, মিচিং, ৰাভা, ডিমাচা, দেউৰী, চিংফৌ, গাৰো, তিৱা, হাজং, মেইতেই, কুকি, মিজো বা লুচাই, টাংচা, নক্তে, ৰানছু, টাংখুল, কন্যাক আদি ভাষাসমূহ অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ প্ৰচলন হৈ আছে। উত্তৰ অসম শাখাৰ আদি, মিচিমি, মিচিং, গালং, আপাতনি আদি ভাষাসমূহ অৰুণাচল প্ৰদেশত প্ৰচলন হৈ আছে। একমাত্ৰ মিচিং ভাষাটো অৰুণাচল আৰু অসম দুয়োখন প্ৰদেশতে প্ৰচলন হৈ আছে। তাৰোপৰি শ্যাম-চীনীয় শাখাৰ অসমত প্ৰচলিত থাই-চীন গোষ্ঠীবোৰৰ ভাষাসমূহ হৈছে আহোম, খামতি, ফাকে, টুৰুং, আইতন, খাময়ং আদি যিবোৰ ভাষা সৰহভাগ উজনি অসমত প্ৰচলন হৈ আছে। প্ৰত্যেকটো ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ ভিন্ ভিন্ ফৈদবোৰৰ মাজত আকৌ বহুতো উপভাষাৰ (dialect) প্ৰচলন আছে। একেটা অঞ্চলতে বসবাস কৰা এই জনগোষ্ঠীবোৰৰ প্ৰত্যেকৰে নিজা নিজা কথিত ভাষা আৰু প্ৰত্যেকটো ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ ভিন্ ভিন্ ফৈদবোৰৰ মাজত উপভাষাৰ বাবে তেওঁলোকে এটাই আনটোৰ ভাষা বুজি নাপাইছিল। সেয়ে এই দুৰ্বোধ্য পৰিস্থিতিৰ বাবে এই সকল ভাষিক জনগোষ্ঠীৰ মাজত অসমীয়া ভাষা সংযোগী ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। আনকি বিশেষ জনগোষ্ঠীয় সম্প্ৰদায় কেইটামান বিশেষকৈ সোণোৱাল কছাৰী, মিচিং, জনগোষ্ঠীৰ কিছু সংখ্যক লোকে, দেউৰী জনগোষ্ঠীৰ দিবঙীয়া ফৈদৰ বাহিৰে টেঙাপনীয়া বৰগঞা আৰু পাতৰ গঞাসকল, হাজং জনগোষ্ঠীৰ, ৰাভা জনগোষ্ঠীৰ বহু সংখ্যক

লোকে, নেপালী, চাহ-জনজাতিসকলে অসমীয়া ভাষাক প্ৰথম ভাষাৰূপে আদৰি লৈছে। কিন্তু সম্প্ৰতি বিশ্বায়ন বা গোলকীকৰণৰ প্ৰভাৱ অসমৰ দৰে ৰাজ্যতো নপৰা নহয়। তাৰফল স্বৰূপে এই ভাষা সমূহৰ অস্তিত্ব বিপদাপন্ন হৈছে।

লোকপিয়লত প্ৰকাশ পোৱা তথ্যমতে অসমত অসমীয়াৰ লগতে অন্যান্য খিলঞ্জীয়া ভাষাসমূহো সংকটৰ সন্মুখীন হৈছে। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি অসমৰ জন সংখ্যা ৩.১২ কোটি অথচ ২০০১ চনত এই সংখ্যা আছিল ২.৬৬ কোটি। ২০০১ চনৰ মুঠ অসমীয়াভাষী লোকৰ তুলনা ২০১১ চনত অসমীয়া ভাষী লোকৰ সংখ্যা ১৬.২৭ শতাংশ বৃদ্ধি পাইছে। কিন্তু এই পৰিসংখ্যা অসমৰ মুঠ জন সংখ্যাৰ বৃদ্ধিৰ সৈতে তুলনা কৰিলে অসমীয়া ভাষী লোকৰ সংখ্যা পূৰ্বৰ তুলনাৰ হ্ৰাস পাইছে। বৰ্তমান অসমত অসমীয়া ভাষা ব্যৱহাৰ কৰাৰ লোকৰ সংখ্যা ৫০ শতাংশতকৈ কমিছে। বিশ্বৰ বিভিন্ন ভাষা কোৱা লোকৰ সংখ্যাৰ ভিত্তিত অসমীয়া ভাষা ১০০ ৰ ভিতৰত ৬৫ নম্বৰ স্থান লাভ কৰিছে। প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি ১ কোটি ৪৬ লাখ ৩৪ হেজাৰ অসমীয়া ভাষা কোৱা লোক আছে। কিন্তু যি হাৰত ইংৰাজী, হিন্দী ভাষাৰ আগ্ৰাসন হৈছে, সেই দিশৰ পৰা লক্ষ্য কৰিলে অসমীয়া ভাষাকে ধৰি পৃথিৱীৰ বহু ভাষাৰ প্ৰতি সংকট প্ৰকট হৈছে। তথ্যমতে বিশ্বৰ ৭০০০ টা ভাষাৰ ৫০ শতাংশই ইতিমধ্যে বিলুপ্তি ঘটিছে।

বিশ্বৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ চাৰি শতাংশ লোকৰ মাজত বিশ্বৰ ৯৬ শতাংশ ভাষা প্ৰচলিত হৈ আছে। পৃথিৱীৰ যি কোনো প্ৰান্তত প্ৰতি ১৫ দিনৰ মূৰত কোনোবা নহয় কোনোবা এটা ভাষা বিলুপ্ত হৈ আহিছে। অসমীয়া ভাষাক প্ৰমুখ্য কৰি উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় ভাষাসমূহ জীয়াই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত ফলপ্ৰসু ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাত চৰকাৰ আৰু ৰাইজ সকলোৰে কৰণীয় আছে।

ইউনেস্ক'ৱে প্ৰকাশ কৰা শেহতীয়া প্ৰতিবেদনত এক উদ্বেগজনক তথ্য প্ৰকাশ পাইছে যে ভাৰতবৰ্ষৰ ৪২ টা ভাষা-উপভাষা বিপদাপন্ন। এই ৪২ টা ভাষা ব্যৱহাৰ কৰা লোকৰ সংখ্যা ক্ষীপ্ৰগতিত কমি আহিছে। যি সংখ্যা দহ হেজাৰবো নিম্নগামী হৈছে। বিপদাপন্ন ভাষাৰ তালিকাত অসমৰ দুটা, অৰুণাচলৰ দুটা, মেঘালয়ৰ এটা ভাষা বা উপভাষা সন্নিবিষ্ট হৈছে। গৱেষণাত প্ৰকাশ পোৱা তথ্য মতে অসমৰ হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হ'বলৈ ধৰা ভাষা সমূহৰ ভিতৰত ডিমা হাচাও জিলাৰ বাইটে, ৰাংখল আৰু খেলমা আদি জনগোষ্ঠীয় ভাষা সমূহ। এই খিনিতে প্ৰণিধানযোগ্য যে অসম সাহিত্য সভাৰ হাফলং বিশেষ বাৰ্ষিক অধিৱেশনত প্ৰায় ২৭ টা জনগোষ্ঠীয় লোকৰ শিল্পীসকলে বাৰে-বৰণীয়া সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা আৰু যুৱ সংসদৰ মুকলি অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। উক্ত অনুষ্ঠানৰ অন্তৰংগ আলাপত প্ৰায়বোৰ জনগোষ্ঠীয়ে অসমীয়া ভাষা শিকিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰি মত দিছিল। এইসকল জনগোষ্ঠীৰ সৰহভাগৰে বিদ্যালয়ত ইংৰাজী অথবা হিন্দী ভাষা শিক্ষাৰ মাধ্যম। সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰ বা অন্যান্য কৰ্তৃপক্ষই অন্ততঃ দ্বিতীয় বা তৃতীয় ভাষা হিচাপে অসমীয়া ভাষা প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে যোগাযোগ বা আদান-প্ৰদানত ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ মাজত অসমীয়া সংযোগী ভাষা স্বৰূপে বৰ্তি থাকিব।

আন্তৰ্জাতিক ভাষা অধ্যয়ন সংস্থা এথন'ল'ক', 'ইউনেস্ক' এছ আই এল ইণ্টাৰনেচনেল, লিংগুইষ্টিক চাৰ্ভে অফ ইণ্ডিয়া আদি সংস্থা সমূহৰ প্ৰতিবেদনত প্ৰকাশ পাইছে অসমৰ খিলঞ্জীয়া জনগোষ্ঠীৰ মুখত প্ৰচলিত হৈ থকা বহু ভাষা সংকটৰ মুখামুখি হৈছে। অসমত মুঠ ৫৫ টা মাতৃভাষা আছে যদিও ইয়াৰ ৪১টা ই খিলঞ্জীয়া জনগোষ্ঠীয় লোকৰ মাতৃভাষা। ভাষাৰ প্ৰতি অহা বিভিন্ন সংকট ভাবুকি, সমাধান আৰু সজাগতা বৃদ্ধিৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰ সংঘই ২০০০ চনৰ পৰা ২১ ফেব্ৰুৱাৰী দিনটো আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মাতৃভাষা দিৱস হিচাপে পালন কৰি আহিছে। ভাষা কেনেদৰে প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ গুণগত আৰু শিক্ষাগত অৰ্হতা আগবঢ়াই নিব পাৰি এনে উদ্দেশ্যও মাতৃভাষা দিৱস পালনৰ এক অন্তৰ্নিহিত তাৎপৰ্য। কাৰিকৰী সামগ্ৰীৰ সহায় লৈ ভাষাৰ শিকাৰ যি প্ৰত্যাহ্বান তাক লৈ সমগ্ৰ মানৱ জাতি আগবাঢ়িব লাগিব। মাতৃভাষা দিৱস উদ্‌যাপনৰ চিন্তা আৰম্ভ কৰিছিল প্ৰথমে আমাৰ চুবুৰীয়া দেশ বাংলাদেশে। এই দিনটোতে বাংলাদেশে (পূব পাকিস্তান)

বঙালী ভাষাৰ স্বীকৃতি বিচাৰি পাকিস্তানৰ সৈতে যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। পাকিস্তান চৰকাৰে সমগ্ৰ পাকিস্তান (পূব পশ্চিম) বাধ্যতামূলক ভাৱে উৰ্দু ভাষা জাপি দিবলৈ কৰা ঘোষণাৰ বিৰুদ্ধে বাংলাদেশে মাথোন প্ৰতিবাদ কৰিছিল, কিয়নো সেই সময়ত পূব পাকিস্তান মূল মাতৃভাষা আছিল বঙালী। ১৯৫২ চনৰ ২১ ফেব্ৰুৱাৰীত ঢাকা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সৰ্বসাধাৰণ জনতাৰ সৈতে এক প্ৰতিবাদী মিছিল উলিয়াইছিল আৰু এই প্ৰতিবাদী সমদলৰ ওপৰত পুলিচে গুলিচালনা কৰাৰ ফলত ছয়জন লোক প্ৰাণ ত্যাগ কৰিব লগা হৈছিল। ভাষিক জাতীয়তাবাদৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত বাংলাদেশে স্বাধীন হৈ ১৯৯৯ চনত শেখ হাচিনা চৰকাৰৰ প্ৰতিনিধিয়ে ইউনেস্ক'ত পৃথিৱীৰ সমস্ত মাতৃভাষা লুপ্তপ্ৰায় হোৱাৰ পৰা সুৰক্ষা দিয়াৰ সংকল্পৰে ইউনেস্ক'ৰে আন্তৰ্জাতিক মাতৃভাষা দিৱস পালনৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। বাংলাভাষা পূব পাকিস্তানত পাকিস্তানে উৰ্দু ভাষা জাপি দিয়াৰ বিপক্ষে বাংলাদেশৰ মানুহে কৰা আন্দোলনত প্ৰাণ হেৰুৱা শ্বহীদ সকলৰ স্মৃতিত সমগ্ৰ বিশ্বতে ২১ ফেব্ৰুৱাৰী দিনটো মাতৃভাষা দিৱস হিচাপে পালন কৰি আহিছে।

অসমত চৰকাৰী ভাষা অসমীয়া, বৰাকত বঙালী আৰু পৰ্বতীয়া জিলাত ইংৰাজী হিচাপে ১৯৬০ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰত অসমৰ ৰাজ্যপালে ভাষা আইনত অনুমোদন জনাইছিল। ৰাজ্যভাষা প্ৰয়োগ সঞ্চালকালয় পৰ্যন্ত গঠন কৰা হৈ ছিল। তৎসত্ত্বেও প্ৰশাসনৰ উদাসীনতাৰ বাবে সঞ্চালকালয়ৰ কাম ৰাজ্যত অগ্ৰগতিকৈ জঠৰতা হে দেখা গৈছে। আধুনিক যুগৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োজনৰ তাগিদাত ইংৰাজী ভাষাৰ আগ্ৰাসনৰ বাবে অসমীয়া বা অন্যান্য স্বকীয় ভাষা বিকাশৰ স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়াটো যতি পৰিবলৈ ধৰিছে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হৈছে নিজৰ ভাষাটোৰ প্ৰতি উদাসীনতা। হীনমন্যতাও এক কাৰণ নোহোৱা নহয়। নিজৰ আইৰ মুখৰ ভাষা পাহৰি ঔপনিবেশিক শক্তিয়ে ভাৰতবৰ্ষত দি থৈ যোৱা ইংৰাজী ভাষাৰ ক্ষমতাত আমি অসহায় যেন বোধ হৈছে। অথচ ইউৰোপৰে এনে বহু দেশ আছে যিসকলে নিজৰ দেশৰ ভাষাৰে বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তিৰ পৰা সকলো দিশতে বুৎপত্তি লাভ কৰিছে। ইংৰাজী ভাষাত সৃষ্ঠ সাহিত্যক বিশ্ব সাহিত্যত মৰ্যাদা হেৰুওৱাৰ উপক্ৰম ঘটিছে। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত এচামে ইংৰাজী ভাষাতে সাহিত্য চৰ্চা কৰিবলৈ আগবাঢ়ি গৈছে। এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য যে এজন লেখকৰ মাতৃভাষাত সাহিত্য ৰচনাৰ যি দক্ষতা থাকে তেনে দক্ষতা ইংৰাজী বা অন্য ভাষাত নাথাকিবও পাৰে। কিয়নো মাতৃভাষাৰ দ্বাৰা ৰচনা কৰা লিখনিৰ ভেটি অধিক মজবুত আৰু সাৱলীল হোৱা দেখা যায়। সময় থাকোতেই সচেতন নহ'লে আমাৰ ভাষাটোৰ লগতে আমাৰ জাতিটো জটিল সংকটৰ ফালে ঢাল খাব। অসমীয়া ভাষাৰ শুদ্ধ ব্যৱহাৰ, চৰকাৰী-বেচৰকাৰী কাৰ্যালয়, ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠান আদিত অসমীয়া ভাষা প্ৰয়োগ বা বাধ্যতামূলক কৰা প্ৰয়োজন। নতুন প্ৰজন্মক নিজৰ ভাষাটোক লৈ গৌৰৱ কৰিব শিকাব লাগিব। ভাষাটো কোৱা মানুহৰ সংখ্যা কমি যোৱা বাবে পৃথিৱীত সৰহ সংখ্যক ভাষা লাহে লাহে হ্ৰাস পাইছে। নতুন প্ৰজন্মক অসমীয়া ভাষা চৰ্চাৰ বাবে আধুনিক প্ৰযুক্তি উপলব্ধ কৰিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব। অসম সাহিত্য সভাই বিভিন্ন বা-বাতৰি আৰু অন্যান্য অনুষ্ঠান সমূহ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ ইউটিউব চেনেল, ফেচবুক লাইভ, অসমৰ প্ৰাচীন আপুৰুগীয়া গ্ৰন্থ, আলোচনী আদি ডিজিটেল ৰূপত সংৰক্ষিত হ'বলগীয়া ডিজিটেল অভিলেখাগাৰ মুকলি কৰিছে। এই অভিলেখাগাৰত অসমৰ আপুৰুগীয়া পুৰণি আৰু মূল্যবান গ্ৰন্থ আলোচনীসমূহ ডিজিটেল ৰূপ দিয়া বহু গ্ৰন্থত সংযোজিত কৰা হৈছে। এই অভিলেখাগাৰ প্ৰতি গৰাকী অসমীয়াৰ আপোন সম্পত্তি হ'ব। অসমৰ সদাশয় ৰাইজে নিজৰ ব্যক্তিগত সংগ্ৰহত থকা ন-পুৰণি, পুথি-পাঁজি, গ্ৰন্থ আদি গ্ৰন্থকোষলৈ আগবঢ়াব পৰাৰ সুবিধাও ৰখা বুলি প্ৰকাশ কৰিছে। এই গ্ৰন্থকোষৰ লিংক ঃ www.gronthakosh.sahityasabha.amtron.in

ইউটিউব চেনেলৰ লিংক ঃ https://www.youtube.com/channel/UCxinqjhosd4r-7p2 Tep2bQ/featured

অসম আৰু উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সাধুকথা সমূহ ডিজিটেল ৰূপত শ্ৰব্য মাধ্যমত উপলব্ধ

কৰিছে। এই সাধুকথাসমূহ স্পটিফাই, এমাজন মিউজিক, গান, পডকাষ্ট, এপল, পডকাষ্ট আৰু গুগল পডকাষ্টত উপলব্ধ। সাধুকথা সমূহ উপলব্ধ হোৱা সমূহ মাধ্যমৰ একত্ৰিত লিংক ঃ https://www.facebook.com.assabhaofficial

এইদৰে অসমীয়া ভাষা বিশ্বদৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ প্ৰয়াস চলি আছে। সেয়েহে নৱপ্ৰজন্মই এই ক্ষেত্ৰত আগভাগ ল'লে অদূৰ ভৱিষ্যত নিশ্চয় অসমীয়া ভাষাই স্বকীয়তা বজাই মূৰ দাঙি থাকিবলৈ সক্ষম হ'ব।

গুল ট্ৰেন্সলেটৰত অসমীয়া ভাষাই পালে বিশ্বজননীন স্বীকৃতি

সমগ্ৰ বিশ্বজগতৰ লগত ফেৰ মাৰিব পৰাকৈ প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অসমীয়া ভাষাই আৰু এধাপ আগবাঢ়িবলৈ সক্ষম হ'ল। আন সাতটা ভাৰতীয় ভাষাৰ লগতে অসমীয়া ভাষাত গুগল ট্ৰেন্সলেটত সংযোজন হোৱাত ভাষা, প্ৰেমী জাতি প্ৰেমীৰ আনন্দৰ জোৱাৰ বৈ গৈছে। ইণ্টাৰনেট বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ চাৰ্চ ইঞ্জিন, গুগলৰ অনুবাদ সেৱাত আনুষ্ঠানিক বাবে সংযোজন হয় যোৱা মে মাহৰ আৰম্ভণিতে। গুগুল ট্ৰেন্সলেটৰত সংযোজিত হৈ থকা বিশ্বৰ যিকোনো ভাষালৈ মুহূৰ্ততে অনুবাদ কৰি পঢ়িব পৰাৰ সুবিধা যি দৰে হ'ব ঠিক সেইদৰে অসমীয়া ভাষাৰ যি কোনো লেখাও বিশ্বৰ অন্যান্য ভাষালৈ অনুবাদ কৰি পঢ়িব পৰাৰ সুবিধা উপলব্ধ হ'ব। ফল স্বৰূপে আমাৰ ভাষাটো দেশ বিদেশৰ সৰু বৰ বিভিন্ন ভাষালৈ কাষ চাপি যাব। বিশ্বৰ সৰ্বমুঠ ২৪ টা ভাষাক নতুনকৈ সংযোজন কৰা হৈছে। গুগল ট্ৰেন্সলেটত ইয়াৰ ভিতৰত ৮ টা ভাৰতীয় ভাষা। সংস্কৃত, মিজো, মেইতেই (মণিপুৰী), ড'গ্ৰি, ভোজপুৰী, কোংকনী আৰু মৈথিলীৰ লগতে অসমীয়া ভাষাই স্বীকৃতি লাভ কৰে। এই আঠটা ভাষা সংযোজন হোৱাৰ লগে লগে মুঠ ১৯ টা ভাৰতীয় ভাষা গুগলৰ অনুবাদ সেৱাত অন্তৰ্ভুক্ত হ'ল। ইতিমধ্যে হিন্দী, বাংলা, গুজৰাটী, তামিল, তেলেগু আদি কৰি ১১ টা ভাৰতীয় ভাষা গুগল অনুবাদ সেৱাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে। ইয়াৰ লগতে গুগলে বিশ্বৰ কেবাখনো দেশৰ ভাষা উদাহৰণ স্বৰূপে বলিভিয়া, চিলি, পেৰু, মালি, মালদ্বীপ, ঘানা, টগো. আৰ্জেণ্টিনা, ব্ৰাজিল, পাৰাগুৱে আদি দেশৰ ১৬ টাকৈ ভাষাক অনুবাদ সেৱাত সংযোজন কৰিছে। গুগলৰ তথ্য মতে, অসমীয়া ভাষা ভাৰতৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ২৫ মিলিয়ন লোকে ব্যৱহাৰ কৰে। ইয়াৰ বিপৰীতে ভোজপুৰী ভাষা দক্ষিণ ভাৰত, নেপাল আৰু ফিজিৰ ৫০ মিলিয়ন লোকে ব্যৱহাৰ কৰে। সেইদৰে উত্তৰ ভাৰতৰ ৩ মিলিয়নে ড'গ্ৰি ভাষা, মধ্য ভাৰতৰ দুই মিলিয়নে কোংকনী ভাষা, উত্তৰ ভাৰতৰ বিশেষকৈ বিহাৰৰ এটি বিশাল অঞ্চলৰ ৩৪ মিলিয়ন লোকে ব্যৱহাৰ কৰে মৈথিলি ভাষা, উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ দুই মিলিয়নে মেইটেই ভাষা, ৮,৩০,০০০ লোকে মিজো ভাষা আৰু ২০ হেজাৰ লোকে সংস্কৃত ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। যোৱা দহ বছৰ ধৰি অসমৰ একাংশ প্ৰবাসী আৰু স্থানীয় ভাষাপ্ৰেমী লোকে অসমীয়া শব্দৰ সংযোজন প্ৰক্ৰিয়া চলাই আহিছিল। অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি কুলধৰ শইকীয়াই গুৱালকুছি অধিৱেশনৰ সভাপতিৰ অভিভাষণতেই অসমীয়া ভাষাক সবল, গতিশীল আৰু বিশ্বজনীন কৰিবলৈ ইণ্টাৰনেটৰ জগতত খোপনি পুতিবলৈ আহ্বান জনাইছিল। সেই মৰ্মে ল'ক ডাউনৰ সময়ত বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সিঁচৰিত হৈ থকা প্ৰবাসী অসমীয়া, অসম সাহিত্য সভাৰ কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যনিৰ্বাহক যোৰহাটত অনুষ্ঠিত সভাত শাখা, জিলা সমূহক জনোৱা আহ্বান, স্বদেশ স্বাভিমান কাৰ্যসূচীৰ জৰিয়তে নৱ প্ৰজন্মৰ উৎসাহী ভাষাপ্ৰেমী প্ৰতিনিধিয়ে গুগল ট্ৰেন্সলেটৰত শব্দ সংযোজন অভিযানত হাত উজান দিয়ে আৰু অসমীয়া শব্দ ভাণ্ডাৰে ৫ লাখ ৬৩ হেজাৰ অতিক্ৰম কৰাত যোৱা ২০২১ চনৰ আগষ্ট মাহত বেতা ভাৰ্ছনত স্থান পায় অসমীয়া ভাষাই। শব্দ ভাণ্ডাৰ বৃদ্ধি পোৱাৰ পিছতেই গুগলে ২০২২ চনৰ মে মাহত অসমীয়া ভাষা গুগল অনুবাদত সংযোজন কৰে। এয়া ভাষাৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে এক শুভ আৰু আশাবাদী সংবাদ। গুগল অনুবাদত সংযোজনে ভাষাটোৰ গ্ৰহণযোগ্যতা, প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ আৰু গৱেষণাত যথেষ্ট আগবাঢ়ি যাব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

—|—

কাহিনীৰ যোগেদি ল'ৰা-ছোৱালীৰ বিকাশ

সবিতা দাস
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী (শিক্ষয়িত্ৰী, ব্যক্তিগত খণ্ড)

আমাৰ সম্পূৰ্ণ জীৱনটোক চাৰিটা অৱস্থাত ভগোৱা হৈছে, সেই অৱস্থা কেইটা হ'ল— বাল্যাৱস্থা, কিশোৰাৱস্থা, যুৱাৱস্থা আৰু বৃদ্ধাৱস্থা। এই চাৰিওটা অৱস্থাৰ নিজা-নিজা মহত্ত্ব আছে, কিন্তু এই সমূহৰ ভিতৰত সকলোতকৈ মহত্ত্বপূৰ্ণ হ'ল বাল্যাৱস্থা। এই অৱস্থা হ'ল এনে, য'ত জীৱনৰ ভেটি স্থাপন কৰা হয়, যাৰ ওপৰত ভৱিষ্যত জীৱন নিৰ্ভৰ কৰে। ই সৰ্ববিদিত যে যি ভৱনৰ ভেটি যিমান মজবুদ হয় সিমানেই দীঘলীয়া জীৱন ভৱনটোৱে লাভ কৰে।

বৰ্তমান সময়ত বাল্যাৱস্থাৰ এই মহত্ত্বপূৰ্ণ সময় আৰু ইয়াৰ আৱশ্যকতাসমূহক উপেক্ষা কৰা হৈছে। প্ৰৌদ্যোগিক বিকাশৰ লগে লগে ব্যক্তিসকলৰ মানসিকতাৰো ভূত- পৰিৱৰ্তন আহিছে। ব্যস্ততা আৰু বাহ্যিক মাতম্বৰ ইমান বাঢ়ি গৈছে যে আজিকালি মাক-দেউতাকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে সময় দিব নোৱাৰা হৈছে। তেওঁলোকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ডাঙৰ-ডাঙৰ বিদ্যালয়ত ভৰ্তি কৰি দিয়াৰ উপৰিও টিউচনৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়াকেই নিজৰ দায়িত্ব বুলি ভাবি লৈছে। সৰু-সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ ওপৰত পঢ়াৰ বোজা বাঢ়ি আছে, লগতে নিজৰ মাক-দেউতাকৰ পৰা যি মৰম-স্নেহ লাভ কৰিছিল সেই সমূহতো হ্ৰাসৰ মাত্ৰা চলিছে। এই কাৰণেই আজি সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত মানসিক সমস্যা বাঢ়ি গৈ আছে। বিদ্যালয়ৰ পঢ়া-শুনাৰ যোগেদি ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত মানসিক সমস্যা বাঢ়ি গৈ আছে। বিদ্যালয়ৰ পঢ়া-শুনাৰ যোগেদি ল'ৰা-ছোৱালীৰ বৌদ্ধিক বিকাশো কমে, কিন্তু ভাৱনাত্মক বিকাশ মাক-দেউতাক আৰু পৰিয়ালৰ মানুহৰ মৰম স্নেহৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে।

ল'ৰা-ছোৱালীৰ বৌদ্ধিক আৰু ভাৱনাত্মক বিকাশত কাহিনী সাধু-গল্পৰ মহত্বপূৰ্ণ স্থান আছে। ই ল'ৰা-ছোৱালীক শিক্ষা দিয়াৰ এক মনোবৈজ্ঞানিক পদ্ধতি, যাৰ ব্যৱহাৰ বৈদিক কালৰ পৰাই হৈ আছে। এটা সময় আছিল যেতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ডাঙৰৰ পৰা কাহিনী নুশুনাকৈ নুশুইছিল। ডাঙৰেই নতুন কাহিনী ক'বৰ বাবে পঢ়া-শুনা কৰিব লাগিছিল বা নতুন কাহিনী শিকিব লাগিছিল। প্ৰতিটো কাহিনীয়ে ল'ৰা-ছোৱালীক কিবা নহয় কিবা নতুন শিক্ষা

প্ৰদান কৰিছিল আৰু এইদৰে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে জীৱনৰ ব্যৱহাৰিক সমস্যাসমূহ আৰু সমাধানৰ বিষয়ে পৰিচয় পাইছিল।

শিকা আৰু শিকোৱাৰ বছৰ বছৰ পুৰণি এই পৰম্পৰা আজি সমাজত অপ্ৰচলিত হৈ পৰিছে। বৰ্তমান সময়ত মাক-দেউতাকে ল'ৰা-ছোৱালীক কাহিনী শুনোৱাৰ কোনো ৰুচি থকা দেখা নাযায় আৰু এই কাৰণে তেওঁলোকে প্ৰয়াস কৰাৰো কোনো উদাহৰণ দেখিবলৈ নাই। ইয়াৰ অভাৱৰ বাবেই ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ইন্টাৰনেট, টিভি অথবা ভিডিঅ' গেমৰ দুনিয়াতেই জড়িত হৈ থাকে আৰু তাৰ ফলতে শিক্ষাপ্ৰদ কাহিনী শুনাৰ অভিৰুচি সমাপ্ত হৈ গৈ আছে।

কাহিনী শুনোৱাৰ পৰম্পৰা আজি গাঁৱটো পৰিসমাপ্তি হৈ অহা দেখা গৈছে। চহৰ আৰু মহানগৰ সমূহতো এই বিষয়ত চিন্তা-ভাৱনা কৰাৰো কাৰো আহৰি নাই। সন্তান-সন্ততিক যিমান পাৰে অতি খৰটকীয়াকৈ দায়িত্বশীল আৰু উপযুক্ত কৰি তোলাৰ দৌৰত সকলোৱেই ব্যাকুল হৈ থকাটো সকলো ঠাইতে একে দেখা যায়।

এনে সকল অভিভাৱকৰ কাৰণে এক গৱেষণাই সতৰ্কবাণী কঢ়িয়াই আনিছে। অতি সম্প্ৰতি অক্সফ'ৰ্ড ইউনিৰ্ভাচিটি প্ৰেছৰ তৰফৰ পৰা কৰোৱা এটা গৱেষণাৰ ফলাফলে দেখুৱাইছে যে যিসকল মাক-দেউতাকে নিজৰ সন্তানক কাহিনী নুশুনাই বা সন্তানৰ বাবে দেউতাক মাকে নিজে কিবা পঢ়া বা শিকাৰ চেষ্টা নকৰে, সেই সন্তানৰ পঢ়া-শুনাত বাধা উৎপন্ন হয় আৰু প্ৰায়েই সেইসকল ল'ৰা-ছোৱালী কৰ্ম নিপুণতাৰ দৌৰত পিছ পৰি থাকি যায়। এই গৱেষণাৰ বাবে বিশ্বৰ কেইবাশ ল'ৰা-ছোৱালী বাছি লোৱা হৈছিল আৰু দেখা গৈছিল যে যি সকল মাক-দেউতাকে নিজৰ সন্তানক কাহিনী শুনায়, কাহিনীৰ যোগেদি জীৱনৰ বিষয়ে বুজায় তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী বহু ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যোৱা দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। এই গৱেষণাৰ পৰা এই সিদ্ধান্ত পোৱা যায় যে শিকা-শিকোৱাৰ এই সহজ পৰম্পৰা গ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰয়োজন সকলো অভিভাৱকৰ বাবে অতীতকৈ আজি পৰিপ্ৰেক্ষিত অতি বেছি পৰিগণিত হৈছে।

য'ত শিক্ষাৰ লালনা আছে, সেই ক্ষেত্ৰত পদ্ধতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। এই শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য মাত্ৰই ল'ৰা-ছোৱালীৰ সফলতাৰ দৌৰ আৰু ফেৰত কিছু সকাহ দিয়াহে, তেওঁলোকক জীৱনৰ বাস্তৱিক উদ্দেশ্যৰ লগতে পৰিচয় কৰাই দিয়া নহয়। শিক্ষাৰ ই এক এনে ফেৰ, য'ত সকলোৱে এইটোৱেই বিচাৰে যে ল'ৰা-ছোৱালী সোনকালে ডাঙৰ হওক, দায়িত্বশীল হৈ যাওঁক; এতিয়া তেওঁলোক মুক্ত আকাশৰ তলত পখিলাৰ পাছত যাতে দৌৰিব নালাগে, সংসাৰখনক অভিজ্ঞতাৰ যোগেদি যাতে শিকিব লগা নহয়, তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকে তৎক্ষণাত কম্পিউটাৰৰ ভাষা জানি লয়, কেল্কুলেটৰৰ যোগেদি গণনা কৰি গণিত আৰম্ভ কৰে। অতীতত কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষা প্ৰদান কৰি সমাজখনক আগবঢ়াই লৈ যোৱাৰ যিসকলে সপোন দেখিছিল, তেওঁলোকে মানি লৈছিল যে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে জীৱনৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ কল্পনালোকত ঘূৰি ফুৰিহে জানিব পাৰে, যাৰ সুযোগ আজি ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আন কোনো মাধ্যমৰ যোগেদি নাপায়।

ইউনেস্কোৱে নিজৰ এক বিজ্ঞপ্তিত সহজ ধৰণেৰে ল'ৰা-ছোৱালীৰ কল্পনাশক্তিক বিকশিত কৰাৰ কাৰণে তেওঁলোকক কাহিনী শুনোৱাৰ কথা কৈছে। অক্সফ'ৰ্ড ইউনিৰ্ভাচিটি প্ৰেছৰ প্ৰকাশিত জেন্স ক্লেমেন্টসৰ প্ৰতিবেদনে প্ৰকাশ কৰিছে যে "যেতিয়া আমি ল'ৰা-ছোৱালীক কাহিনী পঢ়ি শুনাও তেতিয়া তেওঁলোকে কম বয়সতেই কিতাপৰ ব্যৱহাৰ কৰা শব্দ শিকিবলৈ আৰম্ভ কৰে। যেতিয়া প্ৰতিবাৰ আমি ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ি শুনাও তেতিয়া আমি তেওঁলোকৰ মগজুত এইটো বদ্ধমূল কৰি বহুৱাই দিব পাৰো যে পঢ়া-শুনা অতি ৰুচি সম্পন্ন হ'বও পাৰে। যদি মাক-দেউতাকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ কাৰণে প্ৰতিদিনে দহ মিনিট পঢ়ে তেতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীও কিতাপ পঢ়াৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ উঠে।"

প্ৰসিদ্ধ লোক কথা বিশেষজ্ঞ এৰিক মিলাৰে কৈছে যে পাৰম্পৰিক ভাৱে গাঁৱত কাহিনী শুনাইছিল। ইয়াত

উদ্দেশ্য আছিল ঘৰতে ল'ৰা-ছোৱালীক কেইবা প্ৰকাৰৰ নৈতিক শিক্ষা প্ৰদান কৰা। কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে নৈতিক শিক্ষা আমাৰ দেশৰ মানুহৰ এক প্ৰাচীন পৰম্পৰা। এই সন্দৰ্ভত 'পঞ্চতন্ত্ৰ'ৰ ৰচয়িতা শ্ৰীবিষ্ণু কুমাৰ প্ৰসিদ্ধ, যি কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে ৰজা অমৰশক্তিৰ অপদাৰ্থ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক ছমাহতে চতুৰ, ব্যৱহাৰ কুশল আৰু নীতিজ্ঞ কৰি তুলিলে। এবাৰ কোনো ভাৰতীয়ই জাৰ্মান পণ্ডিত ড° বিক্টৰ নীৎজক সুধিলে— "আপোনাৰ মতে বিশ্ববাসীলৈ ভাৰতৰ মৌলিক অৱদান কি?" তেতিয়া তেওঁ ক'লে— "ভাৰতৰ মৌলিক অৱদান হ'ল— পশু-পক্ষীৰ কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে আগবঢ়োৱা শ্ৰীবিষ্ণু শৰ্মাৰ শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান।"

কাহিনীত সৰল, বিশিষ্ট আৰু লোকভাষাৰ প্ৰয়োগ কৰি এটা মহত্বপূৰ্ণ ঘটনাক্ৰমক পৰিৱেশন আৰু সেই ঘটনাক্ৰমত জীৱন সমন্বিত মহত্বপূৰ্ণ কথা লুকাই থাকে আৰু তাৰ পৰা কিবা নহয় কিবা শিক্ষা পোৱা যায়। যি গ্ৰহণযোগ্য হৈ উঠে। সৰু-সৰু কাহিনী শুনোৱা জীৱনৰ গঢ় কথা সমূহ বুজাই দিয়াৰ যি ৰুচি সম্পন্ন শৈলী প্ৰয়োগ কৰা হয়, সি সকলোকে মনোৰঞ্জক লাগে আৰু ইয়াৰ মাধ্যমেৰে গভীৰ কথাও মানুহে সহজ ৰূপ বোধগম্য হয়। ল'ৰা-ছোৱালী কোমল মনে জীৱনৰ যি গম্ভীৰ কথা বুজি নাপায়, কাহিনীৰ মাধ্যমেৰে সেই সমূহ সহজে বুজি লয়। মাক-দেউতাকে যদি নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক মুক্তি বাবে বিকাশ কৰাৰ বিচাৰে, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক মৰম কৰাৰ উপৰিও যথেষ্ট সময় দিয়াৰ লগতে সৰু-সৰু কাহিনীও শুনোৱা উচিত।

বৰ্তমান সময়ত য'ত আগবাঢ়িবৰ কাৰণে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক কম্পিউটাৰ, ইন্টাৰনেটৰ জ্ঞান থকাটো আৱশ্যক, ঠিক সেইদৰে নৈতিক আৰু ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ মহত্বপূৰ্ণ কথাবোৰ জনা আৰু বুজাও অতি প্ৰয়োজন, তেতিয়াহে তেওঁলোকৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ সম্ভৱ। এই কাৰণে পৰম পূজ্য গুৰুদেৱে অন্য সৎ সাহিত্যৰ সংকলনৰ লগত ল'ৰা-ছোৱালীৰ ভাৱনাত্মক, মানসিক আৰু ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ বিকাশৰ কাৰণে শিশু-নিৰ্মাণ কাহিনীৰ সংকলন কৰিলে আৰু ডাঙৰ মানুহৰ কাৰণে প্ৰজ্ঞা পুৰাণৰ কথা প্ৰকাশিত কৰি উলিয়ালে। ল'ৰা-ছোৱালী আৰু ডাঙৰ কাৰণে সংকলিত কৰা কাহিনীৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। সেই সমূহত ভাষা-শৈলী, পাত্ৰ ঘটনাক্ৰম আদিৰ পাৰ্থক্য থাকে, কিন্তু দুয়োবিধৰে উদ্দেশ্য জীৱন গঢ় বিষয়সমূহ সৰলতাৰে বুজি পোৱাতেই নিহিত থাকে।

আমাৰ জীৱনৰ এনে বহুত ধাৰা আছে, যিবোৰৰ আমাৰ জ্ঞান নাথাকে আৰু যদি সেইসমূহৰ বিষয়ে জানিব লাগে তেতিয়া ইয়াৰ কাৰণে পঢ়াতো বৰ আৱশ্যক। ভাল সাহিত্য অধ্যয়ন কৰিলে আমি জীৱনৰ সেই ৰহস্য সমূহৰ লগতে পৰিচিত হওঁ, যাক আনসকলে অনুভৱ কৰিছে। এইদৰে আমাৰ ব্যৱহাৰিক জ্ঞানসক্ত হয় আৰু আমি ভাৱনাত্মক পোষণো লাভ কৰো। জীৱনৰ বিকাশৰ মাধ্যম বহুতো হ'ব পাৰে, কিন্তু কাহিনীসমূহেই সহজ উপায় যাৰ মাধ্যমেৰে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক সহজে জীৱনৰ মহত্বপূৰ্ণ লক্ষ্যসমূহৰ বিষয়ে শিকাব পৰা যায় আৰু তাক কৰ্তব্যনিষ্ঠ, অনুশাসনপ্ৰিয় আৰু সন্তুলিত ভাৱনাসম্পন্ন কৰি তুলিব পৰা যায়।

ল'ৰালি কালৰে পৰাই ল'ৰা-ছোৱালীক কাহিনী শুনাব লাগে আৰু পাঠ্য-পুথিৰ লগতে কাহিনীৰ কিতাপো তেওঁলোকক পঢ়িবলৈ দিয়া উচিত। ডাঙৰ হৈ যোৱাৰ পাছত প্ৰজ্ঞা পুৰাণ, ঐতিহাসিক কাহিনী, মহাপুৰুষসকলৰ জীৱন প্ৰসংগ আৰু লোককথা আদিও পঢ়িবৰ কাৰণে প্ৰেৰিত কৰা উচিত।

এই সমূহ হাতে ঢুকি পোৱা অৱস্থাত থকা উচিত। যি মাক-দেউতাকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ কাৰণে যদি ইমানখিনি কৰিবৰ বাবে সক্ষম হয়, তেওঁলোকে সেই ল'ৰা-ছোৱালীৰ সমগ্ৰ বিকাশৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিব পাৰিব। দেশত কাহিনী শুনোৱা বা ভাল সাহিত্য পঢ়াৰ কাৰণে প্ৰেৰিত কৰা সৰু উপক্ৰম যেন লাগিব পাৰে, কিন্তু জীৱনযাত্ৰা সৰু-সৰু পদক্ষেপৰ জৰিয়তে হে সম্পূৰ্ণ হয়।

২০২২ চনৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ কেইটামান শ্ৰেষ্ঠ ৰায়দান

অৰ্নিবাণ বৰ্মন
প্ৰাক্তন সভাপতি, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

বিগত এটা বছৰত উচ্চতম ন্যায়ালয়ে বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত প্ৰদান কৰি আশাবাদী ভৱিষ্যতৰ পথ মুকলি কৰি দিলে। আমেৰিকাৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ৰক্ষণশীল পন্থা গ্ৰহণ কৰি গৰ্ভপাতৰ অধিকাৰ কাঢ়ি লৈ যোৱাৰ বিপৰীতে আমাৰ শীৰ্ষ আদালতে উদাৰ পন্থা গ্ৰহণ কৰি অবিবাহিত মহিলাকো গৰ্ভপাতৰ অধিকাৰ সম্প্ৰসাৰিত কৰিলে। কিন্তু কিছুমান বিশেষ সিদ্ধান্ত আছিল যিবোৰ সমালোচনাৰ সন্মুখীনও হৈছিল। দেশদ্ৰোহ আইনত বিৰতি দিয়াৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ১০৩ সংখ্যক সাংবিধানিক সংশোধনীৰ বৈধতা ৰক্ষা কৰালৈকে, এজন আইনৰ ছাত্ৰ হিচাপে ২০২২ চনত শীৰ্ষ দেশখনে দিয়া কেইটামান গুৰুত্বপূৰ্ণ ৰায় নিজৰ ভাষাৰে এই লেখাত আলোচনা কৰিছোঁ।

১। যৌন কৰ্মক পেচা হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া

গোচৰৰ নাম ঃ বুদ্ধদেৱ মঁস্কাৰ বনাম পশ্চিম বংগ ৰাজ্য
বিচাৰপীঠ ঃ ন্যায়াধীশ এল. নাগেশ্বৰা ৰাও, বি. আৰ. গাভাই আৰু এ. বোপান্না

"পেচা সত্বেও এই দেশে প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ ২১ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত মৰ্যাদাপূৰ্ণ জীৱন যাপনৰ অধিকাৰ আছে।"

এই গোচৰত উচ্চতম ন্যায়ালয়ে যৌন কৰ্মক 'পেচা' হিচাপে স্বীকৃতি দিছিল আৰু যৌন কৰ্মৰ সন্মতি প্ৰদান কৰা লোকসকলে আইনৰ অধীনত মৰ্যাদা আৰু সম সুৰক্ষাৰ অধিকাৰী বুলি ৰায় দিছিল। আদালতে ইউ.আই.ডিএ.ই.ক প্ৰমাণপত্ৰৰ ভিত্তিত যৌনকৰ্মীসকলক আধাৰ কাৰ্ড প্ৰদান কৰিবলৈও নিৰ্দেশ দিয়ে আৰু সংবিধানৰ ১৪২ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত ইয়াৰ অন্তৰ্নিহিত ক্ষমতা ব্যৱহাৰ কৰি যৌনকৰ্মীসকলৰ ক্ষেত্ৰত পুৰ্ণবাসনৰ ব্যৱস্থাৰ বাবে কেইটামান নিৰ্দেশনা জাৰি কৰে। যেনে—

যদি কোনো বেশ্যালয়ত কোনো অভিযান চলোৱা হয়, তেন্তে সংশ্লিষ্ট যৌনকৰ্মীসকলক গ্ৰেপ্তাৰ বা শাস্তি বা হাৰাশাস্তি বা বলি কৰা উচিত নহয়। আৰক্ষীয়ে সকলো যৌনকৰ্মীক সমৰ্যাদাৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে আৰু তেওঁলোকক মৌখিক আৰু শাৰীৰিকভাৱে নিৰ্যাতন চলাব নালাগে, হিংসাৰ বলি কৰিব নালাগে বা কোনো ধৰণৰ যৌন কাৰ্যকলাপত জোৰ-জবৰদস্তি কৰিব নালাগে। গ্ৰেপ্তাৰ, অভিযান আৰু উদ্ধাৰ অভিযানৰ সময়ত যৌনকৰ্মীসকলৰ পৰিচয় যাতে প্ৰকাশ বা টেলিকাষ্ট নহয় তাৰ বাবে ভাৰতীয়

প্ৰেছ কাউন্সিলে উপযুক্ত নিৰ্দেশনা জাৰি কৰিব লাগে। যৌনকৰ্মীসকলে তেওঁলোকৰ স্বাস্থ্য আৰু সুৰক্ষাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা ব্যৱস্থাক অপৰাধ হিচাপে ধৰিব নালাগে বা অপৰাধ সংঘটিত কৰাৰ প্ৰমাণ হিচাপেও চাব নালাগে। দুয়োখন চৰকাৰে যৌনকৰ্মীসকলক তেওঁলোকৰ অধিকাৰৰ বিষয়ে জ্ঞান দিবলৈ কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰিব।

২। ১০৩ সংখ্যক সাংবিধানিক সংশোধনীৰ বৈধতা বজাই ৰখা

গোচৰৰ নাম ঃ জনহিত অভিযান বনাম ভাৰতীয় সংঘ

বিচাৰপীঠ - প্ৰাক্তন মুখ্য ন্যায়াধীশ উদয় উমেশ ললিত আৰু ন্যায়াধীশ দীনেশ মহেশ্বৰী, এছ, ৰবীন্দ্ৰ ভাট, বেলা এম. ত্ৰিবেদী আৰু জে.বি. পাৰ্দিবালা।

"সংৰক্ষণ কোনো উদ্দেশ্য নহয় বৰঞ্চ এক মাধ্যম —সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক ন্যায় সুৰক্ষিত কৰাৰ এক মাধ্যম।"

এই গোচৰত সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ অৰ্থনৈতিক দুৰ্বল অংশক ১০% সংৰক্ষণ প্ৰদান কৰা ১০৩ নং সাংবিধানিক সংশোধনী আইনখনক উচ্চতম ন্যায়ালয়ত প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছিল যে ই সংবিধানৰ মৌলিক বৈশিষ্ট্য আৰু অধীনত সমতাৰ মৌলিক অধিকাৰ উলংঘা কৰিছে অৰ্থাৎ সংবিধানৰ ১৪ নং অনুচ্ছেদ।

এই সংশোধনীক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছিল এই ভিত্তিত যে সংৰক্ষণ কেৱল অৰ্থনৈতিক মাপকাঠীৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি হ'ব নোৱাৰে, উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ইন্দ্ৰ ছাহনী বনাম ইউনিয়ন অৱ ইণ্ডিয়া (১৯৯২) গোচৰত দিয়া ৰায়দানৰ প্ৰতি লক্ষ ৰাখি, আৰু সংশোধনীটোৱে সংৰক্ষণৰ ওপৰত ৫০% সীমা অতিক্ৰম কৰা সংৰক্ষণৰ প্ৰবৰ্তন কৰে, যিটো প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে ইন্দ্ৰ ছাহনীৰ গোচৰৰ দ্বাৰা।

৩ঃ২ অনুপাতেৰে উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ৰায় দিয়ে যে ১০৩ সংশোধনী আৰু ই. ডব্লিউ. এছ সংৰক্ষণ সাংবিধানিকভাৱে বৈধ। ন্যায়াধীশ মহেশ্বৰী, ত্ৰিবেদী আৰু পাৰ্দিবালাই সংখ্যাগৰিষ্ঠৰ বাবে পৃথক পৃথক সন্মত মতামত লিখিছিল। ন্যায়াধীশ ভাটে নিজৰ হৈ আৰু মুখ্য ন্যায়াধীশ ইউ.ইউ. ললিত।

৩। দেশদ্ৰোহ আইন স্থগিত ৰখা

গোচৰৰ নাম - এ.জি. ভোম্বাটকেৰে বনাম ভাৰতীয় সংঘ

বিচাৰপীঠ- প্ৰাক্তন মুখ্য ন্যায়াধীশ এন.ভি. ৰমন আৰু ন্যায়াধীশ সূৰ্য কান্ত আৰু হিমা কোহলী

"ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ১২৪(এ) বৰ্তমানৰ সামাজিক পৰিবেশৰ সৈতে মিল নাই আৰু এই দেশখন ঔপনিবেশিক শাসনৰ অধীনত থকা সময়ৰ বাবে ইয়াৰ উদ্দেশ্য আছিল।"

ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ১২৪(এ) ধাৰাত দেশদ্ৰোহৰ অপৰাধ আৰু শাস্তিৰ সংজ্ঞা দিয়া হৈছে। উক্ত বিধানটোক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছিল যে ই বাক আৰু মত প্ৰকাশৰ স্বাধীনতাক হ্ৰাস কৰে, আৰু লগতে যিখন দেশৰ পৰা এই আইনখন ধাৰলৈ লোৱা হৈছিল, অৰ্থাৎ যুক্তৰাজ্যই নিজেই ইয়াক বাতিল কৰিছে। আদালতে একেই কথা চৰকাৰলৈ জাননী প্ৰেৰণ কৰে যাৰ উত্তৰত চৰকাৰে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ১২৪(এ) ধাৰাত পুনৰ পৰীক্ষা আৰু পুনৰ বিবেচনা কৰাৰ সিদ্ধান্ত লৈছে। উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ন্যায়ৰ স্বাৰ্থত তলত দিয়া আদেশ গৃহীত কৰিলে—

(ক) ৰাজ্য আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ১২৪(এ)ৰ অধীনত কোনো ধৰণৰ FIR পঞ্জীয়নৰ পৰা বিৰত থাকিব লাগে।

(খ) বিনিয়োগকাৰী সংস্থাই কোনো ধৰণৰ তদন্ত অব্যাহত ৰাখিব নালাগে বা ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ১২৪(এ) আৰোপ কৰি কোনো ধৰণৰ জোৰ-জবৰদস্তি ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব নালাগে, যিটো আইনৰ পূৰ্বতে উল্লেখ কৰা ব্যৱস্থাটো বিবেচনাধীন হৈ আছে।

(গ) যদিহে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ১২৪(এ)ৰ অধীনত কোনো সতেজ গোচৰ পঞ্জীয়ণ কৰা হয়, তেন্তে ক্ষতিগ্ৰস্থ পক্ষসমূহে উপযুক্ত সকাহৰ বাবে সংশ্লিষ্ট আদালতৰ কাষ চাপিবলৈ স্বাধীন।

(ঘ) ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ১২৪(এ)ৰ অধীনত ফ্ৰেমৱৰ্ক কৰা অভিযোগৰ সন্দৰ্ভত বাকী থকা সকলো বিচাৰ, আপীল আৰু কাৰ্যবিধি স্থগিত ৰখা হ'ব।

৪। ধৰ্ষণৰ গোচৰত 'দুটা আঙুলিৰ পৰীক্ষা নিষিদ্ধ কৰা'

গোচৰৰ নাম- ঝাৰখণ্ড ৰাজ্য বনাম শৈলেন্দ্ৰ কুমাৰ ৰয়

বিচাৰপীঠ- ন্যায়াধীশ ডি.ৱাই চন্দ্ৰচুদ আৰু হিমা কোহলী

"দুই আঙুলিৰ পৰীক্ষাৰ কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই। ইয়াৰ পৰিবৰ্তে মহিলাসকলক পুনৰ ভুক্তভোগী আৰু পুনৰ আঘাতপ্ৰাপ্ত কৰে।"

উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ২০১৩ চনৰ লিলু বনাম হাৰিয়ানা ৰাজ্যৰ গোচৰটো পুনৰবাৰ উল্লেখ কৰি দুটা আঙুলিৰ পৰীক্ষাই মহিলাৰ গোপনীয়তাৰ অধিকাৰ উলংঘা কৰে বুলি ৰায় দিয়ে। কিন্তু পৰীক্ষাটো তেতিয়াও চলি আছিল আৰু সেয়েহে বৰ্তমানৰ গোচৰটোত আদালতে ৰায় দিছিল যে যদি কোনোবাই যৌন নিৰ্যাতনৰ বলি হোৱা ব্যক্তিৰ ওপৰত দুটা আঙুলিৰ পৰীক্ষা কৰে তেন্তে ইয়াক অসৎ আচৰণৰ অপৰাধ হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব আৰু সেই অনুসৰি শাস্তি দিয়া হ'ব।

আদালতে লক্ষ্য কৰিছিল যে "দুটা আঙুলিৰ পৰীক্ষা কৰিব নালাগে....... যৌন সক্ৰিয় মহিলাক ধৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰি বুলি ভুল ধাৰণাৰে এই পৰীক্ষা কৰা হৈছে। সত্যৰ পৰা আগলৈ একোৱেই হ'ব নোৱাৰে, কেৱল যৌন সক্ৰিয় হোৱাৰ কাৰণে এগৰাকী মহিলাক ধৰ্ষণ কৰা বুলি উল্লেখ কৰিলে বিশ্বাস কৰিব বুলি কোৱাটো পিতৃতান্ত্ৰিক আৰু যৌনতাবাদী।"

৫। অবিবাহিত মহিলাক গৰ্ভপাতৰ অধিকাৰ প্ৰদান কৰা

গোচৰৰ নাম - বনাম প্ৰধান সচিব, স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ, এন.চি.টি দিল্লী চৰকাৰ

বিচাৰপীঠ-ন্যায়াধীশ ডি.ৱাই চন্দ্ৰচুদ, সূৰ্য কান্ত আৰু এ. এছ. বোপন্না

এই গোচৰত এগৰাকী ২৫ বছৰীয়া অবিবাহিত মহিলাই অবিবাহিত হোৱাৰ বাবে সন্মতিসূচক সম্পৰ্কৰ পৰা ২৩ সপ্তাহৰ গৰ্ভাৱস্থা বন্ধ কৰিবলৈ দিল্লীৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ কাষ চাপিছিল। দিল্লী উচ্চ ন্যায়ালয়ে অৱশ্যে তেওঁক চাকৰিৰ পৰা বৰ্খাস্ত কৰিবলৈ অনুমতি নিদিলে আৰু উদ্ধৃতি দিয়ে যে আদালতে বিধিৰ বাহিৰলৈ যাব নোৱাৰে কাৰণ ২০০৩ চনৰ এম.আৰ.টি.পি নিয়মৰ ৩ বিনিয়মে অবিবাহিত মহিলাক বাদ দিছিল। ইয়াৰ পিছতে মহিলাসকলে উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ কাষ চাপিছিল।

উচ্চতম ন্যায়ালয়ে উল্লেখ কৰে যে এই গোচৰত উচ্চ ন্যায়ালয়ে সংকীৰ্ণ দৃষ্টিভংগী গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু এম.টি.পি আইনত কৰা ২০২১ চনৰ সংশোধনীৰ বিষয়ে বিবেচনা কৰাত ব্যৰ্থ হৈছিল। আদালতে কয় যে 'বিবাহিত মহিলা' বাক্যাংশৰ ঠাইত 'যিকোনো মহিলা' আৰু 'স্বামী' শব্দটোৰ ঠাইত 'এম.টিপি. আইনৰ ৩ নং ধাৰাত অংশীদাৰ' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। কিন্তু স্পষ্টভাৱে আইনখনৰ এটা ব্যৱধান আছে— ৩ নং ধাৰাটোৱে বিবাহৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গতানুগতিক সম্পৰ্কৰ বাহিৰলৈ যোৱাৰ বিপৰীতে এম.টি.পি নিয়মৰ ৩ বি নিয়মে অবিবাহিত মহিলাৰ সৈতে জড়িত পৰিস্থিতি বিবেচনা কৰাত ব্যৰ্থ হৈছে যদিও অন্যান্য শ্ৰেণীৰ মহিলা যেনে— বিবাহ বিচ্ছেদ হোৱা, বিধৱা, নাবালক, অক্ষম আৰু মানসিকভাৱে অসুস্থ মহিলা আৰু যৌন নিৰ্যাতন বা ধৰ্ষণৰ পৰা ৰক্ষা পোৱা।

আদালতে ৰায় দিছিল যে— "সকলো মহিলাই নিৰাপদ আৰু বৈধ গৰ্ভপাতৰ অধিকাৰী, আৰু এম.টিপি নিয়মৰ নিয়ম ৩ বিৰ পৰিসৰৰ পৰা অবিবাহিত মহিলাক বাদ দিয়াৰ কোনো যুক্তি নাই, য'ত ২০ বছৰ বয়সত গৰ্ভাৱস্থাৰ গৰ্ভপাত বিচাৰিব পৰা মহিলাৰ শ্ৰেণীসমূহৰ কথা উল্লেখ কৰা হৈছে— ২৪ সপ্তাহ। আদালতে লগতে ৰায় দিয় যে এম.টি.পি ৰুলছৰ উদ্দেশ্যে ধৰ্ষণত 'বৈবাহিক ধৰ্ষণ' ও অন্তৰ্ভুক্ত।

৬। শীৰ্ষ আদালতে জামিন প্ৰদানৰ বাবে নিৰ্দেশনা নিৰ্ধাৰণ কৰিলে।

গোচৰৰ নাম- সত্যেন্দ্ৰ কুমাৰ বনাম চি.বি.আই.

বিচাৰপীঠ- ন্যায়াধীশ সঞ্জয় কিষাণ কৌল, এম.এম. সুন্দৰেশ

"কল্যাণমূলক আইনসমূহৰ সৈতে মোকাবিলা কৰাৰ সময়ত, আৰ্তজনক উদ্দেশ্য হোৱাৰ সুবিধা দিয়া এটা উদ্দেশ্যপ্ৰণোদিত ব্যাখ্যাই হৈছে আদালতে গ্ৰহণ

কৰিবলগীয়া ভূমিকা।"

মূলতঃ ফৌজদাৰী বিধি আইনৰ ১৭০ নং ধাৰাৰ ভুল ব্যাখ্যাৰ বাবে জামিন বিচৰা গোচৰৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পোৱাৰ কথা লক্ষ্য কৰি উচ্চতম ন্যায়ালয়ে জামিন প্ৰদানৰ সন্দৰ্ভত নিৰ্দেশনা নিৰ্ধাৰণ কৰে। জামিন প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰত সুকীয়া আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰক আহ্বান জনায় আদালতে। উচ্চতম ন্যায়ালয়ে তলত দিয়া নিৰ্দেশনা জাৰি কৰিলে

(ক) সংহিতাৰ ৪১ আৰু ৪১এ ধাৰা মানি চলাৰ ওপৰত আদালতে নিজকে সন্তুষ্ট কৰিব লাগিব। যিকোনো অমান্যতাই অভিযুক্ত জামিন প্ৰদানৰ অধিকাৰী কৰি তুলিব।

(খ) সংহিতাৰ ধাৰা ৮৮, ১৭০, ২০৪ আৰু ২০৯ৰ অধীনত আবেদন বিবেচনা কৰাৰ সময়ত জামিন আবেদন বাধ্যতামূলকভাৱে দাখিল কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

(গ) ৰাজ্য আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে বিশেষ আদালতৰ সংবিধানৰ সন্দৰ্ভত অনুসূচি জাৰি কৰাৰ নিৰ্দেশনা মানি চলিব লাগিব।

(ঘ) উচ্চ ন্যায়ালয়ক নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে যে জামিনৰ চৰ্ত মানি চলিব নোৱাৰা আণ্ডাৰট্ৰাইয়াল কয়দীসকলক বিচাৰি উলিয়াবলৈ আৰু সংহিতাৰ ৪৪০ নং ধাৰাৰ পোহৰত বিহিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি এওঁলোকৰ মুক্তিৰ সুবিধাৰ বাবে।

(ঙ) জামিনৰ আবেদন দুসপ্তাহৰ ভিতৰত নিষ্পত্তি কৰা উচিত যদিহে বিধানসমূহে অন্য ধৰণে নিৰ্দেশ দিয়ে, ব্যতিক্ৰম হ'ল হস্তক্ষেপকাৰী আবেদন। প্ৰত্যাশিত জামিনৰ বাবে কৰা আবেদন ছয় সপ্তাহৰ ভিতৰত নিষ্পত্তি হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে, যিকোনো হস্তক্ষেপকাৰী আবেদনৰ বাহিৰে।

৭। উচ্চতম ন্যায়ালয়ে ধন সৰবৰাহৰ প্ৰতিৰোধ আইনৰ অধীনত ED ক প্ৰদান কৰা বিশাল ক্ষমতাৰ বৈধতাক সমৰ্থন কৰে।

গোচৰৰ নাম - বিজয় মদনলাল চৌধুৰী বনাম ভাৰতীয় সংঘ

বিচাৰপীঠ- ন্যায়াধীশ এ.এম. খানউইলকাৰ, দীনেশ মহেশ্বৰী আৰু চি.টি ৰবি কুমাৰ

"ধন সৰবৰাহৰ অন্যতম জঘন্য অপৰাধ, যিয়ে কেৱল জাতিটোৰ সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক তন্ত্ৰত প্ৰভাৱ পেলোৱাই নহয়, অন্যান্য জঘন্য অপৰাধ, যেনে— সন্ত্ৰাসবাদ, এন.ডি.পি.এছ. আইনৰ সৈতে জড়িত অপৰাধ আদিকো প্ৰসাৰিত কৰাৰ প্ৰৱণতা থাকে।"

এই ক্ষেত্ৰত S, ৫ (সম্পত্তিৰ সংলগ্ন), ৮(৪) (সংলগ্ন সম্পত্তি দখল কৰা), ১৭ (অন্বেষণ আৰু জব্দ), ১৮ (ব্যক্তি অনুসন্ধান), ১৯ (ক্ষমতাৰ ক্ষমতা) আদি কেইবাটাও বিধানৰ সাংবিধানিক বৈধতা (গ্ৰেপ্তাৰ), ২৪ (প্ৰমাণৰ ওলোটা বোজা), ৪৪ (বিশেষ আদালতে বিচাৰযোগ্য অপৰাধ), ৪৫ অপৰাধসমূহ চিনাক্তকৰণযোগ্য আৰু জামিনবিহীন হোৱা আৰু আদালতে জামিন প্ৰদানৰ বাবে যমজ চৰ্ত) আৰু ৫০ ইডিৰ বিষয়াসকলক দিয়া বক্তব্য) উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ সন্মুখত প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল ধন সৰবৰাহৰ প্ৰতিৰোধ আইন (পি.এম.এল.এ)ক।

আদালতে পি.এম.এল.এ.ৰ সকলো প্ৰত্যাহ্বান মূলক বিধান সমৰ্থন কৰে। আদালতে এইটোও ৰায় দিয়ে যে ইডিৰ আৰক্ষীৰ ক্ষমতা নাই আৰু ফলস্বৰূপে তদন্ত চলাওঁতে আৰক্ষীৰ পদ্ধতি মানি চলিব নালাগে। ইয়াৰ উপৰিও আদালতে লক্ষ্য কৰিছিল যে ধন সৰবৰাহৰ 'ঘৃণনীয়' অপৰাধ প্ৰতিহত কৰিবলৈ জামিন লাভ কৰিবলৈ প্ৰমাণৰ ওলোটা বোজা ন্যায্য।

২০২৩ চনটো নিশ্চিতভাৱে আশাব্যঞ্জক বছৰ যেন লাগে, যোৱা এটা বছৰত আমাৰ দেশৰ শীৰ্ষ আদালতে স্থাপন কৰা নজিৰসমূহৰ সৌজন্যত।

> "আমাৰ চিন্তাৰ মাজতেই আছে আমাৰ জীৱন।"
> এ. পি. জে. আব্দুল কালাম।

অসমীয়া লোকগীত— এটি বিশ্লেষণ

কৃষ্ণাশ্ৰী কলিতা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া লোকগীত লোকসাহিত্যৰ এক বিভাগ। লোকসাহিত্যত লোকগীতে উল্লেখযোগ্য স্থান অধিকাৰ কৰি আছে আৰু জনসাধাৰণৰ মাজতো ইয়াৰ আদৰ সৰ্বাতোকৈ বেছি। লোকসাহিত্য লোকসমাজে ৰচনা কৰা সাহিত্য। লোকসাহিত্য মানুহৰ স্মৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিহে জীয়াই আছে। লোকসাহিত্য জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে চলি অহা বাবে জনসাহিত্য বা মৌখিক সাহিত্য বুলিও জনাজাত। আনহাতে লোকগীত হৈছে অসমীয়া সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। আদিম মানৱৰ ব্যক্তিগত আৰু সামূহিক ভাৱ-অনুভূতিৰ প্ৰকাশক হিচাপে যিবোৰ গীত প্ৰাচীন কালৰে পৰা নিৰক্ষৰ জনসাধাৰণৰ মাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে, সেয়াই লোকগীত। ই চহা প্ৰাণৰ মুক্ত পৰিস্ফূৰণ আৰু আদিম তথা মৌলিক ভাৱাবেগৰ অকৃত্ৰিম প্ৰকাশ। লোকসমাজৰ এখন স্পষ্ট ছবি লোকগীতত প্ৰতিফলিত হয়।

লোকগীতৰ স্বৰূপ

বিশিষ্ট লোকতাত্ত্বিক আৰু সমাজ বিজ্ঞানীয়ে লোকগীতৰ আদিম বা প্ৰাচীনতম ৰূপ বুলি চিহ্নিত কৰিছে মন্ত্ৰক। অসমীয়া লোকগীত শব্দটো ইংৰাজী Folk song শব্দৰ প্ৰতিশব্দ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। আদিম মানৱৰ ব্যক্তিগত আৰু সামূহিক ভাৱ-অনুভূতিৰ প্ৰকাশক হিচাপে যিবোৰ গীত অতি প্ৰাচীন কালৰে পৰা নিৰক্ষৰ জনসাধাৰণৰ মাজত ৰচিত আৰু প্ৰচাৰিত হৈ আহিছে, সেয়াই লোকগীত। এই গীতবোৰৰ লগত গাঁৱলীয়া মানুহে জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে পালন কৰা বিভিন্ন ধৰ্ম-কাৰ্য, আচাৰ-অনুষ্ঠান আদিৰ নিবিড় সম্বন্ধ আছে। মানুহৰ সভ্যতা আৰু সংস্কৃতিৰ কঠিয়াতলীতেই লোকগীতৰ জন্ম আৰু বিকাশ সাধন হৈছে। যুগৰ সীমা চেৰাই এই গীতবোৰ মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ আহিছে আৰু এনেদৰে আহোঁতে সময়ৰ হাত বুলনিত তাৰ ভাষাৰো পৰিৱৰ্তন সাধিত হৈছে। বৰ্তমানলৈ সংগৃহীত লোকগীতবোৰৰ ভাষা অৰ্বাচীন। লোকগীতবোৰৰ ৰচনাকাল সম্পৰ্কে খাটাংকৈ একো ক'ব নোৱাৰি। অৱশ্যে গীতৰ বিষয়বস্তু আৰু ব্যৱহৃত শব্দৰাজিৰ পৰা কিছুমান গীতৰ ৰচনাকাল অনুমান কৰিব পাৰি। যেনে- 'পদুম কুঁৱৰীৰ গীত', 'বৰফুকনৰ গীত' আদিৰ ৰচনাকাল ঊনবিংশ শতিকা আৰু 'কুম্পানীৰ জাহাজ', 'ঘড়ীৰ টাইম' আদি শব্দ থকা বিহুগীতবোৰ ইংৰাজসকল অসমলৈ অহাৰ পিছৰ ৰচনা বুলি ক'ব পাৰি। সেইদৰে নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱ থকা 'টোকাৰী নাম', 'দেহবিচাৰৰ গীত' প্ৰমুখ্যে কিছুমান ভকতীয়া লোকগীতৰ ৰচনাকাল ষোড়শ শতিকাৰ পিছৰ বুলি ধৰিব পাৰি। লোকগীতবোৰ গঞা সমাজৰ সামূহিক সৃষ্টিহে, ব্যক্তি বিশেষৰ নহয়। সেয়েহে ইয়াত ৰচকৰ নাম পোৱা নাযায়। তদুপৰি বিভিন্ন যুগৰ বিবিধ অভিজ্ঞতাৰ সমাহাৰত এই গীতবোৰৰ বিষয়বস্তু আৰু প্ৰকাশভংগীয়ে এক বৰ্ণাঢ্য ৰূপ লাভ কৰিছে। বৰ্ণনাৰ সৰলতা, ভাৱৰ অকৃত্ৰিমতা, আবেগ-প্ৰৱণতা, ৰচনাৰ গঢ়, উপমা আদিৰ ব্যৱহাৰে গীতবোৰক সাহিত্যিক সৌন্দৰ্য প্ৰদান কৰিছে।

জীৱনৰ বাটত আগবাঢ়োঁতে মানুহে কোনো কোনো সময়ত আনন্দমুখৰ হাস্যোজ্জ্বল আৰু কোনো কোনো সময়ত

বেদনাদায়ক, বিষাদময় পৰিস্থিতি বা ঘটনাৰ মুখামুখি হ'বলগীয়াত পৰে। ফলস্বৰূপে, মানুহৰ অন্তৰত দুই বিপৰীতমুখী অনুভূতিৰ সৃষ্টি হয়। আনন্দমুখৰ, হাস্যোজ্জ্বল ঘটনা বা পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মানুহৰ অন্তৰত যি অনুভূতিৰ উদ্ৰেক ঘটে, সি সুখপূৰ্ণ, আনন্দদায়ক। আনহাতে বেদনাদায়ক, বিষাদময় পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত উদ্ৰেক ঘটা অনুভূতি দুখাবহ, নৈৰাশ্যজনক। মানুহৰ অন্তৰৰ এই দুই প্ৰকাৰ অনুভূতিয়েই হ'ল প্ৰধানতঃ লোকগীতৰ উৎস। সেয়ে, উল্লেখিত দুই প্ৰকাৰ অনুভূতি অনুসৰি লোকগীতৰো প্ৰধান সুৰ দুটা— আনন্দদায়ক আৰু কৰুণ। অসমীয়া বিহুগীত, বনগীত আদিৰ মাজেদি প্ৰকাশিত সুৰ আনন্দদায়ক। আনহাতে বাৰমাহী গীত, গোৱালপৰীয়া মৈষাল আৰু মাহুত গীতৰ সুৰ কৰুণ।

লোকগীতৰ একাংশত ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেম, বিৰহ, মিলন, বিচ্ছেদ আদি বিষয়ক ঘটনাৰ ৰূপায়ণ মনকৰিবলগীয়া বৈশিষ্ট্য। অসমীয়া বিহুগীত, বনগীত, বাৰমাহী গীত, আখ্যানমূলক গীত, গোৱালপৰীয়া লোকগীত আদিত উল্লিখিত প্ৰেম-বিৰহ আদিৰ বিৱৰণ সংবেদনশীল আৰু অনুভূতিৰ তীব্ৰতাৰে সিক্ত। আনহাতে কোনো কোনো লোকগীতত জীৱনৰ অনিত্যতা তথা ক্ষণভংগুৰতা প্ৰতিপন্ন কৰাৰ প্ৰয়াসো পৰিদৃষ্ট নোহোৱাকৈ নাথাকে। দেহবিচাৰৰ গীত, টোকাৰী গীত আদি এনেবিধ গীতৰ অন্তৰ্ভূক্ত কৰিছে।

যুগৰ পৰিৱৰ্তন তথা সমাজ বিৱৰ্তনৰ লগে লগে গীত-মাতৰো ৰূপান্তৰ ঘটিল; জীৱনৰ আৰু সমাজৰ ব্যাপকতা বঢ়াৰ লগে লগে গীত-মাতৰো ব্যাপকতা বাঢ়িল। আনকি মধ্যযুগীয় নৱবৈষ্ণৱ আলোড়নৰ প্ৰভাৱৰ ফলত গীতক বুলিবলৈ ল'লে 'নাম'। আজিৰ মানুহে বিহুগীতৰ সলনি 'বিহুনাম' বুলিবলৈ ল'লে, বিয়াগীতৰ সলনি 'বিয়ানাম' বুলিবলৈ ল'লে, নিচুকনি গীতৰ সলনি 'ধাইনাম' বুলিবলৈ ল'লে।

অসমীয়া লোকগীত

আদিম মানৱৰ ব্যক্তিগত আৰু সামূহিক ভাব-অনুভূতিৰ প্ৰকাশ হিচাপে আৰু সাহিত্যৰ সৌন্দৰ্যৰ ফালৰ পৰা লোকগীতবোৰ সকলো ভাষাৰে অমূল্য সম্পদ। অসমীয়া ভাষাত বিবিধ লোকগীত আছে। এইবোৰ সমগ্ৰ গাঁৱলীয়া সম্প্ৰদায়ৰ আপুৰুগীয়া সাংস্কৃতিক সম্পদ। লোকগীতসমূহ মৌখিক ঐতিহ্যৰ ওপৰত বৰ্তি আছে। এই গীতবোৰ ইপুৰুষৰ পৰা সিপুৰুষলৈ কাণে কাণেই বাগৰি আহি আছে। অসমীয়া ভাষাৰ লোকগীতবোৰৰ এটা বিশেষত্ব আছে যে, এইবোৰক গীত নুবুলি 'নাম' বোলা হয়। অসমীয়া লোকগীতসমূহৰ ভিতৰত আছে বিয়ানাম, আইনাম, গোঁসাই নাম, ভেকুলী বিয়াৰ নাম, ধাইনাম ইত্যাদি।

অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ ইতিহাসত লোকগীতে এক বিশিষ্ট স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। বিষয়বস্তুৰ বৈবিধ্য আৰু গঠন-ৰীতিৰ বিচিত্ৰতাৰে অসমীয়া লোকগীত সুসমৃদ্ধ। অকল আনন্দ দানৰ বাবেই নহয়, অসমীয়া কৃষিজীৱী গঞালোকৰ কৰ্মমুখী জীৱনৰ প্ৰতিফলক স্বৰূপেও ইয়াৰ মূল্য অপৰিসীম। অসমীয়া লোকগীতৰ সৃষ্টি, চৰ্চা আৰু বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এই ৰাজ্যৰ ভৌগোলিক অৱস্থান, জলবায়ু, প্ৰাকৃতিক শোভা-সৌন্দৰ্য আদিৰ লগতে লোকসমাজৰ মাজত প্ৰচলিত নানান লোকাচাৰ, ভৌতিক-সংস্কৃতি আদিৰ প্ৰভাৱ অন্যতম। তদুপৰি এই ৰাজ্যৰ সংস্কৃতি, ঐতিহাসিক তথা ৰাজনৈতিক ঘটনাৱলীয়েও লোকগীতৰ সৃষ্টিত প্ৰভূত পৰিমাণে অৰিহণা যোগাই আহিছে। সেয়ে, অসমীয়া লোকগীতৰ পথাৰখন সুবিস্তৃত আৰু বাৰেবৰণীয়া।

বিষয়বস্তুৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি পণ্ডিতসকলে অসমীয়া লোকগীতক বিভিন্ন শ্ৰেণীত বিভাজন কৰিছে।

ইতিমধ্যে, ড° প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীয়ে লোকসাহিত্যৰ শ্ৰেণীবিভাজনৰ প্ৰসংগত গীত-মাতৰ যি উপবিভাগ কৰি দেখুৱাইছে, সেইকেইটা ওপৰত উল্লেখ কৰি আহিছোঁ। অসমীয়া লোকগীতৰ শ্ৰেণীবিভাজনৰ প্ৰসংগতো ড° গোস্বামীৰ আদৰ্শ নিশ্চিতভাৱে গ্ৰহণ কৰিব পাৰি।

ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই অসমীয়া লোকগীতবোৰক প্ৰধানতঃ তিনিটা শ্ৰেণীত বিভাজন কৰিছে—

(১) **অনুষ্ঠানমূলক**, যেনে— বিহুগীত, আইনাম, বিয়ানাম ইত্যাদি; (২) **আখ্যানমূলক**, যেনে— মণিকোঁৱৰৰ গীত, শান্তি বাৰমাহীৰ গীত, বৰফুকনৰ গীত ইত্যাদি; (৩) **বিবিধ বিষয়ক**, যেনে— নিচুকনি গীত, গৰখীয়া গীত, নাওখেল গীত ইত্যাদি।

অতুলচন্দ্ৰ বৰুৱাই লিখিছে— 'বৰ্তমান চলি থকা অসমীয়া লোকগীত দুই শ্ৰেণীত বিভক্ত। এক শ্ৰেণী কমোৱা তুলাৰ দৰে বতাহত উৰি ফুৰিব লাগিছে; সেইবোৰ যেনে— বিহুগীত, নাঙেলীগীত, গৰখীয়া গীত, আইনাম, বিয়ানাম ইত্যাদি। আন শ্ৰেণী শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ দৰে গহীন ধৰণৰ আৰু ধৰ্মানুষ্ঠান আৰু ধৰ্মীয় কাৰ্যৰ লগত তাৰ সম্বন্ধ। সেইবোৰ, যেনে— ৰাতিখোৱা সম্প্ৰদায়ৰ চিয়া, ওজাপালি গীত, ভকতৰ সাজনীগীত, বৰগীত, থিয় নামৰ কীৰ্ত্তন, ভকতীয়া গীত, দেহবিচাৰৰ গীত ইত্যাদি। প্ৰসংগক্ৰমে তেখেতে মালিতা বা বেলাড জাতীয় গীত শ্ৰেণীৰো উল্লেখ কৰি তাৰ উদাহৰণস্বৰূপে মণিৰাম দেৱানৰ গীত, বৰফুকনৰ গীত, ফুলকোঁৱৰ-মণিকোঁৱৰৰ গীত, জনাগাভৰুৰ গীত আদি দাঙি ধৰিছে।

ড° হেমন্ত কুমাৰ শৰ্মাই অসমীয়া লোকগীতক, বিষয়বস্তু অনুসৰি প্ৰধানকৈ চাৰিটা ভাগত ভগাই সিবোৰৰ ভালেমান উপবিভাগৰো উল্লেখ কৰিছে। যেন —

(১) **অনুষ্ঠানমূলক** -

(ক) ধৰ্মমূলক বা ভক্তিমূলক

(খ) ধৰ্মনিৰপেক্ষ বা ভক্তি নিৰপেক্ষ

(২) **কৰ্ম বিষয়ক**

(৩) আখ্যানমূলক বা বৰ্ণনা প্ৰধান

(ক) বুৰঞ্জীমূলক

(খ) কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক

(গ) বাৰমাহী বা বিলাপ গীত

(৪) **জুনা বা ধেমেলিয়া গীত।**

ওপৰৰ বিভাজনসমূহলৈ লক্ষ্য কৰিলে এই কথা স্পষ্টভাৱে ওলাই পৰে যে, অসমীয়া লোকগীত স্বৰূপাৰ্থত বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ আৰু সমৃদ্ধশালী। এইখিনিতে উল্লেখ কৰা উচিত হ'ব যে, লোকগীতৰ বিভাজনৰ প্ৰসংগত, পণ্ডিতসকলৰ মাজত বিশেষ মতানৈক্য দেখা নাযায়। সেয়েহে উল্লিখিত যিকোনো এগৰাকী পণ্ডিতে কৰা শ্ৰেণী বিভাজনৰ ভিত্তিত, অসমীয়া লোকগীতৰ সম্যক আলোচনা দাঙি ধৰিব পাৰি।

আৰু এটা কথা। কোনো এক সুবিস্তৃত ভৌগোলিক পৰিবেষ্টনৰ ভিন ভিন অঞ্চলত বসবাস কৰা লোকসকল, একে জাতি-গোষ্ঠীৰ অন্তৰ্ভূক্ত হ'লেও তেওঁলোকৰ জীৱন নিৰ্বাহ প্ৰণালী, আচাৰ-নীতি, ভাষা আদিৰ ক্ষেত্ৰত ভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয় আৰু তাৰ পৰিণতিত তেওঁলোকৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা গীত-মাত আদিতো ভিন্নতা পৰিস্ফুটিত হয়। কিন্তু লোকগীত সৃষ্টিৰ পশ্চাৎপটত ক্ৰিয়াশীল হৈ থকা লোকসমাজৰ জীৱন-চেতনা তথা আশা-আকাংক্ষাৰ ঐক্যৰ বৰ্তমানতাই লোকগীততো ভিন্নতাৰ মাজত ঐক্যৰ প্ৰতিফলন ঘটায়।

অসমীয়া লোকগীতৰ আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্যৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি ইয়াক প্ৰধানকৈ দুই শ্ৰেণীত ভগাব পাৰি— উজনি অসমৰ লোকগীত আৰু নামনি অসমৰ লোকগীত। নামনি অসমৰ গীতক আকৌ দুটা উপশ্ৰেণীত ভগাব পাৰি— কামৰূপী লোকগীত আৰু গোৱালপৰীয়া লোকগীত। কামৰূপী লোকগীতৰ ভিতৰত নিচুকনি গীত, শিশুৰ খেল-ধেমালি বিষয়ক গীত, গৰখীয়া গীত, নাওখেলৰ গীত, হাওখেলৰ গীত, বিয়া গীত, দেহ বিচাৰৰ গীত, তামোল চোৰৰ গীত, মহখেদা গীত, ভূমিকম্পৰ গীত, স্বৰাজ গীত, আউলা পূজাৰ গীত আদি উল্লেখযোগ্য। সেইদৰে গোৱালপৰীয়া লোকগীতৰ ভিতৰত বাঁশ পূজাৰ গীত, হুদুম পূজাৰ গীত, সোণাৰায় পূজাৰ গীত, হাতীমাউতৰ গীত, ম'হ ৰখীয়া বা মৈষালী গীত, প্ৰণয়মূলক গীত আদিয়েই প্ৰধান।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা সহজে অনুমান কৰিব পাৰি যে, অসমীয়া লোকগীতৰ ভঁৰালটো অতি চহকী আৰু বাৰেবৰণীয়া। অতীজৰে পৰা এনেবোৰ গীত-মাতে অসমীয়া সমাজৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ কৰি অহাৰ লগতে জনসমাজৰ বিমল আনন্দৰ খোৰাক যোগাই আহিছে। সেয়েহে এই গীত-মাতসমূহ আজিও অপাংক্তেয় হোৱা নাই।

অসমীয়া লোকগীতৰ শ্ৰেণীসমূহৰ সাধাৰণ পৰিচয়

অনুষ্ঠানমূলক লোকগীত

উৎসৱ-অনুষ্ঠান, সামাজিক লোকপ্ৰথা বা লোকাচাৰৰ অন্তৰ্ভূক্ত বিভাগসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম। লোকপ্ৰথা বা লোকাচাৰ হ'ল কোনো জনসমষ্টিয়ে পৰম্পৰাগতভাৱে পালন কৰি অহা আচাৰ-নীতি আৰু ক্ৰিয়া-কলাপ আদি। এইবোৰ প্ৰধানকৈ লোকবিশ্বাসৰ আধাৰত গঢ় লৈ উঠে। লোকাচাৰৰ অন্তৰ্ভূক্ত উৎসৱ-অনুষ্ঠান পালনৰ অন্তৰালত আদিম মানৱৰ বিশ্বাস আৰু ক্ৰিয়া-কাণ্ডৰ ক্ৰিয়াশীলতা সহজে অনুমান কৰিব পাৰি। উৰ্বৰতা বৃদ্ধি, কৃষিৰ প্ৰচুৰতা কামনা, ঐন্দ্ৰজালিকতা সম্পাদন আদি নানান উদ্দেশ্য পূৰণৰ বাবে অসমৰ প্ৰায়বোৰ উৎসৱ-অনুষ্ঠান পালন কৰা হয়। সাধাৰণতে ধৰ্মীয় আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষ পৰম্পৰাৰ ওপৰত, অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত উৎসৱ-অনুষ্ঠান নিৰ্ভৰশীল। ধৰ্ম বা সমাজ, যিহৰ লগতেই জড়িত নহওঁক, ইবোৰে গাঁওৰ জনসমাজৰ গতানুগতিক জীৱন,

আনন্দমুখৰ কৰি তোলে। এনেবোৰ উৎসৱ-অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি যিবোৰ গীত-মাত ৰচনা আৰু পৰিৱেশন কৰা হয়, ধৰ্মীয় লোকগীত আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষ লোকগীত। যিবোৰ গীত ধৰ্মীয় উৎসৱৰ লগত সংশ্লিষ্ট, সেইবোৰক বোলা হয় ধৰ্মমূলক লোকগীত আৰু যিবোৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষ তথা সমাজৰ আন দিশৰ লগত যুক্ত উৎসৱ-অনুষ্ঠানত পৰিৱেশন কৰা হয়, সেইবোৰক ধৰ্মনিৰপেক্ষ লোকগীত বোলে। ধৰ্মমূলক লোকগীতক ভক্তিমূলক আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষ লোকগীতক ভক্তি নিৰপেক্ষ লোকগীত বুলিব পাৰি।

অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত ধৰ্মমূলক বা ভক্তিমূলক গীতৰ ভিতৰত আইনাম, সুবচনীৰ নাম, অপেশ্বৰীৰ নাম, জগন্নাথৰ নাম, শীতলাৰ নাম, কালি পূজাৰ নাম, সদাশিৱৰ নাম, আউলা পূজাৰ নাম, লখিমী আদৰা গীত, উপনয়ন, চূড়াকৰণ আদি বৈদিক অনুষ্ঠানত গোৱা গীত, গোৱালপৰীয়া কাতি পূজাৰ গীত, বাঁহ পূজাৰ গীত আদি বিবিধ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানৰ লগত সম্পৃক্ত গীতসমূহ উল্লেখযোগ্য।

ধৰ্মনিৰপেক্ষ বা ভক্তিনিৰপেক্ষ গীত হিচাপে বিহুগীত, হুঁচৰী গীত, বিয়ানাম, ভেকুলী বিয়ানাম, মহোহো গীত, বাম্বোলপিটা গীত আদিলৈ আঙুলিয়াব পাৰি।

অনুষ্ঠানমূলক লোকগীতসমূহ কোনো বিবাহাদি অনুষ্ঠান বা উৎসৱতহে গোৱা হয় যদিও অইন সময়ত গোৱাতো একো বাধা নাই। অনুষ্ঠানমূলক লোকগীতৰ ধৰ্মমূলক বা ভক্তিমূলক বিভাগটো অতিশয় প্ৰাচীন আৰু ইয়াত আৰ্য-অনাৰ্য দুয়োটা মূলৰে অবদান মন কৰিবলগীয়া।

(ক) ধৰ্মমূলক বা ভক্তিমূলক গীত ঃ

বিশাল প্ৰকৃতিৰ অফুৰন্ত শক্তি বৈচিত্ৰ্যৰ প্ৰতি থকা জনসাধাৰণৰ বিস্ময়-শ্ৰদ্ধা মিশ্ৰিত আকৰ্ষণৰ ফলস্বৰূপে নানান দেৱ-দেৱীৰ ধাৰণাৰ উদ্ভৱ। এনেদৰে উদ্ভাৱিত দেৱ-দেৱীক সন্তুষ্ট কৰি জীৱন যাত্ৰা সুখময় কৰিবৰ নিমিত্তে অতীজৰে পৰা অসমীয়া পশ্চাৎপটত মেজিক বা ঐন্দ্ৰজালিকতাৰ ক্ৰিয়াশীলতা বৰ্তমান। সাধাৰণতে ৰোগব্যাধি আদিৰ যন্ত্ৰণা সহ্যাতীত। এনে যন্ত্ৰণাৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি জনসমাজে মাৰাত্মক ৰোগৰ একো একোগৰাকী অধিষ্ঠাতা দেৱতা বা দেৱীৰ কল্পনা কৰি, সি সকলক সন্তুষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে পূজা-উপাসনাৰ আয়োজন কৰে। এনে উপাসনাৰ লগত সংশ্লিষ্ট কেতবোৰ গীত-পদৰ আলোচনা তলত দাঙি ধৰা হ'ল।

আইনাম ঃ

আইনাম নাৰী সমাজতহে প্ৰচলিত। মানুহক সততে আক্ৰমণ কৰা ৰোগসমূহৰ ভিতৰত 'বসন্ত' অন্যতম। 'বসন্ত' এবিধ সংক্ৰামক ৰোগ। বসন্ত ৰোগ মানুহৰ গাত ওলালে আইনাম গোৱা হয়। বসন্ত ৰোগ 'সাত গৰাকী আই বা দেৱী'ৰ কোপদৃষ্টিৰ বাবে হয় বুলি অসমৰ জনসমাজত যি বিশ্বাস আছে, সেই বিশ্বাসেই আইনামৰ জন্ম দিছে। বসন্ত ৰোগৰ অধিষ্ঠাত্ৰী হিচাপে কল্পনা কৰা দেৱীৰ নাম আই বা শীতলা। বসন্ত ওলালে উক্ত ৰোগৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী বুলি বিশ্বাস কৰা সাত গৰাকী আই বা দেৱীৰ বাই-ভনীক সন্তুষ্ট কৰিব নিমিত্তে আয়োজন কৰা পূজা-উপাসনাক আই বা শীতলা পূজা বোলে। 'আই বা শীতলা দেৱীৰ সাত বাই-ভনীৰ আগমনত ভক্ত নামতীসকলৰ কল্পনাত প্ৰকৃতিৰ অভাৱনীয় পৰিৱৰ্তন আৰু সৌন্দৰ্য কেনেদৰে পৰিস্ফুত হৈছে তাৰ প্ৰকৃত নিদৰ্শন তলৰ গীতটিয়েই দাঙি ধৰিব।

"উজাই আহিলে আইৰ সাতে ভনী সাতালি পৰিবেত জুৰি
তৰু-তৃণ-লতা সবে দোঁৱাই মাথা আই আহিবনে শুনি।।"

অপেচৰা সবাহৰ গীত ঃ

অপেচৰা সবাহ আইসকলৰ দ্বাৰা উদ্‌যাপিত এটি উল্লেখযোগ্য ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান। অসমৰ উজনি আৰু নামনি উভয় অঞ্চলতে এই অনুষ্ঠানটিৰ প্ৰচলন আছে। বয়স অনুক্ৰমে শাৰীৰিক বিকাশ নঘটিলে বা বিনাৰোগে ল'ৰা-ছোৱালী শুকাই ক্ষীনাই গ'লে অপেচৰাৰ দোষ বুলি আইসকলে চোতালৰ মাজত অপেচৰা সবাহ পাতি গীত গায়। এই অনুষ্ঠানত, ৰোগাক্ৰান্ত মানুহৰৰ চোতালত পিঠাগুৰিৰে তিনিটা বা পাঁচটা ঐক্যকেন্দ্ৰিক বৃত্ত আঁকি তাৰ মাজত তিনি বা পাঁচজনী কুমাৰী ছোৱালীক অপেচৰা সজাই বহুওৱা হয় আৰু যথাৰীতি পূজা কৰা হয়। পূজাৰ অন্তত নাম গোৱা হয়। অপেচৰাক দেৱীদুৰ্গাৰ অন্যতম অভিব্যক্তি বুলি লোকসমাজে বিশ্বাস কৰে। সেয়েহে এই অনুষ্ঠানত গোৱা গীতত দুৰ্গাদেৱীৰ মাহাত্ম্যই প্ৰধানকৈ প্ৰকাশ পোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

সুবচনী নাম

ধৰ্মমূলক বা ভক্তিমূলক লোকগীতৰ ভিতৰত 'সুবচনী নাম'ৰো উল্লেখযোগ্য স্থান আছে। সুবচনী দেৱীক অসুখ-অশান্তি নিবাৰণ কৰিবৰ কাৰণে গীতেৰে টুটি প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। সুবচনীক দুৰ্গাদেৱীৰ অন্যতম অভিব্যক্তি বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। সেয়ে সুবচনী গীততো দুৰ্গাদেৱীৰ মাহাত্ম্যই বৰ্ণিত হোৱা পৰিদৃষ্ট হয়। সুবচনী নামত আইসকলে প্ৰধান ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে।

অন্যান্য ভক্তিমূলক গীত

ভক্তিমূলক আন কিছুমান গীতৰ ভিতৰত 'চৰাব্ৰতৰ গীত', 'জগন্নাথৰ নাম', 'তুলসীৰ গুৰিত গোৱা গীত', 'মনসা গীত', 'লক্ষ্মীৰ নাম', 'লখিমী আদৰা গীত', 'লখিমী সবাহৰ গীত', 'গোপী-কৃষ্ণৰ নাম', 'হোলি গীত', 'দেহবিচাৰৰ গীত', 'টোকাৰী গীত', 'জিকিৰ জাৰী', 'গোৱালপৰীয়া কাতি পূজাৰ গীত', 'বাঁহ পূজাৰ গীত' আদি উল্লেখযোগ্য।

'চৰাব্ৰতৰ গীত' চৰাব্ৰত অনুষ্ঠানেৰে সৈতে সংস্পৃক্ত। 'চৰাব্ৰত' কামাখ্যা ধামৰ বিবাহিত সধবা তিৰোতা আৰু অবিবাহিত কুমাৰী ছোৱালীৰ দ্বাৰা উদ্‌যাপিত অনুষ্ঠান। পতিৰ মংগল কামনা আৰু গুণী পতি লাভৰ উদ্দেশ্যে সধবা তিৰোতা আৰু অবিবাহিতা ছোৱালীয়ে এই অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰে আৰু আৰু নিশাভাগত গীত গায়। চৰাব্ৰতৰ গীতৰ মাজেদি তিৰোতাসকলৰ অকৃত্ৰিম ভক্তিভাৱ প্ৰকাশ পোৱা দেখা যায়।

'জগন্নাথৰ নাম' প্ৰধানকৈ অবিভক্ত কামৰূপ জিলাত প্ৰচলিত। কামৰূপৰ কোনো ঠাইত বহাগ মাহত অবিবাহিতা ছোৱালীবিলাকে গোঁসাই ঘৰ বা তুলসী গুৰিত ধূপ-দীপ-নৈবেদ্য, প্ৰভু জগন্নাথলৈ প্ৰকাশ আগবঢ়াই নাম গায়। জগন্নাথৰ গুণানুকীৰ্তন কৰিলে মানুহৰ মঙ্গল হয় বুলি লোকসমাজে বিশ্বাস কৰে। এই গীতবোৰত জগন্নাথ প্ৰভুৰ মাহাত্ম্যই প্ৰকাশ লাভ কৰে। এই গীতবোৰ নাৰী সমাজত প্ৰচলিত। নাৰী সমাজৰ সৰল ভক্তিৰ পৰিচয় এই গীতবোৰে বহন কৰে. নাৰী প্ৰাণৰ কোমলতাই এই গীতবোৰ মধুৰ আৰু ৰমণীয় কৰি তুলিছে।

'মনসা গীত' মনসা দেৱীৰ পূজা উপলক্ষে গোৱা হয়। মনসা দেৱী হৈছে হিন্দু ধৰ্মৰ এগৰাকী দেৱী, তেওঁক সৰ্পৰ লগত জড়িত দেৱী হিচাপে বিশ্বাস কৰা হয়। সৰ্পদোষ নিবাৰণৰ বাবে তেওঁৰ পূজা কৰা হয়।

'লক্ষ্মীৰ নাম' লক্ষ্মী পূৰ্ণিমা তিথিত লক্ষ্মীদেৱীক তুষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে গোৱা হয়। লক্ষ্মী হ'ল ধনৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী।

'লখিমী আদৰা নাম' আৰু 'লখিমী সবাহৰ নাম'তো আই লক্ষ্মীৰ মাহাত্ম্য, সৰল আৰু প্ৰাঞ্জল ভাষাৰে বৰ্ণিত হৈছে। লক্ষ্মী পূজাৰ দিনা নাইবা ঘৰলৈ ধানৰ লখিমী ছপাবৰ দিনা সবাহ পাতি লখিমীয়ে লগ নেৰিবলৈ লখিমী সবাহৰ গীত গোৱা হয়।

গোপী-কৃষ্ণৰ নাম'ত শিশু কৃষ্ণৰ শিশুসুলভ কাৰ্যাৱলী, মাতৃ যশোদাৰ কৃষ্ণৰ প্ৰতি থকা অপাৰ চেনেহ, কৃষ্ণ-বিচ্ছেদত যশোদাৰ বিষাদ আৰু গোপী সকলেৰে সৈতে কৃষ্ণৰ প্ৰণয়াত্মক সম্বন্ধৰ চিত্ৰ প্ৰকাশ পাইছে। গোপী-কৃষ্ণৰ প্ৰেমমূলক গীতৰ একাংশত ৰাধাৰ লগত শ্ৰীকৃষ্ণৰ প্ৰেম-পিৰিতিৰ চিত্ৰ সুন্দৰভাৱে অংকিত হৈছে। ৰাধা চৰিত্ৰই বংগীয় বৈষ্ণৱ সাহিত্যতহে বিশিষ্ট স্থান লাভ কৰি আছে। অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যত ৰাধাৰ চৰিত্ৰ সম্পূৰ্ণভাৱে অনুপস্থিত।

(খ) ধৰ্মনিৰপেক্ষ বা ভক্তিনিৰপেক্ষ গীত

বিহুগীত ঃ

প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাপতিসাহোন উৎসৱ বিহুৰ সময়ত গোৱা পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা গীতসমূহকে বিহুগীত বুলি কোৱা হয়। বিহুগীতসমূহৰ বিশেষকৈ নাচৰ লগত সম্বন্ধ আছে। বিহুগীতৰ ভিতৰত হুঁচৰী গীত আৰু বনগীত দুয়োবিধ অন্তৰ্ভুক্ত। বহাগ বিহুত গাঁৱৰ ৰাইজে ঢোল, পেঁপা, তাল আদি লৈ প্ৰত্যেক গৃহস্থৰ ঘৰত সামূহিকভাৱে হুঁচৰী গীত গায়, হুঁচৰী গীত মানুহৰ ঘৰে ঘৰে গাই পইচা, ফুলাম গামোচা আদি লোৱা হয়। হুঁচৰী গীত আশীৰ্বাদসূচক আৰু মাৰ্জিত ধেমালিৰে পূৰ্ণ। এই গীতবোৰ সাধাৰণতে যৌনভাৱ বৰ্জিত গহীন গীত। এই গীত ঈশ্বৰৰ নামেৰে আৰম্ভ কৰা হয় আৰু সমূহ ৰাইজৰ মাজত গাব পৰা, অশ্লীলতা নথকা বিহুনামেৰে নৃত্যগীত কৰা হয়। তলত হুঁচৰী গীতৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰা হ'ল—

কৃষ্ণাইৰ মুৰতে বকুল ফুল এপাহি।
নিয়ৰ পাই মৰহি যায় গোবিন্দাই ৰাম।।

আনহাতে বনগীতবোৰ প্ৰধানকৈ উদ্দাম যৌৱনৰ যৌন বাসনাৰ উন্মুক্ত প্ৰকাশ। এইবোৰ সাধাৰণতে বিহু তলিত, মুকলি পথাৰত অথবা নিৰ্জন বনস্থলীত গোট খাই গোৱাৰ নিয়ম আছিল। সেই কাৰণেই ইয়াৰ অন্য নাম বনঘোষা বা বনগীত। বঙালী বিহু উৎসৱ উপলক্ষে এই গীত নৃত্যৰ লগত গোৱা হয়।

বিহু উৎসৱ দৰাচলতে ঋতু উৎসৱ। বহাগ বিহুক বসন্ত উৎসৱৰে অন্য ৰূপ বুলি ক'ব পাৰি। বসন্ত আগমনৰ লগে লগে প্ৰকৃতিয়ে যৌৱন শোভা ধাৰণ কৰে, পৃথিৱী শস্য সম্ভৰা হয়।

সেই কাৰণে কৃষিজীৱী লোকে পৃথিৱী অধিক শস্যশালিনী হোৱাৰ মানসেৰে খেতি পথাৰত নৃত্যগীত কৰে। এই নৃত্য-গীতৰ মাজেৰে ডেকা-গাভৰুৱে প্ৰধানকৈ অন্তৰৰ প্ৰেমাবেগহে প্ৰকাশ কৰে। সেয়েহে বিহুগীতৰ মাজেৰে ডেকা-গাভৰুৱে প্ৰধানকৈ অন্তৰৰ প্ৰেমাবেগহে প্ৰকাশ কৰে সেয়েহে বিহুগীতৰ প্ৰধান বিষয় হৈছে প্ৰেম। যৌৱনৰ উদ্দাম বাসনা, মিলনৰ তীব্ৰ আকাংক্ষা, বিৰহৰ উত্তাপ, প্ৰেমৰ আকুতি আৰু 'কমোৱা তুলাৰ দৰে উৰি ফুৰা মন'ৰ সম্যক প্ৰকাশ বিহুগীতবোৰত দেখা যায়। বিহুগীতবোৰত অসমীয়া সামাজিক জীৱনৰ চিত্ৰ, অসমৰ প্ৰাকৃতিক শোভা, ধৰ্মবিষয়ক চিত্ৰ থাকিলেও প্ৰেমজনিত আশা-আকাংক্ষা, বিৰহ-বেদনা আদিয়েহে প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। বিহুগীতবোৰৰ কিছুমান গীতত ডেকাৰ আৰু কিছুমান গীতত গাভৰুৰ মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ পাইছে, কিন্তু কিছুমান গীতত ডেকা-গাভৰু উভয়ৰে মনৰ বিবিধ ভাৱপ্ৰকাশ প্ৰকাশ পাইছে। সেয়েহে ইয়াৰ কচক মতা-মাইকী উভয়ে বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। বিহুগীতত প্ৰয়োগ হোৱা উপমাবোৰ স্থান বিশেষে বৰ মনোৰম আৰু সূক্ষ্ম কল্পনাৰ পৰিচায়ক।

বিহুনাচ আৰম্ভ কৰাৰ আগতে যোজনা গোৱা হয়। যোজনা বিলাকে অনেক ক্ষেত্ৰত সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক তথ্য প্ৰতীয়মান কৰে। কেইটামান বিহুৰ যোজনা হ'ল—

"অতিকৈ চেনেহৰ মুগাৰে মহুৰা
তাতোকৈ চেনেহৰ মাকো;
তাতোকৈ চেনেহৰ বহাগৰ বিহুটি
নাপাতি কেনেকৈ থাকো।"

বিয়াগীত

অসমীয়া সমাজত দূৰ অতীতৰ পৰা 'বিবাহ' এটি স্মৰণীয় অনুষ্ঠান ৰূপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। এই অনুষ্ঠানৰ বিভিন্ন অৱস্থাৰ লগত সংগতি ৰাখি আয়তীসকলে গোৱা মাংগলিক গীতসমূহকে বিয়াগীত বোলে। এই গীতবোৰ অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ মূল্যবান সম্পদ। এই বিয়াগীতবোৰ বিবাহ অনুষ্ঠানৰ বিভিন্ন সময়ত গোৱা হয়। যেনে— আঙুঠি পিন্ধোৱা, জোৰণ দিয়া, পানীতোলা, গোসাঁইপূজা কৰা, দৰা-কইনাক নোওৱা, সুৱাগুৰি তোলা, দৰা আদৰা, কইনা উলিওৱা, দৰা-কইনা হোমৰ গুৰিত বহা, আঁঠে তোলা, কন্যা সম্প্ৰদান কৰা, কইনা বিদায়, কইনা আদৰা আদি বিভিন্ন সময়ত বিয়াগীতবোৰ গোৱা হয়। স্মৃতি-শাস্ত্ৰৰ নীতিৰ দ্বাৰা সংযত পবিত্ৰ মিলনৰ সুৰ এই গীতবোৰত শুনিবলৈ পোৱা যায়। নাৰী জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা, হৰ্ষ-বিষাদ, প্ৰেম-প্ৰীতি, দাম্পত্য জীৱনৰ আদৰ্শ, দৰা-কইনাৰ ৰূপ-সৌন্দৰ্য, স্বামী গৃহলৈ যাত্ৰা কৰা কন্যাৰে সৈতে পিতৃগৃহৰ আসন্ন বিচ্ছেদৰ কৰুণতা আৰু পাৰিবাৰিক জীৱনৰ বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ আৰু অভিনৱ প্ৰকাশ বিয়াগীতবোৰত লক্ষ্য কৰিব পাৰি।

"শিৱ গোঁসাই আহিছে ডম্বৰু বজাইছে
শঙ্কৰৰ পদুলিত কন্যা ভিক্ষা মাগিছে।"

(দৰা আদৰা সময়ত গোৱা গীত)

বিয়াগীতক সাধাৰণতে দুটা ভাগত ভগাব পাৰি। ভাগ দুটা হ'ল— গহীন ভাৱযুক্ত আৰু লঘু হাস্যাস্পদ গীত। গহীন ভাৱযুক্ত গীতত কৃষ্ণ-ৰুক্মিণী, ৰাম-সীতা, মহাদেৱ-পাৰ্বতী, উষা-অনিৰুদ্ধ, নল-দময়ন্তী আদি পৌৰাণিক চৰিত্ৰসমূহক দৰা-কইনা হিচাপে কল্পনা কৰি সেই চৰিত্ৰসমূহৰ বিবাহৰ বৰ্ণনা দিয়ে। লঘু হাস্যাস্পদ গীতক যোৰানাম বোলা হয়। নামনি অসমত এনে গীতক খিচাগীত বোলে। বিয়ানামৰ আটাইতকৈ আমোদজনক দিশটো হৈছে যোৰানাম বা খিচাগীত। সাধাৰণতে দৰাঘৰীয়া আৰু কইনাঘৰীয়াই পৰস্পৰে পৰস্পৰক ঠাট্টা-মস্কৰা কৰি আনন্দ উপভোগ কৰিবৰ নিমিত্তে এই গীত গায়। এনে গীতৰ নিদৰ্শন হ'ল— 'তালপাতৰ বিচনী, দৰাঘৰৰ মানুহ কেইটাৰ একেবাৰে ফুটনি।'

ভেকুলীৰ বিয়াৰ গীত ঃ

অসমীয়া লোকসমাজৰ মাজত প্ৰচলিত এটি উল্লেখযোগ্য অনুষ্ঠান হ'ল ভেকুলী বিয়া। অসম মূলতঃ কৃষি প্ৰধান দেশ। কৃষিকৰ্মৰ বাবে কৃষিজীৱী লোকসকলে বৰষুণৰ প্ৰয়োজনীয়তা সততে অনুভৱ কৰে। বৰষুণৰ লগত ভেকুলীৰ সম্বন্ধ আছে আৰু ভেকুলী বিয়া পাতিলে বৰষুণ হয়, এনে এটি লোকবিশ্বাসৰ ওপৰতেই এই বিয়া আৰু তাৰ আনুষংগিক গীতৰ সৃষ্টি হৈছে। এনে গীতত অলৌকিক কল্পনাই প্ৰাধান্য লাভ কৰা দেখা যায়। সাম্প্ৰতিক কালত ভেকুলী বিয়াৰ প্ৰচলন কমি আহিছে আৰু তাৰ লগে লগে গীতবোৰো হেৰাই যাব ধৰিছে।

মহখেদা গীত

মহখেদা বা মহোহো উৎসৱ নামনি অসমৰ এটি আমোদজনক অনুষ্ঠান। এই উৎসৱ আঘোণৰ পূৰ্ণিমা তিথিত

উদ্‌যাপিত হয়। সিদিনা গধূলি হোৱাৰ লগে লগে মহ খেদিবলৈ বুলি গাঁৱৰ ৰাইজ একত্ৰিত হৈ টাকোন লৈ গঞালোকৰ ঘৰে ঘৰে গৈ মহোহো গীত গায়। মহখেদা গীত গাই চোতালে চোতালে আশীৰ্বাদ দি ফুৰে এইদৰে কৰিলে মহ আঁতৰি যায় বুলি বিশ্বাস আছে। তাৰ বিনিময়ত গৃহস্থই তেওঁলোকলৈ চাউল, পা-পইচা আদি আগবঢ়ায়।

"অ' হৰি মহোহো।
মহ খেদৰা টাকান লৌ।।
মহে বুলে মইন্নুদে।
টেপৰ পুৰা খালুদে।।"

কৰ্মবিষয়ক গীত

কৰ্মৰ লগত জড়িত গীত-মাতবোৰকেই সাধাৰণতে কৰ্মবিষয়ক গীতত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। এনেবোৰ গীতৰ ভিতৰত নিচুকনি গীত, নাওখেলৰ গীত, বৰশীবোৱা গীত, কুঁহিয়াৰপেৰা গীত, গৰখীয়া গীত, ধানবনা গীত, হালবোৱা গীত, হাডুখেলৰ গীত আদি উল্লেখযোগ্য।

নিচুকনী গীত ঃ

শিশুক নিচুকোৱাবলৈ যি গীত-পদ গোৱা হয়, তাকেই নিচুকনি গীত বোলে। নিচুকনি গীতক ধাইনামো বোলা হয়। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক কান্দোন বন্ধ কৰি আনন্দ দিবৰ বাবে এনে গীতৰ যোগেদি নিচুকোৱা হয়। এনে গীতত শিশুৰ পৰিচিত জোন, বেলি, তৰা, ফুল, চৰাই, শিয়াল আদিৰ কথা মনোৰমভাৱে বৰ্ণিত হৈছে। নিচুকনি গীতত মধুৰ-সৰল কল্পনা আৰু অলৌকিকতা বিৰাজমান। তলত নিচুকনি গীতৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰা হ'ল—

"আমাৰে মইনা শুব এ,
বাৰীতে বগৰী ৰুব এ
বাৰীৰে বগৰী পকি সৰি গ'লে
মইনাই বুটলি খাব এ।"

নাওখেলৰ গীত

'নাওখেল'ৰ গীতবোৰ বিশেষকৈ নামনি অঞ্চলৰ। নাৱৰীয়াসকলে শ্ৰম লাঘৱ আৰু উৎসাহ বঢ়াবৰ কাৰণে বঠাৰ ছেৱে ছেৱে তাল মিলাই সমস্বৰে মন ৰঙাবলৈ এই গীতবোৰ গায়। এই গীতবোৰৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট বয়স নাই। এনে গীতত কৃষ্ণই ৰাধাক কানীয়াৰ কুকীৰ্তি আদি বিভিন্ন কথাৰ বৰ্ণনা আছে।

বৰশীবোৱা গীত

বৰশীবোৱা কাম আমনিদায়ক। অৱশ্যে ঘনকৈ মাছে খুটিয়ালে বৰশীবাওঁতাৰ আমনি লাঘৱ হয়। আনন্দ লাগে। বৰশীবাঁওতাই গীতৰ মাজেদি মনৰ খং-ক্ষোভ প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে গালি-শপনিও পাৰে। এনে গীতৰ নিদৰ্শন হ'ল—

"অ' মাছে ধৰ, একে খোটে পুঙাটো তল কৰ।
'নধৰাহ্ যদি মায়ে বাইপেৰ মূৰ খালি।।
কাৰ মাছ কাক গেলি, মায়ে বাইপেৰ মূৰ খালি।"

এই গীতবোৰ শ্ৰম লাঘৱ আৰু আনন্দ বিনোদন।

কুঁহিয়াৰপেৰা গীত

কুঁহিয়াৰৰ খেতিয়ে অসমীয়া লোকৰ মাজত বিশেষ মৰ্যাদা লাভ কৰি আহিছে। কুঁহিয়াৰপেৰা গীত নামনি অসমৰ। কুঁহিয়াৰ পেৰি গুৰ তৈয়াৰ কৰা প্ৰক্ৰিয়াটোত নিৰৱচ্ছিন্ন পৰিশ্ৰমৰ প্ৰয়োজন। এনে শ্ৰম লাঘৱৰ উদ্দেশ্যে আৰু আনন্দৰ কাৰণে কুঁহিয়াৰ শালিত যিবোৰ গীত গোৱা হয়, তাকেই কুঁহিয়াৰপেৰা গীত বোলে। এনে গীত কৰ্মত প্ৰবৃত্ত হ'বলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে।

গৰখীয়াৰ গীত ঃ

কৃষিজীৱী সমাজত গৰখীয়াসকলৰ মাজত প্ৰচলিত লোকগীত হ'ল গৰখীয়া গীত। পথাৰ বা নৈৰ চাপৰিত গৰু ম'হ চৰাওঁতে গৰখীয়াই ক্লান্তি দূৰ কৰি আনন্দ-বিনোদনৰ বাবে এই গীত গায়।

ধানবনা গীত ঃ

ধানবনা গীত অসমৰ নামনি অঞ্চলত প্ৰচলিত। নামনি অসমত ধানবনা গীত বৰ জনপ্ৰিয়।

হালবোৱা গীত ঃ

হালবোৱা গীত নামনি অসমৰ। হালবোৱা কাম কষ্টদায়ক হ'লেও ই কৃষকৰ প্ৰধান কাম। সেয়ে এই কষ্ট দূৰ কৰাৰ লগতে কামত উৎসাহ বৃদ্ধিৰ বাবে হালবোৱা গীত গোৱা হয়। এইবিধ গীতৰ সুৰ আৰু প্ৰকাশ ভংগী হাস্যৰসাত্মক। এনে গীতত নাঙল-যুঁৱলীকে ধৰি কৃষিৰ বিভিন্ন সা-সঁজুলিৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়।

হাডুখেলৰ গীত ঃ

অসমীয়া লোকখেলসমূহৰ ভিতৰত হাডুখেল অন্যতম। এই খেল খেলাৰ সময়ত গোৱা গীতেই হ'ল হাডুখেলৰ গীত। খেলুৱৈ সকলৰ শ্ৰম-লাঘৱ আৰু চিত্ত-বিনোদনেই হ'ল এই গীত ৰচনাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য। অবিভক্ত কামৰূপত, এসময়ত

হাউখেল বৰ জনপ্ৰিয় আছিল।

আখ্যানমূলক বা বৰ্ণনাপ্ৰধান গীত ঃ

কোনো আখ্যান অথবা কাহিনীৰ আধাৰত ৰচিত লোকগীতক এই শ্ৰেণীত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। ইয়াক মালিতাও বোলে। বিষয়বস্তুৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি আখ্যানমূলক গীতক বুৰঞ্জীমূলক, কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক আৰু বাৰমাহী বা বিলাপ গীত— এই তিনিটা ভাগত ভগাব পাৰি।

বুৰঞ্জীমূলক আখ্যান গীত ঃ

এতিয়ালৈকে প্ৰকাশ হোৱা বুৰঞ্জীমূলক জনগীতৰ ভিতৰত বৰফুকনৰ গীত, হৰদত্ত-বীৰদত্তৰ গীত, মণিৰাম দেৱানৰ গীত, চিকণ সৰিয়হৰ গীত, নাহৰৰ গীত, জয়মতী কুঁৱৰীৰ গীত, গৌৰীনাথ সিংহৰ গীত বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। ইয়াৰে কিছুমান সম্পূৰ্ণ, কিন্তু বেছিভাগেই অসম্পূৰ্ণ ৰূপত পোৱা গৈছে। এই গীতবোৰৰ ভিতৰত বোধকৰো নাহৰৰ গীতটোৱেই সৰ্বপ্ৰাচীন, কাৰণ নহৰ— ডেকা খোৱাবাজাৰ (১৫৫২-১৬০৩) কুঁৱৰী এগৰাকীৰ তোলনীয় ল'ৰা আছিল। মণিৰাম দেৱানৰ গীতটোৱেই অতি অৰ্বাচীন। চিকণ সৰিয়হ জয়ধ্বজ সিংহৰ (খ্ৰীঃ ১৬৫০-১৬৬৩) শহুৰেক ৰজাশহুৰ নাও বৈচাফুকনৰ পুতেক। সি সৰিয়হৰ ফুল যেন চিকণ বা সুৰুনী আছিল। তাৰ সাত ককাই ভায়ে ষড়যন্ত্ৰ কৰি ৰাজপাত ল'বলৈ উপক্ৰম কৰা বুলি ৰজাই গম পাই তাক সবংশে বধ কৰে। গীতটোত এই কাহিনীকে বৰ্ণনা কৰা হৈছে। গৌৰীনাথ সিংহৰ গীতত ৰজাৰ গুপ্ত প্ৰণয়ৰ এটি কাহিনীকে লুকাই আছে। বিণাই বৰফুকন বা বদন বৰফুকনে মান অনাৰ কাহিনী লৈ ৰচনা কৰা বৰফুকনৰ গীতেই সম্পূৰ্ণভাৱে পোৱা গৈছে আৰু আকাৰতো আনবোৰতকৈ ই দীঘল। বৰফুকনৰ গীতত বুঢ়াগোঁহাঞিক 'নাৰুৱী' আৰু ৰাজমাওক (নুমলী) 'পাখৰী' বুলি ভৎসনাৰ সুৰত অভিহিত কৰিছে। এই গীতৰ অলপ আগে আগে সম্ভৱতঃ ৰচিত হৈছিল কামৰূপৰ বিদ্ৰোহী বীৰ— বীৰ হৰদত্ত আৰু জীয়েক পদ্মকুমাৰীৰ কৰুণ গাঁথা দন্দোৱাদ্ৰোহৰ নায়কদ্বয় হৰদত্ত-বীৰদত্ত আহোমৰ লগত সংঘৰ্ষৰ পৰিণতি স্বৰূপে মৃত্যু আৰু কন্যা পদ্মকুমাৰীক কুমেদান বৰুৱালে বলাৎকাৰপূৰ্বক বিয়া কৰাব খোজাত আত্মহত্যা কৰাৰ কৰুণ কাহিনী ইয়াত পোৱা যায়; কিন্তু কাহিনী ৰচকৰ সহানুভূতি হৰদত্ত-বীৰদত্তই লাভ কৰা নাই। বুৰঞ্জীমূলক গীতবোৰ প্ৰায়ে কৰুণ-ৰসাত্মক। ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ চৰিত্ৰবিশেষৰ কৰুণ পৰিণতি দেখুওৱা এইবোৰ গীতৰ উদ্দেশ্য।

বুৰঞ্জীমূলক আখ্যান গীতৰ ভিতৰ 'মণিৰাম দেৱান'ৰ গীতটো বৰ জনপ্ৰিয়। গীতটোৱে অসম বুৰঞ্জীৰ এটি কৰুণ অধ্যায়ৰ পৰিচয় প্ৰকাশ কৰিছে। লোককবিৰ সংবেদনশীলতা আৰু কল্পনাৰ বিচক্ষণতা গীতটোত সুস্পষ্ট। গীতটোৰ একাংশ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

সোণৰ খোঁৱা খোৰাত খালি তই মণিৰাম
ৰূপৰ খোঁৱাখোৰাত খালি,
ৰংপুৰ জিলাখন ল'বকে খুজিলি
ডিঙিত ছিপেজৰী ল'লি।
সোণৰ খোঁৱাখোৰাত খালি তই মণিৰাম
ৰূপৰ খোঁৱাখোৰাত কালি,
কিনো ৰজা ঘৰত দ্ৰোহ আচৰিলি
ডিঙিত ছিপজৰী ল'লি।।
কেনেকৈ ধৰিলে তোকে ঐ মণিৰাম
কেনেকৈ ধৰিলে তোক,
ইপিনে যোৰহাট সিপিনে গোলাঘাট
চিঠি লিখি ধৰিলে তোক।।
গুপুতে গুপুতে ধৰিলে মণিৰাম
গুপুতে গুপুতে নিলে,
হলৰইড় চাহাবে টোকোলাই পাৰতে
গুপুততে ফাঁচী দিলে।।
মিৰিটি মৰিলে কান্দে মিৰিয়নী
মিৰিৰে মুখলৈ চাই,
মণিৰাম দেৱানে কান্দে ফাঁচীকাঠত
ৰংপুৰ জিলালৈ চাই।
ছালত মলডিলে ছালেদৈ কোমোৰা
টেকেলিত মলডিৰ সোণ,
মাটিত মলডিলে মণিৰাম দেৱান ঐ
নেকান্দি থাকিব কোন।।

কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক আখ্যান গীত ঃ

কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ৰচনা কৰা গীতৰ ভিতৰত মণিকোঁৱৰৰ গীত, ফুলকোঁৱৰৰ গীত, জনাগাভৰুৰ গীত, কমলা কুঁৱৰীৰ গীত, ৰাধিকা-শান্তিৰ গীত,

ময়নামতীৰ গীত আদি পৰে। এই গীতবোৰৰ মাজেদি মনোৰঞ্জক কাহিনী একোটি বৰ্ণিত হৈছে। কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক গীতৰ ৰচনাকাল নিৰ্ণয় কৰা টান যদিও জনাগাভৰুৰ গীতেই বোধকৰো প্ৰাচীন।

ফুলকোঁৱৰ, মণিকোঁৱৰ আৰু জনাগাভৰুৰ আখ্যানৰ জুমুঠিটো প্ৰাক্ আহোম যুগৰ হয়তো হ'ব পাৰে; কিন্তু বৰ্তমান এই আখ্যানকেইটা যি ৰূপত পোৱা গৈছে আৰু প্ৰকাশ হৈছে সেই ৰূপ লাভ কৰিছে আহোম ৰাজত্বৰ শেষৰ ফালে। ফুলকোঁৱৰ আৰু মণিকোঁৱৰ গীত দুটাত সম্পূৰ্ণ আহোম ৰাজত্বৰ পৰিৱেশ পোৱা যায়।

মণিকোঁৱৰ আৰু ফুলকোঁৱৰৰ গীতৰ প্ৰধান বিষয়বস্তু হৈছে প্ৰেম কাহিনী। শংকৰদেউ ৰজাৰ কোনো পুত্ৰ সন্তান নাছিল। তেওঁ কিদৰে পুত্ৰ সন্তান লাভ কৰিব পাৰিব, সেই কথা জানিবলৈ দৈৱজ্ঞক সুধোঁতে দৈৱজ্ঞই তেওঁক জলকোঁৱৰক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ কৈছিল। ৰজাই জলকোঁৱৰক স্তুতি প্ৰাৰ্থনাৰে সন্তুষ্ট কৰাত তেওঁ নিজা পত্নীক এৰি ৰাজকুঁৱৰীৰ গৰ্ভত মানুহৰ ৰূপ লৈ প্ৰৱেশ কৰিছিল। জলকোঁৱৰে মণিকোঁৱৰক নৈত গা ধুবলৈ যাওঁতে হৰণ কৰি পানীৰ তললৈ নিলে। কাঁচন কুঁৱৰীয়ে কোঁৱৰক বিচাৰি পানীত নামিল যদিও, তেওঁক বিচাৰি নাপালে। এইদৰে মণিকোঁৱৰৰ গীতটোত কাঁচন কুঁৱৰী আৰু মণিকোঁৱৰৰ বিচ্ছেদৰ বৰ্ণনা কৰিছে।

মণিকোঁৱৰ আৰু কাঁচন কুঁৱৰীৰ পুত্ৰ আছিল ফুলকোঁৱৰ। কাঁচন কুঁৱৰীয়ে পুতেক ফুলকোঁৱৰক ককাকৰ তত্বাৱধানত ডাঙৰ কৰে। ডাঙৰ হৈ ফুলকোঁৱৰে কাঠৰ পখীঘোঁৰাত উঠি বাপেকক বিচাৰি ওলাল। পখীঘোঁৰাই আকাশে-পাতালে উৰাৰত কৰি দিজাই মালিনীৰ গুকান ফুলনিত নামিল, কিন্তু আচৰিত কথা—

মালিনীৰ বাৰীতে পৰি ফুলকোঁৱৰে মিচিকাই পেলালে হাঁহি।
সেউতী মালতি তগৰ গুটিমালী সবেও মেলিলে পাহি।।
কাঠৰ পখী ঘোঁৰা এৰি ফুলকোঁৱৰে চৌদিশে মাৰিলে শূল।
সেউতী মালতি তগৰ গুটিমালী সবেও মেলিলে ফুল।।
ফুলনিৰ বাৰীতে আছে ফুলকোঁৱৰ ইপাহি-সিপাহি লেখি।
বাটৰ বাটৰুৱাই কৰে হৰি হৰি ফুলৰ জকমকে দেখি।।

মালিনীৰ সহায়ত ফুলকোঁৱৰে পাঁচতুলী কুঁৱৰীক বিনাসূতাৰ ফুলৰ মালা উপহাৰ দি কেনেকৈ নানা অপায়-অমঙ্গলৰ পাছত বিয়া কৰায় আৰু ৰজাৰ ঘৰত অনিৰুদ্ধ কোঁৱৰৰ দৰে বন্দী অৱস্থাত কাল কটাই সৰ্বশেষত পত্নীসহ ৰাজ্যলৈ উভতি আহে তাৰ বিৱৰণ ফুলকোঁৱৰৰ গীতটোত ক্ষিপ্ৰ গতিত প্ৰকাশ হৈছে।"

জনাগাভৰুৰ গীতটো বীৰত্বব্যঞ্জক। জনাগাভৰুৰ গীতৰ নায়ক নগাঁৱৰ গোপীচন কোঁৱৰ গৰুচৰ নগৰৰ জনা গাভৰু। ৰাজপাটত বহি জনাই ঘোষণা দিলে যে, তাই আগবঢ়োৱা তিনিটা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা ডেকাকহে তাই বিয়া কৰাব। পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ সাতশকুৰিজন ডেকা বিফল হোৱাৰ পিছতে, নগাঁৱৰ গোপীচন কোঁৱৰ আহিল আৰু জনাৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ জনাৰ ককায়েকক বধ কৰি আৰু বুঢ়া ৰজাক যুদ্ধত পৰাস্ত কৰি তাইক বিয়া কৰায়। ফুলকোঁৱৰ মণিকোঁৱৰ কাহিনীৰ বিপৰীতে এই কাহিনীটোক কিছু দুঃসাহসিকতাৰ বিৱৰণে অধিক উত্তেজনাপূৰ্ণ কৰিছে। স্থানবিশেষে গীতৰ ভাষাই শালীনতা হেৰুৱাইছে, যদিও তাৰ আবেদন হ্ৰাস হোৱা নাই। যাদুমন্ত্ৰ আৰু অলৌকিক প্ৰভাৱৰ মাত্ৰাও তুলনামূলকভাৱে আন বেলাডতকৈ অধিক। এই তিনিটা গীতত নায়কে প্ৰতিকুল অৱস্থা অতিক্ৰম কৰি কেনেকৈ নায়িকাক লাভ কৰিলে তাৰ বিৱৰণ পোৱা যায়।

কমলা কুঁৱৰীৰ আত্মবলিদানৰ কাহিনীৰ আধাৰত ৰচিত হৈছিল কমলা কুঁৱৰীৰ গীত। ৰাজ্যত খৰাং আঁতৰাবলৈকে কমলা কুঁৱৰীয়ে আত্মজাহ দিছিল।

বিবিধ বিষয়ক গীত ঃ

প্ৰেমবিহ্বলা নায়িকাৰ বিৰহ-বেদনাৰে সিক্ত কৰুণ ৰসাত্মক গীতকেই বাৰমাহী গীত বোলে। এই গীতসমূহ সাধাৰণতে মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত। বাৰমাহী গীতসমূহ কামৰূপ আৰু গোৱালপাৰা জিলাতহে বিশেষভাৱে প্ৰচলিত কিন্তু বেলেগ বেলেগ অঞ্চলত এই গীত ভিন ভিন ৰূপত পোৱা যায়। অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত বাৰমাহী গীতসমূহৰ ভিতৰত কন্যা বাৰমাহী গীত, দুবলা শান্তিৰ গীত, লীলাৱতীৰ গীত, মধুমতীৰ গীত, শান্তি বাৰমাহী, জয়ধন বণিয়াৰ গীত, সীতা বাৰমাহী গীত, ৰাম বাৰমাহী গীত আদি উল্লেখযোগ্য।

বিভিন্ন মাহৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱৰ্তন আৰু সৌন্দৰ্যই ঘৰত আবদ্ধ হৈ থকা বিৰহিণী নাৰীৰ অন্তৰত কেনে প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰে তাৰ সুন্দৰ চিত্ৰ বাৰমাহী গীতত পোৱা যায়। সীতা বাৰমাহী, ৰাম বাৰমাহী আদি গীতৰ ওপৰত ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰিব পাৰি। বাকীবোৰ গীত কল্পনাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত।

বাৰমাহী গীত ৰচনাৰ পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। মধ্যযুগীয়া বঙলা আৰু হিন্দী প্ৰণয় কাব্যত বাৰমাহী গীত ৰচনাৰ পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। মধ্যযুগীয়া বঙলা আৰু হিন্দী প্ৰণয় কাব্যত বাৰমাহী বৰ্ণনাৰ প্ৰয়োগ দেখা যায়। আন আন আখ্যানমূলক গীতৰ দৰে বাৰমাহী গীততো মানৱীয় আদিম ভাবানুভূতি, প্ৰেম-প্ৰীতি, বিৰহ-বেথা, ঈৰ্ষা-দ্বেষ, অসূয়া, দ্বন্দ্ব, সতীত্ব আদিৰ প্ৰাণৱন্ত বৰ্ণন লক্ষ্য কৰিব পাৰি। বাৰমাহী গীতৰ দৰে বিলাপ গীতসমূহো করুণ-ৰসাত্মক। দ্ৰৌপদীৰ বিলাপ গীত, যশোদাৰ বিলাপ গীত, ৰাধিকাৰ বিলাপ গীত আদি অসমীয়া সমাজত জনপ্ৰিয়।

উল্লিখিত প্ৰতিটো পৌৰাণিক চৰিত্ৰ আধাৰত ৰচিত। হৰিণা পহুৰ বিলাপ গীত, মৃগীৰ বিলাপ গীত আদিৰ ভিত্তিভূমি সাধুকথা। প্ৰেমৰ লগতে আন আন অনুভৱো বিলাপ গীতসমূহৰ মাজেদি মুক্ত হৈ উঠিছে।

বাৰমাহী গীতৰ উদাহৰণস্বৰূপে ঃ

ৰহাগৰ মাহতে কুলিয়ে কৰে ৰায়।
কুলিৰ কান্দন শুনি নুজুৰায় গায়।।

(মধুমতীৰ গীত)

সামৰণি ঃ

উপৰৰ আলোচনাৰ পৰা এইটো প্ৰতীয়মান হয় যে, অসমীয়া লোকগীত বিষয়-বৈবিধ্য আৰু আংগিক বৈচিত্ৰ্যৰে সমুজ্জ্বল। অসমীয়া লোকগীতবোৰ আমাৰ অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ অতি মূল্যবান সম্পদ বুলি ক'ব পাৰি। লোকগীতৰ কোলাতেই আমাৰ লোকসাহিত্যই উম লৈ শুই আছে। লোকগীতবোৰ সমগ্ৰ গাঁৱলীয়া সম্প্ৰদায়ৰ আপুৰুগীয়া সাংস্কৃতিক সম্পদ। এই গীত-মাতসমূহৰ মাজেদি অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ সম্যক প্ৰতিচ্ছবি সংবেদনশীল ৰূপত প্ৰতিফলিত হৈছে। অসমৰ গ্ৰাম্য-জীৱন লোকগীতে মুখৰিত কৰি ৰাখিছে। ৰাতিপুৱাৰ পৰা সন্ধিয়ালৈ, সন্ধিয়াৰ পৰা পুৱতি নিশালৈ অথবা জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈ পালিত ভিন্ন লোকাচাৰ, বিভিন্ন উপলক্ষ্যত পতা উৎসৱ-অনুষ্ঠানৰ লগত এই গীতবোৰৰ সম্পৰ্ক অংগাংগি। গাঁৱৰ প্ৰত্যেক মুনিহ-তিৰোতাই দুই-চাৰিফাঁকি গীত জানে আৰু অৱস্থা অনুসৰি গায়, আন নহ'লেও মন দি শুনে আৰু তাৰ মাধুৰ্য উপলব্ধি কৰিব পাৰে। এই গীতবোৰৰ জৰিয়তেই মানৱ মনৰ অনুভৱ প্ৰকাশ পায়। আধ্যাত্মিকতা, প্ৰকৃতি প্ৰেম, সম্প্ৰীতি, মৰম-চেনেহ জীৱনবোধ, হাস্যৰস, নিৰ্মল বা তীৰ্যক ব্যংগ আদি এই গীতবোৰৰ প্ৰধান উপাদান। সৰলতা আৰু অকৃত্ৰিমতা ইয়াৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য। এই গীত-মাত সমূহৰ বিষয়ে নিৰন্তৰ চিন্তা-চৰ্চাৰ প্ৰয়োজনীয়তা অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

১। বৰুৱা ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ ঃ অসমৰ লোক-সংস্কৃতি, প্ৰকাশ বীণা লাইব্ৰেৰী, কলেজ ৰোড, গুৱাহাটী-১, অসম, দ্বিতীয় প্ৰকাশ, চেপ্তেম্বৰ, ১৯৮৫

২। ভট্টাচাৰ্য ড° বসন্ত কুমাৰ ঃ অসমীয়া লোকগীত সমীক্ষা, প্ৰকাশ শ্ৰী ৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মা, চন্দ্ৰ প্ৰকাশ, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১, দ্বিতীয় প্ৰকাশ, ২০০৭ চন

৩। শৰ্মা শশী ঃ অসমৰ লোকসাহিত্য, প্ৰকাশক শ্ৰী অজয় কুমাৰ দত্ত, ষ্টুডেন্টচ্ ষ্ট'ৰচ, কলেজ হোষ্টেল ৰোড, গুৱাহাটী-১, প্ৰথম প্ৰকাশ ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৯৩

৪। শৰ্মা ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত, প্ৰকাশ সৌমাৰ প্ৰকাশ, ৰিহাবাৰী, গুৱাহাটী-৮, দশম সংস্কৰণ, পুনৰ মুদ্ৰণ ২০১৮

৫। শৰ্মা ড° হেমন্ত কুমাৰ ঃ অসমীয়া সাহিত্যত দৃষ্টিপাত, প্ৰকাশক শ্ৰী শান্তিৰঞ্জন দে, বীণা লাইব্ৰেৰী, গুৱাহাটী, অসম, প্ৰথম প্ৰকাশ আগষ্ট, ১৯৬১

বেদ

কৌশিক হাজৈ, ডিম্পী বেগম, টিংকুমণি পাঠক, বিশ্বজিৎ বৈশ্য, অবিনাশ দাস
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, দৰ্শন বিভাগ

বেদ বিশ্ব সাহিত্যৰ সবাতোকৈ প্ৰাচীন গ্ৰন্থ। বেদ ভাৰতৰ এক অতি প্ৰাচীনতম্ আৰু আদিতম ধৰ্মীয় আৰু দাৰ্শনিক গ্ৰন্থ। ভাৰতৰ সকলো দৰ্শন, সাহিত্য, নীতি, সভ্যতা, সংস্কৃতি আদি বেদৰ আলমত গঢ়ি উঠিছে। বেদ একাধাৰে জ্ঞান, কৰ্ম আৰু ধৰ্মৰ অপূৰ্ব সংমিশ্ৰণ। বেদত আৰ্যসকলৰ প্ৰাচীনতম সাহিত্য-কীৰ্তিৰ পৰিচয় পোৱা যায়— কেৱল বেদৰ মাধ্যমতেই বৈদিক আৰ্য-সংস্কৃতিৰ পৰিচয় লাভ কৰা যায়। বেদক অৱলম্বন কৰিয়েই আৰ্য জাতিৰ বৰ্ণাশ্ৰম ধৰ্ম আৰু সমাজ চিৰ প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে 'বেদ মানৱ মনৰ পৰা উদ্ভূত এনেকুৱা আদিতম গ্ৰন্থ যাক আমি প্ৰামাণিক গ্ৰন্থ হিচাপে অধিকাৰ কৰি আছোঁ' (The vedas are the earliest of the human mind that we possess) ৰাধা কৃষ্ণণক সমৰ্থন কৰি পণ্ডিত উইলচনে কৈছে "প্ৰাচীনতা সম্পৰ্কীয় সকলো গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ পৰ্যাপ্ত জ্ঞান বেদৰ পৰাই লাভ কৰা যায়" (The vedas give as abadant information respecting all that is most interesting in the contemplation of antiquity)। গতিকে ভাৰতীয় দৰ্শন সাহিত্যত বেদৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

সংস্কৃত 'বেদ' শব্দটো উৎপত্তি হৈছে 'বেদ' ধাতুৰ

পৰা। ৱিদ+অচ্= ৱেদ। 'ৱিদ'ৰ অৰ্থ হ'ল 'জনা'; গতিকে বেদ শব্দৰ ধাতুগত অৰ্থ হ'ল জ্ঞান বা বিদ্যা। জ্ঞান ইন্দ্ৰিয়লব্ধ আৰু অতীন্দ্ৰিয় হ'ব পাৰে। ইন্দ্ৰিয়লব্ধ জ্ঞান পাৰ্থিৱ জগতৰ জ্ঞান। প্ৰত্যক্ষ, অনুমান প্ৰভৃতি প্ৰমাণৰ দ্বাৰা আমি যি জ্ঞান লাভ কৰোঁ সি হ'ল পাৰ্থিৱ জ্ঞান। চকু, কাণ, নাক, জিভা আৰু ছাল - এই পাঁচটা ইন্দ্ৰিয়ৰ মাধ্যমত আমি যথাক্ৰমে ৰূপ, শব্দ, গোন্ধ, ৰস আৰু স্পৰ্শৰ জ্ঞান লাভ কৰোঁ আৰু এই সকলোবোৰ জ্ঞানেই হৈছে ইন্দ্ৰিয়জ জ্ঞান। কিন্তু এইবিলাক প্ৰমাণ অথবা জ্ঞানেন্দ্ৰিয়ৰ জৰিয়তে অতীন্দ্ৰিয় বিষয়ৰ জ্ঞান লাভ কৰা সম্ভৱ নহয়। অতীন্দ্ৰিয় পৰম জ্ঞান লাভ কৰা যায় কেৱল বেদৰ পৰা। গতিকে বেদ শব্দৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থ হৈছে অতীন্দ্ৰিয় পৰম জ্ঞান। আন এটা অৰ্থত বেদ বুলিলে সেই বিলাক বাক্য সমষ্টিক বুজোৱা হয় য'ত এই পৰম জ্ঞান সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। যাজ্ঞবল্ক্যৰ মতে -

'প্ৰত্যক্ষেনানুমিত্যা বা যস্তুপায়ো ন বিদ্যতে।
এনং ৱিদন্তি ৱেদেন তস্মাদ ৱেদ্য ৱেদতা।।'
অৰ্থাৎ প্ৰত্যক্ষ বা অনুমানৰ দ্বাৰা যি জ্ঞান লাভ কৰাৰ

কোনো উপায় নাই, সেই জ্ঞান বেদৰ পৰা লাভ কৰা যায় বাবে এই ধৰ্মগ্ৰন্থক 'বেদ' বুলি অভিহিত কৰা হয়। যাৰ দ্বাৰা ধৰ্ম আৰু অধৰ্ম আদি সকলো বিষয়ৰে জ্ঞান লাভ কৰা যায় সিয়েই বেদ। বেদৰ সহায়ত অলৌকিক পাৰমাৰ্থিক তত্ত্বৰ জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰি। বেদ ধৰ্মতত্ত্ব আৰু ব্ৰহ্মতত্ত্ব প্ৰতিপাদক অপৌৰুষেয় শ্ৰুতিবচন। বৈদিক আচাৰ্য সকলৰ মতে, ধৰ্মতত্ত্ব আৰু ব্ৰহ্মতত্ত্বৰ জ্ঞান একমাত্ৰ বেদৰ পৰাই লাভ কৰা যায় (ধৰ্ম ব্ৰহ্মণী ৱৈদৈকৱেদ্যো)। মনুৰ মতে, বেদ অখিল ধৰ্মৰ মূল (ৱেদোই খিলো ধৰ্মমূলম)। ধৰ্মশাস্ত্ৰকাৰ গৌতমেও অনুৰূপ মন্তব্য কৰি কৈছে, 'ৱেদো ধৰ্মমূলম্'। গতিকে বেদ বুলিলে সংক্ষেপে কোৱা যায় যে, যি শাস্ত্ৰত ধৰ্ম আৰু তাৰ লগত যুক্ত কৰ্ম, কৰ্মফল, যজ্ঞ, যজ্ঞফল, স্বৰ্গ, পৰলোকতত্ত্ব, অদৃষ্ট প্ৰভৃতি ধৰ্ম সম্বন্ধীয় যাৱতীয় জ্ঞান, আৰু ব্ৰহ্ম, মোক্ষ ইত্যাদি বিষয়ৰ জ্ঞান লাভ কৰা যায়, সেই শাস্ত্ৰকেই বেদ বোলা হয়। বেদ নিত্য, সত্য, পবিত্ৰ আৰু স্বতঃ প্ৰামাণ্য গ্ৰন্থ।

'বেদ' শব্দৰ প্ৰতিশব্দ হিচাপে বহুতো বৈদিক আচাৰ্য 'শ্ৰুতি' 'আগম' 'ছন্দম্' 'ত্ৰয়ী বা ত্ৰয়ীবিদ্যা' প্ৰভৃতি শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিছে। 'শ্ৰুতি' শব্দৰ অৰ্থ শ্ৰৱণ। অনাদি কালৰে পৰা বেদ গুৰু, শিষ্য-প্ৰশিষ্য আদিৰ মুখৰ পৰা শ্ৰৱণ কৰি ৰক্ষিত হোৱা বাবে ইয়াক শ্ৰুতি বুলি কোৱা হয়। বহুকাল পিছত শ্ৰুতবচনবোৰ লিপিবদ্ধ হয়। শ্ৰীশ্ৰীশংকৰাচাৰ্য, ঋষি বাদৰায়ণ প্ৰভৃতি বেদান্তাৰ্চাযাসকলে শ্ৰুতি' সংজ্ঞাৰ দ্বাৰা বেদৰ উল্লেখ কৰিছে। বেদক আগম বুলিও কোৱা হয়। আপ্তবাক্য অৰ্থাৎ বিশ্বাসযোগ্য ব্যক্তিৰ জ্ঞান উৎপন্ন হ'লে তাক আগম বোলা হয়। বেদ আৰু বেদানুসাৰী স্মৃতি, পুৰাণ প্ৰভৃতিক আগম প্ৰমাণ বোলা হয়, কাৰণ এইবোৰৰ পৰা শব্দাৰ্থ বিষয়ক নিশ্চিয়াত্মক চিত্তবৃত্তি উৎপন্ন হয়। পাণিনিয়ে তেওঁ ব্যাকৰণসূত্ৰত বেদক বুজাবলৈ 'ছন্নদস্' বা 'ছন্দঃ' প্ৰতিশব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছে। বেদকত্ৰয়ীবিদ্যা বা ত্ৰয়ী বুলিও কোৱা হয়। ঋকবেদ, সামবেদ আৰু যৰ্জুবেদ। ই তিনিবেদক একত্ৰে ত্ৰয়ী বোলা হয়। বেদ যদিও চাৰিখন, কিন্তু বেদৰ মাজত অৰ্থৱবেদন স্থান আছে নে নাই - এই লৈ পণ্ডিতসকলৰ মাজত মতভেদ আছে।

বেদক 'অপৌৰুষেয়' বোলা হয়। কাৰণ বেদ কোনো পুৰুষৰ দ্বাৰা ৰচিত হোৱা নাই। বেদ কোনো সাধাৰণ গ্ৰন্থৰ দৰে সসীম মানুহৰ দ্বাৰা ৰচিত হোৱা নাই। পৰমেশ্বৰৰ বাণী সৰ্বপ্ৰথম ঋষিসকলে অলৌকিক যোগশক্তিৰ সহায়ত শ্ৰৱণ কৰে আৰু তাৰ পিছত সেইবোৰ প্ৰচলিত হয় এক ঋষিৰ স্মৃতিৰ পৰা অন্য এক ঋষিৰ স্মৃতিত - গুৰুৰ পৰা শিষ্য- এইদৰে এজনৰ পৰা আনজনৰ শ্ৰৱণৰ মাধ্যমত বেদ সংৰক্ষিত হয়। গতিকে বেদ কোনো মানুহ বা পুৰুষৰ সৃষ্টি নহয়। 'বেদৰ কোনো ৰচয়িতা নাই' - এই অৰ্থতেই বেদ অপৌৰুষেয়। 'শতপথ ব্ৰাহ্মণ'ত ইয়াকে উল্লেখ কৰি কোৱা হৈছে যে, জগত সৃষ্টিৰ আদিকৰ্তা হিৰণ্যগৰ্ভ ব্ৰহ্মা যজ্ঞাদি কৰ্ম সম্পাদন কৰি সৃষ্টি ৰক্ষাৰ বাবে অগ্নিৰ পৰা ঋক, বায়ুৰ পৰা যজুঃ আৰু সূৰ্যৰ পৰা সামবেদৰ প্ৰকাশ কৰিছিল। সেই কাৰণে দেৱতা অগ্নি, বায়ু আৰু সূৰ্য হ'ল যথাক্ৰমে ঋক, যজুঃ আৰু সামবেদৰ অধিষ্ঠাত্ৰী।

বেদক এয়ীবিদ্যা বুলি কোৱা হ'লেও যথাৰ্থতে বেদ চাৰিখন। কৃষ্ণদ্বৈপায়ন বা ব্যাসদেৱ চৰ্তুবেদৰ বিভাগকৰ্তা। সেইকাৰণে তেওঁক বেদব্যাস বুলি অভিহিত কৰা হয়। ব্যাসদেৱ বেদক চাৰিভাগত ভাগ কৰিছে - ঋকবেদ, সামবেদ, যজুৰ্বেদ আৰু অথৰ্ববেদ। ঋকবেদত সেই মন্ত্ৰ সংগৃহীত আছে যিবোৰ দেৱতাসকলৰ স্তুতিৰ কাৰণে গোৱা হয়; যৰ্জুবেদত যজ্ঞৰ বিধি সমূহ বৰ্ণনা কৰা আছে; সামবেদ সংগীত প্ৰধান; আৰু অৰ্থৱবেদত যাদু, মন্ত্ৰ-তন্ত্ৰ নিহিত আছে। এই চাৰিবেদৰ ভিতৰত ঋকবেদত প্ৰধান আৰু মৌলিক গ্ৰন্থ বুলি পৰিগণিত কৰা হয়। ইয়াৰ দুটা কাৰণ আছে - এটা হ'ল, ঋকবেদত আন বেদৰ তুলনাত অধিক বিষয় সন্নিবিষ্ট হৈ আছে; আন কাৰণটো হ'ল, ঋকবেদ অন্যবেদৰ তুলনাত অধিক প্ৰাচীনতম্ গ্ৰন্থ।

প্ৰত্যেক বেদৰে আকৌ চাৰিটাকৈ অংশ আছে - মন্ত্ৰ বা সংহিতা, ব্ৰাহ্মণ, আৰণ্যক আৰু উপনিষদ। বেদৰ চাৰিটা অংশক আকৌ বিষয়বস্তুৰ ফালৰ পৰা তিনিটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছে - কৰ্মকাণ্ড, উপাসনাকাণ্ড আৰু জ্ঞানকাণ্ড।

বেদৰ আবিৰ্ভাৱ বা উৎপত্তিৰ কাল সন্দৰ্ভত পণ্ডিতসকলৰ মাজত মতভেদ আছে। মাৰ্টিন আৰু কোলব্ৰুকৰ মতে খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ২০ শতিকাৰ পৰা ১৪ শতিকাৰ ভিতৰত বেদৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটিছে। মেক্সমূলাৰৰ মতে, বেদৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটিছে খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ১২০০ বছৰ পূৰ্বে। হগৰ মতে ২৪০০ বছৰ আৰু বাল গংগাধৰ তিলকৰ মতে খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৪০০০ বছৰ পূৰ্বে প্ৰথম বেদৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটে। বাল গংগাধৰ তিলকৰ সমৰ্থন বৈদিক মন্ত্ৰবোৰৰ কাল আনুমানিক ৪০০০ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব। ড° ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে, বেদ উৎপত্তিৰ আনুমানিক ৪০০০ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব। ড০ ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে, বেদ উৎপত্তিৰ আনুমানিক কাল ১৫০০ খ্ৰীষ্টপূৰ্ব। গতিকে বেদ উৎপত্তিৰ সঠিক কাল নিৰ্ধাৰণ কৰা নগ'লেও এটা কথা ডাঠি ক'ব পৰা যায় যে, যিশু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ বহু পূৰ্বেই বেদৰ উৎপত্তি হৈছিল আৰু সুদীৰ্ঘকাল এই দৰ্শন-সাহিত্য মুখে মুখে সংৰক্ষিত আৰু সংকলিত হৈছিল ৷ঃঃ

"সফলতাৰ কাহিনী নপঢ়িবা, কাৰণ তাৰ পৰা অকল কাহিনীটোহে পাবা, ব্যৰ্থতাৰ কাহিনী পঢ়িবা, তেনেহ'লে সফল হোৱাৰ উপায় পাবা।"

এ. পি. জে. আব্দুল কালাম

বসন্ত ৰঙৰ উৎসৱ ঃ হোলী

সৃষ্টি সাধনা দাস
অৰ্থনীতি বিভাগ, দ্বিতীয় ষান্মাসিক

আৰম্ভণি ঃ

"ৰংগে ফাগু খেলে চৈতন্য বনমালী।
দুই হাতে ফাগুৰ গুড়া সিঞ্চন্ত মুৰাৰি।।"

-কীৰ্তন-ঘোষা

হোলী হৈছে ফাগুণ মাহৰ পূৰ্ণিমাত হিন্দু ধৰ্মৰ লোকসকলে উদ্‌যাপন কৰা ৰঙৰ উৎসৱ। হোলীক ফাঁকুৱা, দৌলোৎসৱ, ফল্গুৎসৱ, মদনোৎসৱ আদি বিভিন্ন নামেৰে জনা যায়। সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে হোলী উৎসৱ ফাগুণ বা চ'ত মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত পালন কৰা হয়। এই উৎসৱ প্ৰাচীন মদন পূজাৰ এক আনুষংগিক উৎসৱ। হিন্দু সকলৰ আৰাধ্য দেৱতা শ্ৰীকৃষ্ণ বা বিষ্ণুৰ উদ্দেশ্য কৰি হোলী উৎসৱ পালন কৰা হয়। ধৰ্মীয় আৰু লৌকিক পৰম্পৰাৰে পালন কৰা হোলী উৎসৱৰ সৃষ্টিৰ সৈতে বহুতো পৌৰাণিক আখ্যান জড়িত হৈ আছে। বৈষ্ণৱ বিশ্বাস অনুসৰি, ফাগুণ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিতে শ্ৰীকৃষ্ণই গোপীসকলৰ সৈতে বৃন্দাবনত ৰঙৰ খেলা খেলিছিল। তাৰ পৰাই দৌলোৎসৱৰ উৎপত্তি হয়। আনহাতে ফাগুণ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিটোত শ্ৰীকৃষ্ণই গোপীসকলৰ সৈতে এই খেলা কৰাৰ বাবে সেই পূৰ্ণিমা তিথিটোক দৌল পূৰ্ণিমা বা ফল্গু পূৰ্ণিমা বুলিও কোৱা হয়।

পৌৰাণিক আখ্যান ঃ

ধৰ্মীয় আৰু লৌকিক পৰম্পৰাৰে পালন কৰা হোলী উৎসৱৰ সৃষ্টিৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে বহুতো পৌৰাণিক আখ্যান। পৌৰাণিক আখ্যান ম'তে, হিৰণ্যকশিপুৱে পুত্ৰ প্ৰহ্লাদক মাৰিবলৈ ভগ্নী হোলিকাক নিৰ্দেশ দিছিল। কিন্তু হোলীকাই যেতিয়া নিজৰ গাত জুই লগাই প্ৰহ্লাদক ভষ্মীভূত কৰি হত্যাৰ চেষ্টা চলায়, তেতিয়া নিজেই মৃত্যুমুখত পৰে। মৃত্যুৰ পূৰ্বে হোলীকাই নিজৰ ভুলৰ কথা বুজি উঠি প্ৰহ্লাদৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰে। তেতিয়া প্ৰহ্লাদে হোলিকাক বৰ দিলে যে মৃত্যুৰ বছৰৰ অন্ততঃ এদিন মানুহে হোলিকাক স্মৰণ

কৰিব। সেয়েহে বিভিন্ন ঠাইত ফাঁকুৱাৰ আগদিনা অপশক্তি হোলিকাক দাহ কৰা হয়। আখ্যান অনুসৰি হোলীকাৰ এই নামৰ পৰাই 'হোলী'ৰ উৎপত্তি হৈছে।

ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত হোলী উদ্‌যাপন ঃ

ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত দৌল পূৰ্ণিমাৰ দিনা মহা ধুমধামেৰে দৌলোৎসৱ বা হোলী উদ্‌যাপন কৰা হয়। বিষ্ণু বা ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ মূৰ্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ পিছতে জ্যেষ্ঠজনক সন্মান জনাই ফাঁকুৰ ৰং সনা হয়। ফাগুনৰ এই ৰঙীণ উৎসৱটোৰ এটা ধৰ্মনিৰপেক্ষ দিশো প্ৰত্যক্ষ কৰা হয়। এই দিনটোত জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে পুৰুষ, মহিলা সকলোৱে একেলগে মিলি হাঁহি ধেমালিৰে ইজনে সিজনক ৰঙৰ আবিৰ সানে।

অসমত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে এই দৌলোৎসৱ বা দৌল যাত্ৰাৰ আৰম্ভ কৰিছিল। অসমত নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ কালছোৱাত মহাপুৰুষজনাই এই উৎসৱৰ জৰিয়তে সমাজৰ সকলো স্তৰৰ লোককে একত্ৰিত কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল। মহাপুৰুষজনাই আৰম্ভ কৰা দৌলযাত্ৰা আজিও অসমৰ সত্ৰ সমূহত মহা ধুমধামেৰে আয়োজন হৈ আহিছে।

অসমৰ বৰপেটা জিলাত হোলী উদ্‌যাপন ঃ

অসমৰ বৰপেটা জিলাত হোলী অতি ধুমধামেৰে পালন কৰা হয়। বৰপেটা জিলাত দৌলোৎসৱ তিনিৰ পৰা পাঁচদিনলৈকে পালন কৰা হয়। ইয়াৰ প্ৰথম দিনটোক 'গোন্ধযাত্ৰা' দ্বিতীয় দিনটোক 'ভৰ দেউল' আৰু তাৰ পাছৰ দিনটোক 'সুঁৱেৰি' বোলা হয়। বৰপেটাত হোলী মানেই হৈছে কেৱল আনন্দ। সকলো বৰপেটাবাসী ৰাইজ হোলীৰ আনন্দত ৰঙৰ আকাশৰ তলত হেৰাই যায়। ফাগুণৰ উৰুঙা বতৰত ফাঁকুৱাই দি যায় নতুনত্ব। দৌলোৎসৱক লৈ বহু গীত আজিও মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ আহিছে। হোলী গীতত ফাগুণৰ আনন্দ, হোলীৰ মহত্ব আৰু সাধাৰণ জনজীৱনৰ আভাস পৰিস্ফুট হৈ আহিছে।

সামৰণি ঃ

সত্যৰ জয়, ভুলৰ অৱসান এয়াই হোলীৰ মূল উদ্দেশ্য। ৰঙৰ আবিৰেৰে ৰঙীয়াই তুলি ভুলবোৰ মচি পেলোৱাৰ বাবেই পালন কৰা হয় হোলী। হোলী উৎসৱে সমাজৰ ভুলবোৰ আঁতৰাই এক নিকা আৰু প্ৰফুল্ল মন গঢ়ি তোলে। শীত পাৰ হৈ বসন্তৰ দুৱাৰ মুখত এক নতুন উদ্যমৰ বাবে হোলী এক কাৰক হৈ আহিছে। হোলীৰ মাদকতাই সুকীয়া। দেশবাসীয়ে এই উৎসৱৰ জৰিয়তে সম্প্ৰীতিৰ সেঁতু গঢ়ে। হোলী উৎসৱে সকলো জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোকে একত্ৰিত কৰি আহিছে।।ঃঃ

"কিতাপৰ পাতৰ পৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে তোমালোকৰ চৰিত্ৰ দিব নোৱাৰে। প্ৰকৃতপক্ষে তোমালোকৰ নিজৰ ভিতৰৰ পৰাহে চৰিত্ৰ বিকাশ হ'ব লাগিব।।"

মহাত্মা গান্ধী।

অসমৰ পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি

প্ৰিয়ংকা বিশ্বাস
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালিৰ ঐতিহাসিক পৰিচয়

অৱসৰ বিনোদন আৰু ৰং-ৰহইচৰ বাবে অসমৰ মানুহে ঢুকি নোপোৱা কালৰে পৰাই বিভিন্ন খেল-ধেমালি কৰি আহিছে। অসমত নিগাজীকৈ বস-বাস কৰা বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মাজত ভিন্ন নামৰ ভালে সংখ্যক খেল-ধেমালি প্ৰচলিত। আবহমান কালৰে পৰা প্ৰচলিত হৈ অহা কিছু সংখ্যক খেলে মধ্যযুগত ৰাজ-পৃষ্ঠপোষকতা লাভ কৰিবলৈও সমৰ্থ হয়। প্ৰাক্-শংকৰী যুগৰ কবি মাধৱ কন্দলীৰ ৰামায়ণত হনুমানৰ মুখেদি ৰাক্ষসবোৰৰ মাজত প্ৰচলিত যিবোৰ খেলৰ লেখ দিছে, সেইবোৰ খেল চতুৰ্দশ শতাব্দীৰ বৰ অসমত চলিত থকা বুলি অনুমান কৰিব পাৰি।

পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি

পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি সমূহে একোখন ঠাইৰ এক ঐতিহ্য বহন কৰে। এই খেল-ধেমালি সমূহে কেৱল এটা জনগোষ্ঠীয়ে ঐতিহ্য বহন নকৰে, ই সমগ্ৰ জনগোষ্ঠীটোকে সহায় কৰে।

অন্যান্য ৰাজ্যৰ দৰে অসমো পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি সমূহৰ এক প্ৰাণকেন্দ্ৰ। অসমৰ কিছুমান পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি হৈছে— ধোপ খেল, পেং খেল, ঘিলা খেল, টাং গুটি ইত্যাদি। এই খেল-ধেমালি সমূহে এজন ব্যক্তিৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত সহায় কৰে। গ্ৰামাঞ্চলত বিশেষভাৱে জনপ্ৰিয় এই থলুৱা ক্ৰীড়া সমূহে চহৰাঞ্চলৰ লোকসকলৰ সৈতে এক সংযোগ স্থাপন কৰাৰ থল আছে।

সময়ৰ লগে লগে বহুতো পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি আমাৰ মাজৰ পৰা নোহোৱা হৈ পৰিছে। নব প্ৰজন্মৰ লোকসকল বৰ্তমান আধুনিক ক্ৰীড়া সমূহৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ পৰিছে। কিন্তু চৰকাৰ আৰু জনসাধাৰণৰ মাজৰ এক যুটীয়া সমন্বয়েৰে এই খেল-ধেমালি সমূহ পুনৰুদ্ধাৰ কৰিব পৰাৰ থল আছে।

খেল-ধেমালি

খেল-ধেমালিও আমোদপূৰ্ণ সামাজিক ব্যৱস্থা; কিয়নো খেলিবলৈ হ'লে এজনতকৈ বেছি লোকৰ প্ৰয়োজন। খেল-ধেমালি ক্ৰীড়া হিচাপে জনসাধাৰণৰ জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। খেল-ধেমালিৰ ওপৰত আজিকালি যি ধৰণৰ গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে, সেই দিনৰ পৰা বিচাৰ কৰিলে খেলেই আধুনিক জীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ এক বিশিষ্ট ৰূপক গঢ় দিয়ে। মূলতঃ খেল এখন নাটক। খেলুৱৈবোৰ ইয়াৰ ভাৱৰীয়া, ছন্দময় গতি ইয়াৰ নৃত্য। কিছুমান খেলত গীতো থাকে। খেলৰ ভিতৰত আৰু গোটাদিয়েক বিশিষ্ট লক্ষণ আছে। প্ৰত্যেক খেলৰে কিছুমান নিয়ম আছে। এই নিয়ম বিলাকৰ সৰহভাগেই জনসাধাৰণৰ বিশ্বাসৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত। খেল-ধেমালিৰ সম্বন্ধেও কিছুমান পুৰণি বিশ্বাস আছে; খেলবিলাক সকলো সময়তে স্ত্ৰী-পুৰুষ নিৰ্বিশেষে সকলোৱে সকলো ঠাইতে আৰু সকলো বয়সৰ মুনিহ-তিৰোতাই খেলিব নোৱাৰে। অসমত কড়ি সচৰাচৰ বহাগ বিহুৰ সময়তহে খেলা হয়; কাৰণ উৰ্বৰতাৰ লগত কড়িৰ সম্বন্ধ আছে। বহু সমাজত খেল-ধেমালি পূজাৰ অংগবিশেষ। কালিকা পুৰাণৰ মতে চণ্ডীকাপূজা, পঞ্চালিকা বিহাৰ আৰু শিশু-কৌতুকৰ সম্পন্ন কৰিব লাগে। কেতিয়াবা ভৱিষ্যত গণনা কৰিবলৈ কড়ি আৰু পাশা খেলা হয়। কিছুমান খেল কেৱল ল'ৰা-ছোৱালীয়েই খেলিব পাৰে। সাধাৰণতে, গীত গাই-গাই খেলবোৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়েই খেলে। জাতীয়

খেলবিলাকৰ বিষয়ে আৰু বহুগীত বা লোককথাৰ আন যিকোনো বিষয়ৰ দৰে খেলবো অনেক বিচিত্ৰ ধৰণ আছে আৰু এই বিষয়ে যথেষ্ট গৱেষণা কৰাৰ থল আছে। অসমৰ পুব আৰু পশ্চিম অঞ্চলত কিছুমান খেলৰ নিয়ম একে নহয়। ইয়াৰ কাৰণ আমি ফহিয়াই চাব লাগিব। আমি আৰু চাব লাগিব এটা খেল এঠাইৰপৰা আন এঠাইলৈ আৰু এটা শতিকাৰ পৰা আন এটা শতিকালৈ বাগৰে আৰু এনেকৈ বাগৰোঁতে বাগৰোঁতেই কিছু ৰূপ সলায়। খেলৰ উৎপত্তিৰ উৎস জাতিগত নে তাৰ মূল ভৌগোলিক— এইবোৰ খেল-ধেমালি সম্বন্ধে কৰিবলগা আলোচনা আছে। খেল-ধেমালিৰ ধৰণ-কৰণৰ পৰা জাতিৰ শক্তি, সাহস, বীৰত্ব, কৰ্মশক্তি আৰু আমোদ-প্ৰমোদৰ বিষয়ে জানিব পাৰি।

অসমত খেল-ধেমালিৰ পৰিৱেশ

খেল-ধেমালি অতি প্ৰাচীন কালৰে পৰাই শিক্ষা, বিনোদন আৰু শৰীৰ-চৰ্চাৰ এক চলিত মাধ্যম হিচাপে বিবেচিত হৈ আহিছে। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশ, জাতি বা অঞ্চলৰ বিভিন্ন জন-গোষ্ঠীৰ মাজত বিভিন্ন ধৰণৰ স্বকীয় খেল-ধেমালি থকাৰ দৰে ভাৰতৰ পূব প্ৰান্তৰ সীমামূৰীয়া ৰাজ্য অসমৰো কিছুমান নিজস্ব খেল-ধেমালি আছে।

অসমৰ খেল-ধেমালিৰ ইতিহাসক তিনিটা যুগত ভাগ কৰিব পাৰি, যথা—

(ক) প্ৰাচীন যুগ, (খ) মধ্য যুগ, (গ) আধুনিক যুগ

প্ৰাচীন যুগ

অসমৰ প্ৰাচীন যুগ বুলিলে ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ যুগৰ পৰা অসমত আহোম ৰাজবংশ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ সময়লৈকে বুজোৱা হয়। সেই যুগটোত অসমত থলুৱা খেল-ধেমালিৰ প্ৰচলন আছিল যিবোৰ খেল-ধেমালি অসমৰ স্বকীয় খেল-ধেমালি বুলি ক'ব পৰা যায়। অসমৰ স্বকীয় আৰু থলুৱা খেল-ধেমালিবোৰৰ ভিতৰত লুকা-ভাকু, চিলনী-চিলনী, ইচনি-বিচনি, বাঘ-ছাগলী, এন্দুৰ-মেকুৰী, কচুগুটি, হাউ হাফোলা, সোৰ, কাড়, ঠুকুচ বিলা, সাত-সৰালী, বকুলগুটি, পাশা, তেল দিয়া বাঁহত উঠা, কানি-মুনি, সাঁতোৰা আদি খেলেই প্ৰধান আছিল। সেই সময়ত খেল-ধেমালি বিশেষ প্ৰতিযোগিতামূলক নাছিল। খেলবোৰ অঞ্চল ভেদে বিভিন্ন নামেৰে নামকৰণ কৰা হৈছিল যদিও নীতি-নিয়মবোৰ প্ৰায় একে আছিল। তেতিয়া খেলবোৰ প্ৰধানকৈ বিনোদন আৰু শৰীৰ চৰ্চাৰ বাবে খেলা হৈছিল।

মধ্য যুগ

প্ৰাচীন যুগৰ পিছত আহোম ৰাজবংশ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ সময়তে অসমত খেল-ধেমালিৰ মধ্য যুগ আৰম্ভ হোৱা বুলি ক'ব পাৰি। এই যুগত খেল-ধেমালিয়ে ৰজাঘৰীয়া পৃষ্ঠপোষকতা লাভ কৰিছিল। এই যুগৰ প্ৰধান খেলবোৰ আছিল মল্ল যুঁজ, কঁকুৰা যুঁজ, ম'হ যুঁজ, হাতী যুঁজ, শেন যুঁজ, ঘৰীয়াল যুঁজ, তৰোৱাল খেল, লাঠি খেল, কাড় খেল, নাও খেল আদি। সাধাৰণতে বছৰেকত এবাৰ-দুবাৰ বা তিনিবাৰ ৰজাঘৰীয়া পৃষ্ঠপোষকতাত উক্ত খেলবোৰৰ প্ৰতিযোগিতা যে অসমত বহুল প্ৰচলন আছিল তাৰ বিৱৰণি মাধৱ কন্দলী, শংকৰদেৱ, ৰাম সৰস্বতী আদি মহান লেখকৰ লিখনীত পোৱা যায়। আহোমৰাজ ৰুদ্ৰসিংহ আৰু ৰাজেশ্বৰ সিংহ অতিকৈ খেল-ধেমালি প্ৰিয় আছিল। ৰজাঘৰে খেল-ধেমালি উপভোগ কৰিবলৈ ৰংঘৰ সাজি উলিয়াইছিল। আহোম যুগৰ ৰংঘৰক ৰোমান সকলৰ Amphitheatre আৰু আধুনিক যুগৰ Stadium ৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি।

আধুনিক যুগ

আহোম ৰাজত্ব অন্ত পৰাৰ পিছত অসমত ইংৰাজ শাসন প্ৰবৰ্তন হয় আৰু তেতিয়াৰ পৰাই অৰ্থাৎ ১৮২৬ চনৰ পিছৰ পৰা অসমৰ খেল জগতৰ ইতিহাসত আধুনিক যুগ আৰম্ভ হয়। ইংৰাজসকলে অসমত কিছুমান বিদেশী খেল আমদানি কৰে। সেইবোৰৰ ভিতৰত ফুটবল, ভলীবল, ক্ৰিকেট, হকী, গ'ল্ফ, পলো, বিলিয়াৰ্ড আদি উল্লেখযোগ্য। ফলত অসমৰ ঐতিহ্য বহন কৰা পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালিবোৰে পূৰ্বৰ মৰ্যাদা হেৰুৱায়।

ইংৰাজসকলে ইংলেণ্ডৰ আৰ্হিত অসমতো খেল-ধেমালিৰ বাবে কিছুমান সংঘ বা ক্লাবৰ জন্ম দিয়ে। তাত ইংৰাজসকলৰ আধিপত্য আছিল যদিও অসমীয়া ডেকাসকলকো সিহঁতে নতুন খেল-ধেমালিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিব পাৰিছিল। ইংৰাজ আমোলত ১৯০৯ চনত স্কুল-টুৰ্ণামেণ্ট আৰম্ভ হয়। ১৯০৪ চনত অসমৰ যোৰহাট নগৰীত প্ৰথম 'শক্তি খেল' আৰম্ভ হয়। ১৯৪০ চনত যোৰহাটত প্ৰথম সৰ্বভাৰতীয় খেল-ধেমালি পতা হয় আৰু ক্ৰমান্বয়ে অসমত আধুনিক খেল-ধেমালিৰ পৰিৱেশ

গঢ়ি উঠিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

স্বাধীনোত্তৰ কালত অসমীয়া খেল-ধেমালিৰ উন্নয়নৰ কাৰণে জাতীয় চৰকাৰে চকু দিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু পঞ্চ-বাৰ্ষিক পৰিকল্পনাসমূহতো খেল-ধেমালিৰ বাবে বাজেট ধাৰ্য কৰিবলৈ লয়। সেইমতে অসমত 'জাতীয় ক্ৰীড়া পৰিষদ' গঠন কৰা হয়। তেতিয়াৰ পৰাই অসম খেল-ধেমালিৰ দিশত প্ৰতিযোগিতামুখী হয় আৰু বিভিন্ন আন্তঃৰাজ্যিক আৰু সৰ্বভাৰতীয় প্ৰতিযোগিতাত অসমে অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ১৯৪৯ চনত আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয় ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত ফাইনেল খেলাৰ যোগ্যতা অৰ্জন কৰে। অসমৰ ফুটবল খেলৰ ইতিহাসত অসমৰ 'মহাৰাণা ক্লাবে' সৰ্বপ্ৰথমে অসমৰ বাহিৰলৈ খেলিবলৈ যায় আৰু ভাৰতীয় ফুটবল জগতত অসমক প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ১৯৪০ চনত লণ্ডন অলিম্পিক খেলত অসমৰ শ্ৰীআওৱে যোগদান কৰে। একে বছৰতে তেওঁ কলিকতাৰ 'মোহন বাগান ক্লাব'ৰ অধিনায়ক নিৰ্বাচিত হয়। ১৯৭১ চনৰ বেংককত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰাক-অলিম্পিক খেলত অসমৰ শ্ৰী চেতনা বৰাই ভাৰতীয় দলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। বৰ্তমান অসমত অনুষ্ঠিত হোৱা ফুটবল প্ৰতিযোগিতাবোৰৰ ভিতৰত গুৱাহাটীৰ 'লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ ট্ৰফী', নগাঁৱৰ 'স্বাধীনতা কাপ', শিলচৰৰ 'কেপ্টেইন গুপ্ত ট্ৰফী' আদিয়েই প্ৰধান।

ফুটবল আৰু অন্যান্য আঞ্চলিক খেল-ধেমালিত অসমে সন্মান কঢ়িয়াবলৈ সক্ষম হ'লেও এতলেটিকচ, ভলীবল, হকী, ক্ৰিকেট আদি ক্ষেত্ৰত বিশেষ সফলতা দেখুৱাব পৰা নাই।

অসমত ক্ৰীড়াৰ পৰিৱেশ গঢ়ি উঠিছে যদিও অসমত দক্ষ প্ৰশিক্ষকৰ অভাৱ। সেয়ে অসমত দক্ষ প্ৰশিক্ষকৰ আমদানি কৰি সৰ্বাধুনিক পদ্ধতিত প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিলে লগতে চৰকাৰৰ পৰা উপযুক্ত পৰিমাণে বিত্তীয় সাহায্যৰ যোগান পালে অসমে সৰ্বভাৰতীয় আনকি আন্তৰ্জাতিক ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰতো সুনাম অৰ্জন কৰিব পাৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

দক্ষিণ কামৰূপৰখেল-ধেমালি আৰু অৱসৰ বিনোদন

দক্ষিণ কামৰূপত বহু ধৰণৰ খেল-ধেমালি আছে আৰু সেইমতে প্ৰত্যেকবিধ খেলৰে সুকীয়া খেল পদ্ধতি আছে। খেল-ধেমালিবোৰ আনন্দদায়ক আৰু এইবোৰৰ অন্তৰালত কিছুমান মনস্তাত্বিক কথাৰো উমান পোৱা যায়। তদুপৰি খেলত জিকিলে চাম খালোঁ আৰু হাৰিলে মৰা বুলি কয়।

সাধাৰণতে এনেবোৰ খেল-ধেমালি সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত প্ৰচলিত আছিল। অৱশ্যে ডাঙৰ মানুহেও এনেবোৰ খেল-ধেমালিত অংশ লৈছিল। একালত এনুৱা খেলবোৰ বৰ জনপ্ৰিয় আছিল। কালক্ৰমত এনেবোৰ খেলৰ প্ৰভাৱ কমিল।

এনেদৰে আগৰ কালৰ মানুহৰ মাজত বিভিন্ন খেল-ধেমালিৰ অনুশীলন হৈছিল আৰু সেইমতে মানুহে খেলক অৱসৰ বিনোদনৰ আহিলা কৰি জীৱন-যাপন কৰিছিল।

সময় সলনি হ'ল। আগৰ কালৰ প্ৰায়ভাগ খেল-ধেমালিৰে বিলুপ্তি ঘটিল আৰু সেইবোৰৰ ঠাইত আন আন আধুনিক খেল-ধেমালিয়ে দখল কৰিলে। আনকি খেল-ধেমালিত বিদেশী প্ৰভাৱ পৰিল। এই ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষৰ বৃটিছ আমোলৰ প্ৰভাৱৰ কথা ক'ব পাৰি। ভাৰতবৰ্ষত সুদীৰ্ঘ কালৰ বৃটিছ শাসনৰ ফলস্বৰূপে প্ৰধানতঃ দেশৰ সকলো দিশতে প্ৰভাৱ পৰাটো স্বাভাৱিক। সেইকালৰ পৰা খেল-ধেমালিতো ইংৰাজসকলৰ প্ৰভাৱ পৰিল। ফলত বহুতো নতুন নতুন খেলৰ উদ্ভৱ হ'ল। আনহাতে মানুহৰ ৰুচি-অভিৰুচিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিল। সেইমতে খেল-ধেমালিয়ে গতি কৰিলে।

সাম্প্ৰতিক কাল— বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰে পৰিপূৰ্ণ। এই যুগত খেল-ধেমালিৰ আগৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত সালসলনি ঘটিল। আজিকালি খেল-ধেমালিৰ বাবে ষ্টেডিয়াম গঢ়ি উঠিল। খেলত বিজ্ঞানৰ নতুন নতুন ক্ৰীড়া কৌশল আবিষ্কৃত হ'ল। আনহাতে প্ৰযুক্তি বিদ্যা খেল-ধেমালিৰ আহিলা হ'ল। এনেদৰে সময় আগবাঢ়িল। আগতকৈ খেল আৰু খেলুৱৈৰ মান বৃদ্ধি পাইছে। বিভিন্ন সংগঠন গঢ়ি উঠিছে। দেশে দেশে প্ৰতিযোগিতা চলিছে। এতিয়া খেল-ধেমালি অৱসৰ-বিনোদনৰ একমাত্ৰ আহিলা হৈ থকা নাই। খেল-ধেমালিয়ে উন্নত স্তৰত গতি কৰিছে। তথাপি এইটো স্বীকাৰ্য যে খেল-ধেমালি অৱসৰ বিনোদনৰ বাবে অপৰিহাৰ্য হৈ পৰিছে। পৃথিৱীৰ দ্ৰুত পৰিৱৰ্তনৰ ফলত বাৰুকৈয়ে অৱসৰ বিনোদনৰ প্ৰশ্ন আহি পৰিছে আৰু ক্ষেত্ৰত খেল-ধেমালি হৈছে উচ্চমান বিশিষ্ট এক সাংস্কৃতিক মাধ্যম।

অসমৰ খেল-ধেমালিৰ তালিকা

অৱসৰ বিনোদন আৰু ৰং-ৰহইচৰ বাবে অসমৰ মানুহে

ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা কালৰেপৰা বিভিন্ন খেল-ধেমালি কৰি আহিছে। অসমত নিগাজীকৈ বসবাস কৰা বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মাজত ভিন্ন নামৰ ভালে সংখ্যক খেল-ধেমালি প্ৰচলিত। আৱহমান কালৰেপৰা প্ৰচলিত হৈ অহা কিছু সংখ্যক খেলে মধ্যযুগত ৰাজ-পৃষ্ঠপোষকতা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। প্ৰাক শংকৰী যুগৰ কবি মাধৱ কন্দলীৰ ৰামায়ণত (লংকা কাণ্ড) হনুমানৰ মুখেদি ৰাক্ষসবোৰৰ মাজত প্ৰচলিত থকা বুলি যিবোৰ খেলৰ লেখ দিছে, সেইবোৰ খেল চতুৰ্দশ শতাব্দীৰ বৰ অসমত প্ৰচলিত বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। মাধৱ কন্দলীৰ ৰামায়ণত আকুটি-ভ্ৰূকুটি, থেড়ি, গোৱাল-গোৱালনী, ঘিলা, জুৱা, ঝুন্টি, টোকৰা, টোপথেড়ি, দলি যুঁজ, পাশা, ফল-ফুল খেল, ভন্টা,, মালযুদ্ধ, লৰমৰা, লুনি আৰু হাতা-হাতি খেলৰ নাম উল্লিখিত হৈছে। তলত পুৰণি অসমত প্ৰচলিত কিছু সংখ্যক খেল-ধেমালিৰ নাম উল্লেখ কৰা হ'ল—

১। আঙুঠি খেল
২। আলি চিগা খেল
৩। ইৰিকটি-মিৰিকটি (হৈচনি-বিচনি খেল)
৪। উকুলি-মুকুলি
৫। কণী যুঁজ
৬। তাংগুটি
৭। কড়ি খেল
৮। কলহ ভঙা খেল
৯। কাণী-মুনি খেল (চকুত কাপোৰ বন্ধা)
১০। ধোপ
১১। কুকুৰা যুঁজ (কুকুৰা-ঠেঙীয়া)
১২। খৰ-বাগৰ খেল
১৩। খালি-ফুটি খেল
১৪। পাক ঘূৰণি
১৫। গামোচা চেৰোৱা
১৬। ঘাই পকোৱা
১৭। ঘিলা
১৮। চকু মুদা
১৯। বাকুট কুট কুট
২০। চাকি-চুকুৰী
২১। চিলনি-চিলনি খেল
২২। চিকিমিকি
২৩। চোৰা-চুই খেল
২৪। ছাব্বিশটা বকুল বা তেঁতেলী গুটিৰ খেল
২৫। টোকৰ মৰা
২৬। টোপা খেল
২৭। তৰোৱাল ঘূৰোৱা
২৮। লুকাভাকু (লুকালুকি)
২৯। হেতালি
৩০। বুলবুলি যুঁজ
৩১। লাঠিখেল
৩২। হাও (হৈ) গুদু
৩৩। মোগল পাটান
৩৪। শালিকা জোত
৩৫। দবা-কইনা
৩৬। ম'হ যুঁজ
৩৭। দ'ল (দৌল) সজা আদি

ইয়াৰে কিছু সংখ্যক খেল থলুৱা আৰু কিছু সংখ্যক উদ্ভৱ ভাৰতীয় বুলিব পাৰি।

এই খেল-ধেমালি সমূহে এখন ঠাইৰ এক ঐতিহ্য বহন কৰে। এই খেল-ধেমালিসমূহে কেৱল এটা জনগোষ্ঠীৰে ঐতিহ্য বহন নকৰে, ই জনগোষ্ঠী এটাক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰখাৰ লগতে শাৰীৰিক আৰু মানসিক শান্তি আৰু উৎকৰ্ষ সাধনতো সহায় কৰে।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ
দাস, ড° নাৰায়ণ, আৰু ৰাজবংশী, ড° পৰমানন্দ ঃ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ কণিকা
বৰুৱা ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ ঃ অসমৰ লোক-সংস্কৃতি

শিক্ষাত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা

ৰীমা ডেকা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ভাষা হৈছে মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ। যিকোনো শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ হ'লে ভাষাৰ প্ৰয়োজন হয়। শিশুৰ শিক্ষাত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ যিকোনো বিষয় শিকিবলৈ হ'লে সকলো শিশুৱে নিজৰ মাতৃভাষাত আনন্দ মনেৰে শিকিবলৈ সক্ষম হয়। মাতৃভাষাই শিশুক শিক্ষা লাভৰ ক্ষেত্ৰত অধিক আনন্দ আৰু সাহস যোগায়। শিশুক মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে সময় উপযোগী শিক্ষা দিবলৈ সহজ হয়, যিটো আন ভাষাৰ দ্বাৰা কঠিন হৈ পৰে। শিক্ষাদান অধিকভাৱে মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰেহে বাস্তৱমুখী কৰিব পৰা যায়। শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাই শিশুসকলক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰে। মানুহে সৰু কালৰ পৰা যি ভাষাৰে কথা কোৱা বা-খবৰ আদান-প্ৰদানত অভ্যস্ত হয়, তাকে তাৰ সহজাত মাতৃভাষা বোলে। মনৰ ভাব সুন্দৰকৈ বাক্যৰ গাঁথনিৰে যুক্তিপূৰ্ণভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈ হ'লে নিজৰ মাতৃভাষাটোক শিক্ষাৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰকাৰৰ ভাব প্ৰকাশৰ উপযোগী কৰি তুলিব লাগিব । মনৰ ভাব প্ৰকাশৰ বাট নাপালে ভাববোৰ মনতে মৰহি যায়। উপযুক্ত শিক্ষাৰ লগত ভাষাটোৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা থাকিলে মাতৃভাষাৰ মাজেৰে নিজৰ চিন্তা, সুখ, দুখ, কল্পনাক সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পাৰি যিটো অন্য ভাষাত অসুবিধা হয়।

ভাষা ক'ব, পঢ়িব বা লিখিব জানিলেই মাতৃভাষাৰ প্ৰকৃত সোৱাদ পোৱা নাযায়। শৈশৱকাল ভাষাৰ শিক্ষাৰ আচল সময়। গতিকে এইখিনি সময়তে মাতৃভাষা শুদ্ধকৈ কোৱা আৰু লিখাৰ প্ৰতি যত্ন লোৱা উচিত। উচ্চাৰণ শুদ্ধ আৰু স্পষ্ট নহ'লে শব্দ গাঁথনি শুদ্ধ নহয়। শুদ্ধ আৰু উপযুক্ত শব্দৰ প্ৰয়োগ ঘটাই বাক্য ৰচনা কৰিব পাৰিলেহে মনৰ ভাব নিৰ্ভুল ভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পাৰি। ইয়াকে কৰিবলৈ হ'লে অন্য ভাষাৰ দৰে মাতৃভাষাও যত্ন সহকাৰে শিকাৰ প্ৰয়োজন। অভিধান ভাষা শিক্ষাৰ বাবে অপৰিহাৰ্য অংগ। শব্দৰ ভঁৰাল টনকিয়াল কৰাত অভিধানে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আগবঢ়ায়। মাতৃভাষাৰে আমি আমাৰ সমাজখনৰ লগতো সু-সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলোঁ। ইয়াৰ সহায়েৰে মনৰ ভাব ব্যক্ত কৰোঁ আৰু পৰস্পৰৰ চিন্তা-ভাবনা আৰু সুখ-দুখৰ খবৰ সম্পৰ্কে জানিব পাৰি। কথিতেই হওঁক বা লিখিতেই হওঁক মাতৃভাষা আয়ত্ব কৰিবলৈ শিকিব লাগে। মাতৃভাষাটোক খৰচি মাৰি শিকি সেই মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ সকলো বিষয় শিকিবলৈ সুযোগ পালেহে মানুহ প্ৰকৃততে শিক্ষিত হয়। মাতৃভাষা শিক্ষাই কেৱল ভালদৰে কথা কোৱা বা লিখাতেই সীমাবদ্ধ নহয়, মানুহৰ চিন্তা আৰু বুদ্ধিক প্ৰখৰ কৰি জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় সম্পদবোৰ আহৰণ কৰাত ই সহায় কৰে। মাতৃভাষাত ৰচিত সাহিত্য পাঠ কৰি মানুহে স্বদেশ আৰু তাৰ মানুহৰ জীৱনৰ নিবিড় পৰিচয় পায়। কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্যৰ মতে "মানুহক জ্ঞান শিকোৱা আৰু বুজোৱাবো আদি হৈছে মাতৃভাষা - মাতৃভাষাৰে যেনেকৈ সুনাম আৰু শিক্ষা দিব পাৰি আন ভাষাৰে তেনেদৰে নোৱাৰি।

শিশুৰ মানসিক বিকাশত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। শিক্ষাৰ প্ৰাথমিক স্তৰত মাতৃভাষাৰে শিক্ষা দিয়া হয়। মাতৃভাষাৰে শিক্ষাদান কৰিলে বিষয়ৰ পৰা বিষয়ান্তৰলৈ গতি কৰিবলৈ সক্ষম হয়। মাতৃভাষা সমাজ জীৱনৰ অতি আৱশ্যকীয় অংগ। মাতৃভাষাৰ বিকাশ আৰু প্ৰসাৰেৰে এখন সমাজ সু-সমৃদ্ধিশালী হৈ পৰিব পাৰে। শিশুকালৰ পৰাই মাতৃভাষাৰ লগত মানুহৰ সম্পৰ্ক। মাতৃভাষা শিক্ষাই মানুহক অধিক আনন্দ আৰু সাহস যোগায়। শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাই শিশুসকলক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰে। এটা সুস্থ-সবল জাতি গঢ়ি তুলিবৰ বাবে মাতৃভাষা শিক্ষাৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া উচিত। ইয়াৰ যোগেদিহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমাজৰ একো একোজন দায়িত্বশীল নাগৰিক ৰূপে গঢ় লৈ উঠিব পাৰিব।

অসমীয়া লোকসাহিত্যত সাধুকথা

ইয়াছমিন আহমেদ
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

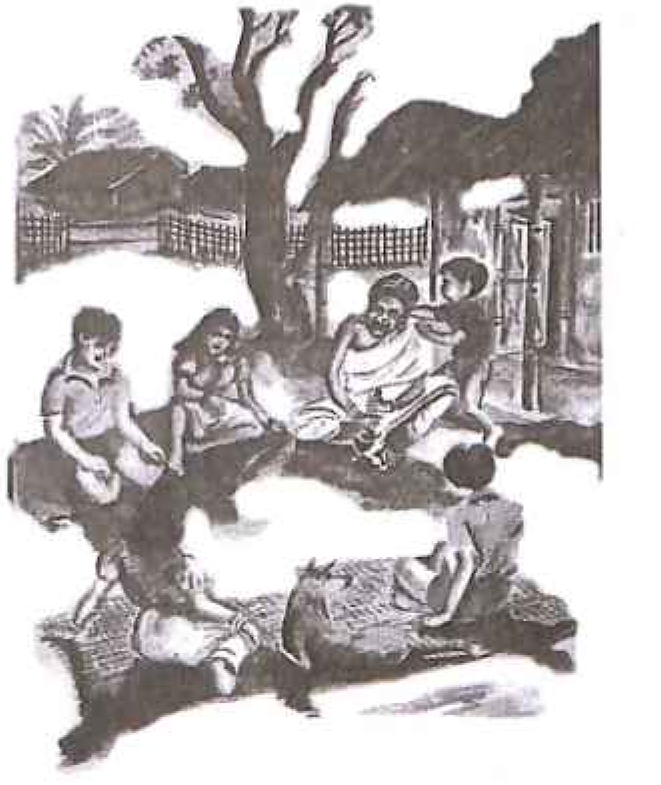

লোক-সাহিত্য লোক-মনোধৰ্মী। লোক-মানসত প্ৰতিফলিত হয় লোকজীৱনৰ আবেগ, অনুভূতি, অভিজ্ঞতা। মানুহৰ সামূহিক আবেগে সাহিত্যিক ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰে স্বভাৱ কবিৰ কবিতাত, বুঢ়ীআইৰ সাধুত বিহুৱাৰ বিহুনামত,, আয়তীৰ বিয়া নামত। লোক-সাহিত্যত সময়ৰ সীমা নাই, ৰক্ষণশীলতাৰ চাপ নাই, গতিহীনতাৰ ধৰ্ম নাই। লোক-সাহিত্যৰ অন্যতম বাহন মুখ। যুগৰ সীমা চেৰাই, লোক-সাহিত্য মানুহৰ মুখে মুখে চলি আহিছে। এইদৰে আহোঁতে সময়ৰ আঁচোৰ লাগিছে, শব্দৰ পলস পৰিছে, কল্পনাৰ ৰহণ লাগিছে। বোৱতী নৈৰ গতি, লোক-সাহিত্যৰ ধৰ্ম কিন্তু অতীতৰ আদিম জকাটো চিৰস্থায়ী।

সাহিত্যৰ ভেঁটি মানৱ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা। লোক-সাহিত্যৰ অন্তৰালতো মানৱ জীৱনৰ যুগ যুগ সঞ্চিত অভিজ্ঞতা থুপ খাই আছে। বিশেষকৈ যোজনা-পটন্তৰ সমূহত আদিম জীৱনৰ প্ৰত্যক্ষ জ্ঞানৰ উমান পোৱা যায়। গীতসমূহত সৰল সাংগীতিক লয়ৰ লগতে লোক-অনুভূতিৰ আবেগিক অভিব্যক্তি দেখা যায়। কৃষিজীৱি পুৰুষ এজনে শইচ-তলীৰ প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতাৰ পৰা কৈ থৈ গ'ল অনেক কথা, অনেক সু-বচন। কেৱল সেয়ে নহয়, জাগতিক জীৱনৰ প্ৰতিটো আৱশ্যকীয় বিষয়ৰ প্ৰতি স্বভাৱ কবিয়ে চকু দিছিল। সেয়েহে জীৱনৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, খেতি-বাতি, বেহা-বেপাৰ সকলোৰে কথা লোক-সাহিত্যত পোৱা যায়। লোক-সাহিত্য লোকবিশ্বাসৰ প্ৰতিচ্ছবি। লোক-জীৱনৰ পৰম্পৰা আৰু অভিজ্ঞতাই লোকবিশ্বাস সৃষ্টি কৰে।

লোক-সাহিত্যৰ এটা প্ৰধান লক্ষ্য হৈছে সৰলতা। ভাৱৰ স্বচ্ছতা, ভাষাৰ সৰলতা আৰু শব্দৰ কোমলতা গীতি সাহিত্যৰ মূল বস্তু। লোক-সাহিত্য জনসাধাৰণৰ সম্পদ। নিৰক্ষৰ চহা মানুহৰ মনৰ কথাৰে তেওঁ বিলাকক লৈয়ে ৰচনা কৰা হয় এই সাহিত্য। সেইবাবেই ইয়াত জটিলতাৰ সাঁচ নাই। বিষয়বস্তু অনুযায়ী ভাষাই গঢ় লয়। গতিকে লোক-সাহিত্যৰ বিষয়বস্তু সকলোৰে চুৰ আৰু গাব পৰা। সেইদৰে ইয়াৰ ৰচনা-ভংগীও স্বাভাৱিকতে সৰল।

সৃজনীমূলক সাহিত্য স্বাভাৱিকতে মনোধৰ্মী। লোক-সাহিত্যৰো সৃষ্টিধৰ্মী অংশটোত আদিম জনসমাজৰ মানসিক জগতখনৰ স্পষ্ট প্ৰতিচ্ছবি দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিশেষকৈ সাধুকথা আৰু গীতখিনিত ইয়াৰ প্ৰাচুৰ্য অধিক। বিহুনাম আৰু বন-ঘোষাৰ অনেক অংশ উৎকৃষ্ট ব্যক্তিনিষ্ঠ সাহিত্যৰ ভিতৰত

পৰিৱ। বেলাড জাতীয় গীতখিনি অৱশ্যে বস্তুনিষ্ঠ সাহিত্যৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়। কিন্তু উভয় শ্ৰেণীৰ গীতেই অনেক মনস্তাত্বিক সত্যৰ চানেকি দেখিবলৈ পোৱা যায়।

লোক-সাহিত্যৰ ৰচনা কালৰ সময়সীমা বান্ধি নিৰ্ণয় কৰা টান। মানুহৰ সভ্যতা আৰু সংস্কৃতিৰ কঠীয়াতলীতেই লোক-সাহিত্যৰো জন্ম। কিন্তু মৌখিক ৰূপত মুখ বাগৰি অহাৰ বাবে এইবোৰত যুগৰ সাঁচ বহিছে।

লোক-সাহিত্য কোনো অলংকাৰ শাস্ত্ৰৰ সূত্ৰ অনুসৰণ কৰি ৰচনা কৰা নহয়; কিন্তু সেই বুলি কাব্যিক সৌন্দৰ্যৰ পৰশ নপৰাকৈ থকা নাই। ছন্দ, চিত্ৰকল্প, অলংকাৰ আদিত লোক-সাহিত্য চহকী। এজন গাঁৱৰ নিজান পৰিৱেশত এজন স্বভাৱ কবিয়ে যি দেখে, যি উপলব্ধি কৰে, তাকেই তেওঁ প্ৰকাশ কৰে। তাকে কৰোঁতে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশটো সজীৱ হৈ উঠে। কেৱল সেয়ে নহয়, গীতি-সাহিত্যত ৰস আৰু অনুভূতিৰ প্ৰাচুৰ্যও দেখা যায়।

পৃথিৱীৰ সকলো সাহিত্যতে দুটা স্পষ্টধাৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। প্ৰথমটো পৰিকল্পিত প্ৰচেষ্টাৰ মাজেৰে নিৰ্মিত সাহিত্য আৰু দ্বিতীয়টো লোকজীৱনৰ সমূহীয়া অংশগ্ৰহণত স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে নিৰ্মিত সাহিত্য। অৰ্থাৎ প্ৰথমটো হৈছে লিখিত ৰূপৰ সাহিত্য আৰু দ্বিতীয়টো হ'ল মুখে মুখে প্ৰচলিত তথা অলিখিত ৰূপৰ সাহিত্য। এই দ্বিতীয় ধাৰাটোক কোৱা হয় লোকসাহিত্য। ইয়াক লোকসাহিত্য, জনসাহিত্য, মৌখিক সাহিত্য আদি বিভিন্ন নামেৰে জনা যায়। লোকসাহিত্য পৰম্পৰাগত ভাৱে জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে বাগৰি অহা সাহিত্য। অনাখৰি কৃষক-শ্ৰমিক, শিপিনী-বোৱনী, নাৱৰীয়া-গৰখীয়া আদি ভিন-ভিন শ্ৰমত লিপ্ত মানুহৰ গীত-মাত, সাধুকথা, ফকৰা-যোজনা আদিৰ সমাহাৰকে কোৱা হয় লোকসাহিত্য। বিশ্বৰ আন আন লোকসাহিত্যৰ দৰে অসমৰ লোকসাহিত্যও অতি প্ৰাচীন কালৰে পৰা ৰচিত আৰু প্ৰচাৰিত হৈ আহিছে। অসমীয়া লোকসাহিত্যত ইয়াক তলত দিয়া ধৰণে ভাগ কৰিব পাৰি—

লোকগীত
ফকৰা-যোজনা
জতুৱা-ঠাঁচ
ডাকৰ বচন
সাধুকথা

সাঁথৰ

অসমীয়া সাধুকথাৰ উৎপত্তি

সাধুকথাৰ উৎপত্তি ক'ত, কেনেকৈ হৈছিল এই বিষয়ে সঠিকভাৱে কোৱা টান। পৃথিৱীৰ প্ৰতিখন দেশতে প্ৰতিটো জাতিৰ মাজত সাধুকথাৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। সাধুকথাৰ অভিধানিক অৰ্থ— সাধু = সন্ত + কথা বা উপাখ্যান। সন্ত সকলে কোৱা কথা বা সাধুকথা। বিশ্ববিখ্যাত লোকতত্ত্ববিদ এডুইন চিডনী হাৰ্টলেণ্ডে তেখেতৰ 'The science of Fairy tales' নামৰ গ্ৰন্থত সাধুকথাৰ সংজ্ঞা দিছে এনেদৰে—

"Traditionary Narrative not in their present form relating to beings held to be divine, nor to cosmological or national events but in which the super natural plays an essential part" হাৰ্টলেণ্ডে সাধুকথা বোৰক প্ৰধানকৈ দুটা ভাগত ভাগ কৰিছে। এবিধ হ'ল sage আৰু আনবিধ হ'ল টমাৰ্চেনট (সাউদৰ কাহিনী)।

সাধুকথা মানুহৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ ছাঁ লৈ আপোনা-আপোনি ফুটি ওলোৱা এবিধ ৰূপকথা। ইয়াত সোমাই আছে কল্পনা, প্ৰতীক আৰু ইতিহাসৰ চকামকা ছাঁয়াও। সাধুকথা শব্দৰ মূল বিচাৰি বহুতে কাহিনীৰ অন্তৰালত সাধু সৎ বা নীতি কথা একোটা জড়িত থাকে ভাবেই পুৰণি লোক কাহিনীক সাধুকথা বোলা হয় বুলি ভাবে। সংস্কৃত ভাষাৰ পঞ্চতন্ত্ৰ, হিতোপদেশ আদি নীতি জ্ঞানমূলক কথাবোৰ অসমত প্ৰচলিত হোৱাৰ পিছত সাধুকথা শব্দটো নীতি জ্ঞান মূলক বুলি ভাবিবলৈ অৱকাশ পাইছে।

অসমীয়া প্ৰতিশব্দ সাধুকথাক প্ৰাচীন কালত সাউদ কথা বুলিও কোৱা হৈছিল। সৰহীয়া দিহালৈ বাণিজ্যলৈ যোৱা সাউদ বহুদিনৰ মূৰত ঘৰলৈ উভতি আহে। দেশে-বিদেশৰ ৰসাল কাহিনী টোপোলা বান্ধি লৈ আহে সাউদে। গাঁৱৰ গওঁৰ আগত সাউদে নিজৰ বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতা বৰ্ণনা কৰে। এই সাউদৰ কথাই সময়ত সাধুকথা হৈ পৰে।

সাধুকথাৰ মাজেদি একোটা জাতিৰ বা এখন দেশৰ মাটি, পানী, আকাশ, সমাজ, পাৰিবাৰিক জীৱন, লোকবিশ্বাস, জীৱন-দৃষ্টি প্ৰভৃতি ফুটি ওলায়। প্ৰাচীন ভাৰতৰ সাধুকথাৰ সম্ভাৰসমূহ হৈছে— 'কথাসৰিৎ সাগৰ', 'পঞ্চতন্ত্ৰ', 'হিতোপদেশ' ইত্যাদি গ্ৰন্থ। বিষ্ণু শৰ্মাৰ 'পঞ্চতন্ত্ৰ'ত ভাৰতীয় মানুহৰ চিন্তাধাৰা, বিশ্বাস-

পৰম্পৰা, আবেগ-অনুভূতি, কল্পনা-প্ৰৱণতা ইত্যাদি বিষয়বোৰ সাধুকথাৰ ছলেৰে দাঙি ধৰা হৈছে। জাতকৰ গল্পত সাধুৰ ছলেৰে বৌদ্ধ ধৰ্মৰ নীতিকথা আৰু উপদেশ সমূহৰ বিষয়ে পোৱা যায়। 'কথা সৰিৎ সাগৰ' হৈছে অসংখ্য সাধুকথাৰ ভঁৰাল। কোঁৱৰ-কুঁৱৰী আৰু দুঃসাহসিক অভিযানৰ বৰ্ণনা হিতোপদেশত নীতি কথাৰ নিদৰ্শন পাব পাৰি। এইবোৰৰ উপৰি ৰামায়ণ-মহাভাৰত, ভাগৱত-পুৰাণ আদিত বৰ্ণিত বিভিন্ন কাহিনী সাধু ৰূপে অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। মুছলমান শাসনৰ যুগত জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰা 'আৰব্য উপন্যাস', 'হাতেমতাই' আদি সাধুকথা প্ৰচলিত আছে। অসমীয়া সমাজত 'চিলনীৰ জীয়েকৰ সাধু', বুঢ়ীআইৰ সাধু', 'কমলাকুঁৱৰীৰ সাধু', 'তেজীমলাৰ সাধু', 'বিভিন্ন দেও-ভূতৰ সাধু' ইত্যাদিত আনন্দ, অনুভূতি, আবেগ, উল্লাস, উৎকণ্ঠা, বেজাৰ-বিৰহ, প্ৰেম-প্ৰীতি, ঘৃণা-ঈৰ্ষা সকলো বিষয়ৰ উল্লেখ পোৱা যায়। একোখন সমাজৰ বা পাৰিবাৰিক জীৱনৰ আভ্যন্তৰীণ বা অন্তৰ্কলহ ইত্যাদিৰ চিত্ৰ সাধুকথা সমূহৰ মাজত দেখিবলৈ পোৱা যায়।

সাধুকথা কোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো বিভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয়। একেটা সাধুৰেই একোজনৰ মুখত এটা ৰূপ, আন এজনৰ মুখত ভিন্ন ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই 'বুঢ়ী আইৰ সাধু' সংকলন কৰোঁতেও সংগ্ৰহ কৰোঁতা সকলৰ ভাষাৰ হাত ফুৰাইছিল বুলি পাতনিত উল্লেখ কৰিছে। সংকলকে কথন আৰু প্ৰকাশভংগী আকৰ্ষণীয় হ'লে মৌখিক ৰূপৰ পৰা একাধিক স্তৰ বাগৰি আহি লিখিত ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰিলেও তেনে সাধুকথাই সাধাৰণ পাঠক আৰু শ্ৰোতাক আকৃষ্ট কৰিব পাৰে। অৰ্থাৎ লোকসাহিত্যৰ কোনো এটা মৌখিক শ্ৰেণী (genre) কোনো সময়ত লিখিত ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰিব পাৰে। আকৌ এনে লিখিত ৰূপটোৰ ব্যাপক পঠন-শ্ৰৱণৰ ফলত ই মৌখিক স্তৰলৈ যাব পাৰে যিটো পৰম্পৰাগত ভাৱে বহু যুগ ধৰি প্ৰবাহিত হৈ থাকে।

সাধুকথাৰ সৃষ্টি মূলতঃ কথকতাৰ বাবে, পঠনৰ বাবে নহয়। কথনভংগীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি একেটা সাধু জনপ্ৰিয় হয় আৰু ইয়াৰ প্ৰসাৰণ বৃদ্ধি পায়। কেতিয়াবা সাধুৰেই বক্তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ভিন ভিন হোৱা দেখা যায়। ইয়াৰ গুৰিতে কথক আৰু শ্ৰোতাৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা সম্পৰ্ক (Rapport) আৰু পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়া (inner action)।

অসমীয়া লিখিত বা প্ৰকাশিত সাধুকথা পুথিৰ পোন প্ৰথম প্ৰৱৰ্তক ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ৰ পাতনিত জানিবলৈ দিছে যে প্ৰতিটো সাধুতে কিবা নহয় কিবা শিক্ষণীয় কথা থাকেই আৰু সেইকাৰণে বোলা হ'ল সাধুকথা। ই যুক্তিযুক্ত কথাই। ইয়াৰ উপৰি অসমত তেতিয়াৰ দিনত বণিক-সদাগৰসকলক বোলা হৈছিল সাধু। মনসা কাব্যৰ চান্দ সদাগৰলৈ লক্ষ্য কৰিলেই দেখা যায় চান্দক বুলিছিল সাধু। চান্দ সদাগৰ কিন্তু সাধু নাছিল। চান্দৰ চাৰিত্ৰিক দুৰ্বলতা বহু। তথাপি চান্দক বোলা হৈছে সাধু। সাউদ-সদাগৰৰ সম্পৰ্ক আছিল আন্তৰ্জাতিক। এই আন্তৰ্জাতিক সম্পৰ্কই সাধুকথাত আৰোপ কৰিছিল আন্তৰ্জাতিকতা। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভাৱে উল্লেখযোগ্য দেশৰ সীমান্তত অনুষ্ঠিত পণ্যদ্ৰব্যৰ মেলা সমূহ। সেই মেলাসমূহ প্ৰকৃত অৰ্থত আছিল আন্তৰ্জাতিক সাংস্কৃতিক মেলা। সেই সকলোৰে যোগদান কৰাৰ সুবিধা আছিল সঁচা কিন্তু যোগদান কৰিছিল ঘাইকৈ বণিক-সদাগৰ সকলেহে।

সজ কথাৰ ভঁৰাল কাৰণে কাহিনী সাহিত্যক সাধুকথা ৰূপে অভিহিত কৰা বুলি অনুমান কৰা কথা যুক্তিযুক্তই কিন্তু বণিক-সদাগৰ সকলে অৰ্থাৎ সাধুৰ মুখে মুখে শুনা কথাকে সাধুকথা ৰূপে অভিহিত কৰা কথাও সমানে উল্লেখযোগ্য।

অসমীয়া সাধুকথাৰ শ্ৰেণীবিভাজন

অসমৰ সাধুবোৰক ভালেমান শ্ৰেণীত ভগাব পাৰি। কিছুমান সাধু আছে যিবোৰ জীৱ-জন্তুক লৈ ৰচনা কৰা হৈছে। কিছুমান সাধু আকৌ অলৌকিক। আন এবিধ সাধু আছে যাৰ কাহিনী সৰু অথচ ৰসাল আৰু খুহটীয়া। কিছুমান সাধুকথাত প্ৰাকৃতিক নানা পৰিঘটনাৰ আদি কাৰণ দেখুওৱাৰ যত্ন কৰা হয়। যেনে— আকাশখন ওখ হ'ল কিয়, লুইতে ফেনায় কিয়, আলিবাটবোৰ কেঁকুৰি হ'ল কিয় ইত্যাদি। এনেদৰে অসমীয়া সাধুকথাত প্ৰেম-প্ৰীতি সমূহৰ সৰল আৰু মুকলি প্ৰকাশ দেখা যায়। প্ৰসংগক্ৰমে নৈতিক জীৱনৰ আদৰ্শও এইবোৰে পৰোক্ষভাৱে দাঙি দৰে। অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত সাধুকথাৰ বৰ বেছি মূল্য নাথাকিলেও সমাজতত্ত্বৰ অধ্যয়নৰ ফালৰ পৰা এইবোৰৰ মূল উলাই কৰিব নোৱাৰি। এই প্ৰসংগত সাহিত্যৰথী ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। এই পুথিখনত অসমীয়া গ্ৰাম্য সমাজত প্ৰচলিত বিভিন্ন সাধুকথা সংগ্ৰহ হৈ আছে।

সাধুকথাৰ ভাগ বা শ্ৰেণী সমূহৰ বিষয়ে তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

জন্তুকেন্দ্ৰিক সাধুকথা ঃ

সাধাৰণতে জন্তুক কেন্দ্ৰ কৰি এই সাধুকথা বোৰ ৰচনা কৰা হয়। ইয়াৰ পৰিসৰ চুটি। এনে সাধুকথাত উল্লেখ কৰা জন্তুবোৰে মানুহৰ দৰে কথা কয় আৰু আচৰণ কৰে। অনেক ক্ষেত্ৰত এনে সাধুকথাৰ ৰূপাত্মক অৰ্থ থাকে। সাধাৰণতে বান্দৰ-শিয়াল, কুকুৰনেছীয়া বাঘ-গাহৰি, শহা-শিয়াল, শিয়াল হৰিণ-নাহৰফুটুকীয়া বাঘ, বান্দৰ-বাঘ, শিয়াল-কাছ, কেঁকোৰা -বাঘ, বগলী-বাঘ, শিয়াল ঘঁৰিয়াল, টুনী-ঢোৰা কাউৰী আদিৰ মাজত হোৱা বিবোধৰ আধাৰত এনে সাধুকথা বোৰৰ কাহিনী গঠিত হয়। জন্তুকেন্দ্ৰিক সাধুকথাত নীতিমূলক উপদেশ থাকে। জাতকৰ সাধু, পঞ্চতন্ত্ৰ, ঈছপৰ সাধুকথা আদিৰ অন্যতম উদ্দেশ্য নৈতিক শিক্ষা প্ৰদান কৰা। শিয়াল আৰু বান্দৰ, বাঘ আৰু বান্দৰ, টুনী আৰু ঢোৰা কাউৰী আদি জন্তুকেন্দ্ৰিক সাধু।

যাদুমূলক বা বিস্ময়াবহ বা ৰোমাণ্টিক বা অতিলৌকিক সাধুকথা ঃ

যাদুমূলক সাধুকথা জাৰ্মান ভাষাত 'মাৰখেন' (Marchen) নামে পৰিচিত। ইংৰাজী ভাষাত এইবিধ সাধুকথা যাদুমূলক সাধু, পৰীৰ সাধু আৰু বীৰ সাধু স্বৰূপে পৰিচিত। যাদুমূলক সাধুৰ বিষয়বস্তুৰ বিশেষত্ব হৈছে— অতিলৌকিক দুঃসাহসিক কৰ্মৰ সম্পাদনৰ প্ৰতি মানুহৰ আকৰ্ষণ। এবিধ সাধুত সাধাৰণ মানুহ এগৰাকীৰ অতি মানবীয় শক্তিৰ সৈতে সংঘৰ্ষ হোৱা আৰু অতিলৌকিক কাৰ্য সম্পাদনৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰয়োজনীয় শক্তি লাভ কৰা বুলি পঢ়িবলৈ পোৱা যায়। যাদুমূলক সাধুকথা একক নায়ক বিশিষ্ট আৰু ই যথাৰ্থে দুঃসাহসিক কাহিনী। তেজীমলাৰ সাধু, কমলাকুঁৱৰী, ফুলকোঁৱৰৰ সাধু, মণিকোঁৱৰৰ সাধু, তুলা আৰু তেজাৰ সাধু, পানেচৈ, চম্পাৱতী আদি হৈছে অসমীয়া যাদুমূলক সাধুকথাৰ উল্লেখযোগ্য উদাহৰণ।

নৈদানিক সাধুকথা ঃ

নৈদানিক বা ব্যাখ্যামূলক সাধুকথাত সাধাৰণতে পৃথিৱীৰ সৃষ্টি, বিভিন্ন বস্তুৰ উৎপত্তি যেনে— পূজা, ধৰ্মীয় ইত্যাদিৰ লগত জড়িত বিভিন্ন বস্তু- আম গছ, খিঁউ, তামোল-পাণ, পিঠাগুড়ি আদি; প্ৰাকৃতিক জগতত ঘটা ঘটনাৰ ব্যাখ্যা, পৰ্বত-পাহাৰ আদিৰ জন্ম, নদ-নদী, পুখুৰী-হ্ৰদ আদিৰ উৎপত্তি, গছ-গছনি, লতা-লতিকা আদিৰ উৎপত্তি বা জন্মৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়। এনে বিষয়ক সাধু অসমৰ সকলো জাতি-জনজাতিৰ মাজত প্ৰচলিত। কিয় হ'ল বা কেনেকৈ হ'ল ইত্যাদিৰ বৰ্ণনা বা ব্যাখ্যা সন্নিবেশিত সাধুকথা বিলাককেই নৈদানিক বা ব্যাখ্যামূলক সাধুকথা বুলি কোৱা হয়।

মিছলীয়া সাধুকথা ঃ

ক্ৰমপুঞ্জিত বা নিৰ্ধাৰিত গঢ়ী সাধুৰ লগত মিছলীয়া সাধুৰ মিল বা সাদৃশ্য থকা দেখা যায়। ইংৰাজী ভাষাত ইয়াক Chain tale বুলি জনা যায়। এইবিধ সাধুকথাৰ অন্তৰ্গত ছল-সাধু অৰ্থাৎ Catch tale ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত ৰসিকতা কৰাৰ প্ৰসংগত কোৱা হয় বুলি জনা যায়।

অন্তহীন সাধুকথা ঃ

অন্তহীন সাধুকথা হ'ল নিৰ্ধাৰিত সাধুৰ বহল পৰিসৰৰ অন্তৰ্গত এবিধ সাধু। এইবিধ শ্ৰেণীৰ সাধুৰ সংযুতিত পুনৰাবৃত্তিয়ে বিশেষভাৱে স্থান লাভ কৰা দেখা যায়। শ্ৰোতাৰ আমনি নলগালৈকে পুনৰাবৃত্তি চলি থাকে। সেইবাবে এনেধৰণৰ সাধুক অন্তহীন সাধুকথা বুলি কোৱা হয়।

সমস্যামূলক সাধুকথা ঃ

সমস্যামূলক সাধুকথাক ইংৰাজী Dilemma tale ভাষাত বুলি কোৱা হয়। সমস্যাৰ সলনি সংকট মূলক সাধুকথা বুলিও কোৱা হয়। এনেবিধ সাধুত এটা কাহিনী থাকে আৰু কাহিনীৰ পৰিণতিত সমস্যামূলক এটি প্ৰশ্ন জড়িত হৈ থাকে আৰু এই প্ৰশ্নটোৰ কেইবাটাও উত্তৰ থাকিব পাৰে। শুদ্ধ উত্তৰ দিব পৰা জনেই জয় লাভ কৰে। সমস্যামূলক সাধুকথাত প্ৰশ্ন হৈছে অপৰিহাৰ্য অংগ। শুদ্ধ উত্তৰ দিব পৰা জনেই জয় লাভ কৰে। সমস্যামূলক সাধুকথাত প্ৰশ্ন হৈছে অপৰিহাৰ্য অংগ। সেইবাবে সমস্যামূলক সাধুকথাৰ আন এটা নাম সাঁথৰ সাধু।

কথাগীত ঃ এবিধ সাধুকথাত গদ্য আৰু পদ্য উভয় ৰূপত কাহিনী বৰ্ণনা কৰা হয়। কমলাকুঁৱৰীৰ সাধু, তেজীমলাৰ সাধু আদি কথাগীতৰ উল্লেখযোগ্য উদাহৰণ।

ধৰ্মমূলক সাধুকথা ঃ

ধৰ্মমূলক সাধুকথাৰ প্ৰচলন গোটেই পৃথিৱীতে আছে। পাপ-পুণ্য, স্বৰ্গ-নৰক আদিৰ লগত জড়িত এই শ্ৰেণীৰ সাধুকথাই ধৰ্মীয় জনশ্ৰুতিৰ কাৰ্য সাধন কৰিব পাৰে। ধৰ্মীয় সাধুকথাৰ

চৰিত্ৰবোৰ ধাৰ্মিক বা অধাৰ্মিক মানৱ আৰু অলৌকিক চৰিত্ৰৰ সীমাৰেখাৰ মাজত সীমিত। এই ধৰণৰ সাধুকথা বুলিলে সাধাৰণতে সৈতে জড়িত ঔষধী গৌৰী কথা, বামুণ-বামুণীৰ কথা আদি উল্লেখযোগ্য।

নিষিদ্ধ সাধুকথা ঃ

আমাৰ সমাজত পৰম্পৰাগত ভাবে বিবিধ নিষিদ্ধ আচৰণ শাৰীৰিক আৰু মানসিকভাৱে চলি আহিছে। যেনে- ৰাতি বাঘৰ বা সাপৰ নাম ল'ব নাপায়, ওলমি লোৱা-নোলোৱা, খাব পাৰ অথবা খাব নোৱাৰা, কথা কোৱা, হঁহা-কন্দা আদি বিভিন্ন সামাজিক নীতিৰ সৈতে নিষিদ্ধ আচৰণ সংপৃক্ত হৈ আছে। অসমৰ পাৰম্পৰিক সাধুকথাৰ পৰিসৰত নিষিদ্ধ আচৰণ বিশিষ্ট সাধুকথা বোৰত থকা এই পায়-নাপায় বোৰ হৈছে 'ঢোৰা কাউৰী আৰু টুনী'ৰ সাধুকথাত টুনীয়ে ঢোৰা কাউৰীক কৈছে যে সাগৰত মুখ ধুই আহিহে ঢোৰা কাউৰীয়ে টুনীক খাব পাৰিব। 'বান্দৰ আৰু শিয়াল' সাধুকথাত শিয়ালে ৰজাৰ ডবাটো বজাবলৈ বান্দৰক বাধা দিছিল। এনেবোৰ সাধু হ'ল নিষিদ্ধ সাধুকথাৰ অন্তৰ্গত সাধু।

অজাচাৰী সাধুকথা ঃ

কোনো এটা কেন্দ্ৰীয় পৰিয়ালৰ স্বামী-স্ত্ৰীৰ বাহিৰে আন কোনো পৰিয়ালৰ মাজত পৰম্পৰাগত ভাবে প্ৰচলিত যৌন নিষিদ্ধাচৰণ বংগৰ আন নাম অজাচাৰ আৰু ইয়াৰ আধাৰত সৃষ্টি হোৱা সাধুকথাৰ নাম অজাচাৰী বা যৌন নিষিদ্ধ সাধুকথা। অসমৰ বিভিন্ন সমাজ তেনে ডিমাছাসকলৰ মাজত প্ৰচলিত 'ডিশ্ৰু' মালিতা আৰু সাধুত পিতৃ-কন্যাৰ আভাস আছে। বড়োসকলৰ মাজত প্ৰচলিত 'ৰাওনা-ৰাওনী', 'ঝাৰ ফাগলা' আদি সাধুকথা বা 'মেখায়'ত অজাচাৰৰ ইংগিত পোৱা যায়। অসমীয়া ভাষাত প্ৰচলিত 'পানেচৈ'ত ভাতৃ-ভগ্নীৰ অজাচাৰিত্বৰ আভাস আছে।

টেটকুঁটি ঃ

হাস্য-ব্যংগ প্ৰদান সাধুকথাৰ নামেই টেটকুঁটি। এইবিধ সাধুকতাৰ পৰিসৰ বহল। টেটকুঁটিৰ পৰিসৰত অন্তৰ্ভুক্ত বিষয়বোৰ হৈছে— 'ঠাট্টা-মস্কৰা বিষয়ক সাধু', 'উপাখ্যান কাহিনী', 'ব্যংগাত্মক সাধুকথা'। এই শ্ৰেণীৰ কেইখনমান উল্লেখযোগ্য অসমীয়া সাধুকথা হ'ল গোসাঁই প্ৰভুৰ টেটকুঁটি, মৌজাদাৰৰ টেটকুঁটি, ব্ৰাহ্মণ ঠাকুৰৰ টেটকুঁটি আদি।

ক্ষুদ্ৰ সত্য কাহিনী ঃ

এই শ্ৰেণীৰ সাধুকথাক এনেকডোটৰা উপাখ্যান মূলক বুলিও কোৱা হয়। ব্যক্তি, জন্তু, স্মৰণযোগ্য ঘটনা, স্থান আদিক কেন্দ্ৰ কৰি এই সাধুকথা বোৰ আগবাঢ়ে। গাজাখুৰি কথাৰ দৰে এনেকডোটৰা বোৰৰো নিৰ্দিষ্ট ৰূপ নাই।

মূৰ্খৰ সাধু ঃ

সাধুকথাৰ আন এটি উপশ্ৰেণী মূৰ্খৰ সাধুকথাৰ জৰিয়তে কোনো এটি জনগোষ্ঠীৰ মূৰ্খামিক সাময়িকভাৱে বিদ্ৰূপ বা ঠাট্টা কৰা হয়। অসমীয়া ভাষাত প্ৰচলিত এনে বিধৰ সাধুকথাৰ ভিতৰত সাতমুখ, বামুণৰ বহুৱা জোঁৱাই, অজলা টৌমুৱা আদি উল্লেখযোগ্য।

টেটোন বা টেন্টনৰ সাধুকথা ঃ

টেটোন বা টেন্টন জাতীয় সাধুকথাৰ অন্যতম প্ৰধান চৰিত্ৰ বা নায়কে আন চৰিত্ৰক প্ৰতাৰণা কৰে বা ঠগায়। সমাজৰ পটভূমিত জেদী আৰু অনমনীয় চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য সম্বলিত টেটোনৰ জন্ম। টেটোন অসংযত আৰু সাংঘাতিক চৰিত্ৰ। মনস্তাত্ত্বিক দিশৰ পৰাও টেটোন চৰিত্ৰ বিশ্লেষণ কৰা হয়। কোনো কোনো মনস্তাত্ত্বিকৰ মতে পুৰুষ লিংগৰ প্ৰতীক স্বৰূপেহে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে। অসমীয়া টেটোন বা টেন্টন জাতীয় সাধুকথাৰ ভিতৰত টোটোন তামুলী, টেটোন বামুণৰ বহুৱা, বান্দৰ আৰু শিয়াল, শিয়াল আৰু ঘঁৰিয়াল, শিয়াল আৰু হাতী আদি উল্লেখযোগ্য।

ক্ৰমপুঞ্জিত বা নিৰ্ধাৰিতগঢ়ী সাধুকথা ঃ

ক্ৰমপুঞ্জিত বা নিৰ্ধাৰিতগঢ়ী সাধুকথা কৌতুকপূৰ্ণ, হাস্যকৰ আৰু খেল-ধেমালিৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ। কাহিনী বা কথাবস্তুৰে এবিধ সাধুত প্ৰাধান্য লাভ নকৰে। এবিধ সাধুকথাত এটা পৰিস্থিতিয়ে আন এটা পৰিস্থিতিক ঠেলি দিয়ে, যিটোৱে আকৌ আন এটা পৰিস্থিতিক ঠেলি দিয়ে। সেইবাবে এবিধ সাধুকথাৰ নাম ক্ৰমপুঞ্জিত। দ্বিতীয়তে এই জাতীয় সাধুকথাৰ গঢ় বা সংযুতি নিৰ্ধাৰিত। সেইবাবে ক্ৰমপুঞ্জিত সাধুক নিগঢ়ী সাধুকথা বুলি কোৱা হয়। 'ভেকুলীৰ পিঠিত খহৰা কিয় হ'ল' ক্ৰমপুঞ্জিত বা নিৰ্ধাৰিতগঢ়ী সাধুকতাৰ এটা উল্লেখযোগ্য উদাহৰণ।

অসমীয়া সাধুক সাঁথৰ-সাধু নামৰ আন এটা শ্ৰেণীতো ভাগ কৰিব পাৰি। একোটা সাথৰৰ অন্তৰালত একোটা কাহিনী থাকে।

লোক-কথাবোৰত জীৱ-জন্তুৱে মানুহৰ দৰে কথা পাতে; আচৰণ কৰে। শিয়াল, কাউৰী, বান্দৰ, মেকুৰী, বাঘ আদি জন্তু বিশেষ উল্লেখযোগ্য। শিয়াল আৰু বান্দৰৰ ধূৰ্তালি সাধাৰণতে ৰূপায়িত কৰা হয়। তদুপৰি 'মিথ' জাতীয় অনেক এই জীৱ-জন্তুৰ কাহিনীবোৰৰ লগত জড়িত হৈ আছে। কুকুৰৰ শিং নাই কিয়? ম'হ মেদা হয় কিয়? টোকোৰা চৰাইৰ মূৰ টকলা হ'ল কিয়? — আদি এই শ্ৰেণীৰ কাহিনী হয়। সাধাৰণতে অসমীয়া ভাষাত শিয়াল জড়িত সাধুকথা কেইটাত শিয়ালৰ ধূৰ্তালি প্ৰকাশ পাইছে। 'শিয়াল-তামুলী', 'শিয়াল-কোঁৱৰ', 'শিয়াল-পণ্ডিত', 'শিয়াল আৰু বান্দৰ', 'শিয়াল আৰু বুঢ়াৰ কঁচুখেতি' আদি সাধুকথাত পদে পদে শিয়ালৰ ধূৰ্তালি ওলাই পৰিছে। বাঘ যদিও ভীষণ বলী জন্তু তথাপি সাধুকথাৰ বাঘ সদায় বুৰ্বক, অকৰা। 'বাঘ আৰু কেঁকোৰা', 'বাঘ বিয়া', 'বাঘ আৰু পিঠা', 'জালত পৰা বাঘ', 'বাঘ আৰু ভোবোলা ছাগলী' আদি সাধুত বাঘৰ অকৰামি ফুটি উঠিছে। নিজৰ পৰিৱেশত চিনাকি এই জন্তু বিলাকে শিশু মনত সহজে সাঁচ বহুৱায়। সেইবাবে বোধকৰোঁ এই চিনাকি জন্তুবোৰক চৰিত্ৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে।

কিছুমান সাধুকথা অলৌকিক বা আধিভৌতিক শ্ৰেণীৰ। 'তেজীমলা' তেনে এটা সাধুকথা। ঢেঁকীত খুন্দি পুতি থোৱা ঠাইত এজোপা লাও হ'ল। লাউৱে কথা কয়। সুমথিৰাই কথা কয়। সুমথিৰাৰ পিছত ফুল হ'ল; ফুল শালিকী চৰাই হ'ল। তেজীমলাৰ বাপেকে ক'লে— "যদিহে মোৰ জী তেজীমলা হয় তেনেহ'লে নিজৰ ৰূপ ল'।" লগে লগে শালিকী চৰাই তেজীমলালৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। সেইদৰে 'তুলা আৰু তেজা', 'পানচৈ', 'চম্পাৱতী' আদি এই শ্ৰেণীৰে সাধুকথা। অলৌকিক ঘটনাৰে ভৰা এই শ্ৰেণীৰ সাধুকথায়ো পুৰণি কালৰ মানুহৰ কল্পনা শক্তি আৰু বিশ্বাসৰ কথাই প্ৰতীয়মান কৰে। মধ্যপ্ৰাচ্যৰ অনেক কাহিনীত অলৌকিকতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। আৰৱ্য আৰু পাৰস্য উপন্যাসৰ কিছুমান ৰোমাঞ্চকৰ অলৌকিক কাহিনী প্ৰক্ষিপ্ত বা খণ্ডিত হৈ আমাৰ সাধুকথাৰ মাজত সোমাইছে।

এইবিধ সাধুকথাৰ কাহিনী সৰু অথচ ৰসাল আৰু খুহটীয়া। এবিধ সাধুকথাৰ চৰিত্ৰবোৰ কাৰ্যকলাপ বিসংগতিপূৰ্ণ। এই বিসংগতিয়েই হাস্যৰসৰ মূল। 'সাত বাই', 'বানুৰ লিটিকাই', 'কুকুৰীকণা জোঁৱাই', আদি এই শ্ৰেণীৰ সাধুকথা। সাতোটা ককা-ভায়েক ভাগ্যৰ অন্বেষণত গৈ চহাই থোৱা চপৰাণি পথাৰত সাঁতুৰি আঁঠু-ঘিলা উলিওৱা কাৰ্যই আনক হঁহুৱায়। সৰবজান ফৰিঙৰ সাধুটোও হাস্যৰসাত্মক। কুকুৰীকণা জোঁৱায়েকে মেকুৰী বুলি শাহুৱেকক টঙনিওৱা আৰু শাহুৱেকে চুৱা-পানী পেলোৱা হাঁহিৰ সমল যোগায়। এনেবিধ সাধুকথাবোৰ 'হিউমাৰ' আৰু 'উইট' জাতীয়। ইয়াৰ চৰিত্ৰবোৰ সাধাৰণতে মানুহৰ। মানুহৰ পৰিৱেশত কাহিনীয়ে গঢ় লয়। জাতিটোৰ হাঁহিৰ খোৰাক যোগাৰ পৰা চৰিত্ৰ আৰু কাৰ্যকলাপে ইয়াত ঠাই পায়। ফৰিঙৰ ফাকতে সৰবজান হোৱা মানুহ আমাৰ সমাজত নিশ্চয় আছে।

সমাজৰ এক শ্ৰেণীৰ মানুহ থাকে যাৰ বুদ্ধি-বৃত্তি, স্বভাৱ-চৰিত্ৰ আনতকৈ একাঠি চৰা। বিপদত নাকটো মোহাৰিয়েই বুদ্ধিটো উলিয়াৰ পৰা মানুহ এবিধ। এইবিধ মানুহে আনক ঠগে বুদ্ধিৰে। অসমীয়াত এবিধ সাতঘাটৰ চেঙেলী মানুহক টেটোন বোলে। 'টোটোন-তামুলী', 'টেটোন', 'লটকণ', 'অজলা আৰু টেটোন', 'টেটোনৰ বুদ্ধি' আদি এই শ্ৰেণীৰ সাধুকথা। সৰ্বসাধাৰণৰ সমাজত যে কিছুমান অতি টেঙৰ মানুহ থাকে আৰু এইবিধৰ কাৰ্যকলাপ যে পোনতে আনে মনিব নোৱাৰা, সেই কথাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়। ৰজা আৰু মন্ত্ৰীকো টেটোন কথাৰ বান্ধত পেলাই ৰজাৰ জোঁৱাই আৰু তামুলী বিষয়া হৈছিল। এনেকুৱা টেটোন জাতীয় সাধুকথা পৃথিৱীৰ প্ৰায় আটাইবোৰ ভাষাতে পোৱা যায়।

কিছুমান সাধুকথা আছে লেজুৰ দৰে দীঘল, ইটো ঘটনাৰ গইনা লৈ সিটো আগবাঢ়ি গৈ থাকে। 'অ' ফুল অ' ফুল নুফুল কিয়' গীত জাতীয় সাধুটো এই শ্ৰেণীৰ। 'পকৰা আৰু ভেকোলা' সাধুটোও এই জাতীয়। লুচাই আৰু নগা জনজাতীয় দুটামান এনেকুৱা সাধুকথাও আছে। পগলা-পাৰ্বতীৰ গীত আৰু ল'ৰা-ধেমালিৰ হাত লুকুওৱা খেলৰ গীতটোও এনে সাধুকথা জাতীয়।

গীত সাহিত্যৰ আদিম ৰূপ। সেইবাবে সাধুকথাৰ মাজে মাজে গীত জাতীয় কথা পোৱা যায়।

সাধুকথা সমূহক তিনিটা পৰ্যায়ত বিভক্ত কৰিব পাৰি। ভাগ কেইটা হ'ল (ক) পৰিচয়, (খ) উৎকণ্ঠা আৰু (গ) পৰিণতি।

পৰিচয়ত সাধু কোৱাজনে পৰিৱেশৰ কথা কৈ চৰিত্ৰবোৰৰ চিনাকি দিয়ে। কেতিয়াবা ওপৰঞ্চি কথাবো পাতনি মেলিব লগাত দ্বিতীয় পৰ্যায়ত কাহিনীৰ বৰ্ণনা; কৌতুহল বঢ়াবলৈ

বিভিন্ন অৱতাৰণা আৰু তৃতীয় পৰ্যায়ত পৰিণতিৰ পালে লৈ যোৱা হয়। কাহিনীৰ অন্তত কি হ'ল তাকে ব্যাখ্যা কৰি কোৱা হয়। সহজ শব্দ, সহজ-সৰল প্ৰকাশভংগী, শ্ৰুতি মধুৰ আবেদন আৰু পৰিৱেশ সৃষ্টি হৈছে সাধুকথাৰ প্ৰাণ।

বৰ্তমান সময়ৰ যান্ত্ৰিকতা বা ব্যস্ততাই অভিভাৱক আৰু শিশুৰ মাজত সাধুকথা শুনা বা শুনোৱাৰ অভ্যাসক বহু পৰিমাণে কমাই আনিছে যদিও ই জানো সঁচাকৈয়ে গ্ৰহণযোগ্য? আকৌ এবাৰ সুস্থ মগজুৰে চিন্তা কৰি চালে বুজিব পাৰিম যে যান্ত্ৰিকতাৰ ধামখুমীয়াত আমি এলাগী কৰিবলৈ বিচৰা এই সাধুকথাবোৰৰ মাজত হয়তো শৈশৱৰ নিৰ্মল আনন্দ লুকাই আছে। আহক এজন সুস্থ নাগৰিক তথা এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াৰ বাবে জোনাকৰ পোহৰত সাধু শুনা সেই অভ্যাসক তথা সেই সোণোৱালী ক্ষণবোৰক পুনৰ ঘূৰাই আনোঁ।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী

১। প্ৰবীনচন্দ্ৰ দাস ঃ প্ৰাক-বেজবৰুৱা কালত সাধুকথাৰ চৰ্চা আৰু বুঢ়ী আইৰ সাধু, প্ৰকাশন ঃ গৰিয়সী, ডিচেম্বৰ, ২০১১ চন

২। মুনিন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা ঃ সাধুকথা আৰু কথনভংগী, প্ৰকাশ ঃ ৰাম গোস্বামী

৩। লীলা গগৈ ঃ অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ ৰূপৰেখা, প্ৰকাশক ঃ প্ৰদ্যুৎ হাজৰিকা, এম.বি.এ. প্ৰকাশন ঃ বনলতা, ডিব্ৰুগড়, ২০০১ চন পুনৰ মুদ্ৰণ ২০০৮ চন

৪। শান্তনু কৌশিক বৰুৱা ঃ অসম অভিধান, প্ৰকাশক ঃ অনন্ত হাজৰিকা, প্ৰকাশন ঃ বনলতা, ২০০১ চন

৫। হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা ঃ হেমকোষ অভিধান, প্ৰকাশক হেমকোষ প্ৰকাশন, ১৯০০ চন

৬। Hartland Sidney : Science of Fairy Tales, প্ৰকাশ ঃ ১৮৯১ চন

"মানুহৰ চকুৰ আগত যেতিয়ালৈকে এক বা একাধিক বিকল্প সম্ভাৱনাৰ পথ মুকলি হৈ থাকে, তেতিয়ালৈকে মানুহে আশা হেৰুৱাই নেপেলায়।"

হোমেন বৰগোহাঁঞি।

অসমৰ দৌল উৎসৱ

হিমা শইকীয়া
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

দৌল উৎসৱ হৈছে ঋতুকালীন ৰং আৰু আনন্দৰ উৎসৱ, সম্প্ৰীতিৰ উৎসৱ। বসন্ত কাল আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে বনে নতুন কুঁহিপাত মেলে। ফাগুণৰ পচোৱাই আচল উৰুৱাই মানুহৰ মন প্ৰাণত শিহৰণ তোলে। হলিৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে মানুহ, জীৱ-জন্তুৰ উৰ্বৰতা বৃদ্ধি কৰা উৎসৱ। এই উৎসৱৰ মূল আধাৰ হৈছে ফাকুগুড়ি ছটিয়াই দিয়া হয়। বসন্ত কালত প্ৰাকৃতিক ফাকুগুৰি চতিয়ালে পৃথিৱীৰ প্ৰজনন শক্তি বৃদ্ধি হয়।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে ২১ বছৰ বয়সত নগাঁওৰ বৰদোৱাত পাতেকি বাৰিত দৌল উৎসৱৰ পাতনি মেলিছিল।

বলোৰাম আতৈক মকুৱা পুৰিল পঠিয়াই সাতটা কড়িৰ বিনিময়মত সাত কলহ প্ৰাকৃতিক ফাকুগুৰী আনি দিন বাৰ চাই ফাগুন মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত এই দৌল উৎসৱ পালন কৰিছিল।

ভাৰতীয় ধৰ্ম দৰ্শনৰ মূল আধাৰ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ লীলা জনসমাজত প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে দৌল উৎসৱ পালন কৰা হয় কৃষ্ণ ভক্তিৰ মাজেৰে ভক্ত বৃন্দক পৰমাত্মাৰ কালে গতি কৰাই এখন আধ্যাত্মিক চিন্তা-চেতনাৰ আদৰ্শ সমাজ গঢ়াৰ বাবে ৰং-ৰহইচৰ মাজেৰে ঐক্য-সংহতি অক্ষুন্ন ৰখাৰ চেষ্টা কৰা হয়।

দৌল উৎসৱৰ জৰিয়তে মানৱ মনত শান্তিৰ নিবাস বিলোৱাৰ বাবে যেন ভক্তি ৰসেৰে আপ্লুত কৰি তোলে। ভাৰতবৰ্ষৰ এই উৎসৱক বিভিন্ন ৰাজ্যত বিভিন্ন নামেৰে পালন কৰাৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে, বিশেষকৈ বসন্ত উৎসৱক মদন উৎসৱ, ফল্গু উৎসৱ, ফাকুৱা, হোলি, দৌল উৎসৱ বুলি কোৱা হয়।

এই হোলী উৎসৱৰ লগত শংখচূড়ৰ কাহিনী, জগন্নাথ, ঘুনুচা, ৰাধা-কৃষ্ণ আদিৰ কথা জড়িত হৈ আছে। বিশেষকৈ উৰিষ্যাত ঈশ্বৰ কৃষ্ণই নিজ দৌলৰ পৰা ঘুনুচাৰ বাৰিলৈ গৈ সাত দিন আছিল। তেতিয়া প্ৰজাগণে ৰং-ৰহইচ কৰি ফাকুগুৰি ছটিয়াইছিল চৌদিশে ৰং আৰু আনন্দই বিৰাজ কৰিছিল ইয়াৰ উপৰি উৰিষ্যাত ৰজাই জগন্নাথ বলৰামৰ মূৰ্তি স্থাপন কৰি দৌল উৎসৱ পালন কৰিছিল।

সেইদৰে আজিও সেই পৰম্পৰাৰে চিৰ প্ৰবাহ গতিত আজি বিভিন্ন ৰাজ্যত দণ্ডদিশ উজলাই দৌল উৎসৱৰ তাৎপৰ্য আৰু হোলি সাংস্কৃতিক নতুন ৰূপত সজাই পৰাই ৰাখিছে।

হোলি উৎসৱৰ মূল অৱদান হৈছে ফাকুগুৰি আৰু হোলি গীত। ফাকুগুৰিবোৰ প্ৰাকৃতিক ভাৱে তৈয়াৰ হোৱা

নিত্যান্তই প্ৰয়োজন। বিশেষকৈ মদাৰ, পলাশ, শিমলু, পুৰৈ শাকৰ গুটি, জেতুকা, হালধি গুৰি আদিৰে তৈয়াৰী ফাকুগুৰিহে উৎকৃষ্ট বুলি কোৱা হয়।

হোলি উৎসৱ হৈছে এবিধ লোক উৎসৱ। ইয়াৰ লগত অনেক লোক পৰম্পৰা আৰু লোক বিশ্বাস জড়িত হৈ আছে। বিশেষকৈ গালে-মুখে ৰং ঘহিলে গাৰ চাল নিমজ হয় আৰু মুখৰ সৌন্দৰ্য বাঢ়ে। ইয়াৰ উপৰিও দৌল মণ্ডপৰ চাৰিও ফালে ঘূৰিলে পূৰ্ব জন্মৰ পাপ নাশ হয় বুলি কোৱা হয়। ফাকুগুৰি পৃথিৱীত পৰিলে মাটিৰ উৰ্বৰতা বৃদ্ধি হয়। দৌল উৎসৱ যিদৰে পালন নকৰক কিয় ইয়াৰ লগত জড়িত হৈ আছে মানুহৰ ৰং আনন্দ আৰু লোক পৰম্পৰা হোলি গীতৰ ধ্বনিৰে মুখৰিত চৌদিশে ফাকুগুৰিৰ ৰঙে ৰূপে একাকাৰ হৈ পৰে।

দৌল উৎসৱৰ প্ৰথম দিনা 'গোন্ধ' বা 'গেন্ধাযাত্ৰা, দ্বিতীয় দিনা 'ভৰ দৌল' আৰু তৃতীয় দিনা 'সুৱেৰী' অৰ্থাৎ ফাকুৱা। এনেদৰে দৌল উৎসৱ পালন কৰা হয়।

অসমৰ প্ৰথম দৌল উৎসৱ ঃ

মহাপুৰুষ গুৰু জনাই মহেন্দ্ৰ কন্দলিৰ টোলত বিদ্যা শিক্ষা সমাপ্ত কৰি ভূঞা ৰাজ্যৰ প্ৰধান শিৰোমণি ভূঞাৰ বাবে গ্ৰহণ কৰি বৰদোৱাত থকাৰ সময়ত এদিন তেওঁক জয়ন্ত দলৈ, মাধৱ দলৈ আৰু ভূঞা সকলে আহি ক'লে—

"বিদ্যাত পাৰ্গত শাস্ত্ৰত আছে যত
সমস্তকে আছা পঢ়ি।
সমস্ত লোকৰ হৰিষ বিস্তৰ
বৈকুণ্ঠ দিয়োক গঢ়ি।।"

এনেদৰে সকলোৱে শংকৰক এই মৰ্ত্যকে স্বৰ্গ ৰচনা কৰি বৈকুণ্ঠ দেখুৱালে আৰু অনুৰোধ জনালে। গুৰুৱে সাত বৈকুণ্ঠৰ চিত্ৰপট অংকন কৰি ভিন ভিন বাদ্য, যেনে— খোল, মৃদং, খুটিতাল, মঞ্জিৰা তাল, দবা, কাঁহ, নেগেৰা, দুন্দুভি, ভেৰি, শঙ্খ, শিঙা, কালি কৰি কিছু দক্ষিণে তেলচাকিৰ বন্তি, ভোটা আদি জ্বলাই আলোক সজ্জাৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিলে। নাটক, শ্লোক, গীত ৰচি চিহ্নযাত্ৰা গোটেই অভিনয়ক সাত ভাগ কৰি প্ৰতি ভাগৰ বাবে এজন সূত্ৰধাৰ আৰু এজন বিষ্ণু নিয়োগ কৰিলে। শংকৰ আৰু তেওঁৰ সহপাঠী ৰাম গুৰুৱে সলনা-সলনি কৰি সাত বৈকুণ্ঠৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰি সাতজন বিষ্ণু আৰু সাত জন সূত্ৰধাৰৰ ৰূপত অৱতীৰ্ণ হৈ চিহ্নযাত্ৰা অভিনয়েৰে দৰ্শকক বাৰুকৈয়ে মুহিলে। মৰতৰ লোকক স্বৰ্গৰ বতৰা দিলে। ৰাইজ আনন্দত আপ্লুত হ'ল। চিহ্নযাত্ৰা অভিনয় প্ৰায় ১৪৬৮ চনত প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। উল্লেখনীয় যে ইংৰাজী নাটকৰ পিতৃ পুৰুষ উইলিয়াম শ্বেইক্সপীয়েৰ নাটকৰ (১৫৬৪) প্ৰায় এশ বছৰ আগতেই শংকৰ গুৰুৱে নাটক উদ্ভাৱন কৰা সঁচাই আমাৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয় 'চিহ্নযাত্ৰা'ৰ জৰিয়তে বৈকুণ্ঠৰ চিত্ৰপট প্ৰদৰ্শনৰ দ্বাৰাই জন্মভূমি বৰদোৱাক দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠৰ ৰূপ দিলে গুৰু শংকৰে। 'চিহ্নযাত্ৰা' থলীতে পঞ্চদশ শতিকাতে সাত থাক কৰি দৌল মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি পবিত্ৰ একশৰণ নাম ধৰ্মৰ ভেটি বান্ধিলে। সাহিত্য, সংগীত, নৃত্য, চিহ্ন, অভিনয় আৰু নাম কীৰ্তনেৰে 'এক দেৱ, এক সেৱ, এক বিনে নাই কেৱ' বুলি কৃষ্ণৰ জয় গান গালে আৰু পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে ফাল্গু পূৰ্ণিমাত এই দৌল মন্দিৰতে ফল্গু উৎসৱ অৰ্থাৎ ফাকুৱা পাতি গোবিন্দ গোসাঁইৰ মূৰত ফাকু দিলে। সেই পৰম্পৰা অক্ষুন্ন ৰাখি প্ৰতি বছৰে বটদ্ৰৱাত পূৰ্ণভাৱে দৌল উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হয়। কালক্ৰমত বটদ্ৰৱাৰ মূল উৎসৱলৈ ৰূপান্তৰ হোৱা এই দৌল উৎসৱৰ প্ৰথম দিনটোত গন্ধোৎসৱ বা বহ্নোৎসৱ বোলা হয়। এই উৎসৱৰ দিনা গোবিন্দ গোসাঁইক সন্ধ্যা গায়ন-বায়ন আৰু ভক্তসৱে গাই-বাই থানৰ উত্তৰে থকা আকাশীগংগাৰ তীৰত এটি অস্থায়ী (গন্ধৰস) ঘৰলৈ নি বিঘিনি নাশক মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰি পিছত গন্ধঘৰতো পুৰি গোসাঁইক তাৰ পৰা লৈ অহা হয়। বৰদোৱাৰ থলুৱা প্ৰাকৃতিক উপাদানেৰে প্ৰস্তুত কৰা এবিধ বিশেষ তেলেৰে নোওৱা হয়। গন্ধ-তেল বুলি প্ৰচলিত এই বিশেষ তেল গন্ধবিৰিণা, গাঁঠিয়ন, মিথি, পিৰিকা ফুলেৰে প্ৰস্তুত কৰা হয়। পিছত গোসাঁইক নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধোৱা হয় আৰু গায়ন-বায়নে 'ৰাম ধেমালি' পৰিৱেশন কৰে। ইয়াৰ পিছদিনা গোসাঁইক নোৱাই-ধুৱাই আসনত বহুৱাই দোলায় কৰ্পূৰ, কুমকুম মিহলি সুবাসিত ফাকু দিয়া হয় আৰু গায়ন-

বায়ন ধেমালি পৰিৱেশন কৰে। সেইবাবে এই দিনটোক 'গোসাঁইৰ মূৰত ফাকু দিয়া উৎসৱ' বোলা হয়। দৌল উৎসৱৰ তৃতীয় দিনা ফুৰোৱা উৎসৱ। সেইদিনা গায়ন-বায়ন, ভকত-বৈষ্ণৱ, আই-মাতৃ গোসাঁইক লৈ দৌললৈ যাত্ৰা কৰে।

বৰপেটাৰ দৌল উৎসৱ ঃ

ফাগুন-চ'ত মাহ। ধুলিয়ে সেউজত আবিৰ সানে। মদাৰৰ পাতবোৰ সৰিবলৈ লয়। কুঁহিপাতক বাট এৰে। এনে এক সুন্দৰ সময়ত মানুহে পালন কৰে ৰঙৰ উৎসৱ। ৰঙা, হালধীয়া, সেউজীয়া, গুলপীয়া আবিৰে বতাহ ৰঙীণ কৰি তোলে।

ফাকুৱা বৰপেটাৰ এক প্ৰাণৰ উৎসৱ। জীৱনৰ সকলো সুখ-দুখ পাহৰি কেৱল কৃষ্ণ ভক্তি আৰু ৰঙেৰে ৰঙীয়াল হৈ উঠে সকলো।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ মহৎ সৃষ্টি চিহ্নযাত্ৰাৰ সমাপ্তিত এই দৌল উৎসৱ গুৰুজনাই শুভাৰম্ভ কৰাৰ লগতে কিছু যুগমীয়া হোলী গীতো ৰচনা কৰিছিল। 'ৰঙে ফাগু খেলে চৈতন্যগোপ্ত সিদ্ধান্ত মুৰাৰি।' নামনি অসমৰ বৰপেটা এখন সৃষ্টিশীল ঠাই। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে ১৫০৫ শকাব্দত এই সত্ৰ স্থাপন কৰিছিল। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱ গণককুছি সত্ৰত ১৮ বছৰ ৬ মাহ আছিল আৰু বৰপেটাৰ সত্ৰৰ নৃত্য-গীত-ভাওনা ইত্যাদিৰ কামসমূহ বৰপেটাৰ কীৰ্তনঘৰত পৰিচালনা কৰিছিল।

মাধৱদেৱে সত্ৰ দায়িত্ব মথুৰা দাস বুঢ়া আতাৰ হাতত অৰ্পণ কৰে। বৰপেটাত মথুৰা দাস বুঢ়া আতাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে বৈকুণ্ঠৰ আৰ্হিত দৌল উৎসৱ পালন কৰে। তেতিয়াৰে পৰা আজিৰ তাৰিখলৈ বৰপেটা সত্ৰত বৃহৎভাৱে দৌল উৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈ আহিছে। বৰপেটা সত্ৰক দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠপুৰী ৰূপেও জনা যায়।

দৌল উৎসৱ ৩/৫ দিনলৈ পালন কৰা হয়। ৰোহিণী নক্ষত্ৰৰ অৱস্থানমৰ্মে প্ৰতি বছৰে দৌল কেইদিনৰ বাবে হ'ব সেয়া নিৰ্ধাৰণ কৰা হয়। তিনিদিনীয়া দৌলক বুঢ়া দৌল (চ'ত মাহ) আৰু চাৰি/পাঁচদিনীয়া দৌলক ডেকা দৌল (ফাগুন মাহ) বোলা হয়। চাৰি/পাঁচদিনীয়া দৌল উৎসৱ ফাগুন মাহৰ পূৰ্ণিমাত আৰু তিনিদিনীয়া দৌল উৎসৱ চ'ত মাহৰ পূৰ্ণিমাত অনুষ্ঠিত হয়। দৌল উৎসৱৰ প্ৰথম দিনাখনক কোৱা হয় গন্ধোৎসৱ বা গন্ধযাত্ৰা। দ্বিতীয় দিনাখনক ভৰদৌল আৰু তৃতীয় দিনাখনক ফাকুৱা বা সুঁৱেৰি বোলা হয়। এই ক্ষেত্ৰত এটা কথা উল্লেখনীয় যে এই দৌল যদি পাঁচদিনীয়া হয়, তেতিয়া ভৰ দৌল তিনিদিনীয়া আৰু দৌল যদি তিনিদিনীয়া হয়, তেতিয়া ভৰ দৌল এদিনীয়া হয়। প্ৰথম দিনা গন্ধোৎসৱ বোলা হয় আৰু এই গুৰুত্বপূৰ্ণ দিনটোত বৈষ্ণৱসকলে নল, খাগৰি, ইকৰাৰে মেজি সাজে সেই দিনা আবেলি কলীয়া গোসাঁইক মণিকূটৰ পৰা চোতাললৈ অনা হয় গায়ন-বায়নসহিতে। মহাপ্ৰভূক তাৰ পিছত মেজিৰ কাষলৈ নিয়া হয়। মেজি জ্বলোৱাৰ পিছত মহাপ্ৰভূক সাতবাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰে। যাক কোৱা হয়— মেজি পুঁওৱা। আতচবাজী আৰু পানুচ গন্ধোৎসৱৰ মূল আকৰ্ষণ। মেজি পুঁওৱাৰ অন্তত কলীয়া গোসাঁইক দৌল ঘৰলৈ নিয়াৰ এক পবিত্ৰ মুহূৰ্তত সাতটা খোজেৰে অনা হয় আৰু হোলী গীতৰ আৰম্ভণি হয়। দ্বিতীয় দিনাখনক কোৱা হয়— ভৰ দৌল। বৈষ্ণৱসকলে জগমোহনৰ ঘৰত নাম-প্ৰসংগ কৰে। পুৱাৰ প্ৰসংগৰ পিচত ওজাপালি, গায়ন-বায়ন, ঢুলীয়া নৃত্যও অনুষ্ঠিত হয়। শেষৰ দিনাখন কোৱা হয় ফাকুৱা অথবা সুঁৱেৰি। শেষৰ দিনাখন আবিৰ সনাৰ এক উৎসৱেৰে বৰপেটা নগৰী ৰঙীণ হৈ পৰে। আকাশ-বতাহে হৃদয় পৰশা সুন্দৰ ছন্দোময় সুৰীয়া— হোলী গীত গোৱা হয়। দ্বিতীয় দিনাখনক কোৱা হয় ভৰ দৌল। বৈষ্ণৱসকলে জগমোহনৰ ঘৰত নাম-প্ৰসংগ কৰে। পুৱাৰ প্ৰসংগৰ পিছত ওজাপালি, গায়ন-বায়ন, ঢুলীয়া নৃত্যও অনুষ্ঠিত হয়। শেষৰ দিনাখন কোৱা হয় ফাকুৱা অথবা সুঁৱেৰি। শেষৰ দিনাখন আবিৰ সনাৰ এক উৎসৱেৰে বৰপেটা নগৰী ৰঙীণ হৈ পৰে।

"অভিজ্ঞতাই ডাঙৰ কিতাপ আৰু জীৱন হৈছে বিদ্যালয়।"
হেম বৰুৱা।

কাব্যঋষি ঃ নীলমণি ফুকন

ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰ্মন
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

সদ্য প্ৰয়াত অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ কাব্যঋষি খ্যাত নীলমণি ফুকনদেৱৰ জন্ম হৈছিল গোলাঘাট জিলাৰ দেৰগাঁৱত ১৯৩৩ চনৰ ১০ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে। পিতৃ কীৰ্তিনাথ ফুকন আৰু মাতৃ ৰবদা ফুকনৰ ঔৰষত জন্মগ্ৰহণ কৰা এই মহান মনীষী জনাই ১৯৫০ চনতেই কবিতাৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্য জগতত প্ৰবেশ কৰে। ১৯৬০ চনত তেওঁ ইতিহাস বিষয়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ১৯৬৪ চনত তেওঁ গুৱাহাটীৰ আৰ্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে। ১৯৯২ চনত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। এইজনা সাহিত্যিকে ২০২৩ চনৰ ১৯ জানুৱাৰী তাৰিখে ইহলোক ত্যাগ কৰি পৰলোকলৈ গমন কৰে।

সংক্ষিপ্ত জীৱনপঞ্জী ঃ

১৯৫৩ চনত দেৰগাঁও হাইস্কুলত স্কুলীয়া শিক্ষা লাভ কৰে।

৪ ১৯৫৭ চনত কটন কলেজৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

৪ ১৯৬১ চনত দেৰগাঁও হাইস্কুল আৰু দেৰগাঁও বালিকা মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰে।

৪ ১৯৬৩ চনত প্ৰথমখন কাব্য সংকলন 'সূৰ্য হেনো নামি আহে এই নদীয়েদি' প্ৰকাশ পায়।

৪ ১৯৬৬ চনত ফুকনদেৱে 'মণিদীপ' আলোচনাৰ সম্পাদনা কৰে।

৪ ১৯৭২ চনত অসম সাহিত্য সভাই ফুকন দেৱক 'ৰঘুনাথ চৌধাৰী' বঁটা প্ৰদান কৰে।

৪ ১৯৭৭ চনত 'কাঁইট, গোলাপ আৰু কাঁইট' নামৰ কবিতা সংকলনৰ বাবে 'অসম প্ৰকাশন পৰিষদ বঁটা লাভ কৰে।

৪ ১৯৮০ চনত 'কবিতা' নামৰ কাব্য সংকলনৰ বাবে ফুকনদেৱে সাহিত্য অকাডেমী বঁটা লাভ কৰে।

৪ ১৯৮২ চনত একমাত্ৰ ভাৰতীয় প্ৰতিনিধি হিচাপে যুগোশ্লিভিয়াত অনুষ্ঠিত হোৱা 'ষ্ট্ৰুগা কবিতা সন্মিলনত' অংশগ্ৰহণ কৰে।

৪ ১৯৮৮ চনতলোক কল্প দৃষ্টি গ্ৰন্থৰ বাবে 'জগদ্ধাত্ৰী হৰমোহন' বঁটা লাভ।

৪ ১৯৯০ চনত ভাৰত চৰকাৰ প্ৰদত্ত 'পদ্মশ্ৰী' বঁটা লাভ কৰে আৰু 'কমল কুমাৰী বঁটা' লাভ কৰে।

৪ ১৯৯১ চনত 'নৃত্যৰতা পৃথিৱী' কবিতা সংকলনৰ বাব

অসম সাহিত্য সভাই পোন প্ৰথমবাৰৰ প্ৰৱৰ্ত্তন কৰা 'ছগনলাল জৈন' বঁটা লাভ কৰে।

- ১৯৯৪ চনত 'সাগৰতলিৰ শংখ' প্ৰকাশ।
- ১৯৯৭ চনত জীৱনজোৰা সাহিত্য কৰ্মৰ বাবে মেগৰ শৈক্ষিক ন্যাসৰ 'অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা' লাভ।
- ১৯৯৮ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ দ্বাৰা এবছৰৰ বাবে এমেৰিটাছ ফেল' নিৰ্বাচিত।
- ২০০০ চনত ভাৰতীয় ভাষা পৰিষদৰ পুৰস্কাৰেৰে সন্মানীত।
- ২০০১ চনত যশোৰা সাহিত্য পুৰস্কাৰ লাভ।
- ২০০২ চনত সাহিত্য অকাডেমীৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান ফেল'ৰে সন্মানীত।
- ২০২১ চনত 'জ্ঞানপীঠ বঁটা' লাভ কৰি তেওঁ হৈ পৰে জ্ঞানপীঠ লাভ কৰা তৃতীয়জন অসমীয়া।

গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ (কবিতা) ঃ

- সূৰ্য হেনো নামি আহে এই নদীয়েদি (১৯৬৩)
- নিৰ্জনতাৰ শব্দ (১৯৬৫)
- আৰু কি নৈঃ শব্দ (১৯৬৮)
- ফুলি থকা সূৰ্যমুখী ফুলটোৰ ফালে (১৯৭২)
- কঁইট, গোলাপ আৰু কঁইট (১৯৭৫)
- গোলাপী জামুৰ লগ্ন (১৯৭৭)
- কবিতা (সাহিত্য অকাডেমি বঁটা প্ৰাপ্ত পুথি) (১৯৮১)
- নৃত্যৰতা পৃথিৱী (১৯৮৫)
- সাগৰতলিৰ শংখ, হীৰেণ গোঁহাইৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত আৰু সম্পাদিত (কবিতা সংগ্ৰহ) (১৯৯৪)
- সম্পূৰ্ণ কবিতা (২০০৬)

অনুবাদমূলক কবিতা ঃ

- জাপানী কবিতা, ১৯৭১
- গাৰ্থিয়া লৰ্কাৰ কবিতা, ১৯৮১
- অৰণ্যৰ গান, ১৯৯৩
- চীনা কবিতা, ১৯৯৬
- অনুসৃষ্টি

অন্যান্য ঃ

- লোক কল্পদৃষ্টি (অসমীয়া কলা-স্থাপত্যৰ পৰিচয়) (১৯৮৭)
- ৰূপ বৰ্ণ বাক (কলা আৰু কলাকাৰৰ প্ৰবন্ধ) (১৯৮৮)
- শিল্পকলাৰ দৰ্শন, (১৯৯৮)
- শিল্পকলাৰ উপলব্ধি আৰু আনন্দ, (১৯৯৭)
- পত্ৰগুচ্ছ, ২০২১(নীলমণি ফুকনলৈ দিয়া চিঠিৰ সংগ্ৰহ, সম্পাদক ঃ ৰাজীৱ বৰা)
- নীলমণি ফুকনৰ ৰচনা সমগ্ৰ, (২০১৬)

আত্মজীৱনী মূলক গ্ৰন্থ ঃ

- পাতি সোণাৰুৰ ফুল
- পাহৰিব নোৱাৰিলোঁ যি, (২০১৮)

তথ্যৰ উৎস ঃ ইণ্টাৰনেট। ঃঃ

●●

> "কেৱল জনসংখ্যাই জাতি ডাঙৰ নকৰে। জাতি ডাঙৰ হয়, জাতীয়তাবাদৰ হকে ডেকাই দিয়া হিয়াৰ ৰাঙলী তেজেৰে।"
>
> বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা।

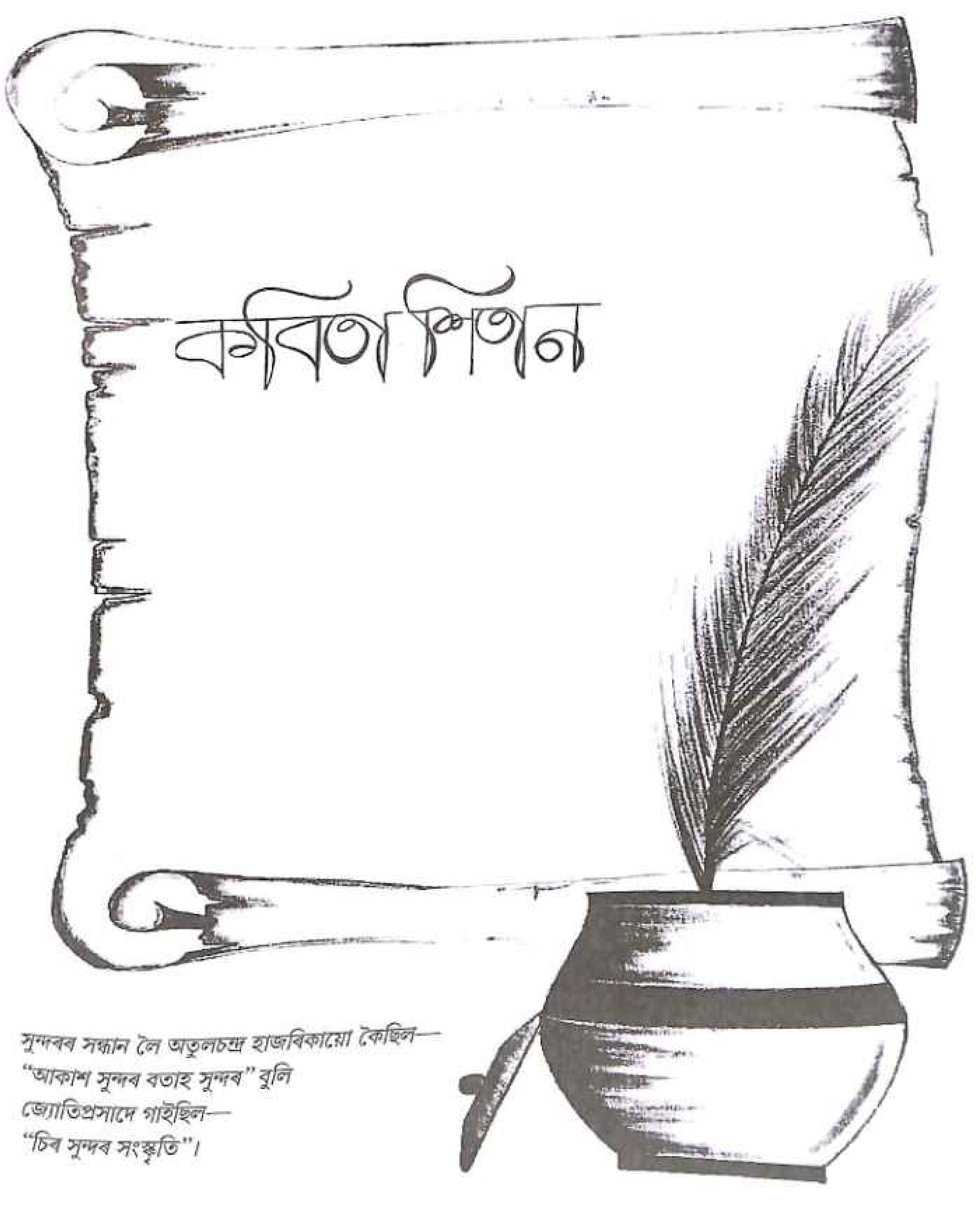

সুন্দৰৰ সন্ধান লৈ অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকায়ো কৈছিল—
"আকাশ সুন্দৰ বতাহ সুন্দৰ" বুলি
জ্যোতিপ্ৰসাদে গাইছিল—
"চিৰ সুন্দৰ সংস্কৃতি"।

নয়নাভিৰাম

গীতিলেখা দেৱী ভাগৱতী
অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

আকাশত চাংপতা কথা নহয় এইটোহু
উৎসুক মনটোৱে অগ্ৰসৰ হৈছিল
বাৰেবহণীয়া বাৰেবৰণীয়া বিচিত্ৰ
সুশোভিত সুৰভিৰ পথত,
গুণগুণ অলিকুলৰ মাজত।
উগুল-থুগুল মনটোৱে খোজ পেলাইছিল—
পঙ্কত প্ৰস্ফুটিত পদ্ম আৰু
ঔষধি গুণযুক্ত কাঁইটীয়া গোলাপৰ বাটত।
মনটিৰ কৰ্ণগোচৰ হৈছিল—
পাহাৰৰ সেওঁতাৰে অবিৰাম কলকলনি আৰু
নীলাভ জলৰাশিৰ কল্লোল কলৰৱ
য'ত অম্ৰৰ ঘটিছিল প্ৰতিফলনহু
মনটোৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছিল—
হালধীয়া বালিচৰৰ বিশালতা
আৰু আঘোণৰ সজীৱতা।
মনটোৱে হঠাতে দেখিবলৈ পাইছিল—
নীল গগনৰ ডিম্ লাইট আৰু
তিৰবিৰনিৰোৰ পথাৰত সৰি পৰিছিল,
যিবোৰ মনটোৱে চুই চুই চাইছিল।

সুন্দৰৰ সন্ধান লৈ অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকায়ো কৈছিল—
"আকাশ সুন্দৰ বতাহ সুন্দৰ" বুলি
জ্যোতিপ্ৰসাদে গাইছিল—
"চিৰ সুন্দৰ সংস্কৃতি"।
কীট্‌ছে কৈছিল—
"Beauty is truth and truth is beauty,
A thing of beauty is a joy forever."

মনটোৱে যেন সুন্দৰৰ সন্ধান লাভ কৰিছিলহু
য'তেই সত্য, ত'তেই সুন্দৰ।
'যত্ৰ জীৱ তত্ৰ শিৱ।'
'সত্যম্ শিৱম্ সুন্দৰম্।।'

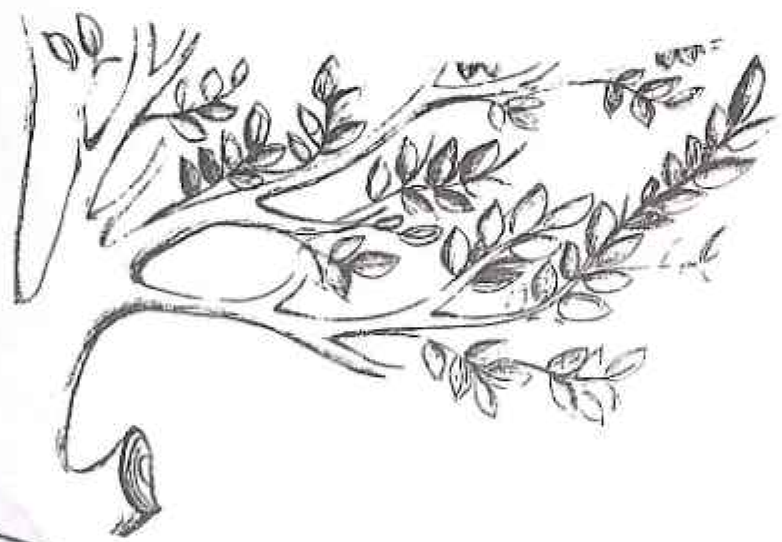

ভাল লাগে মোৰ

ব্ৰজেন শৰ্মা
কৰ্মচাৰী, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

কপালৰ ঘাম মাটিত মিহলাই
কোনোমতে দুবেলা-দুমুঠি গোটাই
নাম-কীৰ্তনৰ মাজেৰে সময় কটাই
নীৰৱে জীৱন সংগ্ৰাম কৰা
গাঁৱৰ সহজ-সৰল মৰমীয়াল মানুহখিনি
মোৰ বুকুৰ আপোন ভাই।

ভাল লাগে জানা
জিপাল মাটিৰ বোকা পানী গচকি
আৰু ভাল লাগে
সোণালী পথাৰৰ সোণ গুটি বুটলি।।

কংক্ৰিত মহানগৰীৰ যান্ত্ৰিক জীৱন
বহু জনে সপোন ৰচে পৰজনমৰ
পৰিচয় বিহীন নিৰংকুশ
এইখন সমাজ ব্যৱস্থাত
আছে মাথোঁ এজাক যকৃত নোহোৱা
ইংৰাজৰ চাহাব ....হু

ফাগুন

ৰছিদৰ ৰহমান
কৰ্মচাৰী, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

পলাশ-শিমলুৰ আগজাননী
অশান্ত ফাগুন, ৰুদ্ধ বতাহ
আকাশে চিঞৰি উঠে
হয়তো তুমি অহাৰ বাবে ফাগুনহু

তুমিতো অশান্ত ফাগুনহু
কিন্তু
তোমাৰ ৰঙনো কি
আজিও বিচাৰি ফুৰোঁ
তোমাৰ সেই ৰং।

তুমি নিলাজ ফাগুন
সকলোকে নঙঠা কৰি
তোমাৰ ৰূপ দেখুওৱা
কিয় ফাগুন?
কিয়?

হেজাৰ প্ৰশ্ন তোমালৈ
মোৰ দৰে হেজাৰজনৰ
কেতিয়া উত্তৰ দিবা ফাগুন
মোৰ দৰে আৰু হেজাৰজন ৰৈ আছে।।

প্ৰেম

ঋষিৰাজ দাস
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তুমি জীয়াই আছা এতিয়াও
বন্দুক, বাৰুদ, অত্যাচাৰ, ভ্ৰষ্টাচাৰ, দুৰ্নীতিয়ে
নোৱাৰে তোমাক ৰুধিব।

প্ৰেম তুমি অপৰাজেয়;
মলয়াও হালি-জালি নাচি থকা
বিৰিখৰ সেউজীয়া পাতত
বলিয়া হৈ গছৰ আঁৰত
লুকাই থকা কুলিৰ গুৱলা মাতত
তুমি জীয়াই আছা।

তুমি জীয়াই আছা নৱযৌৱনা গাভৰুৰ
হৃদয়ৰ এটি গোপন কোঠালিত,
মূৰৰ ঘাম মাটিত পেলাই
ৰ'দ বৰষুণ একাকাৰ কৰি
পথাৰত হালোৱা কৃষকৰ
নাঙলৰ মুঠিত তুমি জীয়াই আছা।

শত্ৰুৰ শক্তিশেলৰ আঘাতেও
নোৱাৰে তোমাক কৰিব নিঃশেষ,
সদ্য প্ৰস্ফুটিত গোলাপৰ কোমল পাপৰিত
লাগি থকা নিয়ৰৰ টোপালত,
কন্মানি শিশুটিৰ স্বৰ্গীয় হাঁহিত
তুমি জীয়াই আছা।

পৰ্বতৰ বুকুফালি বৈ অহা
নিজৰাৰ জিৰ্‌জিৰ্ সুৰত
নিশাৰ আকাশৰ বিস্তৃত কোমল জোনাকত,
তুমি জীয়াই আছা এতিয়াও।

উন্মাদ ব্ৰহ্মপুত্ৰ

হিৰি হাজৰিকা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, দৰ্শন বিভাগ

সপ্তাহ যোৰা বৃষ্টিপাতে
নতুন ৰূপ দিলে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীক
শান্তভাৱে বৈ থকা ব্ৰহ্মপুত্ৰ খনত
আজি কাল ৰাক্ষসৰ ৰূপ
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দেহত আজি
যৌৱনৰ কামনা-বাসনা,
ব্ৰহ্মপুত্ৰ আজি উন্মাদ,
যৌৱনৰ কমনীয়তাৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰও
আজি যেদি গ'ল কোনো অচিন গাভৰুক,
মিলনৰ মধুৰ আশাত,
আজি ব্ৰহ্মপুত্ৰ পথভ্ৰষ্ট
কিন্তু, ...
দিক্-বিদিক বিচাৰিও
নাপালে মনৰ গাভৰুজনীক,
নোপোৱাৰ বেদনাই
নিগৰালে অশ্ৰুধাৰ
সেই অশ্ৰুধাৰে প্লাৱিত কৰিলে
গোটেই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰ।

চৌদিশে প্ৰতিধ্বনিত হ'ল
'বান ঐ বান ....'
উটি গ'ল ঘৰ বাৰী
উটি গ'ল গৰু-ছাগলী, কোলাৰ শিশু
থাকি গ'ল মাথো এক বিশাল শূণ্যতা।
কিন্তু,
ব্ৰহ্মপুত্ৰ, এতিয়া ক্লান্ত আৰু অনুতপ্ত,
ক্ষন্তেকীয়া ভুলৰ বাবেই
ব্ৰহ্মপুত্ৰই কৰিলে এক নিৰ্মম ধ্বংসলীলা
বৈ গ'ল মচিব নোৱাৰা কলংক
যাৱজ্জীৱন যোৰা;
ধ্বংসস্তুপৰ পৰা
কোনোবাই চিঞৰিছে
"ব্ৰহ্মপুত্ৰ তই আজি
ক্লান্ত আৰু পৰাভূত.........."
উন্মাদ ব্ৰহ্মপুত্ৰ
এতিয়া দোষী দোষী ভাৱেৰে
নিজৰ পথত অভ্যস্ত।।

কেতিয়া আহিবা তুমি

ভাস্কৰ দাস
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, দৰ্শন বিভাগ

অকলশৰীয়াকৈ থৈ গ'লা মোক
এই জনসমুদ্ৰৰ মাজত
তোমাক বিচাৰি কৈ গ'লোঁ মই
তোমাৰ স্মৃতিৰ মাজত।

সৌ সেই দিনালৈ আছিলা তুমি
মোৰ কাষতে বৈ
আছিলা তুমি মোৰ কাষতে
সেই মৰম লগা কথাবোৰ কৈ

তোমাৰ মুখখনিলৈ চাই
পুৰাইছিলোঁ মোৰ মনৰ হেঁপাহ
তোমাৰ কথাবোৰ শুনি
পুৰাইছিলোঁ মোৰ আশাৰ তৃষ্ণা।

আজি তুমি গ'লা গৈ
মোৰ চকুৰ আগৰ পৰা আঁতৰি
তোমাক বিচাৰি বুকুখনিয়ে
যেনিয়ে তেনিয়ে খাইছে হাবাথুৰি
আহিবা পুনৰ কেতিয়া তুমি মোৰ কাষলৈ
থাকিবা গোটেই জীৱন জুৰি।

তোমাক পাবলৈ হৃদয়খন
প্ৰতিটো পলতে থাকে কঁপি
হৃদয়ত মাথো এটায়ে প্ৰশ্ন
কেতিয়া আহিবা তুমি?

মৃত্যু

ইৰি হাজৰিকা
চতুৰ্থ ষাণ্মসিক, দৰ্শন বিভাগ

মৃত্যু, আহা; কি সুশীতল প্ৰকাশ,
জীৱনৰ শেষ সন্ধিয়াৰ;
অস্ত বেলিৰ দাৱনিৰ মধুৰতা
নাথাকে নে প্ৰাণৰ আৱেগ?

হয়তো নীৰৱতা ; আৰু এক বিপুল সম্ভাৱনা,
নতুন স্বাদৰ এক ভৰপূৰ মাদকতা ;
জীৱনৰ শেষ সন্ধিয়াত.........

মৃত্যুৱে চাপিব কাষ ;
শূণ্য হ'ব জীৱনৰ অস্তিত্ব, আৰু?
তাতে মাথো প্ৰাণৰ আকৃতি
মাৰ যাব সপোন........
জনমৰ, জীৱনৰ শেষ সন্ধিয়াত......
পুনৰ এক নতুন বাস্তৱলৈ
আৰু
এক, নতুন সজীৱতালৈ
এক নতুন,
'প্ৰজন্ম'লৈহুহ

মাজুলি আই

তনুশ্ৰী বৰ্মন
স্নাতক, পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

সৌৱা চোৱা নিৰ্মল ধাৰাৰে বৈ আছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ,
আৰু তাৰ বুকুৰ মাজতে বৈ আছে মাজুলি আই।

গুৰু দুজনাৰ মহামিলনৰ স্থলী
য'ত পোখা মেলে ন ন সংস্কৃতি,
যি হয় সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ পীঠকেন্দ্ৰ
তাৰে পৰা ভাহি আহিব
খোল, তাল আৰু মৃদংগৰ ধ্বনি।

শৰতত হোৱা ৰাস পালনামেৰ
উদুলি-মুদুলি হৈ পৰিব মাজুলি আইৰ বুকু,
গুৰু দুজনাৰ চিৰঞ্জিৱী নিৰ্মাণ মুখা শিল্পয়ো
মাজুলিলৈ কঢ়িয়াই আনিছে এক সুকীয়া চমক,
মৃৎ শিল্প আৰু নাও শিল্পও যেন মাজুলিৰ এক গৌৰৱ।

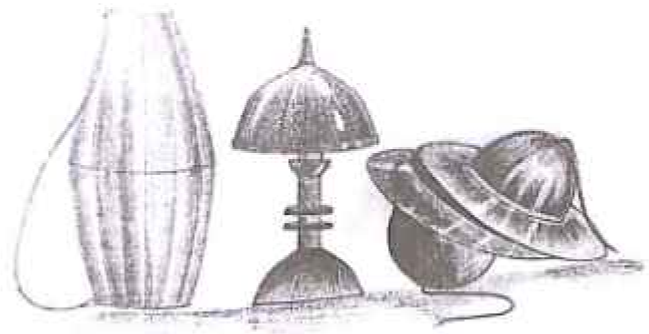

অন্তহীন আৰু অন্তত

কঙ্কন বৈশ্য
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

নাজানো শেষ ক'ত হ'ব এই যাত্ৰাৰ,
হৃদয়ত আস্থাৰে ভৰা এটি টোপোলা
কঢ়িয়াই কঢ়িয়াই
লগৰ সহচাৰী হৈ
গৈ আছোঁ মাথোঁ।
পোৱা নোপোৱাৰ মাজত
সুখবোৰ বুটলোঁ।
জানো....
বিচাৰিলেই সকলো হাতত নাপাওঁ।
কাৰণ আমি মধ্যবিত্ত।
কিন্তু পোৱাৰ অযুত হেঁপাহ বুকুত সাৱতি গৈ
আছোঁ এটি কাঁইটিয়া পথেৰে।
মনত আশা যে এদিন সফল হ'ম,
প্ৰয়োজনবোৰ পূৰ কৰিম,
তৃপ্তিৰে ভৰা এটি প্ৰাপ্তিৰ হাঁহি মাৰিম।
অলেখ সপোন বুকুত বান্ধি
গৈ আছোঁ, গৈ থাকিম।
তথাপিও কেতিয়াবা থমকি ৰয় ভৰি;
কোনোবাদিনা লক্ষ্যস্থান পাম জানো আমাৰ এই
অন্তহীন নামৰ যাত্ৰাৰ,
য'ত 'অন্তহীন'ৰ সলনি 'অন্তত' বুলি
লিখিব পাৰোঁ আন এটি কবিতা।

মানুহক মানুহৰ প্ৰয়োজন

অশ্ৰুমণি শইকীয়া
স্নাতক, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

আমি মানুহত্তু মানুহক মানুহৰ প্ৰয়োজন।
মানুহক মৰম, বিশ্বাস আৰু সংগৰ প্ৰয়োজন।
এই যে,
নিসংগতা ভাল লাগে,
অকলে থাকিয়েই শান্তি পোৱা,
আৰু সমগ্ৰ পৃথিৱীক অৱজ্ঞা কৰি চলা,
এই সকলোবোৰ যেন মূৰ্খামি।
প্ৰকৃতাৰ্থত মানুহক মানুহ লাগে,
ক'বলৈ, শুনিবলৈ, বুজাবলৈ আৰু বুজিবলৈ।
কাৰোবাৰ আগত মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা,
কাৰোবাক নিজতকৈও বেছি ভালপোৱা
কাৰোবাৰ প্ৰয়োজনক প্ৰাধান্য দিয়া,
সামাজিক মাধ্যমেই হওঁক নতুবা
অন্য কোনো মাধ্যমেৰে,
অচিনাকি জনৰ লগত চিনাকি হোৱাটো
আৰু কোনোবা নিমিষতে আপোন হৈ পৰা,
ভাগৰুৱা পৃথিৱীত কাৰোবাক বিচৰা,

জানো দুৰ্বলতা?
.... নহয় এইয়া দুৰ্বলতা হ'ব নোৱাৰে।
প্ৰতিটো বস্তুক সংজ্ঞাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে,
ভাগৰুৱা হৃদয়ে মৰম, বিশ্বাস, আদৰ বিচাৰে।
ইয়াত অস্বাভাৱিক একো নাই।
আমাৰ জীৱনটো আচলতে সৰল ....
ইয়াক জটিল আমি কৰোঁ।
হৃদয়ক জটিলতাৰ বান্ধোনত বান্ধি ৰখাৰ প্ৰয়াসেই
আমাক কৰি তোলে নিঃসংগ
আৰু দি যায় নিঃসংগতা।
ইয়াকে যদি কোনোবাই বুজাব বিচাৰে,
তেওঁ হৈ পৰিব ইতিকিঙৰ পাত্ৰ
আপোনাৰ খবৰ লোৱাৰ প্ৰত্যুত্তৰ এটি হাঁহিৰে সম্ভাষণ কৰক,
হৃদয়ে মাথোঁ ইমানেই বিচাৰে।
মানুহক মানুহৰ প্ৰয়োজন।
মানুহক মৰম, বিশ্বাস আৰু সংগৰ প্ৰয়োজন।

তুমি

তনীষা শইকীয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

তোমাৰ নামতে বৰষে মোৰ কবিতাৰ শব্দ,
তোমাৰ উশাহতে জীপাল হৈ উঠে মোৰ জীৱনৰ চৌহদ।

তুমি সপোন নে দিঠক মই আজিলৈ নাজানিলোঁ,
সপোনৰ সামৰণি য'তেই হয়
তাতেই তোমাৰ সুবাস আৰম্ভণি হয়।

তোমাৰ সুবাসত প্ৰাণ পোৱা মোৰ জীৱন
আৰু প্ৰতি নিশা পাৰ কৰা সপোন।

কিনো আছে ইয়াত পাৰ্থক্য?
নিবিড় ভাৱে উত্তৰ বিচাৰি,
অন্তৰত মোৰ তোমাৰ প্ৰতি
কেৱল প্ৰেম আৰু প্ৰেমৰ অনুভূতি।

সম্পৰ্ক

তনীষা শইকীয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

বহুলোকৰ মাজতো যেন আধৰুৱা,
পলে পলে আমনি কৰে
এই নিসংগতাই।
বিশ্বাসৰ এনাজৰী তেনেই থুনুকা
আজি-কালিৰ সম্পৰ্ক বৰ ক্ষন্তেকীয়া।
বিশ্বাসীজনৰ অভাৱ
আঘাত দি নেওচি যোৱা স্বভাৱ।
মোৰ হাতত ধৰি আলোড়ন
অনুভৱ কৰা বিশেষজনৰ সংগ,
আজি হৈ পৰিলে এটি পুৰণি স্মৃতিৰ ছন্দ।
সম্পৰ্ক যিমানে আপোন নহওক কিয়
ক্ষন্তেক মুহূৰ্ততে সামৰণি হয়,
এয়াই কিজানি জীৱন বাটৰ
সত্য কাহিনী।

পল

নিশা বুঢ়াগোঁহাই
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ক'ত পল অনুপল
ক'ত ক্ষণ অনুক্ষণ
তোমাৰ আশাতে মই যে
আছোঁ বৈ।

তুমি আহিবা বুলি ৰাখিছোঁ দুৱাৰ খুলি।

তুমিযে কৈছিলা মোক
আকৌ আহিম মই
জোনাকী পৰুৱা হে
তোৰ কাৰণে সাধু কথা কৈ কৈ
তোক শুৱাবলৈ।

তুমিয়েইতো কৈছিলা
সদায় আহিম মই
জোনাকী পৰুৱা হে
তোৰ কাৰণে
বুকুত সোমাই তোক
সাধু ক'বলৈ।

আশা পালি থাকোঁতেই
দিন গ'ল ক'ত
ৰতৱা বাগৰি গ'ল
ক'ত যুগ পাৰ হ'ল
মনৰ আশা মোৰ মনতেই ৰ'ল
তুমি নাহিলা
আৰু
জোনাকী পৰুৱা হে
মোৰ কাৰণে
সাধু কথা কৈ কৈ মোক শুৱাবলৈ।

যোগ্যতাৰ তালিকাখন

নিশা বুঢ়াগোহাঁই
পঞ্চম ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তোমাৰ আপোনজন হ'ব পৰাকৈ
মোৰ যোগ্যতা নথকাৰ বাবেই
হয়তো এই জনমত
মই তোমাৰ হ'ব নোৱাৰিলোঁ।
কিন্তু কথা দিছোঁ তোমাক
অহা জনমত
মই তোমাৰ হ'ব পৰাকৈ
সকলো যোগ্যতাৰ গৰাকী হৈ
আকৌ আহিম
তোমাৰ কাৰণে
তোমাক আপোন কৰি ল'বলৈ
তুমি মাথো পঠিয়াই দিবা
তোমাৰ আপোন হ'বলৈ
প্ৰয়োজন হোৱা
যোগ্যতাৰ তালিকাখন মোলৈ।

বিদায়

ভাস্বতী বৈৰাগী
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

জোনাক ৰাতি তোমাৰ মুখৰ হাঁহিটি
শুই গলা তুমি আৰু সাৰ নাপালা
আহিবা আহিবা বুলি বৈ থাকোঁতেই ৰাতিপুৱাল।
পূৰ্ণিমাৰ নিশাটি অকলে বহি
তোমাৰ কথাকে ভাবি আছিলোঁ।
এনেনো গভীৰ নিদ্ৰাত মোৰ
কি কাৰণে আজি টোপনি নাই।
নিদিলে আশ্ৰয় আজি মাতৃ কোলাত
হেজাৰ মাতৃৰ বুকু খালী হ'ল।
বন্দুক, বাৰুদৰ, গুলিৰ শব্দ শুনিলে
মোৰ বুকু কঁপি উঠে।
হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ তেজেৰে ৰাঙলী হ'ল,
কি পালা তোমালোকে?
নিজকে মহান বুলি ভাবি ভুল কৰিছা তোমালোকে।
কি স্বাৰ্থ আছিল তোমালোকৰ?
কাৰোবাৰ মাকৰ বুকু সুদা হ'ল
কাৰোবাৰ শিৰৰ সেন্দুৰ মচি পেলালা
তোমালোকে এবাৰো ভাবি নাচালা।
নিজকে প্ৰশ্ন কৰা আজিছু

সোণ, তুমি আকৌ আহিবা
তোমালৈ আশাৰে বাট চাই বৈ আছোঁ,
সদায় বৈ থাকিম।

জোনাক ৰাতি তোমাৰ মুখৰ হাঁহিটি
শুই গ'লা তুমি আৰু সাৰ নাপালা
আহিবা আহিবা বুলি বৈ থাকোঁতেই ৰাতিপুৱাল।
পূৰ্ণিমাৰ নিশাটি অকলে বহি
তোমাৰ কথাকে ভাবি আছিলোঁ।

এনেনো গভীৰ নিদ্ৰাত মোৰ
কি কাৰণে আজি টোপনি নাই।

অপেক্ষা

ভাস্বতী বৈৰাগী
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

জোনাক ৰাতি তোমাৰ মুখৰ হাঁহিটি
শুই গ'লা তুমি আৰু সাৰ নাপালা
আহিবা আহিবা বুলি বৈ থাকোঁতেই ৰাতি পুৱাল।
পূৰ্ণিমাৰ নিশাটি অকলে বহি
তোমাৰ কথাকে ভাবি আছিলোঁ।
এনেনো গভীৰ নিদ্ৰাত মোৰ
কি কাৰণে আজি টোপনি নাই।
নিদিলে আশ্ৰয় আজি মাতৃ কোলাত
হেজাৰ মাতৃৰ বুকু খালী হ'ল।
বন্দুক, বাৰুদৰ গুলিৰ শব্দ শুনিলে
মোৰ বুকু কঁপি উঠে।
হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ তেজ ৰঙা হ'ল,
কি পালা তোমালোকে?
নিজকে মহান বুলি ভাবি ভুল কৰিছা তোমালোকে।
কি স্বাৰ্থ আছিল তোমালোকৰ?
কাৰোবাৰ মাকৰ বুকু সুদা হ'ল।
কাৰোবাৰ শিৰৰ সেন্দুৰ মচি
তোমালোকে এবাৰো ভাবি নাচালা।
নিজকে প্ৰশ্ন কৰা আজিছু
সোণ, তুমি আকৌ আহিবা
তোমালৈ আশাৰে বাট চাই
বৈ আছোঁ, সদায় বৈ থাকিম।

লি মা ৰি ক

অমৰ লিমাৰিক

প্ৰীতি হাজৰিকা
দ্বিতীয় ষাম্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

দিপালী নীলপৱন
অমৰ প্ৰেমৰ দুয়ো লগন
বকুল ফুলে গোন্ধাই বহল চোতাল
তাতে দুয়ো বহি ভাৱে আকাশ-পাতাল
ৰঙৰে ভৰাব উকা কেনভাচ।।

প্ৰেমৰ লিমাৰিক

তৃষ্ণা মণি বৰা
দ্বিতীয় ষাম্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

প্ৰেম মানে কি বুজিবা তেতিয়া
মোৰ মনৰ দুৱাৰ খুলি চাবা যেতিয়া।
হবা নে মোৰ জীৱনৰ লগৰী,
নে ভাঙি যাবা মোৰ হৃদয়খনি
নাজানো তুমি বুজিবা কেতিয়া।।

বসন্ত

দীপান্বিতা দাস
দ্বিতীয় ষাম্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

চ'ত গৈ ব'হাগ আহিল
মোৰ মন নাচি উঠিল।
ব'হাগে দিয়ে বিহুৰ জাননী
বসন্তই আনে কুলিৰ বিননি।
গছত পকিল আম-জাম
বৰদৈচিলা ঘূৰিল বোলে নিজ ঘৰ পাম।

প্ৰেমৰ লিমাৰিক

ভাস্কৰ দাস
দ্বিতীয় ষাম্মাসিক, দৰ্শন বিভাগ

প্ৰেম এনেকুৱা মানুহৰ লগত হয়
যাৰ লগত কোনো চিনাকি নাই
অথচ কোনো চিনাকিৰ অবিহনেও
তেওঁৰ লগত একপক্ষীয় প্ৰেম
ইমানেই গভীৰ যে বুকুত চিৰ দিন জিলিকি ৰয়।।

গল্প শিতান

যাত্ৰা

মিণ্টু ঠাকুৰীয়া
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

ঘৰৰ সন্মুখত থকা শেৱালিজোপালৈ সুমনে ব'লাগি চাই আছে। শেৱালী গছৰ পাতবোৰত লাগি থকা নিয়ৰৰ কণাবোৰৰ এটা গাত লাগি আহি মাটিত পৰিছে। মাজে মাজে মৌপিয়াজনীয়ে নাচি-বাগি ফুৰিছে। মাজে কৃষ্ণচূড়াজোপাৰ পাতৰ ফাঁকেৰে কাচিয়লি ৰ'দ আহি সেই নিয়ঁৰৰ টোপালবোৰত পৰি জিলিকি উঠিছে। সুমনে জাবৰ দিনৰ এই দৃশ্যটো বৰ ভাল পায়। এই দৃশ্যটোৱে যেন তাৰ সকলো দুখ পাহৰাই পেলায়। সুমনে আপোন পাহৰা হৈ হেলনীয়া চকীখনত বহি থকাৰ সময়তে পাপৰিয়ে আহি মাত লগালে - 'হেৰি, আজি অফিচলৈ নাযায় নেকি? ন'টা বাজিলে।' সুমনে পাপৰিৰ ফালে নোচোৱাকৈয়ে উত্তৰ দিলে 'উহুঁ, আজি নাযাওঁ অফিচলৈ, আজি মই ভাত কনাম দুপৰীয়া আৰু তুমি আৰু মই একেলগে খাম।' পাপৰিয়ে আচৰিত হৈ সুমনৰফালে চাই আকৌ সুধিলে - 'আজি আকৌ কি হ'ল?' সুমনে অলপ গহীন হোৱাৰ দৰে দেখুৱাই ক'লে - 'সদায়তো তুমিয়ে ৰনাই থাকা, আজি মোৰো মন গ'ল দিয়া, তুমি আজি আৰাম কৰা।' পাপৰিয়েও চকী এখন আনি সুমনৰ ওচৰতে বহিল। সুমন অৰ্থাৎ সুমন দুৱৰা হৈছে চহৰৰ এজন প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী আৰু পাপৰি হৈছে সুমন দুৱৰাৰ জীৱন সংগী তথা সুখ-দুখৰ লগৰী।

পাপৰিয়ে সুমনৰ চলচলীয়া চকুহাল লৈ লক্ষ্য কৰি সুধিলে, "কি হ'লনো তোমাৰ?' সুমনে পাপৰিৰ হাতত ধৰি উত্তৰ দিলে-' জীৱনৰ পুৰণি ঘাত-প্ৰতিঘাতবোৰ মনত পৰিছে।" পাপৰি - জীৱনত যদি ঘাট-প্ৰতিঘাটবোৰ নাথাকিলেহেঁতেন, আমি জীৱনটো ভালদৰে বুজিয়েই নাপালোহেঁতেন।' সুমন আৰু পাপৰিয়ে কিছুসময় শেৱালী গছজোপাত পৰি থকা নিয়ঁৰ কণবোৰলৈ চাই নিশ্চুপ হৈ বহি থাকিল।

সুমন সৰুৰে পৰা পঢ়া-শুনাত বৰ চোকা আছিল। হৃষীকেশ, হিমাংশু আৰু ৰূপম আছিল সুমনৰ নলে গলে লগা বন্ধু। চাৰিওজনৰ বন্ধুত্বৰ বিষয়ে সকলোৱে জানে। প্ৰতিটো শ্ৰেণীতে দুই নং বেঞ্চখনত চাৰিওজনে একেলগে বহি বহি হায়াৰ চেকেণ্ডাৰীও পাছ কৰিলে। হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী পাছ কৰাৰ পিছত চাৰিওজনে বেলেগ বেলেগ কলেজত নামভৰ্তি কৰিলে। হৃষীকেশ, হিমাংশু আৰু ৰূপমহঁতৰ দেউতাকহঁতে ভাল চাকৰি কৰে বাবে টকা-পইচাৰ অভাৱ নাই। সেয়েহে সিহঁতক অসমৰ বাহিৰলৈ

পঢ়িবলৈ পঠিয়ালে। সুমনে তাৰ দেউতাকে সৰু চাকৰি এটা কৰি কেনেকৈ ঘৰখন চলাইছে ভালদৰে জানে। গতিকে সি গাঁৱৰ ওচৰৰ কলেজ এখনতে নামভৰ্তি কৰিলে। সুমনে তাৰ দেউতাকৰ আৰ্থিক অৱস্থাটোলৈ চাই কিমানযে হাবিয়াস মনতে মৰহি যাবলৈ দিছিল, কেতিয়াও প্ৰকাশ কৰা নাছিল, কিজানিবা দেউতাকে মনত কষ্ট পায়হু কলেজত সুমন পঢ়া-শুনা, গান-বাজনা সকলোতে পাকৈত আছিল। নৱাগত আদৰণি সভাত সুমনে গান নাগালে যেন সকলো আধৰুৱা হৈ থাকে। এনেকৈ তিনিটা বছৰ পাৰ কৰি সুমনে সুখ্যাতিৰে বি.এছ.চি. পাছ কৰি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত এম.এছ.চিত নামভৰ্তি কৰিলে। কলেজৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অহাৰ এই সময়ছোৱাত সুমনে বিভিন্ন বন্ধু-বান্ধৱী লগ পালে। তাৰ মাজত বিশ্ববিদ্যালয়ত লগ পোৱা পাপৰিৰ লগত তাৰ ঘনিষ্ঠতা অলপ বেছি হৈছিল। দুয়ো দুয়োকে যেন বুজি পাইছিল আৰু পিছলৈ প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰে বান্ধ খাইছিল দুয়ো দুয়োৰে মাজত।

এম.এছ.চি. পাছ কৰাৰ পিছত সুমনে বিভিন্ন ঠাইত ইণ্টাৰভিউ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এতিয়া আৰম্ভ হ'ল সুমনৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ কঠিন অধ্যায়। কোনোবা ঠাইত ইণ্টাৰভিউ দি চাকৰি পালে যিখিনি দৰমহা দিয়ে সেইখিনিৰে গোটেই মাহটো চলিবলৈকে টান হয়, বাকী কথাটো বাদেই। দুই-তিনিটা কোম্পানীত কেইমাহমানকৈ কাম কৰিলে। কিন্তু নাই, মন নিমিলে, তাতে আকৌ কোম্পানীয়ে কামৰ হেঁচাত মানুহজনক কুঁহিয়াৰ চেঁপা দিয়ে। নিজৰ বুলিবলৈ একোৱেই নাথাকে। আনকি ৰুগীয়া মাকক হস্পিতাললৈ নিবলৈও সময় নাপায়। চৰকাৰী চাকৰি চেষ্টা কৰিও পোৱা নাই, সকলো ঠিকে থাকিলেও ফাইনেল চিলেক্সনত নাম নাথাকে। মাজে মাজে হতাশাই আগুৰি ধৰি সুমনক। আজিকালি আগৰ দৰে লগ-সমনীয়াবোৰো নাই, সকলো ব্যস্ত নিজৰ নিজৰ জীৱন যুদ্ধত। এটা সময়ত মানুহৰ জীৱনত বহুতো বন্ধু-বান্ধৱী থাকে। কিন্তু পিছলৈ একেলগে থকা বন্ধু-বান্ধৱীৰ সংখ্যা আঙুলিৰ মূৰত লিখিব পৰা ধৰণৰ। পাপৰিয়ে সুমনক মাজে মাজে সাহস দিয়ে। কাৰণ তাই সুমনৰ দক্ষতাক ভালদৰে বুজিছিল। বেয়া সময়ে যে সুমনৰ লগ এৰা নাই তাকো বুজিছিল তাই।

জীৱনটো গঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰি থকা সময়তে সুমনে দেউতাকক হেৰুৱালে। জীয়াই থকা সময়তো সুমনৰ বিষয়ে দেউতাকে বৰকৈ চিন্তা কৰিছিল। হাতত চাহ একাপ লৈ খাবলৈ ওলাওঁতেই সুমনৰ ফোনটো বাজি উঠিল। পকেটৰ পৰা ফোনটো উলিয়াই দেখে যে পাপৰিৰ ফোন। ফোনটো ৰিচিভ কৰি হে'ল্ল বুলি কোৱাৰ আগতেই আনফালৰ পৰা পাপৰিয়ে ক'বলৈ ধৰিলে - "ইমান দেৰিৰ পৰা ফোন কৰি আছোঁ, কিয় ৰিচিভ কৰা নাই, দৰকাৰী কথা থাকিলে তুমি কেতিয়াও এবাৰত ৰিচিভ নকৰা।" সুমনে লাহে ধীৰে মাত লগালে - 'দৰকাৰী মানে কি, কুৰ্টা অৰ্ডাৰ কৰিছিল, যিটো চাইজ্ দিছিল সেইটো নাহিলে, ডাঙৰ আহিলে, সেইটোৱেইনে?" পাপৰি ঃ প্লিজ সুমন, ধেমালি নকৰিবা, মা-দেউতাই মোৰ বিয়াৰ কথা উলিয়াইছে। মই তোমাৰ আৰু মোৰ সম্পৰ্কৰ কথা কৈছোঁ। তুমি এবাৰ আহি যোৱা আমাৰ ঘৰলৈ। সুমনে যেন হঠাৎ তাৰ বুকুখনত এটা বিষ অনুভৱ কৰিলে আৰু এনেকুৱাকৈ উত্তৰ দিলে যেন তাৰ একোৱেই হোৱা নাই, সি পাপৰিক ক'লে "ভালহে কথা, ভাল ল'ৰা আহিছে যদি বিয়া হৈ যাগৈ, মোৰনো কি ভৰষা আছে? আজি অ'ত কালি ত'ত।' পাপৰি ঃ মইয়ো যদি তোমাৰ দৰেই কথাবোৰ ভাবিলোহেঁতেন তেতিয়াহ'লে তোমাক ফোনেই নকৰিলোহেঁতেন। প্লিজ আহি যোৱা তোমাক ফোনেই নকৰিলোহেঁতেন। প্লিজ আহি যোৱা আমাৰ ঘৰলৈ। মই তোমাৰ লগতেই সুখী। আমি দুয়োজনে মিলি কিবা এটা কৰিম দিয়া।' সুমনে উত্তৰ দিলে ঃ ঠিক আছে, গধূলি গৈ আছোঁ। কথাষাৰ কৈ সুমন আৰু চিন্তাত পৰিল, কি উত্তৰ দিব পাপৰিৰ মাক-দেউতাকক, এতিয়ালৈ ভাল কৰ্ম-সংস্থাপন এটাই হোৱা নাই। কথাষাৰ সি মাককো জনালে।

গধূলি ছয় মান বজাত সুমন গৈ ওলাল পাপৰিহঁতৰ ঘৰ। সুমনে সকলো কথা খোলা-খুলিকৈ পাপৰিৰ মাক-দেউতাকৰ লগত পাতিলে। পাপৰিৰ দেউতাকে মত নিদিলে। সুমনে পাপৰিৰ দেউতাকৰ অসন্তুষ্টিৰ কথাটো

বুজি পালে। সি তাৰ বিষয়ে সকলো বিৱৰি কৈ ঘৰলৈ গুছি আহিল। ঘৰলৈ আহিয়েই পাপৰিলৈ ফোন লগাই ক'লে - "পাপৰি, তুমি পাৰা যদি তোমাৰ সিদ্ধান্ত সলনি কৰা, দেউতাৰাই যেনেকৈ বিচাৰে তেনেকৈ আগবাঢ়া।"

পাপৰি : 'তুমিটো কেতিয়াও হাৰি যোৱা মানুহ নাছিলা। তুমিও পাৰিবা সুমন, মইয়ো তোমাৰ লগতে জীৱনটো আগুৱাই নিব বিচাৰোঁ, তাত মোক বাধা নিদিবা।' এনেকৈয়ে বিভিন্ন অসুবিধাৰ মাজেৰে সুমন আৰু পাপৰিৰ বিয়া হৈ গ'ল।

সুমন এটি কোম্পানীত কৰ্মৰত। দৰমহা বৰ বেছি নহয় যদিও ভালদৰে চলিব পাৰে। অৱশ্যে সময় কম পায় ঘৰখনৰ বাবে। বিয়াৰ পিছত বিভিন্ন নতুন আলহীৰ লগত পৰিচয় হ'ল সুমনৰ। সেই পৰিচয় তাৰ বাবে আছিল এক নতুন অনুভৱ। কিছুমান মানুহৰ কথা-বতৰা আৰু ব্যৱহাৰৰ পৰাই বুজিব পাৰিছিল যে সুমনৰ হাতত এটা ভাল কাম নথকা বাবে তাৰ লগত কৰা ব্যৱহাৰবোৰো বেলেগ হৈছে। আৰ্থিক অৱস্থা টনকিয়াল নোহোৱা বাবে সমাজৰ মুখা পিন্ধা চহকী লোক কিছুমানেও সুমনক উপলুঙা কৰাৰ চল চাই থাকে। এইবোৰে সুমনৰ মনত বৰ দুখ দিয়ে আৰু সি কথাবোৰ পাপৰিৰ লগত আলোচনা কৰে।

সুমনে কৰি থকা চাকৰিটোৰ বাবে সি যে অসন্তুষ্টিত আছে পাপৰিয়ে ভালদৰে জানে। পাপৰিক ভালদৰে সময় দিব নোৱাৰাৰ বাবেও যে মন বেয়া কৰে তাকো জানে। সকলো কথা বুজি পাপৰিয়ে এদিন সুমনক সৰু ব্যৱসায় এটা আৰম্ভ কৰাৰ পৰামৰ্শ দিলে। কথা মতেই কাম আৰম্ভ কৰিলে সুমনে। ব্যৱসায়ত বেছিকৈ সময় দিবলগীয়া হোৱাত কোম্পানীৰ চাকৰিও বাদ দিলে। পাপৰিয়েও সমান সহায় কৰে। অশেষ কষ্ট কৰি আৰু পাপৰিয়ে দিয়া উৎসাহ আৰু সাহসৰ ফলস্বৰূপে সুমনৰ ব্যৱসায় ভালদৰে চলিব ধৰিলে। লাহে লাহে সুমনে তাৰ কামৰ বাবে এজন দুজনকৈ কৰ্মচাৰীও নিয়োগ কৰিব পৰা হ'ল। সুমনে যেন এক নতুন গতিৰ সন্ধান পালে।

সুমনৰ ব্যৱসায় বাঢ়ি গৈ থাকিল আৰু সফলতাবোৰো বাঢ়ি গৈ থাকিল। চাওঁতে চাওঁতে সুমন হৈ পৰিল চহৰৰ প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী সুমন দুৱৰা। এসময়ত যিসকল মানুহে সুমনক উপলুঙা কৰিছিল আজি তেওঁলোকে সুমনক মাত দিবলৈও সাহস নকৰে। সুমনে তাৰ কাম আৰু উন্নতিৰে যেন সকলোকে প্ৰত্যুত্তৰ দিলে।

সুমনে স্কুলীয়া শিক্ষা আৰম্ভ কৰাৰ পৰা আদি কৰি পাপৰিক লগপোৱা আৰু উন্নতিৰ শিখৰলৈ যোৱা যি যাত্ৰা সেইবিষয়ে মাজে মাজে পাপৰিৰ কথাবোৰ ৰোমন্থন কৰে। পাপৰিয়ে দিয়া সাহস আৰু উৎসাহৰ বাবেই যে সুমনৰ সময় সলনি হ'ল তাকো শলাগ লয়। মাজে সময়ে সুমনে কোনোবা স্কুল, অথবা দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো আজিকালি টকা-পইচাৰে সহায় আগবঢ়ায়। দুখীয়া মানুহৰ বেমাৰ-আজাৰতো যথাসম্ভৱ সহায় আগবঢায়। বহুতো ঘাত-প্ৰতিঘাত পাৰ হৈ আহি আহি সুমনে আন মানুহৰ দুখবোৰো সহজে বুজি পোৱা হ'ল বাবে এইবোৰ কাম কৰি ভাল পায়। পাপৰিকো মাজে-সময়ে এবাৰ কথা কয় : 'জানা পাপৰি, মানুহে জীৱনত টকা পইচা, ধন-সম্পত্তি বহু অৰ্জন কৰিব পাৰে, কিন্তু মানুহৰ প্ৰকৃত অৰ্জন হৈছে জীৱনৰ শেষ যাত্ৰাত কিমান সংখ্যক মানুহে সংগ দিছে সেইটো।'

পাপৰিয়ে সুমনৰ কথাবোৰ নিমাত হৈ শুনি আছে। সুমনে পাপৰিৰ হাতখন জোৰকৈ ধৰি কথাবোৰ কৈ আছে। পাপৰিৰ হাতত এটোপাল চকুপানী পৰাত তাই মাত লগালে - তুমি তোমাৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু চেষ্টাৰ ফলত উন্নতিৰ জখলা বগাইছা, এই যাত্ৰাৰ অনুভৱবোৰ যে চকুপানী হৈ সৰি পৰিছে মই বুজিছোঁ। এতিয়া ব'লা, - ভাত বনাই খুৱাম বুলি কৈছিলা নহয়, আজি মই কিন্তু একোৱেই নকৰোঁ দেই, আৰু মাছ-মাংস দুয়োবিধেই বনাই খুৱাব লাগিব মোক, ইমানদিনে অকল ব্যৱসায়ৰ কামেই শিকিলা নে ৰন্ধা-বঢ়াও অলপ শিকিছা, আজিহে বুজি পাম।' ইতিমধ্যে শেৱালি গছজোপাৰ নিয়ৰবোৰো ৰ'দ পৰি শুকাই গৈছিল। সুমনে হাতঘড়ীটোলৈ চাই লৰ মাৰি পাকঘৰলৈ গ'ল। পাপৰিয়ে দূৰৰ পৰা লৰা-ধপৰাকৈ সুমনে কৰা কামবোৰ চাই থাকিল।

অবৰুদ্ধ মন

সমীৰণ গগৈ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

শুলি নেকি জিন্টু? দৰ্জাখন খুলি তাৰ বৰদেউতা কমলৈ সোমাই আহিল। গাত অলপ অলপ মদৰ গোন্ধ। - 'উম্' সি উত্তৰ দিলে। কেৱল 'উম্'। সি সম্ভৱতঃ অষ্টম শ্ৰেণী মানৰ পৰাই এই কমকৈ কথা কোৱা অভ্যাসটো বনাই লৈছে। অলপ সময় নীৰৱতাৰে পাৰ হোৱাৰ পিছত তাৰ বৰদেউতাক সি শুই থকা বিছনাখনতে বহিল। বৰদেউতাকে তাৰ কমকৈ কথা কোৱাৰ অভ্যাসটোৰ কাৰণটো জানে। কিন্তু জনা সত্বেও বৰদেউতাকে তাৰ মূৰত মৰমেৰে হাতখন বুলাই তাক সুধিলে - 'তই কিয় দিনক দিনে কথাবোৰ কমকৈ ক'বলৈ শিকিছ? কথা কমকৈ কোৱা মানুহৰ জীৱনত কিন্তু উন্নতি নাই দেই। তোৰ কি জীৱনত ভাল মানুহ হ'বলৈ মন নাই নেকি? এটা মুহূৰ্তৰ কাৰণে তাৰ যেন এনেকুৱা অনুভৱ হৈছিল, সি যেন এতিয়াই বৰদেউতাকক সকলো কথা কৈ দিব। তাৰ জীৱনত যেন এটাই দুৰ্বলতা সি কাৰোবাৰ পৰা অলপমান মৰম অনুভৱ কৰিলেই সকলো মনৰ কথা কৈ দিব বিচাৰে। কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে যেন সি আকৌ নিজৰ মাজলৈ ঘূৰি আহিল। সি যেন কেতিয়াও কাকো নিজৰ মনৰ কথা নকয়, ক'ব নিবিচাৰে। ক'বলৈ বিচাৰিলেও যেন সি ক'ব নোৱাৰে। আকৌ অলপ সময়ৰ কাৰণে যেন কমটোত আন্ধাৰৰ সমানে সমানে নীৰৱতাই গ্ৰাস কৰি আহিছে। তাৰ পিছত বৰদেউতাকে একো নোকোৱাকৈ নিজৰ কমলৈ গুছি গ'ল।

ৰবদেউতাক গুছি যোৱাৰ পিছ মুহূৰ্ততে সি কান্দি পেলাল আৰু নিজকে নিজে মনতে সি ক'লে - 'সি বাৰু কিয় ৰবদেউতাকক এনেকুৱা কৰিলে। ইমান দিনৰ মূৰত তেখেত তাৰ ওচৰলৈ আহিছিল, এবাৰ হ'লেও সি ভালকৈ ক'ব পাৰিলে হয়।' কিন্তু এই সকলোবোৰৰ কাৰণে তাৰ যেন কোনো দোষ নাই। থাকিবনো কেনেকৈ 'কান্ধত হাতখন থৈ— 'বা ভয় নকৰিবি, মই আছোঁ তোৰ লগত সদায়' বুলি কোৱা তাৰ অতিকৈ মৰমৰ দেউতাকেই তাক এৰি এই পৃথিৱীৰ পৰা গুছি গ'ল। সেয়েহে মনৰ কথাবোৰ ক'বলৈ মানুহৰ অভাৱ হোৱাতেই সি এনে এটা অভ্যাসক আঁকোৱালি লৈছে। সি যেন এতিয়া এনেকুৱা এখন অন্ধকাৰ পৃথিৱীৰ দুৱাৰ ডলিত থিয় হৈ আছে য'ত সি এখোঁজ আগবাঢ়িলেই ঘূৰি অহাটো তাৰ বাবে সম্ভৱ নহয়। জিণ্টুক যেন তাৰ পৰিয়ালৰ লোকে অজ্ঞাতে তাক সেই অন্ধকাৰ পৃথিৱীখনৰ পিনে ঠেলি আছে। ৰবদেউতাকৰ বাহিৰে ঘৰৰ সকলো মানুহে তাৰ অৱস্থা দেখিও চাব বিচৰা নাই। সি সকলো বুজি পায়। ৰবদেউতাকে তাক কোৱা কথা এষাৰ তাৰ এতিয়াও মনত আছে। তেওঁ কৈছিল যে তেৰোঁ হেনো এদিন তাৰ নিচিনাই আছিল। কিন্তু জিণ্টুৱে এই কথাষাৰ মানি ল'ব নোখোজে। তাৰ মতে মানুহে কেৱল ক'বহে পাৰে। কিন্তু অনুভৱ সেইজনেহে কৰিব পাৰে যিয়ে সেই মঞ্চত থিয় হৈ আছে। তদুপৰি তাৰ সেই দিনটোৰ কথা মনত পৰিলে এতিয়াওঁ বেয়া লাগে। সেইদিনটোৰ বাবে যেন সি ঘৰৰ সকলো মানুহকে বেয়া পোৱা হ'ল। তাৰ এতিয়াও মনত আছে সি তেতিয়া নৱম শ্ৰেণীত আছিল। সি তেতিয়া হোষ্টেলত থাকি পঢ়া-শুনা কৰিছিল। এদিন ৰাতিপুৱা সি স্কুললৈ যাওঁতে ঘৰৰ ওচৰৰ ল'ৰা এজনে তাক তাৰ আইতাক ঢুকোৱাৰ কথা ক'লে। সি যেন গম নোপোৱাকে তাৰ চকু দুটা চকুপানীৰে ভৰি পৰিল। সন্মুখত সি একো নেদেখা হ'ল। সি লগা-লগ হোষ্টেললৈ ঘূৰি গ'ল আৰু ঘৰলৈ ঘূৰি যাবলৈ বুলি ফোন লগালে। ফোনত সি ৰবমাকক পালে। সি সকলো কথা গম পালে আৰু ঘৰলৈ নিব লাগে বুলি ক'লে। কিন্তু ৰবমাকে তাক দুদিন পিছত নিবলৈ আহিব বুলি ক'লে আৰু ক'লে যে - 'তই এইবোৰ কথা বাদ্ দে, যি হ'ব লগা আছিল হৈ গ'ল। 'বাদ দে, কিমান সাধাৰণভাৱে ৰবমাকে তাক কথাষাৰ ক'লে, কিন্তু সি জানো বাদ দিব পাৰিব। নাই, কেতিয়াও নোৱাৰে, দেউতাকৰ পিছত আইতাককেই সি কমকৈ হ'লেও কিছুমান কথা ক'ব পাৰিছিল। যিয়েই নহওঁক এতিয়া আৰু সেইবোৰ কথা ভাবি লাভ নাই।

খিৰিকী খনৰ বাহিৰত চৰাইবোৰে মাতিবলৈ ধৰিছে। সি খিৰিকীখন খুলি দিলে। ৰাতি পুৱাই হ'ল দেখোন। গোটেই ৰাতিটো তাৰ এইবোৰ কথা ভাবোঁতেই গ'ল। সি কমৰ পৰা ওলায়ে ৰবদেউতাকক যাবলৈ ওলোৱা দেখিলে। যোৱা তিনিদিনৰ পৰা তেওঁ তাৰ লগতেই আছেহি। যোৱাৰ সময়ত সি নালাগে বুলি কোৱা সত্বেও তাৰ জেপত এটা দুশটকীয়া নোট ভৰাই দিলে। আৰু কৈ গ'লে যে - 'মই সদায় আঁছো। এনেদৰে এমাহ মান পাৰ হৈ গ'ল। এদিন সি হঠাৎ ৰবদেউতাকৰ 'মই সদায় আছোঁ, কথাষাৰলৈ মনত পেলালে। সি মনতে ঠিৰাং কৰিলে - কাইলৈ সি ৰবদেউতাকক লগ কৰিবলৈ যাব। সি যেন সেই অন্ধকাৰ পৃথিৱীৰ ওচৰতে অলপকৈ পোহৰ দেখিবলৈ পালে। সেয়েহে সি ঘৰলৈ যাবলৈ বুলি অলপ বজাৰ কৰিবলৈ গ'ল। বজাৰ কৰি সি এখন হোটেলত সোমাল। তাতে সি তাৰ লগৰ এজনক লগ পালে। দুয়ো কথা পতাৰ অলপ সময়ৰ পিছতেই জিণ্টুক ঘৰৰ পৰা কোনোবাই ফোন কৰিলে। তাৰ মুখত এটা ভয় ভাব। ওচৰত থকা লগৰজনে সি ঘৰৰ মানুহৰ লগত কি কথা পাতিলে ধৰিবই নোৱাৰিলে। অলপ সময় মনে মনে থকাৰ পিছত সি যেন নিজকে নিজে ক'বলৈ ধৰিলে - 'অহ্ মই দেখোন সেই দুৱাৰ ডলি পাৰ হৈ আহিলোঁ।' কি হ'ল? বুলি লগৰজনে সোধাত সি কথাবোৰ আৰু কোৱা নহ'ব বুলি কৈ তাৰ পৰা আহিবলৈ ওলাল। সি ঘূৰি অহাৰ সময়ত লগৰ জনে যেন তাক মুখৰ ভিতৰতে কোৱা শুনিলে— 'মই সদায় আছোঁ।'

ৰেল গাড়ীত লগ পোৱা সেই জোনালী জনী

স্বৰূপ সিংহ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

আজি মাহৰ শেষৰটো শনিবাৰ, গতিকে আন প্ৰত্যেকবাৰৰ দৰে এইবাৰো অসীমে নিজৰ ঘৰলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিছে। অসীম গুৱাহাটীত থাকে, ঘৰ যোৰহাট, গুৱাহাটীৰ কটন কলেজৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। ৰাতি ১০.০০ বজাত গুৱাহাটী ৰেল ষ্টেচনৰ পৰা তেওঁ যোৱা ট্ৰেইনখন এৰিব। গতিকে ৯.৩০ বজাতেই অসীমে গৈ ৰেল ষ্টেচনত নিজৰ ট্ৰেইনখনৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে।

ট্ৰেইন ঠিক সময়তেই আহিছে। হাতত এটা কফিৰ পিয়লা লৈ সি ট্ৰেইনত উঠিল। ৰাতিৰ নিজান-নিস্তব্ধ পথাৰৰ মাজেৰে যোৱা ৰেল বাটেৰে ৰেলগাড়ীখনে নিজৰ যাত্ৰা

আৰম্ভ কৰিছে। ডবাটোত কোনোবাই চাহ খাইছে আৰু কোনোবাইপ্ৰকৃতিৰ এন্ধাৰৰ মধুৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিছে।

হঠাতে অসীম চমকি উঠিল, এটা কোমল মৰমীয়াল শব্দ 'দাদা'। অসীমৰ ওচৰত আছিল এখন অতি কোমল হাত, কিবা পোৱাৰ আশাত, তেওঁ অতিকৈ বিষম বোধ কৰিলে সেই পৰিস্থিতিটো। তাৰ বয়সৰে ১৫-১৬ বছৰ বয়সৰ এজনী ছোৱালীৰ হাত আছিল সেয়া। গাত এটি ফ্ৰক চোলা, এখন হাত মেলিছে, আনখন হাতত ঝাড়ু, ইস্ কি যে বিষম পৰিস্থিতি আছিল —সেয়া অসীমৰ বাবে।

কিছু সময়ৰ বাবে অসীমৰ মাত বন্ধ হৈ গৈছিল, কিন্তু ততালিকে সি নিজকে চম্ভালি জেপত হাত সুমুৱাই ১০ টকীয়া নোট এখন উলিয়াই দিলে, সেই মুক্ত হাতখনিত। কি যে হৃদয় ব্যাকুল ঘটনা আছিল সেয়া তাৰ বাবে।

"এ যোৱা, নাইছু নাইছু এইবোৰৰ কোনো কাম নাই, কেৱল ভিক্ষাহে কৰিব জানে" —এটি তীক্ষ্ণ মাত ফুটি উঠিল ডবাটোৰ আন এটা চুকৰ পৰা। কথাষাৰ শুনি অসীমৰ ধ্যান পৰিৱৰ্তিত হ'ল সেই দিশলৈ। ৪০-৪৫ বছৰ বয়সৰ ডেকাজনৰ ওচৰত ছোৱালীজনীয়ে পইচা খুজিব গৈছিল ডেকাজনে কোৱা অসীমৰ দৃষ্টিত পৰিল। ক্ষন্তেকৰ বাবে অসীমৰ হৃদয়খন কান্দি উঠিল।

"৫-১০ টকা দিলেইনো বা কি হ'লহেঁতেন।" মনে মনেই ভাবিবলৈ ধৰিলে অসীমে। হয়তো কোনোবা জনমৰ কিবা বিৰাট ডাঙৰ পাপৰ ফল ভোগ কৰিছে তাই। তেনে নানা চিন্তাৰে তাৰ মনটো ভৰি পৰিল।

আকৌ মাজে মাজে সি ভাবিছে, তাইনো তাৰ কি হয়? যাৰ বাবে সি ইমান গভীৰলৈ বুৰ মাৰিব লগা হৈছে। হয়তো তাৰ অন্তৰৰ কোনোবা ঠাইত এক সুকীয়া স্থান দখল কৰি লৈছে তাই, যাৰ বাবে তাৰ মনটো ইমান গদ্ গদ্ হৈ পৰিছে।

'যোৰহাট' হঠাতে ফলকখন দেখা পালে অসীমে, জানিবলৈ বাকী নাথাকিল তাৰ যে তেওঁ কেতিয়া নিজৰ গন্তব্য স্থান পালে গমকে নাপালে।

"যি জাতিৰ সাহিত্য নাই সেই জাতি জীয়াই থাকিও মৰাৰ দৰে।"

তুলসী দাস।

মুক্তি

ভাগ্যশ্ৰী কলিতা
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

নাই, নাই। তাই আৰু থিয় হৈ থাকিব নোৱাৰিলে। এয়া কি দেখিছে তাই, চকুৰ সন্মুখত তাইৰ মৰমৰ ৰূপম নিঠৰ হৈ পৰি আছে। ৰাতিপুৱাই ৰাতিপুৱাই মিমিষাহঁতৰ ঘৰখনত এক ক্ৰন্দনৰ সৃষ্টি হ'ল। সকলোৰে চকুত চকুপানী, কেৱল মিমিষাৰ বাহিৰে। তাইৰ যেন বিশ্বাস-অবিশ্বাসৰ দোমোজাত কান্দিবও পাহৰি গ'ল।

"দুয়ো দুয়োকে এখন্তেকো এৰি থাকিব নোৱাৰিছিল। ৰূপমৰ হাঁচি এটা আহিলেও পাগল হৈ যোৱা ছোৱালীজনী এতিয়া তাৰ মৃত্যুক কেনেকৈ সহ্য কৰিব অ' ভগৱান?" — এই বুলি জোনা পেহীয়ে মিমিষাক সাবতি ধৰি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিব ধৰিলে। মিমিষাই তেতিয়াও একো মাতিব পৰা নাছিল তাই কেৱল যন্ত্ৰৰ দৰে সকলোবোৰ নিয়ম কৰি গ'ল আৰু কিছু সময় পিছতে সংকাৰৰ বাবে লৈ যোৱা হ'ল মিমিষাৰ মৰমৰ ৰূপমক।

সকলো ঘৰাঘৰি যোৱাৰ পিছত পেহীয়েকে তাইক কমত অলপ শুবলৈ কৈ গ'ল। তাই বিছনাৰ কাষতে থকা ৰূপমৰ ফটোখনলৈ চাই থাকিল। লাহে লাহে তাইৰ আকৌ কাণত বাজি উঠিল পুলিচজনৰ কথা— "এক্সিডেন্টটোত আপোনাৰ হাজৰেণ্ডৰ লগতে তেওঁৰ এচিচন্টেট বীমাৰো মৃত্যু হৈছে।" কথাষাৰ মনত পৰাৰ লগে লগে তাইৰ মনটো বিতৃষ্ণাৰে ভৰি পৰিল আৰু চকুৰে বৈ আহিল গৰম অশ্ৰুৰ বন্যা। এটা এটাকৈ পাৰ হৈ যোৱা দিনবোৰৰ ছবি তাইৰ চকুত অগা-দেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে।

পাঁচ বছৰৰ প্ৰেমৰ অন্তত প্ৰেম বিবাহ সম্পন্ন হৈছিল ৰূপম আৰু মিমিষাৰ। বিয়াৰ দুবছৰলৈ সকলো ঠিকেই আছিল। কিন্তু দুবছৰ মান পিছতেই যেন ৰূপমৰ অদ্ভুতভাৱে কৰ্মব্যস্ততা বাঢ়িল, লাহে লাহে সি যেন তাইৰ পৰা পলাই ফুৰা হ'ল। তথাপিও তাই ধৈৰ্য ধৰি আছিল আৰু কোনো দিনে এই বিষয়ে অভিযোগ কৰা নাছিল। কিন্তু এদিন সি মদ খাই ঢলং-ঢপং কৈ ঘৰ পাইছিল, তেতিয়া তাই ধৈৰ্যৰ বান্ধ চিঙি গৈছিল আৰু প্ৰথমবাৰৰ বাবে তাই তাক প্ৰশ্ন কৰিছিল। কিন্তু তাই প্ৰত্যুত্তৰ হিচাপে পাইছিল এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰ। তাৰ পিছৰ পৰাই সি সদায় মদ খাই আহিছিল আৰু তাইৰ ওপৰত চলাই গৈছিল শাৰীৰিক-মানসিক নিৰ্যাতন। তথাপিও তাই তাক ভাল পাব এৰা নাছিল আৰু আশা ৰাখিছিল এদিন সি নিশ্চয় আগৰ দৰে হ'ব।

কিন্তু তাইৰ এই আশাও চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈছিল। যেতিয়া তাই গম পাইছিল ৰূপম আৰু এচিচন্টেট বীমাৰ তিনিবছৰীয়া অবৈধ সম্পৰ্কৰ কথা। এইবাৰ সম্পূৰ্ণৰূপে ভাগি পৰিছিল তাই। কান্দি কান্দি বাউলি হৈ পৰিছিল যদিও তাই তাক এই বিষয়ে উমান পাব দিয়া নাছিল।

সিহঁতৰ পঞ্চম বিবাহ বাৰ্ষিকীৰ গিফ্ট্ হিচাপে মুক্তি দিয়াৰ কথা ঠিক কৰিছিল। বিবাহ বাৰ্ষিকীৰ ৰাতিপুৱাও সি অফিচলৈ যাবলৈ বুলি ওলাইছিল। সি বাইকখন লৈ তাইক মাত নলগোৱাকৈ ভো-ভোৱাকৈ গুছি গৈছিল। সি যোৱাৰ দিশলৈ চাই চাই মিমিষাই এটা ঈষৎ হাঁহি মাৰি কৈছিল— "যোৱা ৰূপম যোৱা, আজিৰ পৰা তোমাক, আমাৰ বান্ধোনৰ পৰা মুক্ত কৰিলোঁ।"

হেৰাই যোৱা দিনবোৰ

ঋতুৰাজ কোঁৱৰ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

জাৱকালি চোতালতে জুই একুঁৰা ধৰি কিছু সময় বহি আমেজ লোৱাৰ বহুদিনৰ পুৰণি অভ্যাস তেওঁৰ। তাৰ নিয়ৰ নপৰিবলৈ টিনেৰে আৱৰি লৈছে। মাজে সময়ে লগৰ কেইজনমান অথবা পৰিয়ালৰ মানুহৰ তাত সমাগম হয় আৰু নানান কথাৰ আলোচনা হয়। কেতিয়াবা আকৌ তাৰ মাজতে ৰেডিঅ'টো লগাই তেওঁ নিজে গুণগুণাই। মুঠতে জুইকুৰাই যেন তেওঁক নতুন এখন পৃথিৱীৰ সন্ধান দিয়ে।

সেইদিনা আছিল শনিবাৰ। বিশেষ কামৰ ব্যস্ততা নাই তেওঁৰ। ল'ৰা-ছোৱালী দুটাকো স্কুললৈ থ'বলৈ যোৱাৰ বাবেও চিন্তা নাই, কিয়নো সিহঁতৰ শীতৰ বন্ধ। দুপৰীয়া সুন্দৰকৈ সকলোৰে লগে-ভাগে ভাতসাজ খাই উঠাৰ পিছত হাড় কঁপোৱা জাৰত থাকিব নোৱাৰি তেওঁ নিতৌৰ অভ্যাস মৰ্মে জুইকুৰা ধৰিলে। ল'ৰা-ছোৱালী দুটাইয়ো তেওঁৰ ওচৰতে বহিলগৈ আৰু নানান কথাৰ আলোচনা হ'ল। তেনেতে সিহঁতৰ মনলৈ আহিলে যে অহাকালি ৰবিবাৰ আৰু মাকৰ জন্মদিন। কোনো দিনে আজিলৈকে মাকৰ জন্মদিন বিশেষভাৱে পালন কৰা হোৱা নাই। কেৱল মাত্ৰ নামঘৰত মাকে চাকি-বন্তি জ্বলাই পৰিয়ালৰ সুখৰ বাবে সেৱা লয়। কিন্তু ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই এইবাৰৰ মাকৰ জন্মদিনটো বন্ধ দিন হোৱা বাবে মাকক surprise দিব বুলি দেউতাকৰ লগত কথা পাতিলে আৰু দেউতাক সন্মত হ'ল।

কথা মতেই কাম। পুৱাতে উঠি ঘৰুৱা কাম-বন শেষ কৰি নামঘৰত জন্মদিন উপলক্ষে চাকি-বন্তি জ্বলাই, ঠগি আগবঢ়াইছে মাকে। পুৱাৰ জা-জলপান খাই সকলো আজৰি হোৱাত দেউতাকে মাকক ক'লে যে ল'ৰা-ছোৱালী দুটাক লৈ অলপ ফুৰিবলৈ যাব আৰু পত্নীকো লগত ওলাবলৈ দিলে। আটায়ে সাজু হ'ল। মাকে গম নোপোৱাকৈ বজাৰলৈ যাবলৈ দেউতাক, ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই ঠিৰাং কৰিলে। সেইমতেই বজাৰলৈ গৈ দেউতাকে মাকক এযোৰ সুন্দৰ কাপোৰ উপহাৰ দিলে। কথাবোৰ ভৱামতে হোৱাত ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই আনন্দ পালে আৰু মাককো আনন্দ দিলে। দিনটো স্ফূৰ্তিৰে কটাই সন্ধিয়া সকলো ঘৰমুৱা হ'ল। ঘৰ পোৱাৰ পিছত সকলোৰে ভাগৰ লাগিল আৰু কেইমুঠিমান খাই সকলো শুই পৰিল। পিছদিনা দৈনন্দিন কামত ওলাই যোৱাৰ দৰে ঘৰৰ গৃহস্থ ওলাই গ'ল তেওঁৰ কৰ্মস্থলীলৈ। কৰ্মস্থলী দূৰৈত হোৱাৰ বাবে তাত তেওঁ থাকিবলগীয়া হয়। কিন্তু এইবাৰ কথাটো অলপ সুকীয়া। তেওঁৰ গাটো বৰ ভাল নাছিল। তাতে আকৌ পুহমহীয়া জাৰ। তথাপিও উপাৰ্জনৰ বাবেই বহি থাকিলে নহ'ব বুলি তেওঁ কৰ্মস্থলীলৈ গৈছিল যদিও অসুস্থতাৰ বাবে মাত্ৰ তিনিদিন থাকি তেওঁ ঘৰলৈ উভতিছিল। পত্নীয়ে তেওঁৰ আধা গা বেয়া বুলি শুনি নিজে Scooty খন লৈ তেওঁক আধা বাটৰ পৰা ঘৰলৈ আনিবলৈ গৈছিল। মাকৰ কষ্ট আৰু দেউতাকৰ অসুখত ল'ৰা-ছোৱালী দুটা ভাগি পৰিছিল। সিহঁত তেতিয়া অলপ ডাঙৰ হৈছিল; কথাবোৰ কিছু পৰিমাণে অনুভৱ কৰিবলৈ, বুজিবলৈ পৰা হৈছিল। সন্ধিয়া ঘৰ পোৱাৰ পিছত দেউতাকে কিবা অলপ খাই বিশ্ৰাম লোৱাত গাটো ভাল পোৱা বুলি কৈছিল। দিনটো আচলতে কৰ্মব্যস্ততাত নিজৰ শৰীৰটোৰ প্ৰতি ধ্যান দিব নোৱাৰাৰ বাবে, সময়মতে খোৱা-লোৱাৰ অসুবিধাত তেওঁ বেছি দুৰ্বল হৈ পৰিছিল।

'সোণটো উঠ, ৰাতিপুৱা হ'ল ... ৮.০০ বাজিল।' এইবুলি দেউতাকে ল'ৰাটোক জগাই দিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। কিন্তু বৰ্তমানৰ নৱ প্ৰজন্ম দেৰিলৈ শোৱাৰ অভ্যাস, তাতে আকৌ স্কুল বন্ধ। কোনে পাই আৰু তাক। তথাপিও দেউতাকে দুবাৰমান জগাই দিবলৈ চেষ্টা কৰাত সি উঠিল আৰু দেখিলে দেউতাকে তাৰ মুখলৈ একেথৰে কিবা যেন চাই আছে। কিন্তু তেনেকৈ চাই দেউতাকে কি অনুভৱ কৰিছে সি নাজানে বা সুধিবলৈও সি ইচ্ছা কৰা নাই। তেনেতে দেউতাকে সি শুই উঠা বিচনাখনেতে গাটো বেয়া লাগিছে বুলি বাগৰি দিলে। তেওঁৰ কথা শুনি পত্নীয়ে হস্পিতাললৈ নিবলৈ বিচাৰিলে। কিন্তু তেওঁৰ মতে তেওঁৰ একো হোৱা নাই, ঘৰত আৰাম কৰিলেই তেওঁৰ বেমাৰ ভাল হ'ব। বহুবাৰ পত্নী, ল'ৰা-ছোৱালী দুটাৰ অনুৰোধত তেওঁ সন্মত হ'ল আৰু পলম নকৰি পত্নীয়ে পূৰ্বে দেখুওৱা হস্পিতালখনতে ভৰ্তি কৰাই দিলে। এটাৰ পিছত এটাকৈ পৰীক্ষা কৰিবলৈ দি আছে কেইবাজনো ডাক্তৰে। আগৰে পৰা লাহে লাহে হৈ আছিল তেওঁৰ বেমাৰটো। কিন্তু কি হৈছিল সেয়া কোনেও গম পোৱা নাছিল। নানান পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ অন্তত গম পোৱা গ'ল যে তেওঁৰ লিভাৰ চিৰচিচ (Liver Cirrhosis) নামৰ বেমাৰটো হৈছে। বেমাৰৰ নাম শুনি পত্নী ভাগি পৰিল। অকলে মানুহজনীয়ে সেই সময়খিনিত ঘৰ, ল'ৰা-ছোৱালী, গিৰিয়েকৰ আলপৈচান ধৰা, খবৰ লোৱা পৰিয়ালৰ মানুহৰ ফোন ধৰা আদি সকলো কাম মুঠতে অকলে চম্ভালিব লগাৰ দৰে। এগৰাকী মহিয়সী নাৰীৰ দৰে এই কঠিন সময়খিনিত সকলো কৰি গৈছিল তেওঁ। ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই যিমান পাৰে মাকক সহায় কৰিলেও সকলোবোৰ সিহঁতে চম্ভালিব পৰাৰ বয়স হোৱা নাছিল। সাতদিন, সাতৰাতি হস্পিতালত কটোৱাৰ পিছত অৱশেষত নানান অস্ত্ৰোপচাৰেও কোনো যোগাত্মক ক্ৰিয়া নকৰাত এসপ্তাহ পিছত তেওঁ শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে। পৰিয়ালটোৰ যেন আকাশখন ভাঙি পৰিল। মূৰত বজ্ৰপাত পৰাৰ দৰে হ'ল। দুখ-শোকত ভাগি পৰিল পৰিয়ালবৰ্গ, আত্মীয়-স্বজন। এসপ্তাহ আগলৈ সুন্দৰকৈ চলি ফুৰা, পত্নীৰ জন্মদিন পালনত আগ-ভাগ লোৱা মানুহজন হঠাৎ আঁতৰি যোৱাত সৃষ্টি হ'ল এক অপ্ৰত্যাশিত পৰিস্থিতিৰ। স্বামীৰ অবিহনে এগৰাকী নাৰীয়ে কিমান অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰে সেয়া হয়তো ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই বুজি উঠিছিল আৰু মাকক ভাগি নপৰিবলৈ সাহস দিছিল। সকলো সময়ৰে সাহস ঘৰৰ গৃহস্থজনৰ এনে অনুপস্থিতি অসহনীয়। তথাপিও আমি আটায়ে মানি ল'বলৈ বাধ্য।

"কান্দিলে মানুহৰ অন্তৰ পৱিত্ৰ হয়; জীয়াই থাকিবলৈ এখনি বেদনা ভৰা অন্তৰ লাগে।" এনে ধৰণৰ বিজ্ঞজনৰ নানান বাণীক সাৰথি কৰি সময়ৰ লগত নিজকে খাপ খুৱাই এতিয়া পত্নী, ল'ৰা-ছোৱালী দুটায়ো আগতকৈ দুগুণ সাহসেৰে নিজকে দুৰ্বল নকৰি আগবাঢ়ি যোৱাৰ পণ লৈছে।

যেতিয়ালৈকে কোনো এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ ঘৰখন, পৰিয়ালটোৰ বাবে উপাৰ্জন কৰি সুচাৰুৰূপে চলোৱাত নিজকে নিয়োজিত কৰে তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ মূল্য ঘৰখনত উপলব্ধি কৰিব পৰা নাযায়। তেওঁৰ কষ্ট কেতিয়াও অনুভৱো নহয়। কেৱল এই স্বাৰ্থপৰ দুনিয়াত আমাক এটাৰ পিছত এটা বস্তু লাগে, কেৱল লাগে। কেতিয়াও সেই লাগেৰ আঁৰত কিমান বেছি সংগ্ৰাম জড়িত হৈ থাকিব পাৰে সেয়া ভাবি চোৱা নাযায়। গতিকে, ক্ষন্তেকীয়া জীৱনৰ মূল্যবান সময়খিনিত নিজৰ হাবিয়াসবোৰক কিছু পৰিমাণে আওকাণ কৰি অলপ মুকলিমুৰীয়াকৈ হাঁহিবলৈ, ফুৰিবলৈ, জীৱনটো আনন্দত উদ্‌যাপন কৰিবলৈ শিকা অত্যন্ত প্ৰয়োজন। হাঁহিৰে জীৱনৰ সৌৰভ বিলাওঁক, হাঁহিবোৰ এনে ধৰণে বিলাওঁক যাতে আপোনাৰ হাঁহিত দুখত থকাজনেও অলপমান হাঁহিবলৈ সকাহ পায়। গৃহস্থৰ অবিহনে চলা ঘৰখনৰ বৰ্তমান হাঁহিটোৰে প্ৰেৰণা, সকলো দুখ অন্তৰৰ মোহাৰি দিয়াৰ আৰু আগবাঢ়ি যোৱাৰ। কি ঠিক আজি যিটো দিনত যেনেকৈ জীয়াই আছে সকলো, সেইদিনটোৰ দৰে অন্য এদিন জীয়াই থাকিবলৈ নোৱাৰিবও পাৰে। গতিকে এই সৰু জীৱনটোত এনেকৈ জীয়াওঁক যাতে প্ৰতিটো দিনেই আপোনাৰ জীৱনৰ শেষ দিন হৈ ৰয়। আঁকোৱালি লওঁক সমগ্ৰ পোহৰক, উজ্জ্বল কৰক দিনটোক, আপোনাৰ প্ৰিয় হাঁহিটোক, পূৰণ কৰক সপোনবোৰ, সময় থাকোঁতে যাতে পিছত অনুতপ্ত নহয়।

বিভীষিকা

জ্যোতিস্মিতা দাস
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

চাইৰেণৰ শব্দ শুনি দিগন্ত উচ্ খাই উঠিল। তাৰ বুকুখনৰ মাজেদি যেন এখন ফাইটাৰ প্লেন উৰি গৈছে। তাৰ পিছতো তাৰ মুখৰ পৰা যেন এটা শব্দ ওলোৱা নাই। খিৰিকীৰ বাহিৰৰ পৰিৱেশ দেখি যি যেন আৰু বেছি ভয় খাব ধৰিলে।

মনত বহু সপোন লৈ ইউক্ৰেনত পঢ়িব আহিছিল। এজন সুদক্ষ ডাক্তৰ হোৱাৰ সপোন দুচকুত বচি সি নিজৰ আপোন মানুহবোৰক এৰি দেশ সেৱাৰ স্বাৰ্থত সি বিদেশলৈ আহিছিল। সি যোৱাৰ সময়ত মাকক কৈ আহিছিল— "যি পৰিস্থিতিয়ে নহওঁক মা তোমাৰ ওচৰত মই ডাক্তৰৰ পোছাকযোৰ পিন্ধিয়ে থিয় হ'ম।" এই কথাষাৰকে সংকল্প হিচাপে লৈ সি ইউক্ৰেইনলৈ আহিছিল। প্ৰথম তিনি মাহ সকলো ঠিকে চলি আছিল। তাৰ পিছত আহিল সেই বিভীষিকা ভৰা দিনটো। 'ৰাছিয়া আৰু ইউক্ৰেনৰ যুদ্ধ।' সকলোবোৰ যেন চকুৰ পলকতে নোহোৱা হৈ যাব ধৰিছিল। দিগন্তৰ সপোনবোৰ যেন ধুমুহাত নষ্ট হৈ গোলাপৰ পাহিৰ দৰে যেন সকলো সৰি যাবলৈ ধৰিলে। সকলো শিক্ষাৰ্থীৰ পঢ়া-শুনা, কৰ্ম-উদ্যম, ব্যক্তিসকলৰ কৰ্মৰাজি সকলো নিঃশেষ হৈ যাব ধৰিলে। চাৰিওফালে যেন কেৱল হাঁহাকাৰ আৰু হাঁহাকাৰ। দিগন্তই নিজৰ ভয়ক পিছত ৰাখি নিজৰ দেশ সেৱাৰ স্বাৰ্থত ব্ৰতী হৈ সি আগবাঢ়ি আহিল শোষিত-নিপীড়িত লোক সকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ। কিন্তু বিধিয়ে যেন তাৰ বাবে অন্য এক পথহে ঠিক কৰি ৰাখিছিল। এজন ডাক্তৰ হোৱাৰ কৰ্তব্য পালনত এজন নিৰ্দোষীলৈ চলোৱা গুলী সি নিজৰ গা-পাতি ল'লে আৰু তাতে প্ৰাণ এৰিলে এজন প্ৰকৃত দেশপ্ৰেমিকৰ ভূমিকালৈ। কফিনৰ সৈতে অহা মৃতদেহটো মুখখন চাই তাৰ মাকে সকলোকে ক'লে "চা মোৰ ল'ৰাই মোক দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি ৰক্ষা কৰিলে। সি মোক কৈছিল— 'সি ডাক্তৰৰ পোছাক পিন্ধি মোৰ ওচৰত থিয় হ'ব।' কিন্তু তাক মই জীৱন্ত এই সাজত দেখা সৌভাগ্য হৈ নুঠিল, বৰঞ্চ মৃতদেহৰ শয্যাতহে তাক মই দেখিবলৈ পালোঁ।

জেতুকা

চানিয়া খাতুন
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

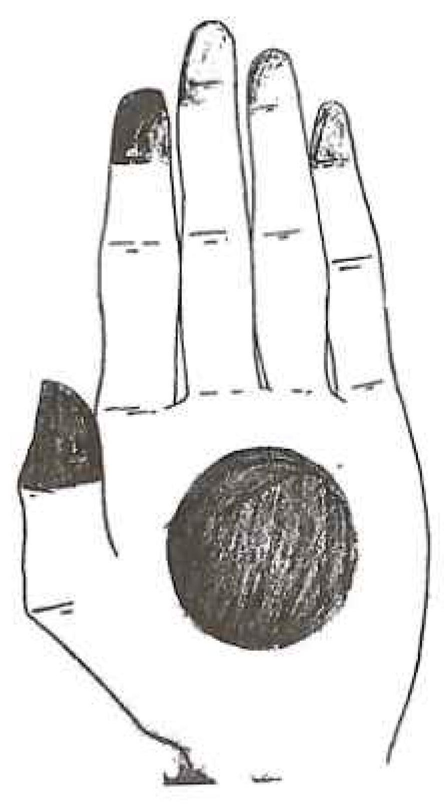

ৰিয়া। এজনী মেধাৱী আৰু দুখীয়া পৰিয়ালৰ ছোৱালী। তাই সৰুতে দেউতাকক হেৰুৱাই পেলাইছিল। মাকৰ সৈতে ডাঙৰ-দীঘল হ'ল। তাই জেতুকাৰ ৰঙৰ গোন্ধ আদি বহু বেছি ভাল পাইছিল। তাই সকলো উৎসৱ-পাৰ্বণতে জেতুকা হাতত লগায় মনত স্ফূৰ্তি পাইছিল। এটা সময় আহিল য'ত ইমান বেছি ভাল লগা তথা ভালপোৱা কামটো কৰাত ব্যৰ্থ হৈছিল।

মাকৰ সৈতে তাই ডাঙৰ-দীঘল হোৱাৰ পিছত এটা সময় আহিল য'ত তাইৰ বিয়াৰ বাবে উপযুক্ত হৈ পৰিল আৰু এজন সু-ব্যক্তিৰ সৈতে জীৱন কটাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বিয়াৰ পিছত প্ৰথম উৎসৱত তাই হাতত জেতুকা লগোৱাত ব্যৰ্থ হৈছিল সময়ৰ অভাৱত। বিয়াৰ আগত এটা উৎসৱ পাৰ্বণতো ব্যৰ্থ নোহোৱা ছোৱালীজনীয়ে যেতিয়া বিয়াৰ পিছত প্ৰথম উৎসৱতে জেতুকা লগাব নোৱাৰি মনত বৰ দুখ পাইছিল। ইয়াৰ পিছৰ পৰা তাইৰ সেই ছোৱালী অৱস্থাৰ পৰাই যিটো জেতুকাক লৈ আনন্দ-স্ফূৰ্তি আছিল সেইটো লাহে লাহে কমিবলৈ ধৰিলে।

এনেদৰে তাইৰ জীৱনতো ঘটা ঘটনাৰ পৰা আমি জানিব পাৰোঁ যে বিয়াৰ আগৰ অৱস্থা আৰু তাৰ পিছৰ অৱস্থাৰ মাজত বহুতো পাৰ্থক্য দেখা দিয়ে, আৰু ছোৱালী অৱস্থাৰ আনন্দৰ-উল্লাস কমি যায়।

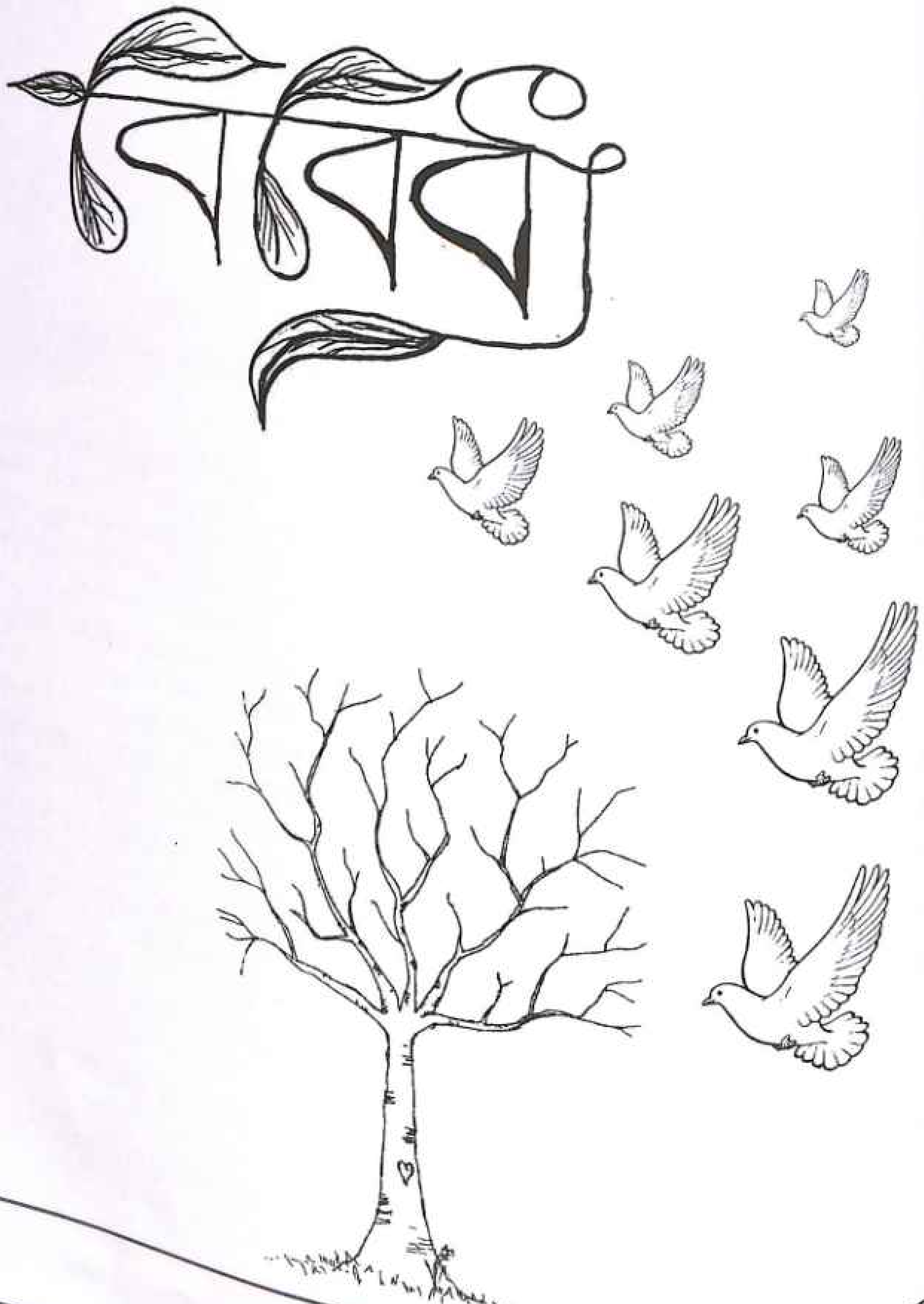

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিটা বছৰ-২০২০-২২

পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা
শিক্ষা বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

কলমৰ মুখনিখনী খুলি, চিয়াহী আছে নে নাই চাবৰ বাবে জোকাৰ এটা মাৰি, উকা কাগজখিলাত কিবা এটা লিখো বুলি আৰম্ভ কৰিলোঁ। লিখিবলৈ ২০২০ চনৰ সেই দিনটোলৈ মনত পেলাই, সেই দিনটোত, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম দিনা ভৰি দিছিলোঁ। কলা শাখা, শিক্ষা বিভাগ, প্ৰথম যান্মাসিক, ৰোল নং ১৬০ হল নং ৭ৰ শেষৰ বেঞ্চখনত অকলে বহি আৰম্ভ হৈছিল প্ৰথম দিনটো। ক'ভিড-১৯ ৰ বাবে মাস্ক বিলাকৰ আঁৰত লুকাই থকা সেই অচিনাকি মুখ বিলাক আজি অতি পৰিচিত। ড° সুনিতা আগৰৱালা বাইদেউৰ মহাবিদ্যালয় আৰু শ্ৰেণীৰ নীতি-নিয়ম আৰু তেওঁৰ মৰম আৰু ৰঙা চকুৰ মাজেৰে আৰম্ভ হ'ল এই তিনিবছৰীয়া যাত্ৰা। যাত্ৰা এক এনে বস্তু যাক কেৱল উপভোগ কৰা যায় ব্যক্ত বা প্ৰকাশ নহয়। শিক্ষা বিভাগৰ ভাস্বতী বৰুৱা, চয়নিকা বাইদেউ আৰু শিক্ষা বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাতৃ স্বৰূপ সুনিতা বাইদেউৰ শ্ৰেণীসমূহে জ্ঞানৰ এটি এটি টোপোলা উপহাৰ দিবলৈ ধৰিলে, যি এই চঞ্চল মনবোৰে কেতিয়াবা বৰ স্ফূৰ্তি আৰু কেতিয়াবা বৰ কষ্টৰে আকোঁৱালী লৈ লগতে নিজক বুজালে যে এতিয়াও আৰু তিনিটা বছৰ বাকী আছে বন্ধু। সুনিতা বাইদেউৰ দ্বাৰা NSS ৰ ফৰ্মখন জমা দিলোঁ আৰু লাগি গ'লোঁ সমাজ সেৱাৰ কামত। আকৌ ক'ভিড আহিল। বাহ বন্ধ কলেজ। কিন্তু কমত কি কৰিম ? চৰকাৰৰ ভেকচিন চেন্টাৰত ভলণ্টিয়াৰ লাগে, সকলো কলেজৰ পৰা NSS ক বিচাৰিছে। গুনি গুচি গ'লোঁ, সামাজিক কাম যেতিয়া আৰু নোযোৱাৰ কথাই নাহে। কাম আৰম্ভ হ'ল, হাজাৰ হাজাৰ মানুহক ভেকচিন দিয়া কাম আৰম্ভ। লগতে আৰু ভোকাতুৰক খাদ্য, কাপোৰ, মাস্ক, চেনিটাইজাৰ আদিও প্ৰদান কৰা কাৰ্য আৰম্ভ। বন্ধ দিনটো কি কৰিম, এইবোৰে কৰি পিলপিলাই ফুৰোঁ। অ'হ

....., পইচা ক'ত পাম মানুহ বিলাকক খুৱাব? কলেজৰ আৰু বাহিৰৰ মানুহে কিবা কিবি বস্তু দিছে তথাপিও প্ৰায় ৩০ জন মান মানুহ target কৰি ওলালে ভাত সাজ দিয়াব নোৱাৰিগে। মোৰ এজন বাল্য বন্ধুৰ হৃদয়ন, তাৰ লগত আলোচনা কৰি দুয়োটাই আমাৰ বাইক কেইখন লৈ ৰাতিপুৱাই ওলাব ল'লোঁ। বাহুষ্টেও বিলাকলৈ, বাইকেৰে ভাড়া মাৰিব। বাহ, আহি গ'ল হাতত পইচা। আবেলি তাৰে বজাৰ আৰু ৰাতি নিজৰ লগতে বাকী ২০-৩০ জন ভোকাতুৰৰ ৰাতিৰ সাজ। কি মজা লাগে, বিন্দাছ ফুৰা, কোনেও একো নকয়, নিজৰ পইচা। ঘূৰা-ফুৰা, স্ফূৰ্তি বাৰু ঠিকে আছে, কিন্তু সঁচা অৰ্থত সেই ক'ভিডৰ সময়খিনিত ঘৰৰ বাহিৰৰ পৰিস্থিতি বৰ ভয়ানক আৰু মৰ্মান্তিক আছিল। কোনোবাই খাব নাপাই ভোকত ভ্ৰম বকিছে, আকৌ কোনোবা কংকালৰ দৰে হৈছে, চকুঁত চকুঁপানী। তেতিয়া আহিছিল, যেতিয়া লাখটকীয়া ব্ৰীজৰ ওপৰত শুকাই-ক্ষীণাই পুষ্টিহীন অৱস্থাত এজনৰ মৃতদেহ পাইছিলোঁ, শৰীৰত পইতাচোৰা বগাই আছিল, ক্ষন্তেক সময় আমি দুয়োটা নিঃশব্দ। তাৰ পাছত ভয় আৰু তাতেকৈ বেছি দুখ। ওচৰৰ আৰক্ষীৰ হাতত তেওঁক গতাই দি ঘৰমুৱা হৈছিলোঁ। যি কি নহওঁক লাহে লাহে পৰিস্থিতি ভাল হ'ব ধৰিলে। সকলো ঠাইত লক্‌ডাউন লাহে লাহে নোহোৱা হ'ল। অহ্ এতিয়ালৈ তৃতীয় ষাণ্মাসিক পালোঁ।

কলেজত শুনিছোঁ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন। নাই, not my kind of thing মোক কোনেও চিনিয়ে নাপায় so কোনেও vote ও নিদিব। কলেজ তাৰ পাছত কম তাৰ পাছত নিজৰ জীৱনত মগন নিজৰ ভাগে, এখন মেগা চিৰিয়েলৰ সৰু চৰিত্ৰ এটিৰ শ্বুটিং, NGO এটিৰ লগত ভেকচিনৰ Data Entry ৰ কাম, এ...... সুন্দৰ full on busy package. সময়ত Payment টোও আহি থাকে মাত্ৰ খোৱা, শুৱা, পঢ়া আৰু ফুৰা। ২০১৯-২১ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক যুগল দাদাই ক'লে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াবৰ বাবে। তেওঁৰ কথা পেলাব নোৱাৰি সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদটিৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়ালোঁ। বন্ধুসকলৰ, দাদা-বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহাঁৰি আৰু সমৰ্থনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত জয়ী হ'লো। মহাবিদ্যালয় সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদটোক সন্মান জনাই নিজৰ কামবোৰ কৰি যাবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। এতিয়া কলেজখনক ভালকৈ ওচৰৰ পৰা জানিব ল'লোঁ। কিবা বেছি চিনাকি হৈ পৰিল, নিজৰ নিজৰ লগা হ'ল, সকলো। সেই officeৰ কাকু দা, ব্ৰজেন দা, মিণ্টু দা, গৌতম দা, বাবুল দা তেওঁলোকক এনেয়ে মাতিব ভয় কৰাৰ পৰা চিকুট এটা, হাঁহি এটা বা ধেমালিৰ এবাৰ কথাৰে কথা আৰম্ভ কৰাৰ পৰিস্থিতি পালেগৈ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাকী সদস্যসকলৰ তথা তত্ত্বাৱধায়কসকলৰ লগতে ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা মহোদয়ৰ সহাঁৰিত বহু কথা শিকিব আৰু কিছু কাৰ্য কৰাৰ সুবিধা পালোঁ। সৌভাগ্য মৰ্মে এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ পাঁচটি মাহ, বৰ্তমানৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰাদেৱৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিলোঁ। বহু নজনা কথা তথা কিছুমান idea আৰু technique ও মহোদয়ৰ পৰা শিকাৰ সুবিধা পালোঁ। মহাবিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হকে কিছু কৰাৰো সুবিধা লাভ কৰিলোঁ।

এনেদৰেই পঞ্চম ষাণ্মাসিক পালোঁহি, ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালো শেষ, ঋতুৰাজ কোঁৱৰক সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিলোঁ। উস্....... দুখ অলপ লাগিছে; কিন্তু যোগ্য প্ৰাৰ্থী বাবে ভাল লাগিছে। এতিয়া কলেজত শেষ বছৰতো Full enjoy কৰিব লাগে। পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ প্ৰায় সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এতিয়া এইটো মূল লক্ষ্য, কিয়নো অতি সোনকালে যে কলেজখন এৰি যাবগৈ। সকলো বেলেগ বেলেগ হৈ যাবগৈ ইয়াৰ পাছত কোনো কেতিয়াও এতিয়াৰ দৰে একে লগ নহ'ব আৰু এই সোণালী দিন কেইটা ঘূৰাই নাপাব। আচলতে কলেজীয়া জীৱনৰ এইটোৱে মজা। প্ৰথম প্ৰথম ক'ত যে আহি সোমালোঁ নহয়.......; কিন্তু লাহে লাহে ক'ত গ'ল তিনিটা বছৰ গ'মেই নাপালোঁ আৰু তাৰ পাছত এক মিঠা স্মৃতিৰ ৰোমন্থন। পঢ়া-শুনা সদায় প্ৰধান কৰ্তব্য আৰু কৰ্ম, কিন্তু ইয়াৰ মাজতো অলপ সময় জীৱনতো উপভোগ কৰিব লাগে

নহ'লে জীৱনতো চেপি দিয়া কুঁহিয়াৰৰ দৰে হৈ পৰিব, নীৰস। আৰু এটা কথা, অলপমান উৎপাত, অলপমান উপভোগ আৰু কেইটিমান বন্ধু নাথাকিলে বুঢ়া বয়সত শুনাবলৈ কাহানীয়ে নাথাকিব আৰু বন্ধুকেইটা নহ'লে বিয়াৰ আগত বেচেলৰৰ পাৰ্টি কাৰ লগত কৰিম এই একেলগে যে ইমান ট্ৰীপ প্লেন কৰিলোঁ, যি কেইটা বাৰু কেতিয়াও নহয়গৈ, ... সেয়া কাৰ লগত যাম।

বাৰু, তথাপিও বুঢ়া সন্ন্যাসী আৰু ভগৱানৰ কৃপাত ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকত এটি ভ্ৰমণ ওলাল হিমাচল প্ৰদেশ আৰু দিল্লীলৈ। আমি প্ৰায় ৪৬ জন মান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু ২ জন শিক্ষাগুৰুৰ লগত ভ্ৰমণটি সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ ১০ টা দিনত। এই দিনকেইটাৰ এটি এটি মুহূৰ্ত সদায় মনত থাকিব। ভ্ৰমণৰ আৰম্ভণি দিনৰ স্ফূৰ্তিখিনি আৰু ঘূৰি অহা দিনৰ দুখখিনিয়ে। সেই বন্ধুসকল আৰু তেওঁলোকৰ লগত যাত্ৰাৰ ধেমালি, প্ৰাকৃতিক মনোমোহা দৃশ্যবোৰ আমাৰ হৃদয়ত চিৰদিনৰ বাবে বন্দী হৈ থাকিব কলেজীয়া জীৱনৰ এক মিঠা পাহৰিব নোৱাৰা folder হিচাপে। কৃত্ৰিমতাই যাতে এই স্মৃতিবোৰ, অনুভূতিবোৰ কেতিয়াও মচি নেপেলাওঁক। আৰু কেইটিমান মুহূৰ্তৰ পিছতে আচলতে এই তিনিবছৰীয়া যাত্ৰাৰ অন্ত পৰিব। অচিনাকিৰ পৰা আপোন হৈ পৰা যাত্ৰাৰ শেষখিনিত বহু জ্ঞান, বহু আপোন মানুহ আৰু বহু মিঠা মিঠা অনুভূতি লৈ যাবগৈ লাগিব। মহাবিদ্যালয়খনক আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত থকা প্ৰত্যেকগৰাকী ব্যক্তি, কৰ্তৃপক্ষ, শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জনাইছোঁ। নেদেখাজনে সকলোকে ভালে ৰাখক। নিশ্চয়কৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ ছত্ৰছায়াত এটি চৰাইক উৰিবলৈ শিকোৱাৰ লগতে আমাকো নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱনত প্ৰকৃত পৃথিৱীত উৰিবৰ বাবে সাজু কৰি তোলাৰ বাবে ধন্যবাদ। শিশু সুলভ মনটিক আশ্বাস কমকৈ দি কিন্তু জীয়াই ৰাখি প্ৰত্যেকটো চৰাইয়ে একো একোজন ভাল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাহিৰৰ প্ৰকৃত পৃথিৱীত সাহস, সততা, নিষ্ঠা আৰু শক্তিৰে যিকোনো পৰিস্থিতি, যিকোনো ধুমুহা অতিক্ৰম কৰি এটি ঈগল চৰাইৰ দৰে ডাৱৰৰ ওপৰেৰে উৰি সকলোৱে নিজৰ নিজৰ লক্ষ্যত উপনিত হৈ এজন সফল নাগৰিক হয়গৈ যেন।

"জীৱনত কৃতকাৰ্যত লাভ কৰাৰ এটা প্ৰধান উপায় হ'ল আনৰ প্ৰীতি আৰু শ্ৰদ্ধা অৰ্জন কৰিব পৰা ক্ষমতা।"

হোমেন বৰগোহাঁঞি।

মোৰ কলেজৰ প্ৰথমতো দিন

চম্পক হাজৰিকা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

সেইদিনা অক্টোবৰ মাহৰ ২৪ তাৰিখ আছিল। কলেজখনত আহি লাগিছিল যে ক'ত আহিলোঁ। কোনো আগৰ বন্ধুসকল নাই। লাগিছিল যেন বেলেগ দেশলৈহে আহিলোঁ নেকি? ১০ বজাত ক্লাছবোৰ আৰম্ভ হৈছিল কিন্তু একো ভাল নালাগে, যিহেতু কোনো বন্ধু নাই। বাইদেউ এগৰাকী ক্লাছ কৰিবলৈ আহিল। সকলোৰে হাতত কিতাপ, কিন্তু মোৰ এইফালে কিতাপখনো নাই। বাইদেউ গৰাকীয়ে সুধিলে,— "তোমাৰ কিতাপখন ক'ত?" মই বৰ বেছিকৈ ভয় খালোঁ। ইফালে-সিফালে চাবলৈ ধৰিলোঁ। পিছত উত্তৰ দিলোঁ,— "বাইদেউ কিতাপখন পাহৰিলোঁ।" বাইদেউ গৰাকীয়ে খঙত ক'লে,— "ভাত খাব নাপাহৰা, কিতাপখন কিয় পাহৰা অ'।" মই ভয়-ভয়কৈ উত্তৰ দিলোঁ,— "কাইলৈৰ পৰা আৰু নাপাহৰো বাইদেউ।" বাইদেউ গৰাকীয়ে পঢ়াবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু ক্লাছটো শেষ হ'ল। বাইদেউ গৰাকী ক্লাছৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ পিছতহে ভালকৈ উশাহ ললোঁ। যি গৰাকী বাইদেৱে মোক সিদিনাখন গালি পাৰিছিল কিতাপখন পাহৰাৰ বাবে সিদিনা বাইদেউ গৰাকীক বৰ বেয়া পাইছিলোঁ। মনতে ভাবিছিলোঁ,— "এইজনীয়ে মোকে পায়নে গালি পাৰিবলৈ।" কিন্তু বৰ্তমান সময়ত সেই গৰাকী বাইদেউ, মোৰ প্ৰিয় বাইদেউ। এতিয়া তেখেতৰ ক্লাছবোৰ আমনি নালাগে, ভালহে লাগে। এনেদৰে সেই দিনটো গ'ল আৰু মোৰ কলেজৰ প্ৰথম দিনটো মোৰ জীৱনৰ এটা স্মৰণীয় দিন হিচাপে মোৰ মনত সদায়ে সজীৱ হৈ থাকিব।

অনুগল্প

তুলিকা চৌধুৰী
অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

মজিয়াখন মচি মচি চলি থকা টি. ভি.টোলৈ তাই মূৰ তুলি চালে......

মহানগৰৰ বাতৰি ঃ

"যোৱা নিশা .... ঠাইতল জংঘলৰ মাজত গছত চিপ লৈ থকা অৱস্থাত এজন অচিনাক্ত ব্যক্তিৰ মৃতদেহ উদ্ধাৰ কৰা হৈছে......... থিয় হৈ তাই বাতৰিটোত দেখুৱাই থকা মুখ ঢাকি ৰখা মানুহজনক নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ ধৰিলে। পোছাকযোৰ তাইৰ খুবেই চিনাকি, ইপিনে মদাহী গিৰিয়েকটো যোৱা নিশা ঘৰলৈও অহা নাই, তাই মাৰ-কিল্ নেখোৱাকৈ শান্তিত এদিন শুব পাৰিছিল।

হয়.....

তাই চিনি পেলালে........

খং উঠিল তাইৰ.....

তেৰ দিনলৈ কামলৈ আহিব নোৱাৰিব, মালিকে দৰমহা কাটিব....... মাহটো তাই কেনেকৈ টানিব ঘৰখন, লগতে গিৰিয়েকে তাইৰ মূৰৰ ওপৰত পেলাই থৈ যোৱা সঞ্চয়ৰ ধাৰসোপা........হু

মৰম

তুলিকা চৌধুৰী
অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

মানুহজনীয়ে বেলি পুৱত ভুমুকি মৰাৰ লগে লগেই মুখ খন মেলিব আৰম্ভ কৰিলে..... 'কিয় এই ধোদ মানুহটোৰ লগত সংসাৰ কৰিলোঁ.... গুচি যাম ঘৰ এৰি কেতিয়াবা' আদি কথাৰে গালি পাৰি থাকিল......

দৈনিক একেই সোপা কথা শুনি শুনি গিৰিয়েকৰ মূৰতো গৰম হৈ গ'ল। খঙত বজাৰৰ পৰা আহোঁ বুলি মানুহজনে মোনাখন হাতত লৈ খৰ্ধৰকৈ যাবলৈ ওলাল।

উচ্চ ৰক্তচাপত ভুগি থকা মানুহজন এই প্ৰখৰ ৰ'দত যাব ওলোৱা দেখি তাই মাত লগালে— "ছাতিটো আৰু পানীৰ বটলতো লৈ যোৱা.... নহ'লে গা বেয়া লাগিব।"

অনুগল্প

ৰাণা চৌধুৰী
পঞ্চম ষান্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

ৰবষা ঃ কালি যাবাগৈ নহয় নেহু

দীপ ঃ উমহু কালি ৰাতি ২ বজাত Reporting time দিছে।

ৰবষা ঃ ভালকৈ দিবা interview, all the best.

দীপ ঃ নাই ও, একেবাৰে মন নাই জানা যাবলৈ।

ৰবষা ঃ কিয়? তুমিয়ে দেখোন কৈছিলা দেশখনক প্ৰাণতকৈ বেছি ভালপোৱা, যাৰ বাবে Army হৈ সেৱা কৰিব বিচৰা। এতিয়া কি হ'ল?

দীপ ঃ Army ভাল পাওঁ। কিন্তু সপোনবোৰ অলপ ডাঙৰ আছিল।

ৰবষা ঃ ডাঙৰ? পিছে ইয়াৰ বাবে কিয় apply কৰিছিলা?

দীপ ঃ বাটে-পথে গাৱঁৰ মানুহ, আত্মীয়-স্বজন আৰু লগ-বন্ধুয়ে লগ পালেই সুধে— "Army পুলিচৰ interview মাৰিছা, নে নাই? ওখ-পাখ ল'ৰা সেইবোৰত চেষ্টা কৰা, সহজেই পাই যাবা। পুৰা-গধুলি নিতৌ দৌৰিব প্ৰয়াস কৰি থাকা।" নাই বুলি ক'লে কিছু কথা শুনা, মুঠতে একেখিনি কথা সকলোৰে মুখত শুনি শুনি কাণ পকিবহে বাকী। এনে, লাগে যেন মই কেৱল তাৰ বাবেহে জন্ম লৈছো আৰু মোৰ পৰা একো আশা নকৰে।

ৰবষা ঃ পিছে তোমাৰ মা-দেউতাই কি কয়?

দীপ ঃ তুমিটো ঘৰৰ অৱস্থা জানাই, দেউতাৰ মতে আমাৰ দৰে মধ্যবিত্ত ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে আজি-কালি চৰকাৰী চাকৰিৰ বহুত অভাৱ। সেইবোৰতে সহজে চাকৰি পোৱা যায়।

ৰবষা ঃ উস্, এতিয়া কি কৰিম বুলি ভাবিছা?

দীপ ঃ যাম। শুনিছোঁ এইবাৰৰ পৰা Armyৰ কাৰ্যকাল মাত্ৰ চাৰি বছৰ কৰি দিছে, আগে গৈ মা-দেউতাৰ সপোনটোকে পূৰা কৰি আহোঁ আৰু মোৰো দেশ সেৱা কৰা প্ৰবল হেঁপাহকন পুৰাই আহি চাৰি বছৰৰ পিছত মোৰ সপোনৰ অনুসন্ধানত ওলাই যাম।

ৰবষা ঃ বাঃ এইবাৰো selection হ'ব বুলি তুমি ইমানে দৃঢ় নে?

দীপ ঃ আত্মবিশ্বাস বুজিছা। Ask, believe & receive. মোৰ সপোনবোৰ ইয়াৰ তুলনাত বহুত উচ্চ যাৰ বাবে এয়া নিচে নগণ্য।

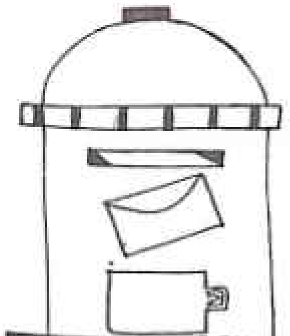

নীলা খামৰ চিঠি

নিলাক্ষী ডেকা
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

প্ৰিয়তম,

মৰম ল'বা। আশা কৰোঁ তোমাৰ ভাল। ভগৱানৰ কৃপাত কোনো বেমাৰ-আজাৰ নোহোৱাকৈ মোৰো ভাল। এয়া ৰাতি দুপৰ হৈছে। টিপ চাকিৰ টিমিক-টামাক পোহৰত তোমালৈ বুলি এখন চিঠি লিখিব লৈছোঁ। হাতত আছে আঘাতপ্ৰাপ্ত কলম, আৰু এখনি নীলা কাগজ। ক'ৰপৰা আৰম্ভ কৰোঁ ধৰিবই পৰা নাই। অব্যক্ত মনৰ অনুভূতিবোৰ বুজিব পাৰিবা জানো? মোৰ সুখ, মোৰ প্ৰেম, মাথো চোন তুমিয়ে। হৃদয়ত প্ৰতিটো কোণত চোন বিচাৰি পাওঁ তোমাৰে নাম। মনতো সদায় থাকা কিয় জানো আজি তোমাৰ ভাবনাবোৰে ইমান আমনি কৰিছে। তোমাৰ বাৰু মনত আছেনে আমাৰ প্ৰথম লগপোৱা ঘন নীলা আকাশখনিৰ তলত নদীৰ পাৰত বেলি ডুবাৰ পৰত। লাজে-ভয়ে আৱৰি ধৰা মইজনী তোমাৰ চকুলৈও উভতি চাব পৰা নাছিলোঁ। হয়তো তেতিয়াই প্ৰথমবাৰ উপলব্ধি কৰিছিলোঁ প্ৰেমৰ অনুভৱ। ঘনকৈ বাঢ়ি অহা বুকুৰ ধপ্‌ধপ্‌নিবোৰত বুজি উঠিছিলোঁ হয়তো এয়াই প্ৰেমৰ প্ৰথম স্পন্দন। কেনেকৈ বুজাম তোমাক তোমালৈ যে মোৰ কিমান হেঁপাহ। যান্ত্ৰিকতাৰে ভৰা এই পৃথিৱীখনত বিচাৰো তোমাক কাষত, আজি-কালি জীৱনৰ অন্তিম মুহূৰ্তলৈ।

হিংসা, অত্যাচাৰে ভৰা এই সংসাৰখনত সহজ, মৰমীয়াল, আৱেগিক এই মইজনীয়ে সমাজখনত বহু ভাল কৰ্মত নিয়োজিত হ'ব বিচাৰোঁ। কিন্তু ইয়াৰ বাবে লাগিব তোমাৰ মৰম, তোমাৰ সাহস, তোমাৰ সহযোগিতা। এবাৰ মাত্ৰ হাতখন দি চোৱা। জীৱনৰ বাকী সময়খিনি কৰিম বুলি ভবা, মনত থকা সপোনবোৰ সকলো এদিন পূৰ্ণ কৰিম।

চিঠিৰ উত্তৰ পাম বুলি আশা ৰাখিলোঁ। হিয়াৰ ইমানবোৰ অনুভূতি ব্যক্ত কৰিবলৈ হয়তো শব্দৰ অভাৱ হ'ব। আজিলৈ ইমানেই।

ইতি-
তোমাৰ মৰমৰ প্ৰিয়তমা

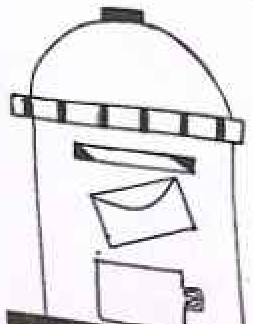

নীলা খামৰ চিঠি

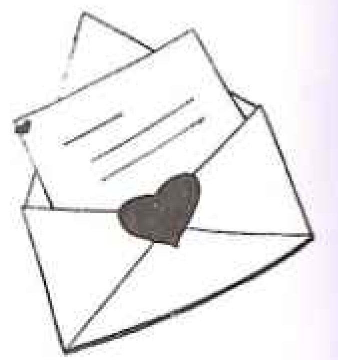

কৰেন চাহিদ কালাম
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

প্ৰিয়তম,

তোমালৈ লিখিম বুলি জানি আজি মোৰ কলমটোৱে নতুনকৈ প্ৰাণৱন্ত হৈ উঠিছে। কলমৰ চিয়াহীবোৰৰ মাজতো এক যুদ্ধকালীন তৎপৰতা। কোন আহি প্ৰথমতে নিবৰ আগেৰে তোমালৈ মোৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। নাহৰৰ দেশত পঢ়াৰ ইচ্ছা কলেজীয়া দিনৰ আৰম্ভণীৰ পৰাই জন্মিছিল আৰু সেই সপোন তোমাক প্ৰথম দেখাৰ লগে লগে বাস্তৱ হোৱা যেন লাগিছিল। তোমাৰ গাম্ভীৰ্যপূৰ্ণ মুখখনিত থকা ৰামধেনু হাঁহিয়ে মোৰ মুখতো অজানিতে হাঁহি বিলাই থৈ গৈছিল। এই সকলোবোৰ আজি ৰৰকৈ মনত পৰিছে সোণ। হেঙুলীয়া আকাশৰ তলত হাতে হাত ধৰি ফুৰা সন্ধিয়াবোৰৰ স্মৃতিয়ে আজি বাৰুকৈ আমনি কৰিছে। তুমি দিয়া প্ৰথম প্ৰেমৰ সেই শিৰত ওঁঠৰ স্পৰ্শ আজিও সজীৱ হৈ আছে। তোমাৰ বাৰু মোলৈ মনত পৰেনে সোণ? উজাগৰী নিশাবোৰ আজি-কালি মোৰ প্ৰিয়। ভাল লাগে তোমাৰ স্মৃতিত কবিতা ৰচি। ভালে থাকিবা তুমি। মৰমনে যে মই এৰিব নোৱাৰো। তুমি জানাই নহয়? সমাজৰ এনেকুৱা বান্ধোনত বান্ধ খাই আছোঁ তোমালৈ মই একোৱেই পঠিয়াব নোৱাৰো। না ফুল, না মৰম। অৱশেষত এই চিঠিৰ মাধ্যমেৰে তোমালৈ পঠিয়াইছোঁ অনেক ভাল পোৱা। তাৰ লগতে পঠিয়াইছোঁ মোৰ এখনি ৰুমাল। এই ৰুমালখন তুমি যেতিয়াই খুলিবা তেতিয়াই মোৰ মৰমে আলিংগন দিব আৰু লৈ যাব তোমাক আমাৰ সপোনৰ চহৰলৈ। য'ত তুমি আছা মই আছোঁ আৰু আছে আমাৰ মৰমৰ সুগন্ধি। আহিবানে তুমি আমাৰ চহৰত? শেষত আমাৰ এই স্মৃতি চিৰযুগমীয়া হৈ ৰোৱাৰ আশাৰে-

ইতি-
তোমাৰ প্ৰিয়তমা

গুৱাহাটীত বানপানী সম্পৰ্কে দৃষ্টিপাত

মোৰ অঞ্চলৰ বানপানী আৰু আৱৰ্জনাৰ সমস্যা

দীপান্বিতা দাস
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

খানাপাৰা, উদয়নগৰ, এই অঞ্চলত থকা মানুহখিনিক বান পৰিস্থিতিয়ে অতিকৈয়ে জুৰুলা কৰি ৰাখিছে। এজাক বৰষুণ দিলেই পাহাৰৰ পানী ভৈয়াম অঞ্চললৈ নামি আহি বানপানীৰ সৃষ্টি কৰে, যাৰ ফলত বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্কুল-কলেজৰ পৰীক্ষা থকা স্বত্বেও যাব নোৱাৰা অৱস্থাত পৰে। যাৰ ফলস্বৰূপে সেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ গোটেই শিক্ষাবৰ্ষটোতে প্ৰভাৱ পৰে। গতিকে পৌৰ নিগম তথা যথা বিভাগৰ কৰ্মচাৰীলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ যে অতি সোনকালে এইঅঞ্চলৰ নলা-নৰ্দমাসমূহৰ দ-কৰণ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰাৰ ব্যৱস্থা হাতত ল'ব লাগে। আৰু এই ঠাইত হোৱা ডাষ্টবিনৰ অভাৱে গোটেই অঞ্চলটোৰ নলা-নৰ্দমাসমূহ প্লাষ্টিক, জাবৰ-জোঁথৰেৰে ভৰাই পেলাইছে যিয়ে আৰু অধিক মাত্ৰাত বানপানীৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। গতিকে চৰকাৰী বিভাগৰ কৰ্মচাৰীসমূহলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ যে অতি সোনকালে এই অঞ্চলটোৰ সমস্যা সমূহ সমাধনৰ ব্যৱস্থা হাতত ল'ব লাগে।

বানপানীত হাবাথুৰি খাই লালগণেশবাসী

মনীষী ৰয়
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

অসমত বানপানীৰ সমস্যা নতুন নহয়। আগৰে পৰা বানপানীৰ ফলত অসম ডুব যায়। এই সমস্যা দিনক দিনে বৃদ্ধি পাইছে।

বানপানীৰ সমস্যা এতিয়া গুৱাহাটীৰ প্ৰত্যেকটো অঞ্চলতে হয়। অলপ বৃষ্টিপাত হ'লেই এতিয়া লালগণেশ ডুব যায়। মানুহে ঘৰৰ পৰা ওলাব নোৱাৰা অৱস্থা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে স্কুল যাব নোৱাৰা হয়। ইয়াৰ কাৰণ মানৱ সৃষ্ট। মানুহে নলা-নৰ্দমাত জাবৰ-জোঁথৰ পেলোৱা, নানা ধৰণৰ কৰ্মই এই সমস্যাক দৈনন্দিন জীৱন সমস্যা হিচাপে গঢ়ি তুলিছে। সেয়েহে কিবা উপায়েৰে যদি এই সমস্যাৰ সমাধান কৰিব পৰা হ'লে আমি অত্যন্ত উপকৃত হ'ম। এই অঞ্চলত বিজুলীৰো অত্যন্ত সমস্যা হয়। চৰকাৰে যদি আমাৰ এই সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি দিলে আমি উপকৃত হ'ম।

বানপানীৰ ফলত হোৱা পাটৰকুছিবাসীৰ সমস্যা

ইয়াশীস্কা চাংমাই
চতুৰ্থ ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বিগত কেইদিনমান ধৰি হোৱা নেৰানেপেৰা বৰষুণৰ ফলত পাটৰকুছি বাসিন্দাসকলে যথেষ্ট সমস্যাত ভুগিছে। এই পাটৰকুছিবাসীয়ে নানা ধৰণৰ সমস্যাত ভুগিব লগা হৈছে ল'ৰা-ছোৱালীৰ স্কুল-কলেজলৈ যোৱা সমস্যা, মানুহৰ অফিচ-কাছাৰীলৈ যোৱা সমস্যা আদিকে ধৰি নানা ধৰণৰ বিপদত পৰিছে। এই বাসিন্দাসকলৰ বানপানীৰ সমস্যাত পৰাৰ মূল কাৰণ হৈছে নলা-নৰ্দমা সমূহৰ চাফা নকৰা যাৰ ফলত পানীৰ সু-চলাচলত অসুবিধা হৈছে আৰু নলা-নৰ্দমাৰ পানীয়ে অহা-যোৱা কৰাত বাধাৰ সৃষ্টি হৈছে। তদুপৰি এই পাটৰকুছি ঠাই খিনি যথেষ্ট লেতেৰা আৰু অনবৰতে জাৱৰে ভৰি থাকে ফলত বৰষুণ দিলে এইবোৰ উটি আহি ৰাস্তা-ঘাটত অসুবিধাৰ সৃষ্টি কৰে। চৰকাৰৰ ওচৰত এই পদক্ষেপ ল'বলৈ অনুৰোধ যাতে অতি সোনকালে এই পাটৰকুছিবাসী ৰাইজৰ নলা-চকা আৰু বানপানীৰ সমস্যা আঁতৰ কৰি তেওঁলোকক যেন সহায় আগবঢ়ায়। তদুপৰি এই পাটৰকুছি বাসিন্দা ৰাইজো এই ক্ষেত্ৰত সজাগ হ'ব লাগিব যাতে সকলোৱে এই বিপদৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাব পাৰে।

English Section

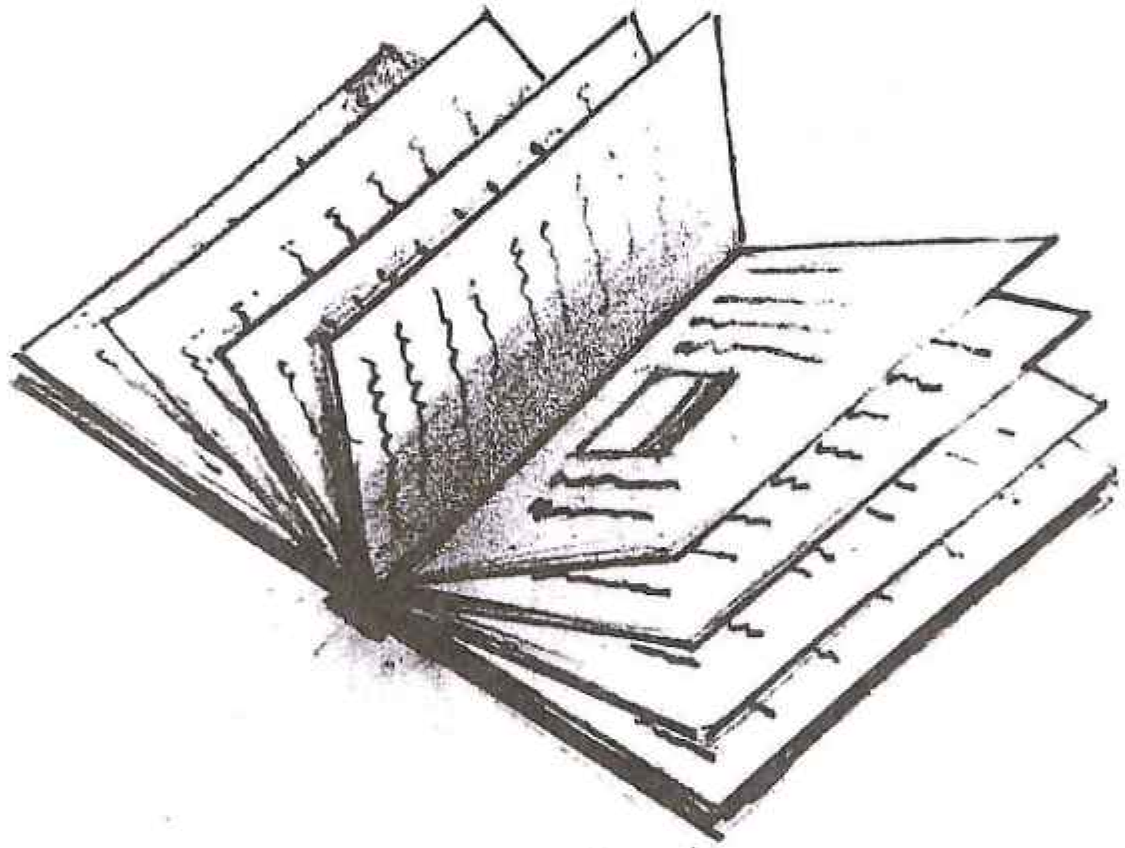

"Literature is where I go to explore the highest and lowest places in human society and in the human society and in the human spirit, where I hope to find not absolute truth but the truth of the tale, of the imagination and of the heart."

- Salman Rushdie

Career Counselling

"Choose a job you love, and you will never have to work a day in your life."

- Confucius

GUEST

SOME FACTS ABOUT ENTREPRENEURSHIP

Manoj Kr. Das
Former Director, Indian Institute of Entrepreneurship

1. **What kind of person makes a successful entrepreneur?**
   কেনে ধৰণৰ ব্যক্তিয়ে এজন সফল উদ্যোগী হিচাপে পৰিচয় দিয়ে?

An entrepreneur is a person with the capacity to spot opportunities, mobilise resources, take calculated risk and has the need to achieve motivation. He is innovative and a problem solver. He also needs to have credit worthiness, honesty, communication skills and other hard and soft skills, apart from becoming a leader in his own right. He is a wealth and employment generator. He is a job giver not a job seeker.

2. **How do I determine whether I am capable of starting a business?**
   মই কেনেকৈ নির্ধাৰণ কৰিম যে মই ব্যৱসায় এটা আৰম্ভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় নে নহয়?

Entrepreneurship is an attitude. If you have the risk taking ability, you can be an entrepreneur. Business and entrepreneurship are different from each other. If you procure a product which has demand in your area and sell it for profit, that is business.

3. **Why is a business plan important? How does it help the business?**
   ব্যৱসায়িক পৰিকল্পনা কিয় গুৰুত্বপূর্ণ? ই কেনেদৰে সহায় কৰে?

Business plan is a road map devised to charter the life of the business. It lists the capital expenditure (capex) and operational expenditure (opex), works out the cash flow, determines Internal Rate of Return (IRR) of the business/associated business/enterprise and helps taking a decision. It is also required to seek financial support from investors.

4. **How do I determine my startup costs and other expenses?**
মই মোৰ ষ্টাৰ্টআপৰ ব্যয় আৰু অন্যান্য ব্যয় কেনেদৰে নিৰ্ধাৰণ কৰিম?

As mentioned in sr. no. 3 the costs are listed and project cost is determined. Project cost is typically the sum of land & land development, building and other infrastructure, plant & machinery, miscellaneous fixed assets, pre operative expenses, margin money for working capital. These are the standard items which can be found in any standard website. Model Project Profiles are available in NEDFi, SIDBI, NSIC and MSME websites.

5. **What do I need to know about financial statements?**
বিত্তীয় বিবৃতিৰ বিষয়ে মই কি জানিব লাগিব?

Financial statements are profit and loss accounts which are produced every financial year. It states where the business headed in the financial year. We can also derive various ratios like BEP, DSCR, IRR, Current Ratio, Assets to Turnover Ratio to analyse the health of the business.

6. **Is it important to analyse cash flow regularly? How does it help the business?**
নগদ প্ৰবাহ বিশ্লেষণ বজাই ৰখাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ নেকি? ই ব্যৱসায়টোক কেনেদৰে সহায় কৰে?

Yes, it is important to analyse cash flow quarterly. It helps in taking corrective measures to keep the business on track.

7. **From where should I obtain fund to maintain and grow up my business?**
ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিবলৈ আৰু বৃদ্ধি কৰিবলৈ পুঁজি কেনেদৰে বা কি কি কি মাধ্যমেৰে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি?

Term lending institutions like NEDFi, SIDBI, commercial banks give money to create long term assets. While commercial banks give working capital to run day-to-day business. Various subsidies under Industrial policies like NEIDS, MoFPI are available. Subsidies can be front-ended or bank-ended.

8. **Is location also an important aspect of any business? Why?**
অৱস্থান যিকোনো ব্যৱসায়ৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ নেকি? কিয়?

Location is very important. The ultimate aim of business is to be profitable and competititive. It should be located near the market and near to raw materials. In the case of manufacturing unit, the cost of land is also important to keep the project cost low. Many factors are important in deciding the location of the business. It also depends on the nature of business, investment, size, rural, urban etc.

9. **How do I compete with the market?**
মই বজাৰৰ সৈতে কেনেদৰে প্ৰতিযোগিতা কৰিম?

Market is heartless. Only the fittest survives. So to compete in the market place, an entrepreneur will have to come out with a product or service that is cheaper, more efficient, powerful and economical. Sometime it is decided on the basis of demand and supply gap, or replacement of an older product, or an innovative disruptive product/service. Products have a life cycle and they get phased out. Competition is dependent on the acceptance of your product in the market. quality, packaging, pricing, branding, supply chain management, etc are the weapons with

which you fight in the market place.

10. **How can I market my business better?**
মই কেনেকৈ মোৰ ব্যৱসায়টোৰ ভালদৰে প্ৰচাৰ কৰিব পাৰো।

Every business is nothing but dealing in products and services. Marketing is basically identifying customers' needs and satisfying these through a mutual exchange process for maximising satisfaction. This can be achieved by providing a value for money product or service and proving customer service even after the delivery. Sales and Marketing are not the same.

11. **What makes a successful marketing strategy?**
কিহে এক সফল বিপণন কৌশল প্ৰস্তুত কৰে?

Marketing depends on four (4) factors. These are called 4Ps. There are - Product, Price, Place and Promotion. A SWOT analysis of the current business will help design an effective strategy. SWOT or SWOC analysis is a technique with which we strategize our fight in the market place. Strength and weakness are internal factors and opportunities and threats or challenges are external. An analysis of these factors will bring out the complete picture as how to take advantage of strength and strengthen the weakness. The process of grabbing opportunities and overcoming threats is known as strategy. In Assamese it is called 'Ranniti'.

12. **What do I need to know before creating a marketing brochure?**
বিপণন কৌশল তৈয়াৰ কৰাৰ আগতে মই কি জানিব লাগিব?

Marketing brochure is the ambassador of the product or services being offered. It has to attract attention of the customer, describe about the product, company, display its brand, utility, composition and statutory permissions. Brochure will also contain contact details like phone number and email address. A detachable slip is also provided so that the customer can express his requirements and send his contact details. These days social media also can be used more to reach out to customers. We should target the right segment.

13. **How can I improve customer service in my business?**
মই মোৰ ব্যৱসায়ত গ্ৰাহক সেৱা কেনেদৰে উন্নত কৰিব পাৰোঁ?

Customer service is different in various industries. It is done through customer feedback, research etc. It is said that customer is the king, so we need to devise a customer service policy whatever may be the size of the business.

14. **Is considering the society and environment an important motive of an entrepreneur and why?**
সমাজ আৰু পৰিৱেশৰ প্ৰতি সজাগতা এজন উদ্যোগীৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ উদ্দেশ্য হয় নে? যদি হয় কিয়?

An entrepreneur is a social being. He solves a social problem by devising a solution. OLA, UBER, APPLE, JIO, TESLA all these great enterprises were created out for solving some social problems. They are hugely responsible to the environment and their products and services save energy, time, money and human resources by becoming more productive and efficient.

15. When and how can I earn profit?

মই কেতিয়া আৰু কেনেকৈ উপাৰ্জন লাভ কৰিম?

There is a term in business called 'Break Even Point'. This is the point at which the business runs at 'No Profit No Loss' basis. It is the point at which the 'Profit Margin' equals the 'Fixed Cost'. Fixed cost is typically the sum total of salary, repair and maintenance. Interest on term loan, depreciation and margin. There is difference between net sales and variable cost. Variable cost, which is the sum total of the cost of raw materials, power and utility, interest on working capital and other expenses. It is related to variation in operations. Margin is the difference between net sales and variable cost. It can be mathematically expressed as BEP= Fixed Cost/Margin.

16. How will I define success ?

মই সফল হৈছোঁ বুলি কেতিয়া ক'ব পাৰিম?

We all set personal and organisational goals. Once these goals are achieved, we can say we are successful. It varies from individual to individual. For Ambani the goal may be to become the richest man in the world. For a barber it may to have his own saloon. Goal setting is very important and it has many factors like aspiration, culture, legacy, environment etc.

—

> "Success is a lousy teacher. It seduces smart people into thinking they can't lose."
>
> **Bill Gates**

GUEST

Exploring the Job Market

Pranami Barkataky
A content writer and Faculty, Resource Person of Personality Development and English, CEC head office, Silpukhuri, Guwahati-3

Hello my job seekers! I know most of you will be searching for your first job after a few days or after a few years. Do you know dear the skills you would require for facing a walk –in–interview? But, as a job seeker you would need constant updating as you enhance your skills.

Preparing for the job: (Quick Tips)

Remember – Job hunting is a game.

Before the day of interview (oral test)

- Arrange a decent dress
- Set all documents
- Go to the bed as early as possible
- You should not use mobile phone till mid night

The day of the interview

- Get up as usual
- Make your mind ready to attend the interview
- Reach the interview campus at least half an hour ago.

In the interview campus

- You should know that your interview

starts from the moment when you step from the gate to interviewer's sitting room

❖ Keep your mobile in silent mode or switch it off

❖ Be conscious just after entering the campus because advanced equipment's are located in every office now-a-days

❖ Enter with a cheerful heart and show a response to the watch man

In the sitting room

❖ Sit calm and quiet

❖ Do not discuss much with any candidate

❖ Meeting any old friend suddenly should not show your excitement

❖ You should not use your phone and should not watch others' mobile phones too.

❖ Speak with mood

❖ Instead of talking with someone, observe the office minutely

When calling comes

❖ Knock the door two times gently before entering the interview room

❖ Girls should carry the documents like a teacher (left hand) and boys on right hand

❖ To break the ice, you wish the interviewer good morning/good afternoon

❖ Close the door by standing 90° straight

❖ Do not look at the interviewer before touching your seat.

❖ If someone digs his/her nose, bites his/her nails and scratches his/her head during interview, he/she is judged as mannerless.

❖ An unavoidable sneeze or cough should be accompanied by covering mouth and apologing also

❖ If an easy and previously practiced questions come on your way, you should not express your excitement

❖ 'Thank you' and 'sorry' should be used as much as needed

❖ Do not forget to carry your portfolio too

Dear students, we shall discuss about portfolio in my next content.

Remember, being prepared is the good sign of a good interviewee.

—

"If you cannot do great things, do small things in a great way."

Napoleon Hill

How can you turn your creativity into a source of income with the help of Web3 ?

Prabir Kashyap
4th Semester, Commerce

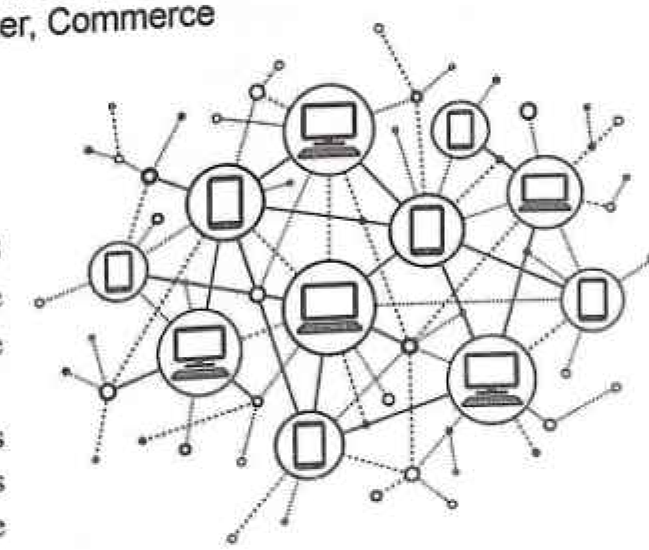

In this era of the 21st century, Web3 technology is playing a vital role in the development of artists' communities across the globe.

Web3 technology creates various sources of income, especially because it allows artists to sell their art pieces on different online marketplaces at a good market value. In the current time, artists from all over the world sell their artworks on the NFT marketplace through Web3 technology.

✪ What is Web3? And as an artist how can we avail the benefits of Web3 technology?

Before understanding Web3, we have to understand what Web1 and Web2 are.

Web1 was the first generation of the World Wide Web. In another words, it is the oldest version of the internet, where we can only search for and read information, while Web2 describes the current state of the internet. Web2.0 refers to 21st-century internet applications such as Instagram, Twitter, Facebook, etc.

Web3 is the latest and most advanced version of the web. Some examples of Web3 are Metaverse, NFT (Non-Fungible Token), cryptocurrencies, Artificial intelligence, etc.

NFT is a part of Web3. It provides us with a great opportunity to convert our creativity into money.

Nowadays both traditional and digital artists step into the world of NFT.

Foundation, Opensea, Known Origin and Super Rare are some of the famous NFT marketplaces.

What is NFT?

NFT stands for Non-Fungible Token.In the layman's language, NFT is a digital asset that represents unique assets like an art piece, music, digital content, or media.

The term Non-Fungible Token simply means that the token or the digital asset is unique and can't be replaced with other digital assets. Each digital asset is unique and has its own identity. NFTs can be bought and sold with cryptocurrencies and later the cryptocurrencies can be converted into real currency. Cryptocurrencies mean digital currencies that exist only virtually. Crypto currencies have real money value. The monetary value of cryptocurrencies may fluctuate sometimes due to the high and low market demand. Some examples of cryptocurrencies are Bitcoin, Ethereum, and Binance.

How can you earn money by selling your art pieces on the NFT market place?

Let's say you create a meaningful art piece and upload it on the NFT market place. The art will convert into a digital asset and it will become an NFT. Now the digital asset is ready to be sold in the NFT market places. You can sell your art works at a fixed price or put it up for auction. After listing your art work there, people who are interested to invest in your NFT may buy your art work with crypto currencies, and the number of crypto coins will be reflected in your crypto wallet. Later you can withdraw the money by converting the crypto coins into real currency like dollars or rupees. In addition, NFT provides royalty to the original creator for every secondary sale of digital assets created by original artists.

Briefly let's look at the concept of NFT royalty

Say, for instance, you sold an NFT to a person, who bought or invested in your artwork. Later he/she can resell your NFT to someone else. In the case of a secondary sale, you will receive a portion of the money and that is called royalty. The artist can set the percentage of royalty between 3% -10% . It is based on the NFT's sales price, which may be different for each sale.

How can you establish yourself as an NFT artist in the Web3 community and how can you promote your artwork on NFT marketplaces?

Below is a beautiful quote said by Helen Keller :

"Alone, we can do so little; together, we can do so much"

The primary step for success is the need to connect with people, building a community, and establishing yourself in that community. With proper marketing and promotion, your NFT can have a farther reach across the world, and as result, it will increase the possibility of a quick sale. Web3 community plays an enormous role in promoting your art across the world; thus, you can gain more popularity in the Web3 space.

Sharing your creative art works on different social media platforms may attract other art enthusiasts from all over the world and hence it may lead to better engagement in

the community and ultimately it may also lead to the promotion of your NFT. The easiest and fast way to step into the NFT community is to start using Twitter. Sharing your works on Twitter is much more effective than any other social media platform, because the whole Web3 community is active on Twitter.

I'd say Twitter is the best social media platform for promoting your NFTs and not only promoting but building the community and engaging as a whole.

My personal opinion about NFT and Web3

A year ago, I was unaware of Web3 technology. I didn't know what NFT and Web3 were and how they worked. Curiosity encouraged me to step into the world of Web3. I have been in the NFT space for a year now. Web3 helped me to build my identity as an artist. I've made good connections with people across the world with the help of Web3.

Web3 helped me to build my community and establish myself in the NFT space. I've gotten to learn many new things throughout my NFT journeys, like cryptocurrencies, blockchain, metaverse and many more. Web3 encouraged me to adopt new skills like Computer Graphics Imagery (CGI), animation, and digital art. Because of NFT and Web3, I have gotten some amazing opportunities in the recent years.

If NFT can change my life, it can definitely change yours too.

Soon Web3 is going to make a revolutionary change in the world. International collaborations have been easy for this unique borderless web3 technology, metaverse artists would able to collabs with huge brands and famous artists from different genres.

Creative people all around the world are availing the benefits of NFT and Web3, earning millions of dollars by selling and investing in the former. NFT helps you to turn your creativity into money. Web3 and NFT are the future.

—

"If you want to live a happy life, tie it to a goal, not to people or things."

Albert Einstein

A
R
T
I
C
L
E

"Either write something worth reading or do something worth writing."
- Benjamin Franklin

HIGHLIGHTS AND KEY FACTORS OF NATIONAL EDUCATION POLICY 2020

Dr. Ajoy Mitra
Ass. Professor, Department of Finance

"The purpose of education is to make better human beings with skill and expertise. Enlightened human beings can be made by teachers."
– Dr APJ Abdul Kalam.

A well-defined and futuristic education policy is a must for every country because education is the key driver of economic and social progress. With the rapidly changing global economic and employment landscape, it is becoming increasingly crucial that students not only learn but, more importantly, learn how to learn. Consequently, education today is moving towards less content and teaching how to be creative and multidisciplinary, think critically, solve problems, and innovate, adapt, and absorb new materials in dynamic fields.

What is National Education Policy (NEP) 2020?

The Union Cabinet of India approved the National Education Policy on July 29, 2020. This new policy aims to pave the way for transformational improvements in India's school and higher education systems. The government of India introduced a new policy to globalise education from preschool to the secondary level. The salient features of NEP 2020 are improving the education quality by giving equal importance to creativity and innovation and striving to transform India into a "vibrant knowledge society" over the next decade. NEP 2020 aims to replace the present 10+2 system with the latest 5+3+3+4 curricular structure corresponding to ages 3-8, 8-11, 11-14, and 14-18 years.

Major highlights of the NEP 2020 on Higher Education includes -

1. Institutional restructuring and reconsolidation :

The Policy has recommended large multidisciplinary universities or higher educational institutional clusters which are well resourced, vibrant, autonomous and multidisciplinary. The report has suggested a

consolidation of 800 universities and 44,000 colleges to 15000 large institutions with teaching and research programs across disciplines and fields.

2. Three types of institutions:

As per the policy directives, there will be three types of institutions. **Type 1* focuses on world-class research and high-quality teaching. **Type 2* with a major focus on high-quality teaching and significant contributions to research. **Type 3* institutions will serve the undergraduate program with high-quality teaching. However, the new National Education Policy targets to transform all institutions of higher education to either universities or degree-granting autonomous colleges.

3. High-quality liberal education:

Transformation of the society to a class of dynamic, productive and thoughtful citizens through liberal education should be the primary focus of higher education. Hence multidisciplinary exposure intends to develop constitutional values, cultural heritage, social accountability, important life capacities, ethics of social and moral engagements along with rigorous disciplinary understanding will form the part of the curriculum.

4. Flexible curricular structure:

Liberal curriculum with a creative combination of disciplines and multiple points of entry and exit makes the higher education system highly flexible. This freedom in the higher education system breaks the prevalent rigid boundaries and provides possibilities of lifelong learning. According to the policy, the undergraduate program will be of 3 or 4 years of duration. The institution may provide provision for multiple entries and exits with appropriate certification. Hence a student can gain a diploma after successful completion of a one-year program. An advanced diploma is provided on successful completion of a 2 years program. The 3-year program will lead to Bachelor of Art and 4-year program leading to a Bachelor of Liberal Arts

5. Flexibility in Master's Programs:

Institutions have the flexibility to design multiple variants of a Master's program.

* *Type 1* combination: A 2-year master's programme with the 2nd year entirely for research. This program is offered to students who have successfully completed a 3-year bachelor's Program.

* *Type 2* combination: A 1-year programme offered to students who have successfully completed a 4-years undergraduate degree program with honours.

**Type 3* combination: 5-year integrated master's program. NEP has suggested discontinuing the M.Phil program. The eligibility for PhD will be a master's program or a 4-year undergraduate program with honours.

6. Conducive Learning environment :

The policy has suggested a curriculum optimization for ensuring a joyful, rigorous, engaging, responsive and effective pedagogical environment that fosters an overall development of the students. The students should be exposed to numerous and meaningful social engagement to develop their capacities and dispositions for an effective social life. Choice-based credit systems will be improved to allow flexibility and innovations.

7. Open learning and Internationalization :

The distance education program will be expanded to increase the gross enrolment ratio to 50%. The online platforms like digital repositories, digital media for virtual learning,

credit-based recognition of MOOCs will be ensured in par with high-quality in-class programs. Internationalization of education will be facilitated through institutional collaboration and mobility of students and faculty.

8. Empowering Faculty:

The pivotal factor that decides the quality of an education system is its faculty with competence and commitment. All institutions should have adequate faculty to meet the program and subject needs. The desired student-teacher ratio of 30:1 should be ensured. The faculty will be empowered to make curricular choices for their course and pursue research with academic freedom. All institutions should develop continuous faculty development programs to keep the faculty members abreast with the latest trends in discipline, pedagogy and research.

9. Empower. Governance and autonomy :

Academic, administrative and financial autonomy will be provided to all institutions for fostering high-quality education and research and in a nurturing culture. The process of affiliation will be stopped. Higher education institutions will be governed by independent Boards. Here, all institutions will have the freedom to develop curricula, start and run programmes, decide resource requirements and develop internal systems. Faculty will be having academic freedom in deciding pedagogical approaches, student assessment and research.

10. Transformation of the Regulatory System:

The NEP has suggested the distribution of regulatory function to various authorities for the elimination of the concentration of powers and elimination of the interest. As per these guidelines, standard-setting, funding, accreditation will be carried out by different independent bodies. The National Education Regulatory Authority will be the only regulatory authority for Higher Education including Professional Education. All the current regulatory authorities will be transformed into professional standard-setting bodies. The present University Grants Commission will be transformed into Higher Education Grants Council responsible for the funding of Higher Education. The General Education council will be set up and will develop the National Higher Education Qualifications Framework to frame Graduate attributes and expected learning outcomes to facilitate the implementation of Outcome-based Education. The National Assessment and Accreditation Council will be responsible for the assessment and accreditation of the institutions. The assessment parameter will be based on the regulation put forth by the regulatory authority.

11. Rashtriya Shiksha Aayog:

Rashtriya Shiksha Aayog or National Education Commission headed by the Prime Minister – will be the custodian of the vision of education in India. Positively, in the lines of National Education Policy, the Higher Education Institutions are vested with a higher responsibility of teaching by the adoption of innovative methods, promotion of research, coordinate and support peer institutions for mutual benefits, active involvement in community engagements and services, to work in par with the industrial and societal needs, to support faculty for enhancement of their competencies and support school education. The observations and recommendation of NEP 2020 are definitely very progressive. It gives a fresh look to the educational system by inbuilt flexibility and mark of quality that is capable of moulding India to a vibrant knowledge society rooted in our rich cultural heritage.

Key Factors of NEP 2020 :

Quality Universities and Colleges:

☆ Quality higher education must aim to develop good, thoughtful, well-rounded, and creative individuals.

☆ It must enable an individual to study one or more specialized areas of interest at a deep level, and also develop character, ethical and constitutional values, intellectual curiosity, scientific temper, creativity, spirit of service, and 21st century capabilities across a range of disciplines including sciences, social sciences, arts, humanities, languages, as well as professional, technical, and vocational subjects.

☆ A quality higher education must enable personal accomplishment and enlightenment, constructive public engagement, and productive contribution to the society.

☆It must prepare students for more meaningful and satisfying lives and work roles and enable economic independence.

☆ Some of the major problems currently faced by the higher education system in India include : - a severely fragmented higher educational ecosystem; · less emphasis on the development of cognitive skills and learning outcomes; · a rigid separation of disciplines, with early specialisation and streaming of students into narrow areas of study; · limited access particularly in socio-economically disadvantaged areas, with few HEIs that teach in local languages · limited teacher and institutional autonomy; - inadequate mechanisms for merit-based career management and progression of faculty and institutional leaders; · lesser emphasis on research at most universities and colleges, and lack of competitive peer-reviewed research funding across disciplines; ·suboptimal governance and leadership of HEIs; · an ineffective regulatory system; and · large affiliating universities resulting in low standards of undergraduate education.

☆ This policy envisions the following key changes to the current system: moving towards multidisciplinary universities and colleges, with more HEIs across India that offer medium of instruction in local/Indian languages;

✱ moving towards a more multidisciplinary undergraduate education; moving towards faculty and institutional autonomy;

✱revamping curriculum, pedagogy, assessment, and student support reaffirming the integrity of faculty and institutional leadership positions

✱ establishment of a National Research Foundation governance of HEIs by independent boards having academic and administrative autonomy;

✱"light but tight" regulation by a single regulator for higher education;

✱ increased access, equity, and inclusion

Institutional Restructuring and Consolidation:

☆ By 2040, all higher education institutions (HEIs) shall aim to become multidisciplinary institutions, each of which will aim to have 3,000 or more students.

☆ There shall, by 2030, be at least one large multidisciplinary HEI in or near every district.

☆ The aim will be to increase the Gross Enrolment Ratio in higher education including vocational education from 26.3% (2018) to 50% by 2035.

☆ Growth will be in both public and private institutions, with a strong emphasis on developing a large number of outstanding public institutions.

☆ A university will mean a multidisciplinary institution of higher learning that offers undergraduate and graduate programmes, with high quality teaching, research, and community engagement.

☆ The definition of university will thus allow a spectrum of institutions that range from those that

place equal emphasis on teaching and research i.e., Research-intensive Universities. Those that place greater emphasis on teaching but still conduct significant research i.e. Teaching-intensive Universities.

☆ Autonomous degree-granting College (AC) will refer to a large multidisciplinary that grants undergraduate degrees and is primarily focused on undergraduate teaching though it would not be restricted to that.

☆ A stage-wise mechanism for granting graded autonomy to colleges, through a transparent system of graded accreditation, will be established. HEIs will have the autonomy and freedom to move gradually from one category to another, based on their plans, actions, and effectiveness.

☆ These three broad types of institutions are not in any natural way a rigid, exclusionary categorization, but are along a continuum.

☆ HEIs will support other HEIs in their development, community engagement and service, contribution to various fields of practice, faculty development for the higher education system, and support to school education.

☆ Institutions will have the option to run Open Distance Learning (ODL) and online programmes, provided they are accredited to do so.

☆ Single-stream HEIs will be phased out over time, and all will move towards becoming vibrant multidisciplinary institutions or parts of vibrant multidisciplinary HEI clusters.

☆ The system of 'affiliated colleges' will be gradually phased out over a period of fifteen years through a system of graded autonomy, and to be carried out in a challenge mode.

☆ The overall higher education sector will aim to be an integrated higher education system, including professional and vocational education.

☆ The present complex nomenclature of HEIs in the country such as 'deemed to be university', 'affiliating university', 'affiliating technical university', 'unitary university' shall be replaced simply by 'university' on fulfilling the criteria as per norms.

Towards A More Holistic and Multidisciplinary Education:

☆ A holistic and multidisciplinary education would aim to develop all capacities of human beings -intellectual, aesthetic, social, physical, emotional, and moral in an integrated manner.

☆ Such a holistic education shall be, in the long term, the approach of all undergraduate programmes, including those in professional, technical, and vocational disciplines.

☆ Even engineering institutions, such as IITs, will move towards more holistic and multidisciplinary education with more arts and humanities. Students of arts and humanities will aim to learn more science and all will make an effort to incorporate more vocational subjects and soft skills.

☆ Imaginative and flexible curricular structures will enable creative combinations of disciplines for study, and would offer multiple entry and exit points.

☆ Departments in Languages, Literature, Music, Philosophy, Indology, Art, Dance, Theatre, Education, Mathematics, Statistics, Pure and Applied Sciences, Sociology, Economics, Sports, Translation and Interpretation, etc. will be established and strengthened at all HEIs.

☆ Curricula of all HEIs shall include credit-based courses and projects in the areas of community engagement and service, environmental education, and value-based education.

☆ The undergraduate degree will be of either 3 or 4-year duration, with multiple exit options

within this period, with appropriate certifications, e.g., a certificate after completing 1 year in a discipline or field including vocational and professional areas, or a diploma after 2 years of study, or a Bachelor's degree after a 3-year programme. The 4-year multidisciplinary Bachelor s programme, however, shall be the preferred option.

☆ An Academic Bank of Credit (ABC) shall be established which would digitally store the academic credits earned from various recognized HEIs so that the degrees from an HEI can be awarded taking into account credits earned.

☆ The 4-year programme may also lead to a degree 'with Research' if the student completes a rigorous research project in their major area(s) of study as specified by the HEI.

☆ Model public universities for holistic and multidisciplinary education, at par with IITs, IIMs, etc., called MERUs (Multidisciplinary Education and Research Universities) will be set up and will aim to attain the highest global standards in quality education.

☆ HEIs will focus on research and innovation by setting up start-up incubation centres, technology development centres, centres in frontier areas of research, greater industryacademic linkages, and interdisciplinary research including humanities and social sciences research.

Optimal Learning Environments and Support For Students:

☆ Institutions and faculty will have the autonomy to innovate on matters of curriculum, pedagogy, and assessment within a broad framework of higher education qualifications

☆ All assessment systems shall also be decided by the HEI, including those that lead to final certification. The Choice Based Credit System (CBCS) will be revised for instilling innovation and flexibility.

☆ HEIs shall move to a criterion-based grading system that assesses student achievement based on the learning goals for each programme · HEIs shall also move away from high-stakes examinations towards more continuous and comprehensive evaluation.

☆ Each institution will integrate its academic plans ranging from curricular improvement to quality of classroom transaction - into its larger Institutional Development Plan (IDP)

☆ High-quality support centres and professional academic and career counselling will be made available to all students.

☆ Norms, standards, and guidelines for systemic development, regulation, and accreditation of ODL will be prepared, and a framework for quality of ODL that will be recommendatory for all HEIs will be developed.

☆ All programmes, courses, curricula, and pedagogy across subjects, including those in-class, online, and in ODL modes as well as student support will aim to achieve global standards of quality.

Internationalization:

☆ Larger numbers of international students studying in India, and greater mobility to students in India visit, study at, transfer credits to, or carry out research at institutions abroad, and vice versa.

☆ India will be promoted as a global study destination providing premium education at affordable costs

☆ An International Students Office at each HEI hosting foreign students will be set up to coordinate all matters relating to welcoming and supporting students arriving from abroad.

☆ Research/teaching collaborations and faculty/student exchanges with high-quality foreign institutions will be facilitated

☆ High performing Indian universities will be encouraged to set up campuses in other countries

☆ Similarly, selected universities e.g., those from among the top 100 universities in the world will be facilitated to operate in India.

☆ A legislative framework facilitating such entry will be put in place, and such universities will be given special dispensation regarding regulatory, governance, and content norms on par with other autonomous institutions of India.

Student Activity and Participation:

☆ Plenty of opportunities for participation in sports, culture/arts clubs, eco-clubs, activity clubs, community service projects, etc.

☆ In every education institution, there shall be counselling systems for handling stress and emotional adjustments.

☆ Increasing hostel facilities as needed.

☆ All HEIs will ensure quality medical facilities for all students in their institutions.

Financial Support for Students:

☆ Efforts will be made to incentivize the merit of students belonging to SC, ST, OBC, and other SEDGs.

☆ Private HEIs will be encouraged to offer larger numbers of free ships and scholarships to their students.

Motivated, Energized, and Capable Faculty:

☆ All HEIs will be equipped with the basic infrastructure and facilities, including clean drinking water, clean working toilets, blackboards, offices, teaching supplies, libraries, labs, and pleasant classroom spaces and campuses.

☆ Every classroom shall have access to the latest educational technology that enables better learning experiences.

☆ Faculty will be given the freedom to design their own curricular and pedagogical approaches within the approved framework.

☆ HEIs will have clearly defined, independent, and transparent processes and criteria for faculty recruitment.

Equity and Inclusion in Higher Education:

☆ Actions that are specific to higher education shall be adopted by all Governments and HEIs.

☆ Steps to be taken by Governments (a) Earmark suitable Government funds for the education of SEDGs (b) Set clear targets for higher GER for SEDGs (c) Enhance gender balance in admissions to HEIs (d) Enhance access by establishing more high-quality HEIs in aspirational districts and Special Education Zones (e) Develop and support high-quality HEIs that teach in local/Indian languages or bilingually (f) Provide more financial assistance and scholarships to SEDGs in both public and private HEIs (g) Conduct outreach programs on higher education opportunities and scholarships among SEDGs (h) Develop and support technology tools for better participation and learning outcomes.

☆ Steps to be taken by all HEIs (a) Mitigate opportunity costs and fees for pursuing higher education (b) Provide more financial assistance and scholarships (c) Conduct outreach on higher education opportunities and scholarships (d) Make admissions processes more inclusive (e) Make curriculum more inclusive (f) Increase employability potential of higher education programmes (g) Develop more degree courses taught in Indian languages and bilingually (h) Ensure all buildings and facilities are wheelchair-accessible and disabledfriendly (i) Develop bridge courses for students that come from disadvantaged educational backgrounds (j) Provide socio-emotional and academic support and mentoring (k) Ensure sensitization of faculty, counsellor, and students on gender-identity issue and its inclusion

in all aspects of the HEI, including curricula (l) Strictly enforce all no-discrimination and anti-harassment rules (m) Develop Institutional Development Plans that contain specific plans for action on increasing participation from SEDGs.

Reimagining Vocational Education:

☆ Vocational education will be integrated into all school and higher education institutions in a phased manner over the next decade.

☆ By 2025, at least 50% of learners through the school and higher education system shall have exposure to vocational education, for which a clear action plan with targets and timelines will be developed. - Higher education institutions will offer vocational education either on their own or in partnership with industry and NGOs.

☆ The B.Voc. degrees introduced in 2013 will continue to exist, but vocational courses will also be available to students enrolled in all other Bachelor's degree programmes, including the 4-year multidisciplinary Bachelor's programmes.

☆ 'Lok Vidya', i.e., important vocational knowledge developed in India, will be made accessible to students through integration into vocational education courses.

☆ The possibility of offering vocational courses through ODL mode will also be explored.

☆MHRD will constitute a National Committee for the Integration of Vocational Education (NCIVE), consisting of experts in vocational education and representatives from across Ministries, in collaboration with industry, to oversee this effort.

☆ Incubation centres will be set up in higher education institutions in partnership with industries.

☆ Indian standards will be aligned with the International Standard Classification of Occupations maintained by the International Labour Organization.

☆ The credit-based Framework will also facilitate mobility across 'general' and vocational education.

Catalysing Quality Academic Research in All Fields Through A New National Research Foundation:

☆ Establishment of a National Research Foundation (NRF).

☆ The overarching goal of the NRF will be to enable a culture of research to permeate through our universities.

☆ The NRF will be governed, independently of the government, by a rotating Board of Governors consisting of the very best researchers and innovators across fields.

☆ The primary activities of the NRF will be to fund competitive, peer-reviewed grant proposals of all types and across all disciplines; seed, grow, and facilitate research at academic institutions act as a liaison between researchers and relevant branches of government as well as industry; so as to allow breakthroughs to be optimally brought into policy and/or implementation; and recognise outstanding research and progress

Transforming The Regulatory System Of Higher Education:

☆ Regulatory system of higher education will ensure that the distinct functions of regulation, accreditation, funding, and academic standard setting will be performed by distinct, independent, and empowered bodies.

☆ These four structures will be set up as four independent verticals within one umbrella institution, the Higher Education Commission of India (HECI).

✪ The first vertical of HECI will be the National Higher Education Regulatory Council (NHERC). It will function as the common, single point

regulator for the higher education sector including teacher education and excluding medical and legal education.

✪ The second vertical of HECI will, be a 'meta-accrediting body', called the National Accreditation Council (NAC). Accreditation of institutions will be based primarily on basic norms, public self-disclosure, good governance, and outcomes, and it will be carried out by an independent ecosystem of accrediting institutions supervised and overseen by NAC.

✪ The third vertical of HECI will be the Higher Education Grants Council (HEGC), which will carry out funding and financing of higher education based on transparent criteria.

✪ The fourth vertical of HECI will be the General Education Council (GEC), which will frame expected learning outcomes for higher education programmes, also referred to as 'graduate attributes'. A National Higher Education Qualification Framework (NHEQF) will be formulated by the GEC.

☆ The functioning of all the independent verticals for Regulation (NHERC), Accreditation (NAC), Funding (HEGC), and Academic Standard Setting (GEC) and the overarching autonomous umbrella body (HECI) itself will be based on transparent public disclosure, and use technology extensively to reduce human interface to ensure efficiency and transparency in their work.

☆ The professional councils, such as the Indian Council for Agricultural Research (ICAR), Veterinary Council of India (VCI), National Council for Teacher Education (NCTE), Council of Architecture (CoA), National Council for Vocational Education and Training (NCVET) etc., will act as Professional Standard Setting Bodies (PSSBs).

☆ The separation of functions would mean that each vertical within HECI would take on a new, single role which is relevant, meaningful, and important in the new regulatory scheme.

Curbing Commercialization of Education:

☆ All education institutions will be held to similar standards of audit and disclosure as a 'not for profit' entity. Surpluses, if any, will be reinvested in the educational sector.

☆ There will be transparent public disclosure of all these financial matters with recourse to grievance-handling mechanisms to the general public.

☆ The accreditation system developed by NAAC will provide a complementary check on this system, and NHERC will consider this as one of the key dimensions of its regulatory objective.

☆ All fees and charges set by private HEIs will be transparently and fully disclosed, and there shall be no arbitrary increases in these fees/ charges during the period of enrolment of any student. This fee determining mechanism will ensure reasonable recovery of cost while ensuring that HEIs discharge their social obligations.

Effective Governance And Leadership For Higher Education Institutions:

☆ Through a suitable system of graded accreditation and graded autonomy, and in a phased manner over a period of 15 years, all HEIs in India will aim to become independent selfgoverning institutions pursuing innovation and excellence.

☆ Upon receiving the appropriate graded accreditations that deem the institution ready for such a move, a Board of Governors (BoG) shall be established. Equity considerations will also be taken care of while selecting the members.

☆ The BoG of an institution will be empowered to govern the institution free of any external interference. It is envisaged that all HEIs will be

incentivized, supported, and mentored during this process, and shall aim to become autonomous and have such an empowered BoG by 2035.

☆The BoG shall be responsible and accountable to the stakeholders through transparent selfdisclosures of all relevant records. It will be responsible for meeting all regulatory guidelines mandated by HECI through the National Higher Education Regulatory Council (NHERC).

Professional Education:

☆ Stand-alone agricultural universities, legal universities, health science universities, technical universities, and stand-alone institutions in other fields, shall aim to become multidisciplinary institutions offering holistic and multidisciplinary education.

☆ All institutions offering either professional or general education will aim to organically evolve into institutions/clusters offering both seamlessly, and in an integrated manner by 2030.

☆ Both capacity and quality of agriculture and allied disciplines must be improved in order to increase agricultural productivity through better skilled graduates and technicians, innovative research, and market-based extension linked to technologies and practices.

☆ Institutions offering agricultural education must benefit the local community directly; one approach could be to set up Agricultural Technology Parks to promote technology incubation and dissemination and promote sustainable methodologies.

☆ Legal education needs to be competitive globally, adopting best practices and embracing new technologies for wider access to and timely delivery of justice.

☆ Healthcare education needs to be re-envisioned so that the duration, structure, and design of the educational programmes need to match the role requirements that graduates will play.

☆ Given that people exercise pluralistic choices in healthcare, our healthcare education system must be integrative meaning thereby that all students of allopathic medical education must have a basic understanding of Ayurveda, Yoga and Naturopathy, Unani, Siddha, and Homeopathy (AYUSH), and vice versa.

☆ There shall also be a much greater emphasis on preventive healthcare and community medicine in all forms of healthcare education. ✪ Technical education will also aim to be offered within multidisciplinary education institutions and programmes and have a renewed focus on opportunities to engage deeply with other disciplines.

☆ India must also take the lead in preparing professionals in cutting-edge areas that are fast gaining prominence, such as Artificial Intelligence (AI), 3-D machining, big data analysis, and machine learning, in addition to genomic studies, biotechnology, nanotechnology, neuroscience, with important applications to health, environment, and sustainable living that will be woven into undergraduate education for enhancing employability of the youth.

Promotion of Indian Languages, Arts, And Culture:

☆ The promotion of Indian arts and culture is important not only for the nation but also for the individual. Cultural awareness and expression are among the major competencies considered important to develop in children, in order to provide them with a sense of identity, belonging, as well as an appreciation of other cultures and identities.

☆ Indian arts of all kinds must be offered to students at all levels of education, starting with early childhood care and education.

☆ Teaching and learning of Indian languages need to be integrated with school and higher education at every level.

☆ For languages to remain relevant and vibrant, there must be a steady stream of high-quality learning and print materials in these languages including textbooks, workbooks, videos, plays, poems, novels, magazines, etc.

☆ Languages must also have consistent official updates to their vocabularies and dictionaries, widely disseminated, so that the most current issues and concepts can be effectively discussed in these languages.

☆ A number of initiatives to foster languages, arts, and culture in school children: greater emphasis on music, arts, and crafts throughout all levels of school; early implementation of the three-language formula to promote multilingualism; teaching in the home/local language wherever possible; conducting more experiential language learning; the hiring of outstanding local artists, writers, craftspersons, and other experts as master instructors; accurate inclusion of traditional Indian knowledge including tribal and other local knowledge throughout into the curriculum, across humanities, sciences, arts, crafts, and sportsetc.

☆ Strong departments and programmes in Indian languages, comparative literature, creative writing, arts, music, philosophy, etc. will be launched and developed across the country, and degrees including 4-year B.Ed. dual degrees will be developed in these subjects.

☆ Every higher education institution and even every school or school complex will aim to have Artist(s)-in-Residence to expose students to art, creativity, and the rich treasures of the region/country.

☆ More HEIs, and more programmes in higher education, will use the mother tongue/local language as a medium of instruction, and/or offer programmes bilingually.

☆ High-quality programmes and degrees in Translation and Interpretation, Art and Museum Administration, Archaeology, Artefact Conservation, Graphic Design, and Web Design within the higher education system will also be created.

☆ Touring by HEI students to different parts of the country, which will not only give a boost to tourism but will also lead to an understanding and appreciation of diversity, culture, traditions and knowledge of different parts of India.

☆ Indian Institute of Translation and Interpretation (IITI) will be established. The IITI shall also make extensive use of technology to aid in its translation and interpretation efforts.

☆ Sanskrit will be mainstreamed with strong offerings in school - including as one of the language options in the three-language formula - as well as in higher education. Sanskrit Universities too will move towards becoming large multidisciplinary institutions of higher learning.

☆ India will similarly expand its institutes and universities studying all classical languages and literature, with strong efforts to collect, preserve, translate, and study the tens of thousands of manuscripts that have not yet received their due attention.

☆ Sanskrit and all Indian language institutes and departments across the country will be significantly strengthened

☆ Classical language institutes will aim to be merged with universities, while maintaining their autonomy, so that faculty may work, and students too may be trained as part of robust and rigorous multidisciplinary programmes.

☆ Universities dedicated to languages will become multidisciplinary

☆ National Institute (or Institutes) for Pali, Persian and Prakrit will also be set up within a university campus.

☆ For each of the languages mentioned in the Eighth Schedule of the Constitution of India, Academies will be established consisting of some of the greatest scholars and native speakers. These Academies for Eighth Schedule languages will be established by the Central Government in consultation or collaboration with State Governments. Academies for other highly spoken Indian languages may also be similarly established by the Centre and/or States.

☆ All languages in India, and their associated arts and culture will be documented through a web-based platform/portal/wiki, in order to preserve endangered and all Indian languages and their associated rich local arts and culture.

☆ Scholarships for people of all ages to study Indian Languages, Arts, and Culture with local masters and/or within the higher education system will be established.

Conclusion:

The NEP 2020 is truly a pathbreaking document in every sense. The policy, amongst others, aims to address academic issues, structural inequities, the broadening of access apart from making the learners future ready while meeting the demands of a 21st century India. Simultaneously, the NEP has the most challenging task of addressing multiple crises in the education system.Several states have officially launched the policy and many others are in the process to do the same. Yet, there is a long road ahead of the NEP. Given its scale and the kind of complexity involved in its execution, particularly securing coordination and cooperation amongst diverse stakeholders at state, district, private sector amongst others, makes it a challenging exercise.Apart from this, one must deal with weak state capacity, availability of financial resources and, most importantly, the education ecosystem that acts as a drag on new ideas and innovation.

References:
https://www.education.gov.in/sites/upload_files/mhrd/files/NEP_Final_English_0.pdf
https://pib.gov.in/PressReleaseIframePage.aspx?PRID=1847066
https://www.ugc.ac.in/pdfnews/5294663_Salient-Featuresofnep-Eng-merged.pdf

"Everything should be made as simple as possible, but not simpler."

Albert Einstein

Indian Parliament

Tanisha Balmiki
BA 3rd semester, Political Science dept.

Article 79 of the Indian Constitution says, the Indian Parliament consists of the President and two houses: the Council of state (Rajya Sabha) and the house of the People (Lok Sabha). The union parliament exercises only those powers which the constitution has granted to it. It works under the constitution. The president can use veto over the ordinary law passed by the parliament. The Supreme Court of India can conduct judicial review over all laws enacted by union parliament for determining constitutional validity.

Power and functions of Indian Parliament

Legislative Powers
Executive Powers
Financial Power
Constituent powers
Judicial powers
Other powers

Legislative Powers :

All the subject in our constitution are divided among State, Union and Concurrent lists. In concurrent list Parliamentary law is over riding than state legislative law. Constitution also has powers to make laws with respect to state legislature in following circumstance :

* When Rajya Sabha passes a resolution to that effect
* When national emergency is under operation
* When two or more states request parliament to do so
* When necessary to give effect to international agreements, treaties and conventions
* When President's rule is in operation

Executive Powers :

According to Parliamentary form of government executive is responsible to the parliament for its acts and policies. Hence parliament exercises control by various measures like committees, question hour, zero hour etc. Ministers are collectively responsible to the parliament. Article 245 of the constitution declares that parliament may make laws for the whole or any part of the territory of India and a state legislature can make laws for the whole or any part of state. Seventh schedule of the constitution distributes the legislative powers between the centre and the state by putting subjects into union list, state list and concurrent list. The centre can make laws on any of the subjects in the union list or in the concurrent list. The parliament can over ride the law of a state on a subject listed in concurrent list. In addition to these powers, the residuary powers are also vested with the parliament.

Executive Powers and Functions :

In India, political executive is a part of the parliament. Parliament exerts control over the executive through procedural device such as question hour, zero hour, calling attention motion, adjournment motion, half an hour discussion, etc. Members of different political parties are elected/ nominated to the parliamentary committees. Through these committees, the parliament controls the government. Committee on ministerial assurances constituted by parliament seeks to assure that the assurances made by the ministries to parliament are fulfilled.

Article 75 of the constitution mentions that the council of ministers remain in office as long as it enjoys the confidence of the Lok Sabha. The ministers are responsible to the Lok Sabha individually and collectively. Lok Sabha can remove the council of ministers by passing a 'no confidence motion' in the Lok Sabha.

Apart from that, the Lok Sabha can also express lack of confidence in the government in the following ways :

* By not passing a motion of thanks on the President's inaugural address
* By rejecting a money bill
* By passing a censure motion or an adjournment motion
* By passing a cut motion
* By defeating the government on a vital issue

These powers of parliament help in making government responsive and responsible.

Financial Powers and Functions :

Parliament enjoys the supreme authority in financial matters. Executive cannot spend any money without parliament's approval. No tax can be imposed without the authority of law. The government places the budget before the parliament for approval. The passage of the budget means that the parliament has legalised the receipts and expenditure of the govt. The public accounts committee and the estimates committee keep a watch on the spending of the government. These committees scrutinize the account and bring out the cases of irregular, unauthorised or improper usage in public expenditure. In this way parliament exerts budgetary as well as post budgetary control on the govt. If the government fails to spend the granted money in a financial year, the remaining balance is sent back to the consolidated fund of India. This is known as 'rule of lapse'.

Constituent Powers and Functions :

Only parliament is empowered to initiate any proposal for amendment of the constitution.

A bill for amendment can be initiated in either house of parliament. However, the state legislature can pass a resolution requesting the parliament for creation or abolition of legislative council in the state. Based on the resolution, the parliament can make an act for amending the constitution for that purpose.

There are three types of bills for constitution amendment which requires :

i. **Simple Majority :** These bills needs to be passed by simple majority, that is a majority of members present and voting in each of the House.

ii. **Special Majority:** These bills need to be passed by the majority of the house and two - third of the members present and voting in each of the house.

ii. Special Majority and consent of the half of all the state legislature. These bills are to be passed by the special majority in each house. Along with this, atleast half of the state legislature should give consent to the bill.

Electoral Powers and Functions :

The electoral Powers and functions of the parliament are mentioned below:

* The electoral Powers and functions are the elected members of the parliament (along with state assemblies) participate in the election of the President
* All the members of the parliament participate in the election of the vice-president
* The Lok Sabha elects it's speaker and deputy speakers
* The Rajya Sabha elects it's deputy chairman
* Members of various parliamentary committees are also elected

Judicial Powers and Functions :

* Impeachment of President for violation of constitution
* Removal of judges of supreme court and high court
* Removal of vice president
* Punish members for breach of privileges like sitting in the house when the member knows he is not an eligible member, serving as member before taking oath etc.

A member may bring a privilege motion if he believes that a minister or another member has violated the House's or one or more of its members privileges by hiding or misrepresenting facts in a case. The power of the parliament to penalize it's members is also rarely challenged in court.

Other Powers and Functions

* To discuss various issues of national and international importance
* Imposing emergency
* Increase or decrease area, change names, alter the boundary of the states
* Create or abolish state legislature etc any powers can be added from time to time

Article 245 of the constitution declares that parliament may make laws for the whole or any part of the territory of India and state legislature can make laws for the whole or any part of the state. Seventh schedule of the constitution distributes the legislative powers between the centre and the state by putting subject into union list, state list and concurrent list. In addition to these powers the residuary powers are also vested with the parliament.

The Prevalent Social Circumstances in India

Abhigyan Bhuyan
1ST sem BA (English) Hons

India has always been about unity and diversity. It's the epitome of a grand assimilation of linguistics and cultures.

The portrayal of India in media has either been positive like being the world hub of festivities or downright slum infested,crime invaded dystopia.

INTRODUCTION:

India is the second most populated country in the world. The birthplace of hinduism,it has always been a shining example of religious tolerance so it is secular in nature. Diversity on such a humongous scale is sure to cause conflicts. The prevalent social conditions and agents of cause behind those conditions shape the social border and fill the spectrum.

The issues which are having a major impact in today's society are:

GENDER RELATED (WOMEN)

The work pay gap that people mainly complain in the developed countries are the least of concerns here.As per the report of Economic Survey 2017-18, there are 63 million missing women in India. Missing women are women who are not alive due to foeticide or infanticide.

The families with a traditional mindset which accounts for more than 70% of the population are not keen on providing education to girls even with schemes like

'Beti Bachao, Beti Padhao'. Workplace harrasments are commonplace. Though the government has passed the Sexual Harassment at Workplace (Prevention, Prohibition, and Redressal) Act in 2013, rape complaints account for 998 cases a day and who knows,how many go unreported due to threatenings or for the sake of dignity.

POVERTY:

Poverty is one of the root causes that is causing a hindrance to the development of the nation. It's also one of the root causes of crimes committed due to the suffering and frustrations of the people in the shadow of unemployment. Although this has improved over the last couple of years as The Centre for Monitoring Indian Economy, a private organization, estimates that India's unemployment rate will be 6.50% in September 2022. It is 7.70% in urban India whereas only 6.00% in rural India. But, the inequal pay gap and hazardous work environment are still to blame for many workplace related deaths and poverty due to the growing rate of prices.

CASTE,CREED and RELIGIOUS ISSUES:

The factors that account for most of the communal violence in the country are the age old Hindu vs Muslim sentiment,the non tolerance of each other's faiths and the discrimination against the Shudra(Dalit) community. The Information and Broadcasting Ministry has issued an advisory that the word 'Dalit' can no longer be used, this is as per the directive of Bombay High Court and Madhya Pradesh High Court and is now replaced with the term 'Scheduled Caste'. There are a lot of factors which contribute to the violence prevalent due to the caste/creed agenda where it was found:

a) The majority of the lynchings carried out were due to bovine related issues and disrespect towards the deities and customs of a particular religion.Most of the attacks are based on rumours.This needs to be stopped to prevent harm caused to the social harmony in society.

b)The Ministry of Electronics and IT is holding Whatsapp responsible and has advised the platform to take measures to stop the proliferation of fake messages which further spread communal hatred in an already non-tolerant nation

c)The recent case of the Udaypur killing of a Hindu tailor by a duo of Muslim extremists have flared the tensions between both sides and was responsible for many strike backs on both communities.

IMMIGRATION:

Immigration has always been mainly due to lack of job opportunities and now it's also the cause of resentment among the locals of a region who termed these immigrants as 'Outsiders' due to their own lack of exposure to opportunities in their own region. This has led to an increase in violence against these immigrants all across the country and the number of cases seems to rapidly increase and is showing no signs of ageing.

Marriage continues to play an important

role in the migration of women; however, now other economic factors like employment, business, education are also playing an important role in migration. Now the number of female immigrants is more than that of male immigrants as per the recent reports

YOUTH SUICIDE RATE:

The pressure to excel on our youths have reached a point where it challenges their will to live and has created a toxic scenario where failure means death which can be seen in reports from the National Crime Records Bureau (NCRB) between 2014 and 2016; 26,476 students committed suicide in India. Of these around 7,500 committed suicide due to failure in various examinations.The main blame lies with India's education system.The education system has not been able to generate enough jobs which has only served to pour salts on the already frustrated youths and lead them to drastic consequences.

DRUG and SUBSTANCE ABUSE:

As per a recent report released by the Ministry of Social Justice and Empowerment, India has 6 crore alcohol addicts. More than 3 crore Indians are using cannabis products.8.5 lakh people in India inject drugs.11 lakh people need treatment for using sedatives. 60 lakh people need treatment for using Opioids. These figures don't do absolute justice to the ever growing posse of substance users which are increasing on a daily basis. Students doing it out of curiosity are risking long-term addiction. Economic potential in families is getting wasted, domestic violence cases are at an all time high etc.

The pop culture scene is also to blame as seen particularly in the case of Punjab where Punjab's prisons are overcrowded with drug users and peddlers.Punjab had to set up a Special Task Force to tackle the menace.

CONCLUSION:

I didn't mention honor killings as the change of mindsets has reduced it to an almost non -existent figure and the above mentioned problems need to be addressed in a more urgent way. India has always been termed as the "Soney ki Chidiya" which means the golden bird. The golden age or the Satya- Yug is only possible from within each and everyone's contributions to lead to a better and more open society with an ever-present feeling of fraternity and brotherhood.

—

> "Help one person at a time and always start with the person nearest you."
>
> Mother Teresa

Rethinking the challenge of Women's Safety in Indian Cities

Sneha Pandey
1st semester, Philosophy dept.

ABSTRACT:

Following the Nirbhaya case of 2012 and the public outrage that it provoked, public safety for women has been increasingly deemed a political issue worthy of Attention and concern, particularly in India's cities. The government's response has been to promote precautionary policies for women which tend to reinforce the prevalent social inclination to put the ones of their safety on woman themselves, rather than addressing the deep seated issues that cause them to feel unsafe, to begin with. These include the provision of buses exclusively for women and so called " panic buttons". Even as the male dominated nature of India's public sphere is being recognised, attempts to change it have been limited. Taking constructs of 'positive and negative liberty', this paper argues that public policies in Indian cities, with respect to gender, tends to focus on negative liberty. A shift to positive liberty is essential.

INTRODUCTION:

"Freedom begins with a recognisation of the necessary, and the historical as transitory, that is, capable of being changed". – 'Sondra Farganis' Cities have been envisioned as spaces of liberation, of collaboration and ideas. Urban thinker Edward Glaesar stated that the city "makes

humanity shine most brightly ". Sadly, however, this glowing view of the city does not apply to all, and not equally. For many women, cities are rather spaces of fear, which they access while having to constantly look over their shoulders. This view is not merely anecdotal.

The 'United Nation's Safe Cities and Safe Public Spaces' programme, which started in the year 2010, recognised that the cities all around the world were becoming unsafe for women. Delhi was one of the first five cities which the UN programme set its eyes on,because of the grave issues faced by the city's women. Rape cases in Delhi, for example, were the highest in

the country in 2011. Delhi continues to be notoriously poor in ensuring women's safety. In 2015, the highest crime rate in the sexual offences category (incidence of sexual offences per 100,000 of female population) in the country was in Delhi.

It was after December 16, 2012, that a change occurred in conversations about women's safety. That night, a 23-year-old girl was gang raped brutally in a moving bus in Delhi, as she was returning home from a movie theatre at around 9 pm. She later died of her injuries. The press named her Nirbhaya, and her case triggered the outpouring of massive protests as people came out on the streets to demand justice for her, and safer cities for all. Those days of protests raised awareness of the reality that safety in the public domain was a luxury that not everyone had access to. It became a watershed moment in India's discourse on public safety and mobility.

A number of policy solutions have been talked about and implemented since, including those that highlight the use of technology, such as 'panic buttons', GPS tracking, and CCTVs. As a response to the heightened media attention, the noisy public demand and pressure from civil society organisations, attempts at forging more gender-sensitive policies and strategies have begun at different levels of government. One example is the Smart Cities initiative, among whose agenda is making cities safer for women.

The following section introduces the concepts of 'positive liberty' and 'negative liberty'. It argues that technology-based initiatives for women's safety offer a vision of negative liberty, in the process of promoting notions of 'safety' instead of nurturing empowerment. The paper then identifies bottom-up movements which also deal with women's presence in the public sphere, such as 'Pinjra Tod' and 'One Billion Rising'. These offer a counter narrative to negative liberty, presenting instead a vision of positive liberty and its corollaries—emancipation, agency, and self-determination.

TWO CONSTRUCTS OF LIBERTY

The ideas of 'positive liberty' and 'negative liberty' originated with Immanuel Kant in the 18th century. Then in 1969, Isaiah Berlin, a Russian-British philosopher, clearly defined these two constructs: "Negative liberty is the absence of obstacles, barriers or constraints. One has negative liberty to the extent that actions are available to one in this negative sense. Positive liberty is the possibility of acting — or the fact of acting — in such a way as to take control of one's life and realise one's fundamental purposes."Negative liberty was commonly associated with liberalism, though it does not mean that liberalism is necessarily opposed to positive liberty. Meanwhile, American political scientist John Christman's idea of 'individual positive freedom' is one where there is not only an absence of restraint but also a capability of 'self governance' and 'self mastery'.'Negative liberty' and 'positive liberty' can thus be seen as constructs working together to bring about a more holistic understanding of the ideal of liberty. They may not always be in conflict with each another.

While there are various ways in which freedom can be discussed, the analysis presented in this paper is limited to these two classic constructs. The tension between these two concepts of liberty is the closest to the contrast between technology-based, top-down policies on one hand, and alternative, bottom-up movements on the other.

MANIPUR

THE JEWEL OF INDIA A STUDY OF ITS CULTURE AND TRADITIONS

Swarup Singha
5th semester, Department of History

Abstract:

Manipur is a state in the north eastern part of India. It is also know as the "Land of Gems" because of its unique culture, tradition, and geographical location.

The superior culture and tradition of the state makes it very rich in cultural study. The rituals, costumes, cuisines, traditions and religious beliefs have always fascinated lots of people around the globe. In this article, to the above mentioned points are deeply concerned. In order to write this article we are mainly dependent on secondary resources.

Keywords : Manipur, land of gems, culture, tradition

Introduction:

Bounded by Nagaland to the north, Mizoram to the south, Assam to the west, and Myanmar to the east, the state of Manipur is called the "land of gems of India". Literally the name Manipur is formed by the combination of two words. They are- *'mani'* and *'pur'*. 'Mani' means gem and 'pur' means land. So it is called the land of gems; though the region does not have any mine of gems. Also in terms of natural beauty, it comes only after Kashmir, hence naturally it is called the gem.

The culture of Manipur is full of treasure. Its art, culture and traditions are very rich and hold a great value in the lives of the Manipuris. The rituals, costumes, tradition and religious beliefs have always fascinated people around the globe. The people of Manipur are mainly divided into two groups, namel- *Bishnupuriya* and *Meitei*. The Bishnupuriyas resemble the Indo-Aryans. They have many similarities in culture and tradition with them. Apart from *Bishnupuriyas* and *Meitei*, there are several indigeneous tribes inhabiting the region such as *Naga, Kuki, Mizo*, etc. Manipuri or Meiteilon is the official language of Manipur, but due to the diversity among people, various languages are used to communicate. The diverse cultures, rituals, traditions, costumes and people make the state look like a very beautiful picture painted with different colors. In terms of religion Hinduism is the main but Islam, Christianity and other religious people also live there. Hence in this article we dived into the depth of the Manipuri culture and

traditions and we tried to highlight some valuable details about them.

Methodology:

In order to fulfill the aim of cultural studies, in this article resources are collected from various sources, such as studying various Manipuri culture and ritual, reading various texts, e-resources, newspapers and also by interacting with a few Manipuri people.

Objectives:

The main objective of this article is to study and highlight about the different art, culture and traditions of Manipur and the Manipuris.

Discussion:

Pandit Jawaharlal Nehru described Manipur as the 'Jewel of India' due to its natural beauty and shape. The *Bishnupriya and* Meitei are the two main sects of Manipur contributing to its arts, culture and tradition; but the other numerous tribes also have a great contribution to its culture and tradition. Its unique arts and crafts , cuisine, festivals, costumes, dance and music makes the state aesthetically very rich.

EACH OF THESE SECTIONS ARE DISCUSSED HERE:

Art and Crafts:

The art and crafts of Manipur is very unique and appreciable. The creative people of Manipur make all the daily necessary

products with Bamboo, which are very beautiful and eye-catching. From small flower pots to huge sofas, all are made of bamboo.

Handicrafts of Manipur

The age-old pottery culture is another one of the chief features of Manipur. From daily needs to small water glass to large containers, every essential thing is made of pottery. Each

potter creates pottery by his/her own style and creativity. It is the *Longpi (Nungbi)* village in the district of *Ukhrul*, in Manipur, which has taken the lead outside the state and made a mark with its black earthenware pottery crafted by the *Tangkhul* tribe. One of the most unique features of Manipuri pottery is that it is crafted without using the potter's wheel.

Textiles and weaving is another chief art of Manipur. In *Meitei* lores the weaving of textile appears as a replica of the cosmic process. During the dance of the creation, the male and female messengers of God (*Maiba and Maibi)* stimulate the sound of spinning and weaving. Creation is the magnificent process of Manipuri weaving to the cosmic being. It is believed that the God of handicrafts, *Leismbi* taught the *Meitei's* the method of textile weaving. But there is an alternate belief regarding the development of *Meitei* weaving that is also popular among the masses. According to this belief, the *Meitei learnt* the process of weaving from nature such as the webs of spiders, nests of birds etc.

Cuisine:

Rice is the staple diet of the Manipuri people and kabok is the one of the special dishes of Manipuris, which is made by frying rice with different vegetables. The food culture of Manipur is unique and varies with respect to different tribes and sects. The *Bishnupriyas are* mainly vegetarian, they do not eat any kind of non veg food; while the *Meitei* and the other sects are mostly non vegetarian. The Manipuri's love to eat fish (except *Bishnupriya*) and Meitei's favorite dish is

Ngri, which is prepared by fermenting fish. Some of their common and liked dishes include *Nga-thongba* (fish curry), *ooti* (a typical Manipuri vegetarian dish), *Chagem pomba* (made with fermented soya and mustard leaves), etc. *Lonchak* is one of their favorite vegetable beans.

Festivals:

Unlike the rest of India, Manipur also celebrates a number of fairs and festivals every year. Due to its diverse people and culture, numerous festivals are celebrated almost every month of the year.

SOME OF THEM DISCUSSED HERE :

***Gang-Ngai*:**

Gang-Ngai is an important festival of Manipur celebrated by the *Karbi Nagas*. It is celebrated for five days in the month of December/January every year. The first day begins with an oath taking ceremony and the rest of the four days are celebrated by dances performed by old men and women, boys and girls; common feast, presentation of farewell gifts etc.

***Lui-Ngai-Ni*:**

It is an agricultural festival of Manipur celebrated by the *Nagas*. It is celebrated on the fifteenth day of February every year. After celebrating the festival the *Naga's* begin their seed growing in the field. Songs, cultural dances and social gatherings are the main highlights of the festival.

***Yaosang*:**

Yaosang is one of the most prominent festivals of Manipur which is celebrated for five days. It begins on the full moon day of *Phalguna* (it is February/March). It is also

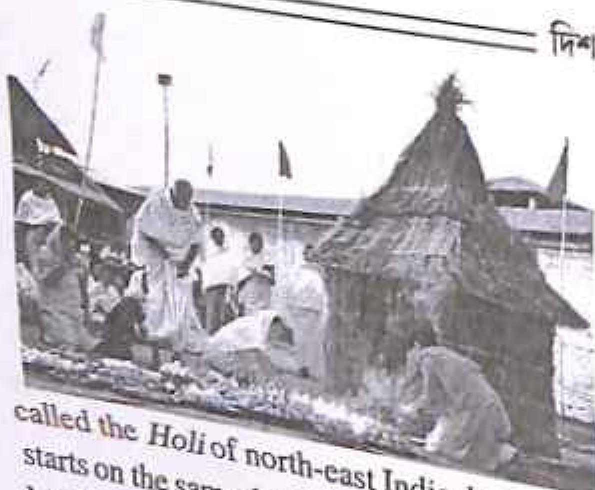

called the *Holi* of north-east India, because it starts on the same day of the *Holi* festival. The Manipuri people collect donations from the native houses by singing and dancing and on the last day of the festival they arrange a common feast programme and enjoy there by singing, dancing and eating delicious dishes. The *Thobal Chongba* is a kind of Manipuri folk dance associated with this festival where both boys and girls dance together by holding each other's hands in a round form.

***Cheiraoba*:**

It is celebrated in the month of April every year. People decorate and clean their houses and prepare festive dishes which are first offered to various deities as a ritual then they have them with their relatives. As a part of a ritual, in this festival villagers climb the nearest hilltop with the belief that it will help them rise to a greater position in their worldly life.

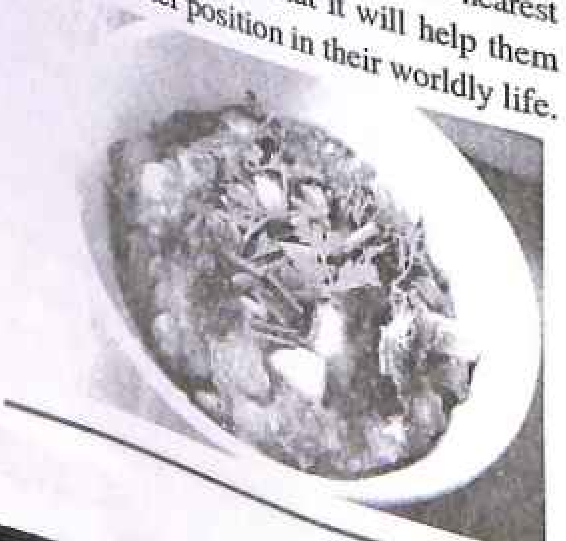

Kang: the *Rath Yatra* of Manipur:

One of the greatest festivals of Manipuri Hindus, particularly for the *Bishnupriyas*, is the *Rath Yatra*. It is observed for ten days in the month of July. The festival is associated with the Hindu God, lord *Jagannath*. Lord *Jagannath* leaves his temple in a chariot called 'Kang' in Manipuri which is pulled by the devotees.

Besides these there are several fairs and festivals celebrated in Manipur such as *Heikru Hitongba*, *Ningol Chak-Kouba*, *Kut* festival of *Kuki-Chin-Mizo*, *Chumpha*, Eid, Christmas, etc.

Costumes:

The traditional costumes of Manipur are very beautiful and attractive by nature. There are different costumes worn by male and females.

Costumes for men:

The traditional costumes of Manipuri men are very simple. White *kurta* and *dhoti* with a turban on head called *'pagri'*, which is usually white in color are the main costumes of Manipuri men. *Khamen Chatpa* is a superior dress of Manipuri men worn by the superior members of the society.

Costumes for women:

Innaphi, *Phanek* and Sarong are the main costumes of Manipuri women. The dresses are hand woven with horizontal line designs. There is also a special *phanek* which is called *Mayek Naibi*, a kind of formal dress often worn at cultural affairs and festivals. *Kanap phanek*, *lai-phi*, *chin-phi* are also some popular traditional costumes of Manipuri women.

Manipuri Dance :

For the rhythmic lyrical beauty and body movements, Manipuri dance is very well known. Most of Manipuri dances are depicted to Gods and Goddesses. In the *Ras leela*, they show the separation of *Krishna* from *Gopis* and *Radha* in a dance form, which is very eye-catching. Apart from the *Ras leela*, *Nupa pala*, *Pung cholem*, Main dance are some of the most popular dance forms of Manipur.

Music:

The music of Manipur is very melodious. The people there not only play music but they also make their own musical instruments. *Pena* is one of them, which is almost similar to the modern violin. It is made of bamboo. *Kullong* ishei, *Pena ishei*, *Lai haroba ishei* are some popular forms of playing song in Manipur. *Nameirakpam Ibemni Devi* is one of the highly acclaimed musicians of Manipur who has been awarded with one of the highest civilian awards of India, the *Padma Shri*.

Conclusion:

As *Pandit Jawaharlal Nehru* said, "Manipur is the land of the gem of India", it really is a precious gem for India. Especially the Bishnupriyas and Meiteis play the forerunner role in maintaining its beauty. At last combining its overall culture, traditions, costumes, dance, music, etc. the state of Manipur becomes a true gem of India.

References:

1. Manipur-Culture and Tradition,
https://www.ritiriwaz.com/manipur-culture-and-tradition/
2. Mishra, D. (2021). Culture of Manipur: Mesmerizing Tradition, Art, Music, Food and Festivals, https://www.caleidoscope.in/art-culture/culture-of-manipur
3. Biswas, D. The vibrant Manipuri culture and traditions,
https://www.holidify.com/pages/manipur-culture-318.html
4. Awasthi, S. Culture of Manipur: Tradition and Lifestyle, Jugaadin News,
https://news.jugaadin.com/culture-of-manipur-tradition-and-lifestyle/amp/
5. Art & Culture - Manipur Tourism, http://www.manipurtourism.gov.in/art-culture/
6. Longpi (Nungbi) pottery, https://ukhrul.nic.in/tourist-place/nungbi-pottery/
7. Textiles of Manipur,
http://ignca.gov.in/en/divisionss/janapada-sampada/northeastern-regional-cen
tre/textiles-of-manipur/
8. Festivals in Manipur, http://www.manipurtourism.gov.in/festivals-in-manipur/
9. Manipur Traditional Costumes,
https://ekbharat.gov.in/images/InstituteActivities/Documents/7211/notice%20b
oard%20display.pdf
10. Manipuri Dance, http://ccrtindia.gov.in/manipuri.php

THE HORROR OF BEING A TWIN

NAINA SHARMA
H.S 1st year (ARTS)

"Horror of being a twin", sounds strange, doesn't it? Why would anyone be afraid of being a twin, especially, in this 21st century when several thousand pairs of twins are born every year. Let me make one thing clear to you as well as all the other readers who will be reading this article, the whole idea of writing this article is not to talk about the current scenario. It's not talking about this century where nothing looks impossible, where everything and everyone is so advanced. So, enough of beating about the bush, now let's come straight to the point and let me take you a century back.

Germany, a beautiful country full of cobblestone streets, picturesque towns and landscapes, and lots of castles. The culture is lovely, the sights are marvelous and tourists simply love Germany. But, this beautiful country has a very dark historical past. Whether we talk about the World War 1, The Great Depression, rise of Hitler and the World War 2 (All these are related with the 20th century). I am not going to talk about how World War began or how it came to an end or how Hitler rose to power. But a topic that is related with the rise of the Nazis in Germany, about which many people, many historians

still don't talk , the darkest thing in the history of Germany, "The Holocaust". And with Holocaust how can I even forget to mention the name of "The Angel of Death-Josef Mengele"?

But who actually was Josef Mengele? The monster of Auschwitz, Josef Mengele, was a German Schutzstaffel (SS) officer and a psychopath physician who is mainly remembered for his actions at the Auschwitz II concentration camp, where he performed deadly experiments on prisoners. According to Hitler's worldview, there was no equality between people but only a racial hierarchy. In this view blond, blue eyed, Nordic German Aryans were at the top while the Jews were at the bottom and were considered to be the anti race or the arch enemies of the Aryans. The Nazi Argument was simple: the strongest race would survive and the weak ones would perish. The Aryan race was the finest. It had to retain its purity, become stronger and dominate the whole world. Nazis wanted only a society of "pure and healthy Nordic Aryans". Josef Mengele was the blind supporter of Hitler. The whole concept was to give birth to more and more Aryan twins. Josef was tasked to conduct genetic experiments on humans, especially twins. So he conducted his experiments on nearly 1500 pairs of imprisoned twins at Auschwitz. The insane reality of his experiments was that he forcefully used live prisoners as guinea pigs. Some of his erotic experiments included removing organs from the human body without anesthesia. Since the Nazis believed that people with blue eyes were the most superior, Mengel injected toxic blue ink into the eyes of his subjects thinking that it would turn other colored eyes into blue. But it resulted in complete or partial blindness among the victims and some even died. He took out blood from one twin and injected the blood continuously in the other twin until and unless one of them died, and when one of them died, he would simply kill the other. The most insane experiment that he did was that he created the **Siamese twins**. Once he sewed two identical Gypsy siblings back to back and stitched their organs together to create Frankenstein "Siamese Twins" in his lab at Auschwitz-Berkenau.

Luckily out of the 1500 pairs of twins that Mengele conducted his experiments on, 200 pairs survived. Still many of them were in very critical conditions. But how they survived or what actually happened to them at the concentration camp, let's know about that!

SURVIVAL: FROM THE VICTIM'S POINT OF VIEW

From the survivor Eva Mozes Kor

Eva Mozes Kor and her twin Miriam were born in 1934 in Transylvania, Romania. In May 1944, Eva and her family arrived by the cattle car at the concentration camp of Auschwitz. When they arrived at the concentration camp, Eva's father and her elder sisters were already gone and she never saw them again. A Nazi was running in the

selection platform and was yelling in German "Twins, Twins." He noticed Eva and Miriam with their mother and demanded to know if they were twins. Their mother was taken away from them to the death camp and they were taken to the Mengele's laboratory. At the laboratory, as stated by Eva, on Monday, Wednesday and Friday, Mengele would put her and Miriam along with various other twins naked in a room, would measure each and every part of their bodies and compare it with their twins. On the alternative days, that is, Tuesday, Thursday and Saturday, Eva and her sister would be taken into the blood laboratory, their hands would be tied up to restrict their blood flow and the Nazi doctors would take a lot of blood from their left arms and give a minimum of five injections on their right arms. After getting one of those injections, Eva suffered from a very high fever; her legs were swollen and were very painful. She could no longer walk and was crawling. Mengele declared that she would live for only two weeks. After that incident Miriam and Eva didn't talk anything about Auschwitz till 1985. But in the year 1985 when they talked about Auschwitz, Eva came to know that when she got ill and was taken to the hospital away from Miriam she was under Nazi doctors' supervision for 24 hours per day. She was taken to the lab and given several injections which made her fall ill. On January 12, 1945, Eva and Miriam were liberated by the Soviet Army. But unfortunately, Miriam died due to kidney infection as the doctors declared that her kidneys never grew larger than the size of a 10-year-old child's.

From the survivor Dabrowska

Now 96, Dabrowska is among a handful of Auschwitz survivors who is still alive. Nazis transferred her in June 1943 to Auschwitz. "When we got off the train we were taken to a large hall, where we were stripped down completely," she remembers "Our hair was shaved and they tattooed numbers on our arms and my number was 44165." She noticed an electric fence around the camp and whenever they came back from working in the mornings, there was usually someone glued to it. And if someone couldn't take it anymore, they jumped over the ditch and threw themselves onto the electric fence and their lives were over.

From the survivor Lydia Tischler: Auschwitz was a hell

"We arrived in the middle of the night and in Auschwitz you could smell the fear. Mengele was standing there in the selection platform and was sending people to the left and the right. The left was the side for living and the right was the side for gas. We were herded into a huge hall and told to undress and somebody came and shaved all our hair and we were taken into another room where we sat on benches like theater."

Tova Friedman: The Youngest Holocaust Survivor

"The 15000 Jews were cramped into six four- storeyed buildings, unable to leave without special permission. We lived with our

grandparents and other people in tight quarters with the children sleeping and eating under the table. Our next destination was Nazi German Concentration camp, Auschwitz, Birkenau. When we arrived at the selection platform by the cattle train, I saw my father crying because he knew we were about to separate. At the age of five and half years, my head was shaven and I was tattooed. I survived hunger and a trip to the gas chamber. My mother's ingenuity saved me when instead of going to the death march we both hid ourselves with corpses and lived to experience the liberation of Auschwitz, by the Russians on January 27, 1945." She said "Holocaust was the darkest period in human history. My message to future generation is educate yourselves about the darkest period in human history and teach others lest the world forgets and lets it happen again."

These are just some stories that I have mentioned. There are numerous others but it is not possible to share each and every story. I just don't want the people to forget about this period of crime against humanity that Hitler and the Nazis committed. Many historians do not want to talk about this period and some just want to ignore it or hide it. In many textbooks, you will get just five to six line paragraphs on the topic of **Holocaust**. Many people are ignorant about it. Just don't ignore it and try to learn about the hardships, the sufferings they had gone through for years even without any fault and yes, let others know about it too.

—

"Wisdom is not a product of schooling but of the lifelong attempt to acquire it."
Albert Einstein

RELEVANCE OF GANDHIAN PRINCIPLES IN PRESENT INDIA

Jannat Ara Mazumdar
3rd semester, Political science Dept.

Mahatma Gandhi's ideas still resonate in our minds , hold a significant position in our country's policies and governance and are considered to be the most humane way to resolve many conflicts that invade our society. *Let us compare five Gandhian Policies with present scenario :*

AHIMSA

Mahatma Gandhi's principle of non-violence is very relevant as the world faces terrorism and other forms of violence. India at present faces a threat from Chinese expansionist policies, but it is Gandhi's philosophy that is helping India not to wage any war against China.

SATYAGRAHA

Gandhiji called the general method of nonviolent action 'Satyagraha'. It is the expression of the purest spiritual power against all injustice, oppression, and exploitation. Many contemporary challenges related to human rights, sustainable development, climate change, socio-political unrest, war and

peace, terrorism, and politico-administrative corruption can be corrected using the ideals of Satyagraha.

SWADESHI

Gandhi's thought of swadeshi is still prevalent in our society, by taking steps towards making India self-reliant. During the period COVID-19, when India was facing economic problems, prime minister Sri Narendra Modi introduced the 'Atma Nirbhar Bharat', the second version of Swadeshi. This swadeshi form aims to make the country self-reliant. In order to make the country free from the unemployment and poverty, swadeshi is the best path to unlock these.

DECENTRALISATION

The Gandhian idea of decentralization was implemented in democracies through the 73rd and 74th amendments, which empowered local self-governments at the grassroot levels. Indian Government, for instance, has implemented local self-government by adopting the Panchayati Raj and municipality system in rural and urban areas.

CLEANLINESS

Gandhi paid great attention to purity, or cleanliness and was an advocate of 'Swachhata'. He used to say, "swachhata hi Seva." India's most significant cleanliness initiative, the recently implemented Swachh Bharat Abhiyan, fulfills Bapu's dream of making India clean.

Gandhi's thoughts are inspiration for us as individuals and as a developing nation , these are experimental and significant in the 21st century. In order to become more stronger politically , economically and socially, India is magnifying the ideologies of Mahatma Gandhi , which clearly exhibits the concept of "REVISITING BAPU'S INDIA".

> "A good thought is like fragrance."
>
> **Mahatma Gandhi**

EDUCATION SHOULD BE FREE FOR EVERYONE

Dikshita Haloi
5th Semester, Education Dept.

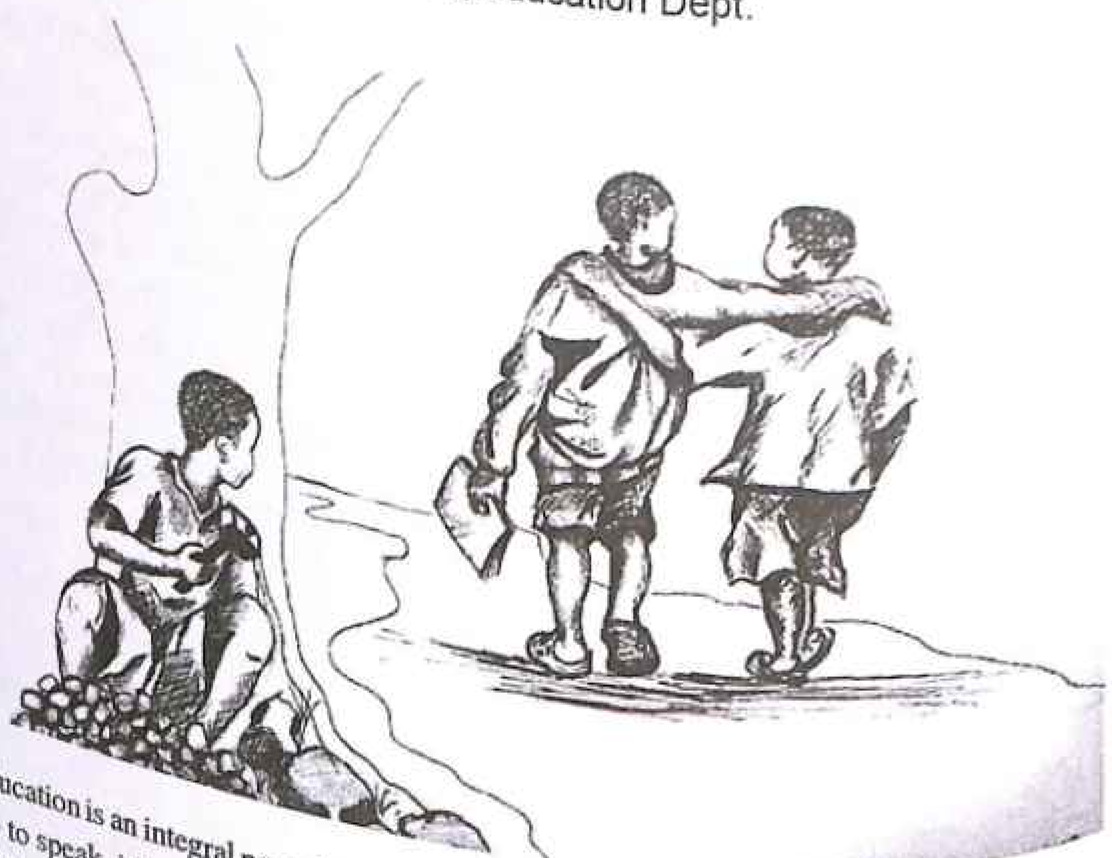

Education is an integral part of the human life. So to speak, it is necessary to survive in his academic, social, and political spheres. Global education requires a lot of money, but it should not be managed alone so that the whole world can move at the same pace, solving problems such as global poverty or global hunger. Otherwise, the world's future will be no where, it can make its talent even more difficult. At the very least, you may stand up to the crowd and face the pressures of today's world. Education plays a critical role in developing our planet in today's society. Today, students pay tuition fees to be a part of a institute. Unfortunately, not all students can do that, as most do not have solid financial support. So many can't get into schools they want and continue their future studies. When it comes to education, everyone should have access to it. Free education for beginners motivates people to do better. Once a student pass out from a law school, he appreciates that

he no longer needs to think about it. So, too he is trying to learn better to enjoy this opportunity. Second, it is not only students who are developing here but also the community. By allowing students to continue their studies, the community will find honest, productive staff to improve outcomes. Statistics show that the countries that support their students' education are the most advanced in terms inventions.

Sometimes free education can lead to negative consequences for students. As everything is simple, students do not find it difficult to drop out of schools. Students often appreciate the value of things based on their difficulty and giving them this opportunity will cause them to waste it. Free education can lower the quality of teaching as well. Many schools today tend to rely on student funding to improve school resources. Otherwise, schools will not be able to move forward and stop progressing because it will depend on the amount of money they received from the government.

In conclusion, education should always be equally accessible to all, regardless of income. This is fine, but this will also ensure that countries can succeed and bring a change in the future through well educated workers.

"A life of joy and happiness is possible only on the basis of knowledge and science."

Radhakrishnan

The Color festival of Assam

Bhaswati Bairagi
2nd Semester, English Dept.

Holi is a popular ancient festival. It is a Hindu festival that celebrates spring, love and new life. It is considered as the most symbolic festival of India and is also known as "Fakua" or "Doul Utsav" in Assam. In the renowned Batadrawa Satra, Holi is celebrated in a special way. People gather to sing traditional Holi geet (songs) and play with various colours to welcome spring. This festival celebrates the arrival of spring and good harvests and the victory of good over evil. Although it is traditionally a Hindu festival, Holi is celebrated across the globe and is a great equalizer.

Holi celebrations begins a night before Holi with Holika Dahan, where people gather to perform religious rituals infront of a bonfire, and pray that their internal evils be destroyed the way Holika, the sister of the demon king Hiranyakashipu was killed in the fire. The real celebration begins the next day, when people smear each other with various colours. The frolic and frigthwith colours happens in the open streets, parks, outside temples and buildings. Groups carry drums and other musical instruments and move from place to place singing and dancing. People visit family, friends and foes come together to throw colours on each other, laugh and gossip, then share delicious food and drinks.

The festival of Holi originated in the ancient city of Kashyapa-Pura, known to the ancient Greeks as Kaspaoyros, meaning the "city of Kashyapa", in the ancient "Prahladpuri temple" according to the Puranic lore. According to the Puranas, Prahladpuri temple was the place where Holika was first burned. It is a believed by the Hindus that the temple was built by Prahlada himself. There is also a connection between Holi and lord Krishna. In Vrindavan and Mathura, Holi is celebrated in the memory of the divine love between Radha and lord Krishna. In his youth, lord Krishna desired to know whether the fair-skinned Radha would like him because of his dark complexion. Lord Krishna, who was known to be very michievous and playful, was concerned about his complexion and thought that Radha would never like him because she was extremely fair. On complaining about the

same to his mother Yashoda. She asked him to smear Radha with colours. He did so and made her look like him. Since that day the festival became about smearing people with colours and it also became the festival of love. The festival of Holi has a cultural significance among various Hindu traditions of the Indian subcontinent. It is the festive day to get rid of the past errors, to end conflicts by meeting others; a day to forget and forgive. People pay or forgive debts, as well as deal new ones in their lives. The spring season, during which the weather changes, is believed to cause viral fever and cold. The playful throwing of natural coloured powders, called gulal, has a medicinal significance. The colours are traditionally made of Neem, Kumkum, Haldhi, and other ayurvedic herbs.

In Assam, Holi is known as Doul Utsav, especially in the Barpeta District. This festival is deeply rooted in the Satriya Culture. It is a four day long affair. The Barpeta Satra is a monastery founded by Vaishnava saint Sankardeva's disciple Madhavdeba. For four days, the satra resonates with Holi songs, the sounds of cymbals, and traditional performances of the Vaishnava Satriya tradition. The first day of Doul Utsav, the idol of Mahaprabhu is brought near the meji and after lighting the meji, Mahaprabhu takes seven rounds around it. This ceremony is called "Meji Puoa" or "Magh Puoa". On the second day of Doul Utsav, Nam-Prasanga and other religious rituals are performed at the historical Barpeta Satra. All devotees dedicate their prayers to lord Krishna through many different ways. The ancestral works claim that Mahapurush Srimanta Sankardeva was the one who introduced Holi in India. This festival has many historical significance that depicts the victory of the good over evil. It not only departs a message but also acts a bond for upheaval of spring season, warmth and happiness. Moreover, every state, region and corner of India celebrates Holi in its own special way. It is believed that Mahapurush Srimanta Sankardeva, after his great Chihnajatra, he composed some Holi geets too. The last day of Holi in Barpeta Satra is called "Phakua" or "Suweri". In the morning Mahaprabhu is brought out from Jagmohar Ghar and is placed inside the Kirtan Ghar. At noon Kaliya Thakur and Mahaprabhu are again brought to Mathanchatal, and the people of Barpeta throw phakuguri or colour powder with joy. Holi geets echoe all over Barpeta. On this memorable day, Mahaprabhu and Kaliya Thakur are seated on a beautiful dola or palanquin. The bhakats bring Mahaprabhu Kaliya Thakur to Bhaj Ghar or Manikut.

"Sandhya samayat karia anek utsav
Doular bhitur goiya pailanta Madhav"

And in this manner, the famous Doul Utsav of Barpeta comes to an end.

> "To be successful in life, you need education."
>
> **Jawaharlal Nehru**

Gandhian Nationalism

Nisha Buragohain
4th semester, Assamese Department

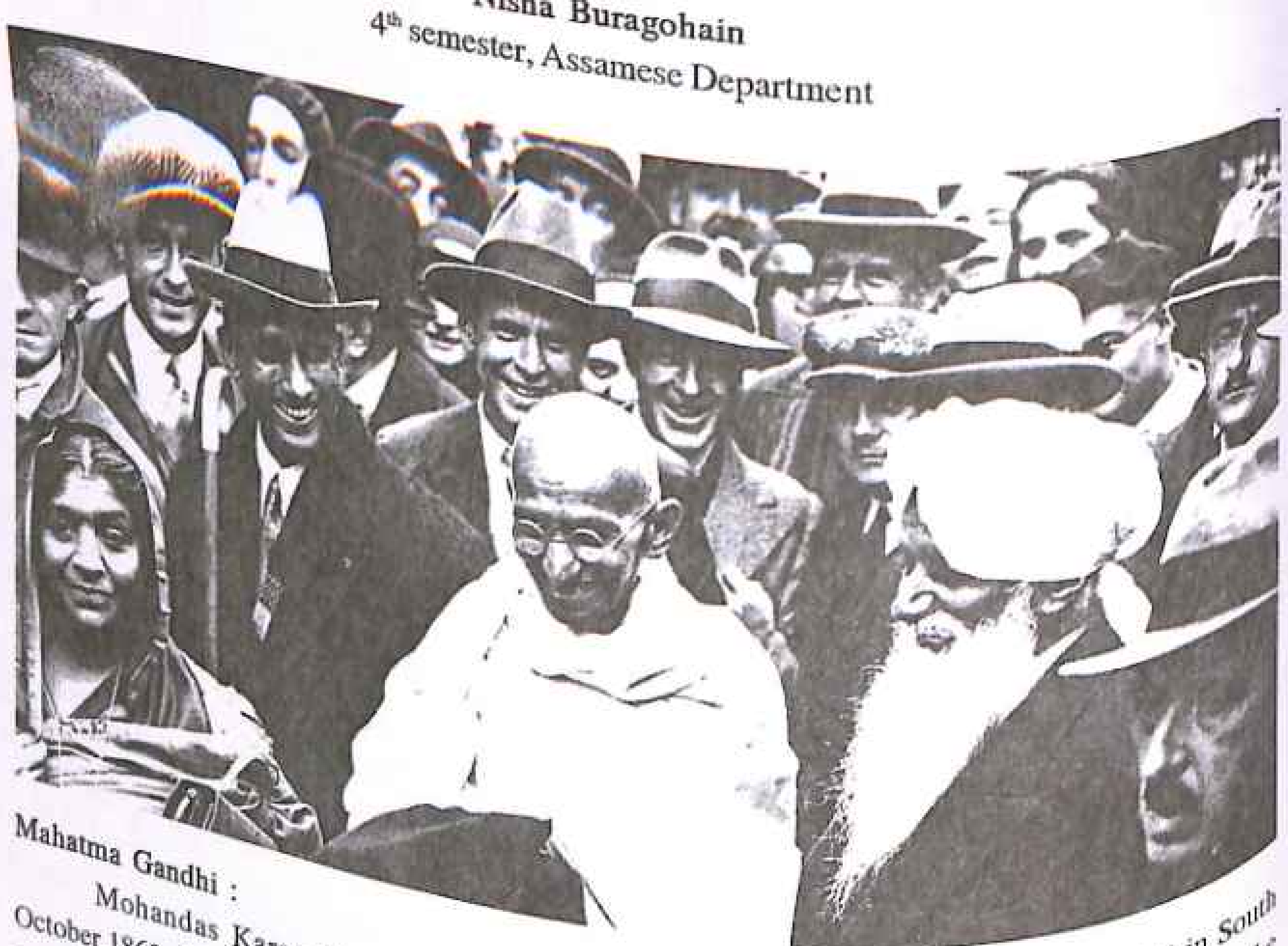

Mahatma Gandhi :

Mohandas Karamchand Gandhi (2nd October 1869 -30th January 1948) was an Indian activist who was the leader of the Indian independence movement against the British colonial rule. Employing non-violent civil disobedience, Gandhi led India to independence and inspired movements for civil rights and freedom across the world. The honorific Mahatma (Sanskrit: "high-souled", "venerable") which was bestowed to him first in the year 1914 in South Africa — is now used worldwide. In India, he was called Bapu, a term that he preferred (Gujarati : endearment for father, papa). Gandhiji is also known as the father of the nation.

Gandhi's way of protest :

1) Non-corporation :

Gandhi entered the Indian political arena in around 1916 and initially his ideals were aligned towards the fairness of the British rule.

Gandhi was involved in the quasi-political causes like demand for fair wages for the cultivators of Champaran district of Bihar, peasants of the Kheda district in Gujarat and the textile workers of Ahmedabad. In his sense of sympathy towards the Government he even advocated to raise volunteers to be recruited as soldiers to fight on behalf of the English in the first World War.

Causes :

Gandhi, like other contemporary political minds, had assumed that, the people of India would move towards self-governence rapidly. His assumption proved wrong when the goverment promulgated the Rowlatt Act and disregarded the demands that were put forward by the Khilafat Movement. Closely spaced incidents like mobilization of the Martial law in Punjab, the Jalianwala Bagh massacre, failure of the Montague-Chelmsford Reforms and the dismemberment of Turkey by the British following the Treaty of Severs in May 1920, incited widespread resentment among all sections of the people of India.

In the year 1919, the British Government passed a new law called Rowlatt Act. Under this Act, the government had the authority to arrest people and the power to keep them in prison without any trial if they were suspected of anti-Raj activities. The government also earned the power to refrain the newspapers from reporting and printing news.

Gandhi not only condemned the bill out rightly, but also warned the British Government that the nation, as such, was not going to abide by any act which would deny the civil rights. As a protest againts the Rowlatt act, Gandhi urged the people to observe an All India Hartal on 6th April 1919. The unanimous success of this program led to many more demonstration and agitations throughout the country. Punjab became the epicenter of violent upheavals with minor riots breaking out and government taking tough measures to curb the growing unrest. It reached its climax when the British Indian army troops under the command of Colonel Reginald Dyer, open fired on a crowd of non-violent protesters at Amritsar, Punjab, as a consequence of imposition of the Martial Law in Punjab. No other single incident in the history of modern India caused as much hostility towards the British government as the Jallianwala Bagh tragedy.

The Khilafat Movement was another force behind the non-cooperation movement. Although not directly linked to Indian mainstream politics, the purpose of this movement put forward by Indian Muslim leaders was to pressurize the British to retain the Sultan of Turkey as the Khalifa of Islam after World War I, with appropriate dignity and territorial control. The twisted terms of the peace treaty that the British signed with Turkey were interpreted by many Indian Muslim Leaders as a betrayal of the promise given by the British to them. The news of the peace treaty reached India on the same day as the Hunter committee's report on the cause and discourse of the government regarding the massacre in Punjab, was published. Both intensified widespread discontent against the British government. In a letter to the Viceroy, Gandhi reffered to the Khilafat and the Jallianwalla Bagh Massacre, explaining how they had changed his outlook towards the Government's intentions in India. He wrote, "The attitude of the Imperial and Your Excellency's Government on the Punjab question

has given me additional cause for grave dissatisfaction........Your Excellency's light-hearted treatment of the official crime, your exoneration of Sir Michael O'Dwyer, Mr. Montague's dispatch and, above all the shameful ignorance of the Punjab events and callous disregard for the feelings of Indian betrayed by the House of Lords, have filled me with the gravest misgivings regarding the future of the Empire, have estranged me completely from the present Government and have disabled me from tendering, as I have hitherto tendered my loyal cooperation"

In September, 1920, a special session of the Congress, presided by Lala Lajpt Rai, convened at Calcutta to address the course of action needed to be taken against such blatant malfeasance of human rights. The British government was criticized and condemned for their inability to protect innocent people in Punjab and for not keeping their promise on the Khilafat issue. Several resolutions were passed by the delegates, and the object of the Indian National Congress was now declared to be attainment of self-rule—Swaraj—by legitimate and peaceful means. Swaraj was taken to mean"self-rule within the Empire if possible, without,if necessary.

During the programs of the Non-Cooperation movement, Gandhi travelled the length and breadth of the country explaining the ideology and programs with an aim to reach people from all levels of the society. The programs of the movement are outlined as follows:

1. Surrender of all titles
2. Renouncing honorary offices
3. Withdrawing of students from government funded schools and colleges
4. Boycott of British courts by lawyers and litigants
5. Boycott of civil services, army and police
6. Non-payment of taxes to the government
7. Boycott of council elections
8. Boycott of foreign goods
9. Resignation from government nominated seats in local bodies

The Non-Cooperation movement was divided into four phases. It began in January, 1920 and abruptly ended in February, 1922.

Results :

The Non-Cooperation movement saw definite success despite its abrupt end. The movement unified the nation in an unprecedented feat of protest against the government. In the first few weeks of the movement, around nine thousand students had left government-backed schools and colleges. About 800 national institutions were established across the country to accommodate students under the leadership of Acharya Narendra Dev, C.R. Das, Zakir Hussain, Lala Lajpat Rai, and Subhash Chandra Bose. Renowed institutions like Jamia Millia at Aligarh, Kashi Vidyapeeth, Gujarat Vidyapeeth and Bihar Vidyapeeth were established during this period. The educational boycott was most successful in Bengal followed by the Punjab. Areas of Bihar, Bombay, Orissa, Uttar Pradesh and Assam also saw active participation in the programs. The impact of the movement was also seen in Madras.

The boycott of educational institutes was more successful than the boycott of law courts by the lawyers. Many prominent lawyers like C.R. Das, Motilal Nehru, M. R. Jayakar, V. Patel, A. Khan, Saifuddin Kitchlew and many others, which gave up their flourishing law practices,

inspired many more to follow the same. Once again, Bengal set an example and that inspired other states like Uttar Pradesh, Andhra Pradesh, Punjab and Karnataka. The boycott of law courts and educational institutes fared well but the most successful program of the Non-Cooperation was the boycott of foreign clothes. It reduced the value of imported foreign clothes from Rs. 102 crores in 1920-21 to Rs. 57 crores in 1921-22.

The Government proclaimed Section 108 and 144 of the code of criminal procedure at various centers of agitation. The Congress Volunteer Corpse was declared illegal. By December 1921, more than thirty thousand people were arrested from all over India. Except Mohanlal Karamchand Gandhi, most of the prominent leaders were in jail. In the mid-Deember, Madan Mohan Malaviya initiated a negotiation with the British but that proved futile. The terms and conditions put forward by the British meant sacrificing the Khilafat leaders, which was unacceptable to Gandhi.

Gandhi's sudden decision to stop the movement was met with discontent by leaders like Subhash Chandra Bose and Jawaharlal Neheru who openly voiced their disappointments. They argued that the movement which had garnered enough enthusiastic participation from the masses against the British government should have been allowed to continue to reach its culmination. They feared that discontentment and protest might shape into violent protests leading to widespread riots in the country. Although their opinion that Gandhi's decision would push back the freedom movement by several years was justified, one cannot ignore the arguments that Gandhi put forward in lines of morality of the same. He sincerely believed that violence like the Chauri-Chaura incident marked a deviation from the ideals behind the whole movement which, if allowed, would take the movement out of control and would be rendered useless against the powerful military strength the British Government would resort in order to crush it.

After the movement was suspended, the Government decided to deal with Gandhi strongly. He was immediately arrested on 10th March,1922. He was sentenced to six years of imprisonment and sent to Yaravada Central jail at Poona. The Non-Cooperation resolution garnered mixed responses from national leaders. While the leader like Motilal Nehru and Ali Brothers supported Gandhi's resolution, it received opposition from prominent figures like Annie Besant, Pt. Malaviya and C.R. Das. They feared that large scale mass action against the British government would lead to violence on a wide scale, as had happened during the protest against the Rowlatt Act.

2) Civil Disobedient:

On March 12, 1930, Indian independence leader Mohandas Gandhi began a defiant march to the sea in protest of the British monopoly on salt, that was his boldest act of civil disobedience yet against the British rule in India.

He had planned to provide pure salts, encrusted with crystallized sea salt at every high tide, but the police had forestalled him by crushing the salt deposits into the mud. Nevertheless, Gandhi reached down and picked up a small lump of natural salt out of the mud and the British law had been defied.

Causes:

British's Salt acts prohibited Indians from collecting or selling salt, which is an indispensable

component of the Indian diet. Citizens were forced to buy the vital mineral from the British, who, in addition to exercising a monopoly over the manufacture and sale of salt also exerted a heavy salt tax . Although India's poor suffered mostly under the tax, Indians required salt. Defying the Salt Acts, Gandhi reasoned, would be an ingeniously simple way for many Indians to break a British law non violently. He declared resistance to British salt policies to be the unifying theme for his new campaign of Satyagraha, or mass civil disobedience. According to Amalesh Tripathi, the main cause of the Civil Disobedience movement was Worldwide economic depression during the period 1929-1930.

Impact:

On March 12, 1930, Gandhi set out from Sabarmati with 78 followers on a 241-mile march to town of Dandi, on the coast of Arabian sea. There, Gandhi and his supporters were to defy British policy by making salt from seawater. All along the way, Gandhi addressed large crowds, and with each passing day an increasing number of people joined the salt Satyagraha. By the time they reached Dandi on April 5, Gandhi was at head of a crowd of tens of thousands. He spoke and led prayers and early the next morning walked down to the sea to make salt.

At Dandi, thousands more followed his lead, and in the coastal cities of Bombay and Karachi, Indian nationalists led crowds of citizens in making salt. Civil disobedience broke out all across India, soon involving millions of Indians, and British authorities arrested more than 60,000 people. Gandhi himself was arrested on May 5, but the Satyagraha continued without him.

On May 21, the poet Sarojini Naidu led 2,500 marchers on the Dharasana Salt Works, some 150 miles north of Bombay. Several hundred British-led Indian policemen met them and viciously beat the peaceful demonstrators. The incident , recorded by American journalist Webb Miller, prompted an international outcry against British policy in India.

Effects:

Civil Disobedience in different forms continued in different provinces. Special stress was laid on boycott of foreign goods.

In eastern India, payment of chowkidari tax was refused. This no-tax campaign became very popular in Bihar.

In Bengal, J. N. Sengupta defied Government laws by reading openly the books banned by the government. Defiance of forest laws assumed a messy character in Maharashtra.

The movement had taken a fire hold in provinces of Uttar Pradesh, Orissa. Tamil Nadu, Andhra Pradesh and Assam.

The Gandhi-Irwin Pact and the Second Round Table Conference having failed, the movement was resumed with new a zeal.

3) Quit India:

Satyagraha or passive civilian resistance and ahimsa or non- violence became the unique weapons of Indian National movement. However, the Quit India movement departed significantly from the preceding movements because it lacked organization and widespread violence became a common feature of the movement.

Nevertheless, the Quit India movement occupies a special place in the history of Indian struggle for freedom for taking the final step towards India's independence under the able leadership of Mahatma Gandhi. Gandhi's

inspiring statement- "We shall either free India or die in the attempt; we shall not live to see the perpetuation of our slavery" ignited the sentiments of Indians across the nation.

Causes:

In 1939, with the outbreak of war between Germany and Britain, India was announced to be a part of the war for being a constituent component of the British Empire. Following this declaration, the Congress Working Committee at its meeting on 10th October 1939, passed a resolution condemning the aggressive activities of the Germans. At the same time, a resolution also started that India could not associate itself with war as it was against Fascism. There was hardly any difference between British colonialism and Nazi totalitarianism. Responding to this declaration, the Viceroy issued a statement on October 17th wherein he claimed that the British were waging a war driven by the motif to strengthen peace in the world. He also stated that after the war, the government would initiate modifications in the Government of India Act of 1935, in accordance to the desires of the Indians.

According to the instructions issued by High Command, the Congress ministers were directed to resign immediately. Congress ministers from eight provinces resigned following the instructions. The resignation of the ministers was an occasion of great joy for the leader of the Muslim League, Mohammad Ali Jinnah. He called the day of 22nd December, 1939 'The Day of Deliverance'. Gandhi urged Jinnah against the celebration of this day, however, it was futile. At the Muslim League's Lahore session, held in March 1940, Jinnah declared in his presidential address that the Muslims of the country wanted a separate homeland, and that was Pakistan.

In order to pacify the Indians in the circumstance of worsening war situation, the conservatives were forced to concede some of the demands made by the Indians. On August 8th, the Viceroy issued a statement that came to be referred to as the "August Offer". However, the Congress rejected the offer followed by the Muslim League. In the context of widespread dissatisfaction that prevailed over the rejection of the demands made by the Congress, Gandhi at the meeting of the Congress Working Committee in Wardha revealed his plan to launch Individual Civil Disobedience. Once again, the weapon of Satyagraha found popular acceptance as the best means to wage a crusade against the British. It was widely used as a mark of protest against the unwavering stance assumed by the British. Vinoba Bhave, a follower of Gandhi, was selected by him to initiate the movement. Anti -war speeches ricocheted in all corners of the country, with the Satyagrahis earnestly appealing to the people of the nation not to support the Government in its war endeavors. The consequence of this Satyagrahi campaign was the arrest of almost 14,000 Satyagrahis. On 3rd December, 1941, the Viceroy ordered the acquittal of all the satyagrahis. In Europe, the war situation became more critical with the Japanese attack on Pearl Harbor and the Congress realized the necessity for appraising their program. Subsequently, the movement was withdrawn.

The Cripps' Mission and its failure also played an important role in Gandhi's call for the Quit India movement. In order to end the deadlock, the British government on 22nd March, 1942 , sent Sir Stafford Cripps to talk terms with

the Indian political parties and secure their support in Britain's war efforts. A draft declaration of the British government was presented, which included terms like establishment of dominion, establishment of a Constituent Assembly and right of the provinces to make separate constitutions. These would be, however, granted after the cessation of the second war. According to the Congress, this declaration only offered India a promise that was to be fulfilled in the future. Commenting on this, Gandhi said; "It is a post-dated cheque on a crashing bank." Other factors that contributed were the threat of Japanese invasion of India, rule of terror in East Bengal and realization of the national leaders of the incapacity of the British to defend their India.

Impact:

The campaign turned into a huge protest because Gandhi was arrested and the British tried to suppress him and his plans . This movement made India stronger and united,even thought Jinnah had other plans in his mind against British rule. Even though British were successful in suppressing many of the demonstrations, the people still fought. The campaign made India a topic that no longer could be ignored and paved the way for Independence in1947. This demonstrated that non-violence resistance only worked when it was performed infront of the eyes of the world and before a government that feared being discredited in public more than being defeated in war.

Effect:

Britain was weakened after World War II. Churchill left the office. Jinnah and Gandhi united to free India. Although, many diverse political ideologies crowded the scenario of Indian national movement at that time, yet it was the Satyagraha adopted by Gandhi that finally had the most telling effect in challenging the British authorities. India was at the very threshold of independence by the end of the Quit India movement and Gandhi's long cherished dream was about to be realized. Quit India Movement sealed the success for Satyagraha as a policy of political resistance, and Gandhi's role as the chief moving force behind India's independence came to be universally accepted, although the dark clouds of a communal fissure still lurked in the background.

Source: www.studocu.com

"Arise awake and do not stop until the Goal is reached ."

Swami Vivekananda

Holi

Kangkan Baishya
B.Com, 4th semester

Introduction :

Holi is a famous festival of the Hindus. This festival is celebrated in the month of March. Holi is the festival of colours. It is celebrated all over India. Holi is celebrated for two days. People celebrate this festival with great zeal and enthusiasm. Children are the ones who await this festival the most.

Holi is a festival in which we forget our enmities and enjoy the festival's spirit. Holi is named the festival of colours because people play with colours and smear them on one another's faces to get coloured in the spirit of the festival.

Story behind this festival :

There are many stories behind the celebration of the Holi festival, but mainly it is based on a legendary king Hiranyakashyap. Hiranyakashyap had gotten a boon from lord Vishnu that he would neither be killed by man nor an animal, neither at day nor at night, neither inside nor outside, neither above nor on the ground. So Hiranyakashyap claimed that only he should be worshipped, not God. His own son, Prahlada continued to worship lord Vishnu. This made him angry. He asked Prahlada to jump from a mountain, but he remained unharmed. Even when Hiranyakashyap made him jump into a well, he wasn't harmed.

Hiranyakashyap ordered the wild elephants to trample Prahlada under their feet, but he was not hurt. Next, he was put in a room with poisonous snakes, but still nothing happened to him.

Finally, Holika made Prahlada sit on a pyre with her. She was protected by a shawl that kept her from being burnt. The shawl blew from her to Prahlada. So, Holika burned in the fire and he remained safe. Lord Vishnu incarnated as Narasimha (half lion and half man) and killed Hiranyakashyap at dusk.

A Holika bonfire is lit every year to remind us of the victory of good over evil.

Holi is celebrated on the day after the bonfire.

Rituals of Holi :

This festival has a sequence of rituals that are followed by the Hindu community every year with great spirit. This set of rituals includes preparation, Holika Dahan, the playing with colours and visiting houses of friends and loved ones.

Before the festival, people start collecting wood for the burning of the bonfire called 'Holika Dahan' at the town. They assure that at the moment of the exact celebration an enormous pile of wood is collected. On the event of Holi, Holika Dahan takes place. Effigy of Holika is placed on the collection of wood and burnt to ashes. The next day playing of colours takes place.

Holi Celebration :

People enjoy sprinkling coloured water on each other with pichkaris. Playing Bollywood songs and dancing on the beat of them is also a part of the culture. Amidst all that, people enjoy Gujhiya, Mathri, Malpuas and other delicacies with immense joy.

After playing with colours, people dress in new clothes and visit each other's houses for greeting. A tradition of begging is also a part of this famous festival. This festival brings people closer to each other, be it friends or enemies.

Significance of this festival :

Despite being such a colourful and interesting festival, there are multiple aspects of Holi that makes it so significant to our lives. It brings people close to each other despite of their religions. It brings happiness to life. A sense of unity if generated in the hearts of citizens. All the enemities come to an end turning into friendship and brotherhood.

The name "the festival of colours " is well defined as it fills the people's lives with colours making them colourful. The entire country gets a colourful texture.

The drawbacks :

We cannot ignore the drawbacks of this festival. This festival leads to wastage of water, which is a matter of concern for us all. By adopting some eco-friendly ways, we can save water and can protect our environment. The other things to consider is that harsh colours can irritate and damage the skin cells of people. We should always use herbal colours and Gulals to tackle this problem.

Final words :

To sum it up, Holi spreads love and joy. It brings peace and happiness to the country. Holi signifies the victory of good over evil. This colourful festival unites people and extracts all kinds of negativity from life. But on the other hand, a natural resource, water is wasted at a large scale on this festival. So, this is our duty to make people aware of it and enjoy a nature friendly festival.

HISTORICAL
ARTICLE
(India History)

NAMDANG STONE BRIDGE

The Namdang tone bridge is a historicel bridge located a few kilometers away from Sibsagar town in Assam, India. It was constructed in the year 1703 by craftsmen brought from Bengal during the reign of Ahom King Rudra Singha. The bridge is 60 m.(200f.t) long, 6.5m.(21f.t) wide and 1.7m.(5.6f.t) high.

The bridge runs over the Namdang (Tai Ahom: Nam= water; Dang= red) river, a tributary of the Dikhow river. The present National Highway 37 passes over it. The Unique characteristic of the bridge is that it was cut out of a single solid piece of rock which is hundred years of age.

Veer Lachit Barphukan – The Great Son of Assam

Yana Sharma
XII (Arts)

(This essay won the 2nd prize [Group D, Class XI – XII] in the District level essay writing competition held on the occasion of the 400th Birth Anniversary of Lachit Barphukan)

'মই লাচিতে কৈছো, মোৰ সঘনাই নাম লোৱা লুইতপৰীয়া ডেকা দল।'

– ড° ভূপেন হাজৰিকা

The Brahmaputra valley, the heart of northeast India, has been an abode to many great people since time immemorial. It has a golden and proud history written by the swords of many great soldiers and the most renowned amongst them is Lachit Barphukan. This man of extraordinary courage was born on 24th November, 1622 to MomaiTamuliBorborua, the first 'Borborua' of Ahom Kingdom, and Kunti Moran.

The Ahom Kingdom was repeatedly attacked by Turkic and Afghan rulers of the Delhi Sultanate and later by the Mughal empire. The Mughal – Ahom conflict first began in 1615 and continued afterwards. LachitBarphukan grew up in this backdrop. After completing his education in humanities and military strategies, Lachit was given the responsibility of serving as the 'SoladharaBarua' (scarf – bearer). He was also appointed as the superintendent of the stable of royal horses or 'GhoraBarua'.

Of the three battles that our great soldier fought against the Mughals, namely – the battle of Itakhuli, the battle of Alaboi and the battle of Saraighat – the last one is the most significant. This battle took place in the year 1671 in the heart of the mighty Brahmaputra. The Mughal soldiers were led by Ram Singh, a Rajput king. Lachit was suffering from high fever but even then he did not abstain from fighting. He was on his bed fighting against the arriving Mughal force. This shows his immense love for his motherland and also his sense of duty. Though he was sick, our great commander was still strong enough to defeat the enemies. The Ahoms were victorious in the battle of Saraighat. But our great commander died of fever soon after the battle.

Another very famous incident related to the life of Lachit Barphukan, and which is often remembered, is that he had ordered the construction of a 'Garh' (a huge wall) to prevent the Mughals from entering into the Brahmaputra valley. For the supervision of this work, he had appointed a 'Momai' (meaning an engineer in Tai Ahom language). After a few hours or so when Lachit came to see the progress of the work, he found that there was still a lot to be done and the Momai was dozing. He got really angry at the Momai's lack of sense of responsibility. So, without wasting any further time, Lachit took out his Hengdang (sword) from its scabbard and beheaded the Momai. Everyone present there was frightened to see what had happened. This act of Lachit depicts that his motherland was far more important to him than any other person or thing. He was certainly a man of immense courage, a 'Veer'.

"আকৌ যদি যাব লাগে
শৰাইঘাটলৈ
লুইত পাৰৰ ডেকা বন্ধু
নাথাকিবা বৈ, নাথাকিবা বৈ।"

Bharat RatnaDr.Bhupen Hazarika, through his song, wanted to express the feelings of Veer LachitBarphukan. Our great commander was expected to have urged the people that if our great motherland was again under the threat of foreign invasion, the fellow men of his land must not keep still and watch, but fight and protect this great land.

'জয় বীৰ লাচিত, জয় আই অসম।'

"True teachers are those who help us think for ourselves."
Radhakrishnan

Celebration of 400th Birth Anniversary of Lachit Barphukan

SWARUP SINGHA
5th Semester, Department of History

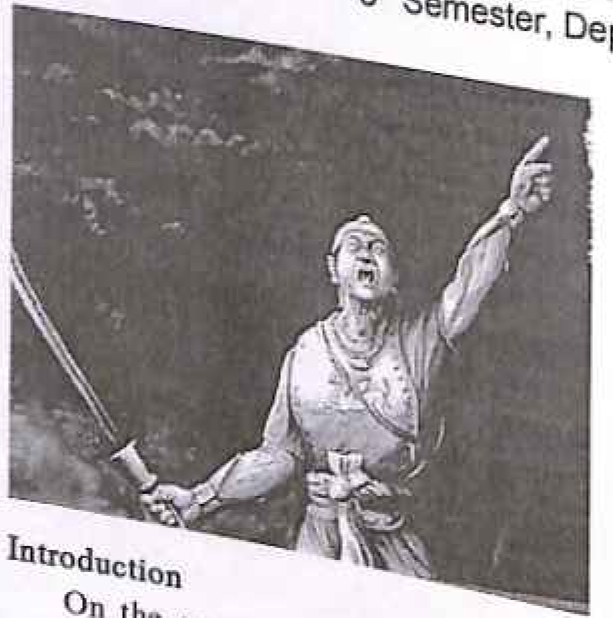

Introduction

On the occasion of the 400th Birth Anniversary of **Mahabir Lachit Barphukan**, the government of Assam had celebrated a year long event this year, which was inaugurated on 25th February 2022 by the then President of India **Shri Ramnath Kovind.** As a part of the celebration the Assam Government held a grand three days concluding ceremony this year, which was held during 23rd to 25th November 2022i. The birth anniversary was celebrated in the Vigyan Bhawan in New Delhi where several eminent personalities from all over Assam and India participated. Moreover, a total of 200 students from the different colleges and Universities of Assam from the History Department also participated in the event. I am **Swarup Singha**, a student of B.A. 5th semester, Department of History in Dispur College who also participated in the event as a delegate from Assam and I am very happy and lucky that I have got such a great opportunity in my life. For that I want to thank the Assam Government, **Dispur College**, and all those persons who had provided me the opportunity and helped and guided me during my stay in Delhi.

First day of the event

The first day of the concluding ceremony of the 400th Birth Anniversary of Lachit Barphukan was held on 23rd November 2022 in the Vigyan Bhawan, New Delhi. An exhibition on Ahom History was organised on that day, which was inaugurated by the honorable Finance Minister of India, Smt. **Nirmala Sitharaman.** In the exhibition, the History of Assam was beautifully presented. From the king Prithu, the Barman Dynasty to Ahom Dynasty, and especially the Lachit Barphukan's role in History was shown in the

exhibition. It was a great exhibition on Assam History at such a national level.

After the inauguration of the exhibition, Finance Minister Smt. Nirmala Sitharaman had delivered a very worthy speech on Lachit Barphukan. Honorable minister had beautifully narrated the history of Lachit Barphukan's courage and patriotism.

A panel discussion was also held that day. The discussion was on " **The Ahom Saga on Hope, Skills and Courage**". The discussion was moderated by the former chief secretary of Assam, Shri Jishnu Barua. Panelist academician Shri Kuldeep Patowary, author Dr. Samudra Gupta Kashyap and professor Dr. Chandan Kr. Sharma very nicely discussed the war tricks and techniques, methods used by the Ahoms and Lachit Barphukan to defeat the mighty Mughals. We learnt a lot of things from that discussion.

In the evening, a cultural programme was held in Sunder Nursery, Nizamuddin, New Delhi which was inaugurated by the Minister of Law and Justice, Shri Kiren Rijiju. The courage and patriotism of Lachit Barphukan was beautifully presented dramatically in the cultural programme. Apart from these, different indigenous tribal dances of Assam such as Assamese, Karbi, Koch Rajbongshi, Rabha, Bodo, etc. were shown in the event which gave the message of **Unity in Diversity** of India and Assam. Moreover, the popular singer of Assam, **Papon,** also presented a beautiful show there. Overall it was a very interesting and memorable day for me. I learnt and understood a lot of things that day.

Second day of the event

Second day of the event started with a panel discussion on a very interesting topic, the "**Ignored Historiography of Assam's Assertion**". It was moderated by educationist Prof. (Dr.) Nani Gopal Mahanta. In the discussion, Professor Dr. Rajib Handique very systematically explained the historiography of eminent historian Dr. Surya Kumar Bhuyan on Ahom and Lachit Barphukan. He also explained that though Dr. S K Bhuyan had presented about Lachit Barphukan long ago in 1935 but due to colonial mindset he was completely ignored. As a solution of this Prof. Handique quoted the **Ek Bharat Shreshtha Bharat** of prime minister Shri Narendra Modi. It was a path changing speech by him.

Dr. Sangeeta Gogoi, author Shri Vikram Sampat, and filmmaker and critic Shri Rajesh Kr. Singh also very smoothly narrated the History and Historiography of Assam. Shri Rajesh Kr. Singh demonstrated Lachit Barphukan as the **Shivaji of Assam.** He said at that time two Shivajis were fighting with the Mughals, one in the north- Chhatrapati Shivaji Maharaj and the other in the north east- Lachit Barphukan. It was really a proud moment for every Assamese. I was feeling

very proud to be a part of the event.

Honourable Union Minister of Home Affairs, Shri Amit Shah was the chief guest of the day. Honorable minister said about Lachit Barphukan very fluently. He described that Lachit Barphukan was the person who defeated the Mughals after Shivaji Maharaj. He added that now Lachit Barphukan is a true inspiration of patriotism for every Indian. Apart from this, Mr. Shah had released a documentary on Lachit Barphukan on that day. The documentary was all about the life story of Lachit and the **Battle of Saraighat 1671**. As a history student, I was very happy to watch such a real story visually.

Last day of the event

The last day of the event was concluded by the honorable Prime Minister of India, **Shri Narendra Modi**. It was a historic speech by the Prime Minister, where the he had delivered a part of his speech in Assamese. The Honorable prime minister had said that it is a prideful chapter for Assam that it is celebrating the 400th birth anniversary of Lachit Barphukan in the **Amrit Kal of India.** He had said that for a long time we have been teaching the history of slavery, the history of losers but in reality the history of India is the history of victory, it is the history of courage, history of sacrifice, history of tradition and culture, and history of humanity. He added that now India is on the way to reshape its history. Now the history is recreating out of the colonial mindset, where the real history is highlighted properly. He had paid tribute to Lachit Barphukan on this great occasion.

Conclusion

The 400th birth anniversary of Mahabir Lachit Barphukan itself becomes a chapter of the history of Assam. The event not only highlighted the deeds and courage of Lachit Barphukan but also highlighted the art, culture and tradition of Assam at the national level. Assam's history established herself as equal to the history of rest by this event.

Thanks

At last, I want to express my gratitude to the Government of Assam, the Director of Higher Education of Assam, Honourable Chief Minister of Assam Dr. Himanta Biswa Sarma, for providing us such a golden opportunity. It will always remain in my mind as memory. I also want to thank the respected principal of Dispur College, Dr. Navajyoti Borah Sir, respected vice-principal Dr. Sangeeta Agarwala Madam, respected HoD of the Department of History, Dispur College, Mrs. Nazneen Ara Rahman Madam, for considering and selecting me as an eligible candidate as a delegate of this celebration. I also want to give a big thanks to our respected Asst. Professor of English, Shri Sutibra Malakar sir and all our professors of History for their valuable guidance during my whole journey.

Lachit Barphukan

Prity Hazarika
3rd semester, Assamese Department

Introduction : Bir Lachit Barphukan was a great general who fought against the Mughals. He was born in 1622 when Assam was known as Pragjyotishpur. He had a very successful military career and was credited with driving the great Mughals out of Assam. His popularity had increased in the battle of Saraighat in 1671. At that time, Ahom king Pratab Singha appointed Lachit Barphukan as the commander in chief of Ahom army.

In the battle of Saraighat, Lachit demonstrated his patriotism and dedication to his land (Ahom kingdom). In order to protect his land, he even beheaded his own uncle. He employed his uncle to supervise the construction of an earthen wall for fortification during the preparation of the battle.

When Lachit arrived at the work site for an inspection, he found that the work had not progressed. The barrier was completed within that night but the remains of the fortification were still pending. When asked for an explanation, the uncle said that the labourers were tired and Lachit got furious at his

negligence of duty. He beheaded his uncle with a sword and said– "Dexot Koi Momai Dangor Nohoi" (My uncle is not more precious than my own country).

The day before the battle, Lachit erected a substantial boundary of sand and soil to block the road. This was so that the Mughals could be forced to march through the river Brahmaputra's water ways. As a result of their excellent naval combat capabilities, flowing streams isolated the Mughals due to mud and mud slides. There was an advantage for the Ahoms. The climate was more familiar to Ahom soldiers. Mughals suffered heavy loses due to their extensive guerrilla warfare. Ram Singh called these operations – thieves' affairs.

The physicians asked Lachit not to go out on the battlefield at the crucial stage of the battle. This was because he was very ill. As the Mughal army advanced and Lachit's health deteriorated, the Ahom army was also deteriorating. At the end, he realised that his health was less significant than his duty to protect his people.

Next day, during the final battle, as he lay on the bed, and was resting, some soldiers said that they had lost confidence in him. His aim was to keep the soldiers' passion alive. His patriotic fight in the 17th century saved Assam from being captured by the Mughal emperor Aurangzeb. When he ordered his fellowmen to mount his bed on the boat to the battlefield, as a result of his ill health, he died shortly after the battle ended. His supreme leader applauded Senapati Lachit Borphukan of Assam. Swargadeo Udayaditya Singha constructed the Lachit Maidam at Hoolungapara, which is 16 km from Jorhat, in 1672 as his last resting place for Lachit Borphukan's heroism and the victory of the Ahom army at Saraighat.

Conclusion:

Lachit's patriotism, bravery, dutifulness and determination shined in the history of Assam, in the face of opposition from the mighty Mughal army. Lachit also succeeded in restoring and uploading the freedom of his country and people.

Biography writing on Rani Lakshmi Bai

Twinkle Das
BA 5th Semester, (History deptr.)

Woman is the creator, woman is the destroyer. She is mostly the victim but can also be a saviour. India has been an abode to many such saviours whose bravery is worth praising. And one such courageous woman was Rani Lakshmi Bai.

Manu Bai or Manikarnika was born to Moropant Tambe and Bhagirathi Tambe on 19th November 1828 at Kashi (Varanasi). At the small age of about 3-4 years, she lost her mother and was thus, brought up by her father alone. After the death of her mother, Manu Bai and her father shifted to Bithoor and started living with Peshwa Baji Rao.

Since her childhood, Manu was inclined towards the use of weapons. She thus learned horse-riding, sword fighting, and martial arts and mastered these. She was a beautiful, intelligent and brave girl. Manu spent her childhood in the company of Nana Sahib, the son of Peshwa Baji Rao II. She had great courage and presence of mind which she once proved while saving Nana Sahib from getting crushed under horse's feet.

In May, 1842, Manu got married to Raja Gangadhar Rao Newalkar, Maharaja of Jhansi, and from then on became known as 'Jhansi ki Rani'. In 1851, she gave birth to Damodar Rao who died when he was just 4 months old. Thus, in 1853, Gangadhar Rao adopted a child and named him after his son, Damodar Rao. But,

unfortunately, Gangadhar Rao died soon due to illness and Lord Dalhousie, the then Governor-General of India denied this adoption.

According to the policy of Doctrine of Lapse, the British annexed all those states that did not have a legal heir to the throne. Thus, Lord Dalhousie did not approve the adoption of the Raja's son and wanted to annex Jhansi. Lakshmi Bai was enraged by this but eventually British annexed Jhansi. She made a couple of petitions against Lord Dalhousie but all her attempts proved futile.

However, in 1857, there broke out the first war of Indian independence. The revolt soon spread to Delhi, Lucknow, Kanpur, Allahabad, Punjab, and other parts of the country. The revolutionaries declared Bahadur Shah Zafar as their king. Rani Lakshmi Bai also joined the revolt quickly and took command of the revolutionary forces. She captured the Jhansi fort on June 7, 1857, and began to rule as a regent on behalf of her minor son, Damodar Rao.

On 20th March 1958, the British sent a massive force under Sir Hugh Rose in order to recapture Jhansi. Rani Lakshmi Bai was supported by Tantya Tope. It was a severe battle in which both parties suffered heavy losses. Eventually the British recaptured the fort by betrayal. However, Rani Lakshmi Bai escaped with some of her loyal followers and reached Kalpi. Soon, with the help of Tantya Tope and Rao Sahib, she captured the Gwalior fort from Jivaji Rao Seindia.

Seindia asked the British for help and they willingly extended their support. In the battle, she fought bravely and with gallantry heroism. She was wounded by one of the English horsemen and collapsed. She fought with her son tied on her back and died with a sword in her hand. Ramachandra Rao, her loyal attendant immediately removed her body and lit the funeral pyre. Thus, the British could not even touch her. She was martyred on 18th June, 1858 at Kotah-ki-Serai in Gwalior.

She was one of the most brave and powerful woman warriors. She martyred herself in a struggle to attain Swaraja and liberate the Indians from the British rule. Lakshmi Bai is a glorious example of patriotism and national pride. She is an inspiration for a lot of people. Her name is thus written in golden letters in Indian History and will stay in the hearts forever of all Indian people.

Biography on SAROJINI NAIDU

Manmi Talukdar
4th Semester, (English Department)

"We want deeper sincerity of motive,
a greater courage in speech and
earnestness in action"

A country's greatness lies in its undying ideals of lok and sacrifice that inspire the mothers of the race.

Sarojini Naidu

Sarojini Naidu (Sarojini Chattopadhyay; 13 February 1879 – 2 March 1949) was an Indian political activist and poet. A proponent of civil rights, women's emancipation, and anti-imperialistic ideas- she was an important person in India's struggle for independence from colonial rule.

Sarojini Naidu was born on February 13, 1879. Her father Aghoranath Chattopadhyay was a scientist and philosopher. He was the founder of the Nizam college, Hyderabad. Sarojini Naidu's mother Barada Sundari Devi was a poetess and used to write poems in Bengali.

Since her childhood, Sarojini was a literary prodigy and was proficient in Hindi, English, Persian, Urdu, Telegu and Bengali. She topped her matriculation exams from Madras University. Sarojini's father wanted her to become a mathematician or scientist, but young Sarojini was attracted to poetry. She applied her prodigious literary skills to write a 1300 lines long poem in English titled 'The Lady of the Lake'.

Impressed with Sarojini's skill of expressing emotions with appropriate words, Dr. Chattopadhyay encouraged her works. Few Later, Sarojini, with the assistance of her father, wrote the play "Maher Muneer" in the Persian language. It was on the basis of this play, which was also appreciated by the Nawab of Hyderabad himself, that Sarojini got a scholarship to study in England from her college. She got admission in King's college, London.

At the young age of 16, Sarojini travelled abroad to be a part of King's College London and Girton College, Cambridge. It was during this time that she met an esteemed laureate called Edmond Gosse. He encouraged Naidu to use more of Indian scenarios in her poems, like Indian mountains, rivers, temples, etc. She depicted contemporary Indian life and events in her poems. Her collections "The Golden Threshold (1905)", "The Bird of Time (1912)", and "The Broken Wing (1912)" attracted huge Indian and English readership..

At the age of 15, she met Dr. Govindarajulee Naidu and fell in love with him. He was a non-Brahmin and a doctor by profession. After finishing her studies at the age of 18, she married him during the time when inter- caste marriages were not allowed. It was a revolutionary step but Sarojini's father fully supported her in her endeavour.

Sarojini Naidu joined the Indian Movement in the wake of parlition of Bengal in the year 1905. She came into contact with Gopal Krishna Gokhale, Mahatma Gandhi, Rabindranath Tagore, Mohammad Ali Jinnah, C.P Rama Swami Iyer and Jawaharlal Nehru. She awakened the women of India, brought them out of the kitchen and traveled from state to state, from one city to another and foughe for the rights of the women. She re-established self-esteem within the women of India. It was Shree Gopal Krishna Gokrate who encouraged Sarojini to write poems on the ongoing freedom stroggle of India and inspire people to take part in it by reviving their patriotic spirit. In the year 1916, she met Mahatma Gandhi, and totally directed her energy towards the fight for freedom.

The independence of India became the heart and soul of her work and most of her poems that were composed during éhál period reflected hope and aspirations of common Indians who were mired in slavery.

In 1925, Sarojini Naidu presided over the annual session of Indian National Congress at Kanpur. She played a leading role during the Civil Disobedience movement and was jailed along with Gandhiji and other leaders. In 1942, Sarojini Naidu was arrested during the "Quit India" movement and was jailed for 21 months with Gandhiji. She shared a very warm relationship with him.

Sarojini Naidu, Nightingale of India, was a lady who deeply understood and revolted for the emancipation of women and strived to create awareness. She witnessed the injustice against women in political and legislative bodies. She helped to establish the Women's Indian Association (WIA) in 1917 which gained votes for women and the right to hold legislative office. This was a significant contribution for the women in India contributed to, by Sarojini Naidu.

Sarojini Naidu was the first women Governor of Uttar Pradesh. On 2nd March, 1949 at Lucknow, this great poetess passed away. She lived her glorious life by her own words, "As long as I have life, as long as blood flows through this arm of mine, I shall not leave the cause of freedom. I am only a woman, only a poet. But as a woman, I give to you the weapons of faith and courage and the shield of fortitude. And as a poet, I fly out the banner of song and sound the bugle call to battle. How shall I kindle the flame which shall waken you men from slavery...". Her childhood residence at Nampally was bequeathed to the University of Hyderabad by her family and later it was christened as "The Golden Threshold" after Naidu's 1905 publication. The University renamed its School of Fine Arts and Communication as "Sarojini Naidu School of Arts and Communication" to honour the Nightingale of India.

Naidu played an important role in presenting the nuances of the Indian non-violent struggle for freedom to the world. She travelled to Europe and even to the United States to disseminate Gandhian principles and was partly responsible for establishing him as this icon of peace. The sense of responsibility and belongingness to her motherland made her fight for independence. She made it her mission to help the citizens of the land where she belonged to and showed her sincere patriotism. She was prisoned multiple times for joining "Civil Disobedience" movement and "Quit India" movement. She showed immense courage to fight against the British and helped the citizens by motivating them and keeping their hopes high.

> "A country's greatness lies in its undying ideals of love and sacrifice that inspire the mothers of the race."
>
> Sarojini Naidu

"Poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings : it takes its origin from emotion recollected in tranquillity."

- Wiliam Wordsworth

Ode to You

Ankurjyoti Deori
Ex-President, Dispur College Students' Union

Every morning I see your face,
And for that fleeting second I'm in a different place,
A place where we smiled, laughed, and talked,
A place where we could hold hands wherever we walked,
I'm reminded of this each and every date.
Then the sleep clears and its all blown away.
Realization sets in and I'm all alone.
I quickly check my phone
In case you've called or sent me a text.
Then it hits harder as what comes next
Is the empty screen with your smiling face
And the emptiness of this forsaken place.
I wither up inside all my hopes disappear
And the burn in my heart really starts to seare.
I sink back in my bed and think of you
And wonder if there's anything I can do.
I'm knocked back every time I try to get through,
And now the decision is up to you.
Leave me in the cold and the rain,
Leave me to choke on the tears and the pain,
Missing you every minute of everyday,
Loving you more and more in my way
One day, my love, thus will all be like a dream.
I just hope we can dream it together in our place so serene.

Eggshells

Tolisha Rangpi
BA, 2nd semester, English Department

If only I had the words to describe
The ways in which my body aches
and writhes
As I tiptoe beyond the frame of my
Bedroom door,
Once a heaven, now a space dedicated
For;
My soul to mourn all that has
Been lost,
And reminds itself that love comes at a cost
To practice breathing as quietly as I can,
And repair damage caused by that
Same heavy hand,
To imagine a future in which I
Might see
What it looks like to live untouched
And free.
From the pain inflicted within
These walls
The nightmares that haunt my
Sleep and call
Upon my unwavering daily fear,
That tomorrow you will again
To my dismay hear,
The floorboards creaking beneath
My tired feet,
As you sit beneath waiting to
Charge from your worn seat.

Lights in Shade

Tanisha Taskin
BA 6th sememester, English Department

I live in a cage
with some unknown rage.
Terror strikes through all intervals
nothing brings any new marvel.
Conclusion kissed the bliss,
and blessed with a broken wish.
Embracing the nights devoid of any noise,
with sweet recordings of their voice.
As the standing light behind the fog,
also like clusters of details in a catalogue;
memories of them approaches
to the lonely heart it embraces.
Hugs of a dark night,
lure me innately tight;
to heartily seek the solace
into the arms of confined pockets.

The Malice In my Heart

Gracy Devi
4th semester, English Dept.

Saw him from across the room
He smelled like sweet scented tuberose
Mystified, of my coming doom.
They say, love is blind,
But for me we were Bonnie and Clyde
Didn't realise, I was losing my mind.

Blinked my tears away, my feelings
Were all shambled,
The very moment, I saw him with
Some other damsul
I grasped, love is just a gamble,
A gamble I forfeited.

He was a poison, feeding on my heart,
An addictive drug, I didn't realise
Until the very day,
He stopped over my beating heart.

His heart so cold, aura darker than
The Black Tourmaline,
Failed to resist the allure of darkness,
He drank my blood, like his,
Favourite wine.
Gave up my sanity, trusted his words
With zero doubts,
He died on my insecurities, fed on my fears
All he desired was my body,
To slake his drought.

I now cross my heart, hope to die
To never fall for the quivotic love
In this life or after my last goodbye.

Trials

Sumanjit Basumatary
3rd semester, English Department

Trial, what does it mean?
What does it define?
Is that a reason to run
or a long road to a shrine!

What I have seen
what I have known,
I am very keen
what life has shown.

Through the footprints
that lead to nothing,
or my endless sprints
might lead to something?

No Matter what way we choose
the history gives testament,
of struggles from those
scars leave of torment.

The title of this poem
if justified by the contents,
what I can't really fathom
is what's really meant by trials.

Her

Anisha Dutta
H.S. 1st Year (Arts)

Lastly,
    She made it
She made it,
    Leaving behind all odds
    Surviving criticism,
    And just being herself
She proved it,
    That she can face it all
    All that questioned her,
    all along her hardwork
She got there,
Where she wished to be
all against the negative world,
being just her own idol
Lastly, she made herself,
    The version she will always,
Always proud of,
    No matter how tough it was
    To reach that goal.

A Dream

Ankush Naha
BCA, 5th semester

I wonder how the stars light up the sky
Paring the way for a starry night
I search the sky, but no moon can I see
It seems it disappeared just like the love for me.

As the wind blows moaningly and plays havoc with my hair

I see the faraway fluorescent replacing the moon's fair share

I know this well because in losing you
I lost my love's gleam.

As the night starts lingering
The long lost thought showered as dreams into the sleepy mind
Unconsciously falling into the depths of the mind

Where I found someone like mine
Reminding me of someone I have known for a long time.
Until I realised even to dream this
Convoluted form of happiness
It's a dangerous hope to live by.

Again reminding me you'll never be mine
Maybe this pounding heart that only sings a rhythm of your name
Reminds me of the feeling elated but put into vain.
As the night continues to play with the fool's head
The act of realisation suddenly came into being
Leaving the dream behind with the dawn of the night.

STORY

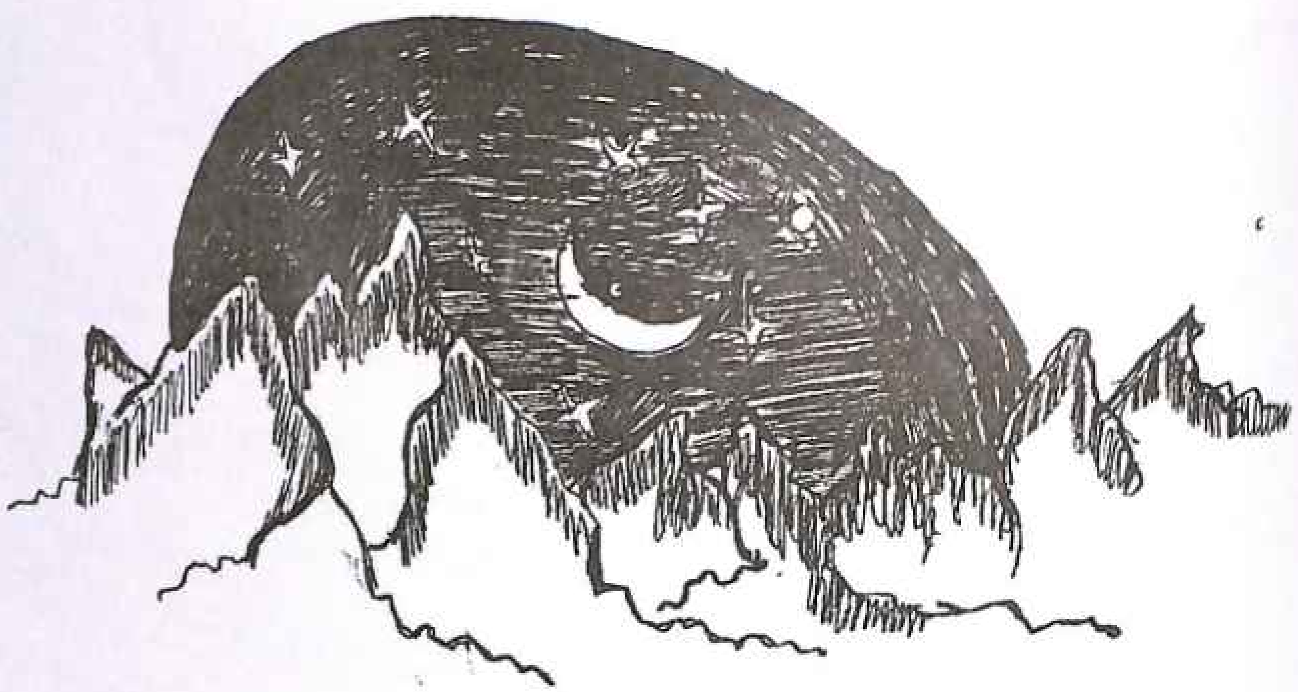

"There's always room for a story that can transport people to another place."

- J. K. Rowling

Beautiful Accident

Yana Sharma
H.S 2nd year, Arts

The following story is set in an interview show named 'Talking With The Stars Tonight'. The interviewer, Judith Ross, is interviewing Yelena Jones, a 27 year old gorgeous and talented actress, and Frederic Cooper .They are the star casts of the new romantic film "Beautiful Accident", for the promotion of which they have come to the show tonight. Judith asks Yelena and Frederic a number of questions regarding their lives, their journey as actors , their view about Hollywood and obviously about their upcoming film. She asks Yelena about an interesting incident that happened on the set of

"Beautiful Accident". Yelena gives a very detailed answer to Judith's question revealing an untold story about her affection for a Japanese boy that she had when she was in her late teenage days, on the basis of which this story has been written. So let's have a look at their conversation.

Judith: So Yelena…

Yelena : Yes?

Judith: I heard something about you, and I just want to confirm from you whether it is true or not.

Yelena : Well, what is it ?

Judith : Um… in one of the scenes of "Beautiful Accident"…

Yelena: Uh huh?

Judith: You had done some 37 re- takes. Is that true?

(Both Yelena and Frederic start laughing)

Yelena: Well… it is not true. Um, it was actually 45 re-takes.

Judith: What?
Frederic: Was it 45 or 49?
Yelena: No, it was 45. How come you know that?
Judith: That doesn't matter .
(The three of them laugh. The audience too laughs.)
Judith: Why did you do so many re-takes? I mean you are a fabulous actress. This shouldn't have happened to you.
Frederic: We were all shocked, you know.
Yelena: (Stammers) I-I was um….I don't exactly know why that happened. Lorenzo yelled "Cut. Cut." It was the 45th take and everyone- the director , the cinematographer, the ADs, the gaffer, the boom operator, the producer- al l of them looked so pissed at me. Especially the producer. He was yelling at Lorenzo, "I knew this girl is not good for this role. Why did you cast her as the lead actress?"
Judith:(With astonishment) Did he really say this?
Frederic: Whoa! He was so mad at her.
Yelena: Yes he did, he did. He also said, "She is ruining everything. I told you, I told you right that romance is not her genre?" And all the blah blahs. I don't blame him. I mean he invested a great deal of money on the film and I was ruining the scene. I know I felt miserable listening to his rude words at that time but I also know that his reaction was absolutely correct.
Judith: That's really a big thing.
(Everybody claps)
Judith: What was actually the scene?
Frederic: (Chuckles) Well, (clears throat) it was one of the romantic scenes. The scene goes this way that Julia, which is the name of Yelena's character, comes to tell Mateo that it is the last day of her tour to Venice and she will move back to England the following day. She also tells that she has spent a lovely time in Venice and it is really nice meeting Mateo, that is me. Then nobody speaks for a moment. Would you like to continue Yelena?
Yelena: No, just keep going.
(Judith and Frederic laugh.)
Frederic: It was a close up shot, and I guess every actor, at some point gets nervous in a close-up shot. And I feel that must have been the case with Yelena too.
Yelena: No that….that is one of the reasons , I agree, but the thing is you haven't narrated the whole scene yet. What happens next , means after a short moment of silence, is that one of my dialogue comes where Julia asks Mateo, "So,(inhales deeply) I guess it is the last time we are seeing each other. Don't you wanna say something ..like a goodbye message?" Then Mateo sheds tears and I ask him, "A- are you crying? Oh come on, say something. We don't know if life will ever give us the opportunity to see each other again. Mateo? Mateo?" And he just, you know, weeps so badly that Julia too gets overwhelmed with sadness and she breaks down. Julia's next line is, "Please, please, please, please don't make this too hard for me to leave. It shouldn't have happened." Mateo asks, "What?" "I shouldn't have met you, shouldn't have talked to you, shouldn't have done anything with you. Then I guess leaving Venice wouldn't have been so- so heartbreaking. You know what, just try to forget me and I'll do the same."
" And you know that isn't easy." "I know it very well, but we have to. We have to."
"What is our relation, Julia?"
"It is a very special one. I know it has no name

but I would like to call it friendship, the most beautiful bond in this whole world."
"But is it really friendship? I mean we had spent some , um..intense romantic moments..."
"Hush! Hush! I just don't want to listen anymore."
"But I need to tell you Julia.I don't know if we are ever going to meet again, who knows how long this friendship will last. I'm afraid if you forget me." And then the dialogues between Julia and Mateo continue.
Judith: Wow! The dialogues are absorbing. Why don't you tell us the rest of the dialogues?
Frederic: If she tells you everything now, who will go to the movie theatre and watch our movie?
Yelena : Exactly! The main thing is coming now, why I got stuck in this scene and how I aced it the next day.
Judith: Yeah please tell. We're all ears, aren't we guys?
The audience: Yes we are.
Yelena: I was expected to make constant eye contact with Fred during the scene. But to be honest, I'm not really good at making eye contact with anyone. I- I feel it real uncomfortable and as an actress, I consider its one of my flaws. I really need to work on this.
Frederic: It was an intense romantic moment where Mateo was speaking his heart out . But the thing was that I was unable to create the desired atmosphere of the scene because Yelena was not being supportive.
Yelena: (Stammers) I-I ...actually I was really scared to look into Fred's eyes . His beautiful greenish blue eyes scared me a lot. And I got even more scared when he clasped my hands tight.
Judith: Really?
Frederic: Yeah really?
Yelena: Yes, really. I mean I had been close to many actors in many scenes in many movies that I did before, but I don't know why I was nervous this time. Maybe because Fred is one of the best actors of the industry and I am just a newbie. And it was not just because of Fred but the cameraman who was holding the camera too close to my face. I felt claustrophobic, you know. Moreover I was unable to bring the emotion of how a girl might feel in such a situation. I was completely blanked out. I forgot each and every word of the script. Lorenzo was yelling, the prompter was prompting, but I couldn't recall even a single word of my lines.
Judith: Oh, poor you!
Yelena: That was so embarrassing standing among the professionals as a dumb creature. I had never been so disappointed in myself. At that moment I felt like why I chose to be an actress. I felt I was just good for nothing.
Frederic: Don't say that. At some point in life any human being may feel utterly disappointed in himself/herself, but that doesn't mean he/she is good for nothing. And every professional was a newbie before being a professional. Never ever question yourself why you chose to be an actress, because you're made for this profession. You nail this profession, I am telling you. (The audience applauses.)
Judith: Indeed.
Yelena: Thank you so much Fred. This is really a very big compliment.
Frederic: One more thing. At every moment we may not have the mental state to act or respond properly in a given situation. And in the case of actors, this generally happens due to the environment of the set. When I was new ,I found

the sets spooky and even after walking so long in my career, I still find them spooky.
Yelena: Is it true or are you just making up stuff to make me feel less awkward?
Frederic: Of course it is true. I mean in the presence of some perfectionist directors, supremely talented co-stars, cameras close to the face and some obnoxious producers who just keep on smoking and disturb the actor's eye-line make me feel really nervous.
Judith: So even the best actors get nervous on sets?
Frederic: See, nervousness is a human instinct. Everyone gets nervous at some point or the other. And you know what, in this world no one can be called the best or the worst. We can be just better or worse than someone. A person who uses these superlatives to describe himself, for me he is the most foolish person on this earth. So don't call me the best because I have to be born a lot many times to be the so called "best".
(Everyone applauses.)
Frederic: I guess we should move back to Yelena's story, shouldn't we?
Judith: Yeah sure.
Yelena: Where was I?
Judith: You were saying that you couldn't recall a single word of your dialogues, you were completely blanked out. What happened next?
Yelena: Oh, yeah- yeah. Then, Lorenzo just got up from his chair, ran his hand through his middle length blonde hair and shaking his head from side to side in disgust he said "pack up". I could see how disappointed everyone was in me, especially Lorenzo. I felt really bad because he trusted me. I had worked with him in two more films earlier but this kind of situation never occurred. And besides there was our producer who was yelling at both of us. I couldn't just stand and see all this, so I ran to the caravan and burst into tears. There was no one near to console me. I felt like I was in the land of total strangers. I missed my parents at that moment.
Judith: Aww...
Yelena: Half an hour passed by and I was still sobbing. I looked into the mirror and saw that my make-up was totally messed up. I was looking like a witch, you know. Then I took a couple of tissues and started wiping my face. I was angry and so I wiped real hard. My face turned red. Then to relief myself from all the disgusting feelings I took a cigarette, lit it and started smoking. Meanwhile, Lorenzo entered the caravan and as usual he didn't knock the door. This is one of his bad habits.
Frederic: Yes, do you know what happened once? I had just come out of the bathroom in a hotel room and I was in my underwear.
Judith: What?
Frederic: I was looking for my clothes and meanwhile Lorenzo entered and said, "I need to add an important line to your dialogues. Do come quickly downstairs." I, finding nothing to cover myself with, stood there nodding like an obedient child.
Judith: Gosh, that must have been embarrassing.
Frederic: It was extremely embarrassing.
Yelena: What is there to be embarrassed? I mean you both are guys, you can see each other in underwear.
Frederic: Oh please, I am not like the other guys. I am a private person. I don't like seeing some guy in underwear or I being seen by someone in underwear.
Judith: What was Lorenzo's reaction when he saw

you that way?
Frederic: He didn't seem to care. He just said what he had to say and immediately went out.
He is quite a disciplined and punctual man. He doesn't like his actors or other crew members being late to work. See, he could have sent his assistant to summon me but he himself came. That means I was really late.
Judith: Is he quite strict?
Yelena: He blends himself according to the situation. I mean he is strict where he needs to be and friendly where he needs to be.
Judith: Did he see you smoking, Yelena?
Yelena: Um, he suddenly entered and I was shocked .I wasn't expecting someone, especially him. I tried to hide the cigarette and act like I never smoked. I was scared he would scold me. After all I've always been a good girl. But you know what he said, "You don't have to hide that, Yelena." I was like "What?"
He could see the question mark on my face and he said, "I know you smoke but don't ask me how. Pass me the box of cigarettes and the lighter. Let's smoke together." I thought what the hell was happening. "Don't look at me that way. Just pass me the box of cigarettes and the lighter. This is my order." He said. I did as he ordered. He sat beside me smoking and he even lit my cigarette.
Frederic: What? Where was I then?
Yelena: You should have been there Fred, and I'm sure you would have been as astonished as I was. Nobody said a word for like ten minutes. The two of us just sat smoking and smoking and smoking. The room was filled with smoke and it was stinking. Breaking the ice I said, "Didn't know you smoke." "Had quit a long time back." "Why are you smoking then?" There was astonishment in my voice. "Thought this would make you feel better. I know you need someone or something to comfort yourself. Addiction really helps sometimes , especially in rough times like you had today. And I guess artists need to have some addiction." "But I am not addicted to smoking. I smoke when I am really sad and I thought nobody knew about this." I said. " Well that's good to do it sometime. And nobody knows except me." A few more moments passed by in silence. Then I said, "I am sorry. You shouldn't have casted me as the lead actress. I ruined everything today. You wrote such a beautiful script, and look what did I do? Your choice of actress is wrong. And why are you so calm? You should be mad at me. You should scold me, in fact you should fire me. But you aren't doing any of these. I am really a bad girl. See I even made you smoke today." And all such blah blahs. There was no expression in his face. I asked him, "Why aren't you saying anything? Will you just keep on smoking?" Then finally he uttered something. " Shh.... Calm down girl. Just take a deep breath and listen to me. And don't say a single word." Then he said such beautiful things to me that I guess I will remember till the last breath of my life.
Frederic: (with excitement) What did he say?
Yelena: He began with a question, "Do you know who is the best director and screenwriter of the world?" I started naming names that I don't want to mention now. He said, "Well you don't know then." I looked at him doubtfully. I thought what he exactly meant by that question. He continued, " I never asked this question to anyone before. Actually never got the opportunity to ask, because I never found someone as special as you. Well, the answer is the 'almighty'. Our lives are films.

There is every genre- comedy, drama, action, romance, thriller-horror, everything. Our script is our destiny and every single human being is an actor acting in his or her own life's film. God has written and directed all these films and there cannot be any flaw in his work, isn't it? But still after having a wonderful script and the best director, we fail to perform our parts well. There are disappointments, hardships, failures, and what not. Why is this so? Our lives should have been blockbusters, but most are flop shows. You may be thinking why I am beating about the bush. What I mean to say is that a writer creates a character but an actor, an actor gives life to that character. He makes it flesh and blood. It is the actor who gives shape to a director's imagination. No matter how good the screenplay and direction are, the actor's performance determines the fate of the film- whether it will be a hit or a flop. We can relate the same thing to our lives. It totally depends on us how we play our parts. If we play our parts good our lives will be good or it will be otherwise. Remember when we met the first time on the audition for the lead role of Tom Boy?" "Yes very well. How can I forget that? After all that was my debut film." I said. "Well this may be the only reason for you to remember that day. But for me, that was one of the most special days of my life. Today I am going to confess something to you." I got nervous and excited but I didn't utter a single word. I just kept listening to what he was saying with full attention. "The producers of "Tomboy" and I decided to cast a new actress for the role of Stephanie, which was the lead role. We were ready to take the risk of not casting a renowned actress for that role because we wanted to bring forth a new talented face. We wanted to give an opportunity to a girl who had a big Hollywood dream. That was really a big risk because "Tomboy" was a big budget film and finding the right girl was really important. A number of girls came from far and near to audition for that role, but we were unable to find the right one. I am not saying that they were bad but they lacked some things that we, especially I, wanted to see in the heroine. Then, finally you showed up. You know when you entered the audition hall you reminded me of my sister. I prayed to God to let you be selected for the role of Stephanie." "Where is your sister now?" I asked. "She passed away fifteen years back." He replied in a low voice. I felt bad. He sighed and continued, "My sister was like my best friend. We did almost everything together. She was a fun loving, pretty girl, full of life. I used to pull her long beautiful blonde hair, tease her, fight with her. We used to discuss about our aims. She used to tell me, "When I grow up, I will be an actress. A very famous actress. And you have to cast me in all of your films." I used to tell her, "First learn how to act." Then she used to yell at me. Our childhood was a lot fun." He paused for a while. Then I asked him how she passed away. "It was my sister's twentieth birthday. She was very excited about it because she and her friends had planned to go for a picnic. She had demanded me a dress as her birthday gift. I had saved money and bought one for her. It was a T-length violet dress with a sweetheart neckline, the top was laced and had sparkles and the bottom had tulle. I bought it as a surprise gift for her and decided to make her wear that in the evening for our brother-sister moment. I knew she would look like a princess in that dress. I could imagine her wearing it. But I never

imagined that she wouldn't live to wear that dress." "What had happened?" There was curiosity in my voice. "She was hit by a car and she died on the spot. This unfortunate thing happened in the blink of an eye. For a moment the passers- by were ubnable to figure out what had happened. You know I was, um. ready with her birthday cake. It was a chocolate flavoured cake, her favourite. I was decorating our garden with the fairy lights for our special evening. Then suddenly the telephone in our living room rang and my mother picked it up. I heard her say, "Hello, who's speaking?", and the next thing I heard was her terrible scream. I, at once, ran to the living room. My mother was shivering , crying and murmuring something that I couldn't understand. I was constantly asking her what had happened, but the more I asked the more she cried. That made me feel really scared. I then snatched the speaker of the telephone from her hands and asked "Who's this?" The voice on the other side replied, " This is Lucia, Sofia's friend." She paused for a while. Her silence made me scared. "Yes Lucia? What's wrong? What did you say to my mom?" I enquired. She gave me the most terrifying reply that I' ve heard till date. "Sofia..... she passed away in a car accident." That (sighs), that was unbelievable. The speaker of the telephone fell down from my hand. I sat down on the floor. I was shivering from head to toe. I was dumbstruck and was recalling the words Lucia said. " Is my sister really dead?" I asked to myself. I saw my mother, she was rolling on the floor and crying. I had never seen my mother that way. I hugged her and we both cried for like an hour. I can't explain how I felt at that moment. But I had to accept the reality that she was gone. But then I saw you and I saw in you the reflection of my Sofia . I said to myself "Sofia has not gone, she has come back as a new human being and she's is living her dream of being an actress, a fabulous actress." Please Yelena don't give up on your part. I've made this role for you, just the thing is you are unable to relate yourself with Julia. Look into your past, turn the pages of your life's chapters, who knows you may find a beautiful accident." I could see the faith for me in his tearful eyes which gave me goose bumps. And the moment he blinked, the tears rolled down his cheeks. He turned his face aside, trying to hide his tears. I placed my hand on his shoulder , making a gesture to comfort him but this made him sob. I literally can't see a man crying because when a man cries, there must be some heart wrenching reason behind.

Frederic: That's true.

Yelena: I too started crying. And we kept on crying for a long time. Then I finally saw Lorenzo wiping his tears. He offered me a tissue and said, "We cried enough girl, now it's time to stop. I want you to give your best. Take your time. Think. You may also go out if you like. There are some beautiful places out here in Venice. Just remember one thing, merge Julia in yourself. Talk like her, walk like her, do everything like her. I am sure you can do it." His words gave me the boost and then I was willing to give the best of me. No one has ever shown such trust in me and I wasn't willing to lose that. I called up my hairdresser and make-up artist and asked her to dress me up like Julia. The character Julia has short, double step cut, black hair, almost like Princess Diana. Her pupils are a bit grayish. She doesn't wear much make-up and mostly wears knee length

skirts or dresses with tops of V-neckline. She likes spending time with herself, roaming here and there , always thinking something, sometimes humming a tune too. Within half-an-hour my makeover was done. I looked into the mirror and said, "Hey, I am Julia and I am out on date with myself to Saint Mark's Square. Hope to have fun in there." I hired a taxi then.

Judith: Didn't anyone recognize you?

Yelena: No. I guess I am not that famous (laughs). But the taxi driver asked me with suspicion, "Signora mi sembra familiare. Ci siamo già incontrati?"

Judith: Translate please.

Yelena: He said, "Ma'am you look familiar. Have we met before ?"

Judith: Oh, he asked this? In Italian this sounds really heavy, doesn't it? (Everyone laughs.)

Judith: So you understand Italian?

Frederic: Whoever works with Lorenzo, by the end of the movie's shooting becomes well versed in Italian. And this is Yelena's third film with him. She must have become a master in it.

Yelena: No, I'm not a master. But I know to speak and understand a bit.

Judith: What was your reply then?

Yelena: I said, " Mine is a very common face. You must have seen somewhere."

Frederic: Where was I all the time? I have no idea about anything that happened.

Yelena: Your wife and kids had arrived in Venice. It was your wife's birthday and you were out with your family, remember?

Frederic: Oh, yeah! Continue.

Yelena: So I reached Saint Mark's Square and the atmosphere in there was really amazing. There was romance in the air. I saw couples linking arms and walking leisurely.

Judith: And you were all alone, weren't you?

Frederic: She has vowed to remain single .

Yelena: (laughs) I haven't vowed just….. haven't found the perfect guy.

Judith: I haven't even heard you dating someone.

Yelena: Because I haven't dated anyone yet, but I was not sad being alone at the Saint Mark's Square because I found a special person with whom I had lost contact a long time back.

Frederic: Wow! Was that person your "beautiful accident"?

Yelena: (blushes) Yes.

Judith: Oh wow! Tell us everything that happened.

Yelena: (clears throat) So I was sitting on a bench at the Saint Maria's Square and was trying really hard to remember an incident , a special past incident that happened in my life. But, to my surprise, I couldn't recall a single incident that could motivate me to give my best shot. I was again disappointed and was sitting with my chin cupped in my palms, biting my fingers. Then suddenly my phone buzzed. I was not in a mood of talking then. Then it buzzed the second time and thinking that call to be an important one , I received it. It was from an unknown number. I said, "Hello?" The reply came, "Ane Yelena, am I speaking to you?" Oh my god! That word, that word sounded so familiar. I asked , "Who's this?" And the person on the other side of the phone replied, " I am Daiki, from Osaka, Japan." I just couldn't believe my ears. My roadside appreciator had called me. I got so excited. I asked him how he got my private number. "We exchanged phone numbers around ten years back, if you remember." Yes, I could recall that. "And you still have my number?" I asked. "Never felt like deleting it.

even… even when you didn't give me a reply."

Frederic: What reply?

Yelena: I am coming to that. Just have patience. We both were silent for some time, knowing not what to talk about. I could hear his breathing and it was quite pleasing to my ears.I guess he was nervous talking to me. I felt like listening to it for the whole evening but that would have been awkward. Breaking the ice I said, "Your English has improved a lot." "Thanks," he replied. Again there was silence which was making both of us feel uncomfortable. I don't know why I feel so nervous to talk with him. I mean I never feel that with anyone else. He then said, "Okay then, take care. Bye." It was an awkward end to our conversation. But I really felt nice talking to him, though it was hardly two or three sentences and mostly silence. I was then thrown to a sea of thought. My mind went ten years back when I was living in Osaka, Japan.

Judith: So you lived in Japan when you were a kid?

Yelena: Yeah, I-I was in Japan. My father worked in an MNC out there in Osaka. I did my high schooling there in Osaka.

Judith: And that was where you met that guy?

Yelena: Yes. I met Daiki there, and the way we met was… I believe unique. Ten years back in the month of October, I got a contract to paint the walls of a Japanese restaurant with murals.

Frederic: You paint murals?

Yelena: Um yes. I painted but I am currently out of practice.

Frederic: I have been working with this girl for over a year now but she never mentioned that she paints. What else do I don't know about you, miss?

Yelena: (chuckles) Well I am kind of mysterious, I suppose. There is a side of me which is even unknown to me and sometimes I suffer because of that. Returning to my story, I began my painting work on the 1st of October, I remember that very well. I was a bit nervous because those had been my first mural paintings and I didn't want anything to go wrong. But I was excited too and vowed to paint my best. I started by painting the restaurant's logo on the front wall outside the restaurant. To be honest I had very less knowledge about the paints or brushes to be used for painting murals and so it took me almost two months to complete all the six murals. The owner, an old fellow, was a kind person and did not mind my slow speed. He could have hired a painter better than me but he liked my dedication for work and so gave me the contract. And that was a big thing for me. 5th October, I guess that was the date. It was an autumn day but still it was hot enough to make me sweat from head to toe. But I didn't mind it. My whole focus was on the murals. The sun was in the western sky giving it a reddish yellow colour. I was about to finish my day's work. But then I heard , "Ane, nice."It was a guy's voice and it was loud enough to draw my attention towards it. I saw a group of lads passing on their bicycles. They were heading towards their homes after their evening bicycle ride. But I couldn't find out who among those guys actually appreciated my work as I could see their backs only. That made me happy and I even shouted "Thank you!", but I was not sure if the one who praised me had heard that. A couple of days later, I heard the same voice saying, "Ane, nice" again. And this time I saw a bit more of that bicycle guy dressed in school uniform. Having lived in Japan for more

than five years then, I understood a few words of Japanese and I knew Ane meant elder sister. And I was glad to be praised by an unknown Japanese brother. Our next meeting was a bit special one. It was on a Sunday morning and I had not begun painting yet. I was just setting up my painting tools. I had gone inside to drink water and on my return I heard him shout, "Ane!" Hearing that, I went running outside. On seeing me, he commented, "Nice." "What's this for?" a question arose in my mind . This time I saw his face. He had an attractive fair face with a defined jaw line, pointed nose and like every Japanese that he had small eyes too. His black hair, with a strand of blonde highlight, was long enough to make his fingers unseen when he brushed them through his hair.. His lips, though small were pink, as if he had applied lip balm.

Frederic: Worth kissing right?

Yelena: (Blushing and nudging Frederic) Shut up! And his smile, it was flirty enough to steal a girl's heart. And that day it made me wave at him. From that day onwards, I saw him almost every afternoon when he returned from school. We used to pass smiles or wave at each other. Having a look at him became a part of my daily routine, you know. And the day I didn't see him, I felt very sad. Actually I was going through depression. There were some issues going on in my family which were quite disturbing. Painting helped me a lot while that period of tension and depression and along with that my roadside appreciator unknowingly relieved me from my pains. His pleasant appearance made me forget my troubles, even if it was for a moment. He was like an angel without wings for me. And I won't be wrong if I say that he was also a reason for my delay in painting. Because if I had finished earlier I wouldn't have got to see him every day. Whenever it was like around 1 o' clock in the afternoon, I used to become kind of impatient gazing at the road every now and then, because it was around that time when he used to return from school. And this way the days passed by. Um, it was a day in the last week of October, just the day before I finished my last mural on the outer wall of the restaurant , I-I was listening to a song and painting. And the song was "Monster" by Shawn Mendes and Justin Bieber, I very well remember that.

Judith: Wow! I love that song.

Frederic: That's a nice song. I love that too.

Yelena: Yes that's a lovely song, one of my favourites. So, I was listening to it and painting. Meanwhile Daiki arrived and this time he rang the bell of his bicycle to make me aware of his arrival. And that was the most special and our last meeting on the road. I, like every other day, greeted him with a smile. But there was something different about him that day. He was riding his bicycle so he should have had his eyes in the front on the road right? But no. He was turning back and paddling, just to stare at me.

Judith: What? That must have been romantic.

Yelena: Gosh! It was so good. I mean at first I thought, "What is he doing?" Because that was a dangerous highway. He might have fallen, injured himself or met with an accident. I was literally worried about him. He was taking that risk just to stare at me.

Frederic: Real Romeo.

Yelena: A part of me was worried about him but a part of me was enjoying that moment. I felt my heart was sinking somewhere. I could even feel

butterflies in my stomach. And that moment was made even more romantic by the song "Monster". You know when he was staring at me that way, the outro of this song was being played in the back ground.

Judith: Oh that part, "La-da-da-da, da-da (please don't let me fall); La-da-da-da, da-da-da, da."

Yelena: Yes-yes, that part. The outro along with his ,um.. I would say seductive stare (exhaled chuckle) made that moment absolutely movie-ish. Oh God! I feel like going back in time and living that moment once again.That incident completely distracted me from my work. I just couldn't get him out of my mind. Even I couldn't sleep properly that night. I thought to myself, "What is wrong with me? Am I having an infatuation for a kid? No, this is wrong. I can't develop such feeling for a stranger. We just have seen each other on the road. I don't even know his name. And besides he is a Japanese." The next morning, I was done with my last mural on the outer wall. But I tried to stretch my work till the afternoon. My eyes were willing to have a look at him, but that desire remained unfulfilled. "Will I get to see him someday again?", I asked to myself. I was happy that finally the murals on the outer walls were done. I could feel a sense of relief and freedom for having completed my work but at the same time I felt sad for putting an end to my daily meeting with Daiki. It was I guess the afternoon of 20th November, 2021. I was painting a mural, which was approximately 9 feet high, on one of the interior walls of the same restaurant when I heard, "Ane?" I could recognize the voice, it was Daiki's. He had came to the restaurant with his friends. I-I was kind of shocked. For the first time I was seeing him from this close and like a fool I asked him, "Hey, aren't you the road guy?", for a confirmation. He nodded. And then he, in his broken but cute English, said that he liked to see me painting . He also told me a few other things which I don't remember. But I was so stupid that I couldn't even say a word. I could have asked him his name or could have thanked him for praising my work. But I couldn't even raise my eyes when he and his friends were around, because they were super hot. I-I got really nervous around them. That day I came to know a thing that he and his friends drank a lot alcohol. That made me worry about him as well as his friends. Because they were under age and the way I saw them drinking, even the adults don't drink that way. I wanted him to stop, to quit that bad habit. But… I couldn't. What I believe is that the two of us had a special bond. Special in a sense that I could feel his presence even before actually seeing him or whenever I wanted to see him, he somehow used to show up. I met him three or four times after that. And in our consecutive meetings I came to know his name, that he was shy of me, and the biggest thing I came to know was that he was not a guy younger to me. In fact, I was two years younger to him.

Judith: Oh my god!

Yelena: Yes. I was having doubts in my mind, so one day I asked him his age. And he said he was nineteen.

Frederic: And what did you say?

Yelena: I said nothing.

Judith: How old were you then?

Yelena: I was seventeen.

Frederic: Then why didn't you say that?

Yelena: What are you saying, Fred? You mean I should have revealed my age and should have

been embarrassed in front of him? I didn't look like my age back then and I didn't know how old he thought me to be.

Judith: Does he know now?

Yelena: I guess he doesn't . I thought many times to say him the truth but I restrained myself from saying it because I didn't want to lose the respect he was paying to me. At some moments, when I asked him a thing or other, I felt like I was his teacher because the questions were only from my side. And he gave me all the replies like an obedient student. The funniest thing was that he never even asked me my name. May be he was too shy. That was the year we had left Japan and came back to England. And my last days in Osaka were made most memorable by my roadside appreciator. I wanted to sit with him in a lonely place and talk with him to my heart's content. I wanted to thank him for not just praising my murals but also for making my each day of October special, for making me smile effortlessly in my most difficult days. Also I wanted to ask him to get rid of his bad habit. I wanted to advice him to take care of his health. I even wanted to scold him for being careless on the road. I wanted to ask him what our relationship was, why he stared at me that way. Wanted to question him if I was special for him. But all these remained desires only. Before moving back to England, I wanted to meet him for the last time and ask him his cell phone number so that the link between us could be retained. And with God's grace, my this desire was fulfilled. I finally felt a sense of relief, felt like it would be less painful to leave Japan then. August 29, 2022, I and my family members left Japan for England. That was painful but inevitable, as my father had got a transfer order to England.

Judith: Did you say him that you were leaving Japan?

Yelena: No.We never got the chance to talk that much. I thought of telling him someday as I had his number. But I came to know one more thing about him. He had a girlfriend, and by looking at their photos that he uploaded on his whatsapp status, it was clear that he loved her a lot. And I felt like telling him that I left Japan would be useless then.

Judith: Oh no.

Yelena: I don't know whether I felt jealous or sad. It was a kind of mixed feeling. I didn't understand why he flirted with me if he already had a girlfriend. But I remembered my mother's saying that teenage is a time when girls and guys get attracted to anyone whom they find good looking. And I guess the same was his case.

Judith: That's absolutely true. Teenagers are so blind in love.

Yelena: A few days later, Daiki broke up with that girl. His whatsapp status revealed that thing.

Frederic: You must be happy then?

Yelena: No. I thought that to be really stupid. And what I thought even more stupid was that he proposed to me a couple of days later .

Frederic: Oh my!

Yelena: Viewing one of my photos that I uploaded on my whatsapp status, he texted me where I was then. I said I was in England. He then asked, "Won't you ever come in Japan again, Ane?" That sounded a

bit sad to me. "I don't know brother. Maybe I shall visit your land in the future." I guess he was really sad hearing this. "I love you, love you so much Ane. Really, really I love you very much."

That message was unexpected. A guy who didn't even know my name, my age, had proposed to me. But I thought that he didn't love me, but was just attracted to me. Teenagers misunderstand their attraction for somebody as

their love. So I didn't reply to him and muted his notifications.

Judith: But why did you do this to him?

Yelena: Because he had broken up with his girlfriend a few days back.

Frederic: So what? The thing that you took as a teenage issue might have been a big thing for him. He might have really loved you. And I guess he still loves you and that's the reason he called you. You didn't do a right thing with him, Yelena. Atleast you should have replied to him. I'm not saying that you should have accepted his proposal, but you could have explained him.

Judith: Wait a minute, but didn't you love him?

Yelena: No, I didn't. Actually I didn't allow myself to fall in love with him, because I knew I had to leave Japan and that feeling would have made it difficult for me to leave. And besides I was always told to focus on my career, so I never really got time to fall in love with someone. But I realized that I did a wrong thing with him. I should have replied to him but I-I didn't know what should my reply have been back then. But ten years later, I realized what my reply should have been. And that reply really helped me with my scene in "Beautiful Accident". The same night (when Daiki called) I called Lorenzo and asked him if I could make some changes in my dialogues. He said, "Yes of course . This is a real actor's thing. I will be happy to hear your own dialogues. But just make sure you don't go out of track." I was really happy to get a positive reply from him. I didn't sleep the whole night. I was on my laptop. It' s a really difficult task to write dialogues. You have to be so careful with your grammar. I don't know how the writers do this. But finally I completed writing my dialogues and memorizing the same. The next day was the shooting day. I looked exhausted, not sleeping the whole night. But that was concealed by the trained hands of my expert make-up artist. Everyone took his or her position. The cameras were again placed close to my face, but that day they weren't haunting me. As soon as I heard Lorenzo saying, "Lights, camera and action" I began saying my lines with the same feeling that I would have said to Daiki. Neither did I stammer nor forgot my lines. I just gave the best shot. I didn't even know when tears rolled down my cheeks. I only heard Lorenzo saying "Cut". Everybody clapped. I could see a sense of satisfaction in Lorenzo's face. And that was the main thing for me.

Frederic: That was the most perfect shot that I've ever seen in my career as an actor.

Judith: Wow! The credit goes to your roadside appreciator, doesn't it?

Yelena: Yes of course.

Judith: One last thing Yelena...

Yelena: Mm-hmm.

Judith: If Daiki proposes you now, will you accept it? Will you allow yourself to fall in love with him?

Yelena: That's a difficult question. But if I feel that he really means what he says, then I guess I'll allow

myself to fall in love with him.

THE STRANGE CASE OF PHYCOSIS

Abhigyan Bhuyan
1st semester, English Department

I woke up one chilly December morning, in a cold sweat.I had one of those terrible nightmares where I was stranded on a road, lifeless almost on the verge of encountering the reapers scythe,blood gushing out like the fountains at Eden,cloudy eyes without a flicker or strain of the will to live.

I remember being high on unholy psychedelics blasting radiohead on a crappy music system in my beat up Chevrolet. I remember that turn,that drift that came as naturally as prayers on a priest's lips. I remember the spin my car took like a carousel on a carnival day. I remember the harsh screeching of the tyres,the glass shattering reminiscent to that of my heart as I realise the birthdays of my daughter that I would miss, laughters that won't be echoing in the narrowed walls of my abode, the grim shadow that would forever be casted upon my dear Emily and the fact that she won't be having a parent to guide her through the trials of life or a hand to walk her down the aisle.

I remember seeing flashing lights and hearing those sirens roar,an intense throbbing in my body as my soul threatened to leave my body. I hung on with all I had and just before my consciousness gave out I heard frantic screaming,rushed huddlings as they tried to put me on a stretcher and then I was lying on a hospital bed,my family screaming and crying,the doctors are trying their best to resuscitate me,*zap**zap*. I am having trouble in breathing and my world is slowly fading.I can sense myself slipping away into nothingness. My memories flashing before me in a slideshow from the most beautiful to the downright disgusting ones.I try to grasp my mom's palm but am slowly losing my sense of touch.My world shuts down and I find myself,staring at an empty void.Despair engulfs me and dread wraps around it's horrifying tentacles around me.

I struggle to break free but the ache is too much.I close my eyes and I scream with every vocal chord in my throat exploding due to the intense pressure I exerted and there I am on my bed, sweating profusely like a criminal just narrowly avoiding being caught.

I look up at the clock, it's six in the morning and I look in a mirror,my hair is disheveled,my skin looks pale and I can see my eyes going red due to my long crying sessions.I look like a homeless fugitive on the run. I go to the washroom, wash my face and set my hair so that I can atleast look remotely close to a normal person.

It didn't snow although the weather was definitely cold enough to wear a sweater and a nice woollen scarf. I called out Emily's name and my beautiful ray of sunshine rushed out of her room to hug me. I took her in,her soft fragrance, her little frame,her sweet voice calling out, "Daddy, I'll be in the garden" and giggled her way towards the backdoor and closing it with a thud.

I lazily wore the clothes lying on the rack and put on my dad's military jacket. I'm about to open my door, looked back at my table and I noticed the things were arranged neatly and in a systematic manner. I freeze, dreading at the supposedly mind-numbing situation that has arisen before. I try to contemplate snd rationalise the possibilities that might've took place and I arrive at an even more horrific conclusion.

My clothes pressed and arranged inside the wardrobe,the alarm clock set for 6:45 in the morning,my table and that familiar aroma of my girlfriend's cooking just didn't add up.

You see,she had been missing for over 3 years now and police have declared the case to be a cold case and now her investigation files lie in a dusty shelf somewhere.

I hear some faint music coming from my gramophone and an all too familiar tune was playing, Keane's Somewhere Only We Know. I cried, harder than I did at my mother's funeral or when my dog "Lily" passed away.

I had the worst breakdown I've had in years.

I wept to the point where it became hard to breathe and I cried out her name,"Megan".

I closed my eyes and passed out on the floor to wake up on my bed again to see the familiar sights of unkempt clothes and messy table. I heaved a heavy sigh of relief but a soul sucking sadness washed over me.

It happened again, she was here. Just out of sight and just out of reach but always here.

—

Wanna play midnight games

Chandana Das
HS 1st Year (Arts)

Everyone loves to play games, right? But has anyone ever played midnight games? Before playing these creepy games, let me tell you one thing- never break the rules of these games. I was 12 years old when I started playing these midnight games with my brothers . My first experience in these games was very scary, but it was fun to play. I didn't believe in ghosts, but after playing these games I am quite sure that ghosts exist. My brothers and I played a lot of midnight games like dry bone rituals, the strange rituals calling wise man and many more. I have played mirror rituals alone in my room. Playing alone and calling devil's in the middle of the night was a terrific experience for me. I was scared to play these midnight games alone.

After five years, my brothers called me for their first YouTube video. They wanted to challenge demons at midnight. It was a 3am challenge. We all know that 3am is the devil's hour. We went to the most haunted cemetery in our town to talk with devil's through Ouija board. Ouija board is the game to connect with demons. Well we tried to talk with devils around us and believe me Ouija board really worked. We asked them a few questions but they didn't respond. So I left the game without saying goodbye and I broke one of the rules of it. Since that day I have been having terrifying nightmares and I feel like someone is around me.

Writing this story, I feel like something is still near me and I am not alone.

The story of love

Puja Tiwari
5th semester, History dept.

It basically starts when you are inside your mother's womb and unaware about anything. The only thing that you feel is the love that your mother gives you while you still in her. Love basically is a feeling that is omnipresent and that excites you. The love for everything is wonderful.

It's only when you start growing up, you realise that everything is connected through love. My love for the materialistic world is just out of expression. Like wise, now that I have grown up and I am still connected to people through love, I only realised that the love that a human needs is the selfless kind of love. But in today's day everything is haywire and mean. We are taught to respect, love and adore everything that favours us. But in this process we are missing out the fact that the real kind of love resides in one for oneself. Nobody would ever be able to love me the way I want to be loved. It is always important to adore everything around, but never to expect from oneself. Because expecting from oneself will help you grow and transform into someone you always dream to be. Love is omnipresent and beautiful, love is painful while expecting too much from others, love defines you when you adore yourself a little more everyday.

Things change in the process of growing up; you love, you find yourself trapped in a toxic kind of love, but never forget to love and believe in yourself.

You go through a lot while you love others but it's always easy to let go and believe that

When I was little
I dreamt of a perfect world
And lived in a palace in my dreams
When I grew up
Everything changed
Heart break came along
But look at us now
We're still dreaming
Still believing in
Ourselves.

Genre-Horror

Jesmin Akhtar
4th semester, English dept.

The shadow of old days

In our day to day life we face many situations. But not every incident has an explanation. Today I am about to share an incident which I experienced years back, that left me weak hearted. It was the starting of the monsoon season, with all roads and fields submerged under water making them slidey, wet and muddy. After finishing my school exams, I went to visit my maternal grandparents. They lived in a beautiful but somewhat backward village called 'Jokshapur' which itself meant 'the home of evil spirits'. It was believed during old days that our village was previously a barren land and 'Amavasya ' nights, all the evil spirits got together at mid night. So no people were seen in the near by areas after 7'o clock in the evening. It was also believed that women and children were more prone to the eyes of those evil spirits. My grandparents are among these believers As a girl, my mother or any other woman was not allowed to go outside the house after 4pm, but since time has changed, now there are very few believers of these things and people are seen roaming in the street even after 10 pm.

As we reached the village, the gift of rain welcomed us. Its smell lurked everywhere in the air. It gave us the feeling of freshness away from the pollution of the city. But since everything has two sides, like a coin, the monsoon in our village too had many demerits. The rainy weather made all the unmetalled roads muddy and slippery and because of the weather my siblings, cousins and I had to stay inside the house and were unable to visit our relatives. I have always

been a hater of rain as rain means home containment and zero freedom. Gloomy dark days always give me negative vibes. Seeing us getting bored in the house, my grandma announced that she would be telling us stories and past incidents. She decided to tell us a horror story. Hearing this every child in the room got excited, except me. I am actually a very whimp person. I hated horror stories. but seeing the excitement on others' faces I kept quiet. At this point, let me tell you all about the surroundings of my grandparents' house. It was a small house and the washrooms were just next to the room we were sitting in. There was a dirty pond in which all the sewage and wastes were disposed, and the pond was visible from the window of our room. My grandmother began telling her story. At the very beginning she said that the story was not just a fiction but was based on true events. Hearing this, I was already scared. She continued the story. She said that when she was a newly married woman, she was very beautiful, had long hair, fair skin and was quite tall. She lived with my grandpa and her father-in-law and whenever they left for work, she had to stay alone in the house. During those days, the pond near our house used to be clean and the water was used for bathing. It was also said that and old man, who lived on the other bank of the pond, used to catch spirits and throw them into the pond confined in glass bottles. One afternoon when my Grandma was alone at home, she went to bathe in the pond. While she was bathing, she saw another woman on the opposite bank bathing and humming some old melodies. Thinking her to be a woman of the neighbourhood, my grandmother called her two three times but didn't get any response. The woman kept on humming songs and staring at my grandmother. When my grandmother didn't gets any response even after calling her many times, she understood that something was wrong and she immediately rushed back to her house. She was sure that it was some negative energy. My granfmother locked herself in with fear. But after some time she heard the same humming outside her house and then a knock at the door. Grandma could never come to a conclusion about that incident. Who was it? Was she a human ? Or was she.......

From the

PEOM WRITING Competions of College Week-2021-22

The Corona Times

Puja Tiwari
BA 5th semester,
History Department

Problems were immense,
While, situation was tense
Life was on a standstill
North easterns living in a top hill
Economy dropping to zero,
And doctors were our immediate hero
We were buying groceries in lines,
And addressing the movement as the
Corona Times.

A young girl

Twinkle Das,
BA 5th semester, History Department

There was a young girl on a tower
Who looked as fresh as a flower
Her hair was like silk
And her skin was white as milk,
But her breath made the strongest knight – Cower.

Depression

Jamuna Buragohain
B.Com 6th semester, Finance department

There was a girl, who was in depression.
That was why she lost her expression and
Avoided to take any action.
Teachers say, you need some rest but
She says, she has to solve so many cases.
After she solved her case, she developed her impression.

The man bunny

Madhusmita Bora
BA 4th semester

Once there was a man named Bunny,
Who liked to eat honey
He looked left and right,
Was there any honey in the sight?
Because he didn't have any money.

Different

Anindita Sarma
BA 4th semester, English Department

Although many people have different brains
With different stories and different names
Different is not safe like same
So same makes most safer aim
Let every person have different aim and different fame...

Tick a Tack

Eyashingfa Changmai
4th semester, Political Science

There was an old lady from France
Who taught little ducklings to dance
When she said 'Tick a Tack'
They only said "Quack"
Which grieved that old lady from France.

Metamorphosis

Swarup Singha
BA 4th semester, History Department

Turmeric thinks that he is the reason for
Flavour in the curry
But the salt only knows it what is really;
Colour is just like a cover on a book,
Without taste, it cannot be proved,
It sacrifices itself for the remains of the curry

The Comb Tomb

Tanisha Taskin
BA 4th semester, English Department

There they once built a huge tomb.
They built the tomb with cute comb
Visitors came there and sat
They brought along a mat
People enjoyed sitting at tombs womb.

From the

NEWS WRITING Competions of College Week-2021-22

INCIDENT

Ankush Naha
BCA 5th semester

10th June, 2022, Guwahati : Another incident happened as a class vi student of Kendriya Vidyalaya, Narengi, was kidnapped on her way back home from the outskirt area of six mile. This has been the third incident in two weeks. Police has been searching for this group of kidnappers and hopes to end the cries of the people of Guwahati.

HUGE FIRE TOOK PLACE AT GANESHGURI

Madhusmita Borah
BA 4th semester

20th March, 2022, Guwahati: A devastating fire took place at Ganeshguri in the evening of 20th March, 2022. About twenty shops were burned in that area. Seven people were injured severely and were taken to the hospital. Fire brigade was called immediately. But it took almost an hour to extinguish the fire. The matter was informed to the police. Investigation is going on and necessary steps will be taken.

Potholes in the Roads

Anindita Sarma
BA 4th sem (English)

Staff Reporter

Friday, June 8, 2022 : Potholes in the Hengrabari road has been one of the major reasons of traffic and accident. After the PWD workers work on the roads, they do not make the roads as before, which is the cause of the potholes. The people of the area have been complaining about their incomplete work, but no necessary action has been taken. It also leads to traffic for which the office workers, students and different people are always late. Due to the potholes, the cars and buses cannot move in a straight direction, for which accidents happen frequently. So the mayor and the councillor are requested to look after the problem and take necessary step. Their further steps would be appreciated.

WATER LOGGING IN HATIGAON

Jesmin Akhtar
BA 4th semester (English dept)

11 June, 2022: The issue of water logging in many places of Guwahati – Hatigaon, Chandmari, Zoo Road, etc. are getting worse day by day. People are in no condition to get out of their houses. Areas like Hatigaon submerges under water with just one rainfall for half an hour. In a highly populated area like Hatigaon, people are unable to get to their working places, schools, market etc. This thing is not just leading to the economic downfall of that area only but indirectly it will affect the whole country's economy. People are seen using boats (bhel) to cross the water logged areas. Students are seen returning home from halfway as the drivers refuse to take their vehicles into the water. Students are missing their exams being unable to cross the huge water logged areas. Even if they cross getting wet in that dirty, unhygienic water, they fall ill. The flood situations in these roads are also creating many huge potholes which will further lead to severe road accidents. People are demanding the elected leaders to take quick actions on the drainage and sewage systems of these areas which are actually believed to be the major factors for causing artificial flood.

From the

Love LETTER Writing

Competions of College Week-2021-22

Dear introvert friend,

We have never met before, but I feel that I know you nonetheless.

I know that at times you feel quite different from the other teenagers, or the other men. I know that people have underestimated your intelligence and strength because of your quiet nature. Perhaps, you feel inadequate at times. I am sure that at times in your life you have been jealous of people who are more extrovert. You might have felt that they sparkle and dazzle because of their personalities, while you are often put in the background.

I know there have been frustrating, even painful moments in your life where you had no one to listen to you. Everyone has been too impatient for this. At times you might have questioned your worth. They have brushed you off or ignored you all together. I would like to let you know that I had been there where you are. I know how you feel. You are not inadequate. You are brilliant, charming and utterly loving than you let on. Not everyone can see how special you are but those who matter can do and I do. I am certain that-

You are an introvert person, you are a quiet person, you talk less and daydream. You are just your self and that's enough. Just stay as you are. Never stop being yourself. Always love your self. Self love isn't selfish.

Yours loving friend
XYZ

Farin Sultana
4th semester, Economics Dept.

প্র তি বে দ ন

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে ১৯৭৮ চনত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰা শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তিসকলক প্ৰণিপাত জনাইছোঁ।
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২ বৰ্ষৰ সভাপতি পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কৰ্ম
কৰাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো, লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ
অধ্যক্ষ মহোদয় তথা সমূহ শিক্ষাগুৰু সকলোকে শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।
ইংৰাজী ২ আগষ্ট, ২০১৯ (শাওণ) তাৰিখে মই প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ হিচাপে প্ৰৱেশ কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ
সকলো প্ৰতিযোগিতা তথা খেল-ধেমালি আদি সকলোতে নিজৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলো। লগতে শিক্ষাগুৰু সকলোৰে
মৰম আৰু সহায়-সহযোগিতা লাভ কৰিছিলো। ২০২১-২২ বৰ্ষ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই
সভাপতি পদত নিজৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলি আৰু সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায়-সহযোগিতাৰে সভাপতি পদৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ
কৰিছিলো। এই পদৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান আয়োজন কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা
সভাই আগ ভাগ লৈছিল। আমাৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত কৰা বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ চমু আভাষ তলত দাঙি ধৰিলোঁ।

নবাগত আদৰণী সভা

৯ ডিচেম্বৰ, ২০২১ (আঘোণ) তাৰিখে আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী নবাগত আদৰণী সভাখন অনুষ্ঠিত
কৰা হয়। পুৱা ৯ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে পতাকা উত্তোলন কৰে আৰু শ্বহীদ তৰ্পণ কৰা
হয়। ইয়াৰ পিছতেই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা' উন্মোচন কৰে অধ্যক্ষই। ৰাতিপুৱা ১১-০০ বজাৰ পৰা নবাগত আদৰণী সভাৰ
কাৰ্যসূচী আৰম্ভ হয় আৰু জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী চেতনা দাস বাইদেৱে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ উদ্বোধন কৰে। ইয়াৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। এই অনুষ্ঠানটো এটি বৰগীতেৰে আৰম্ভ কৰা হয় আৰু ইয়াৰ পিছত
জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী চেতনা দাস বাইদেউৱে দু-আষাৰেৰে নবাগতসকলোকে উৎসা দিয়ে। ১২.৩০ বজাৰ পৰা মুকলি সভা আৰম্ভ
হয়। ইয়াত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বলেন্দ্ৰ কুমাৰ দাসদেৱৰ লগতে আমন্ত্ৰিত অতিথিসকল উপস্থিত
থাকে। ২-৩০ বজাৰ পৰা পুনৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আৰম্ভ হয়। এই অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে জনপ্ৰিয় সংগীত শিল্পী নাহিদ
আফ্ৰিন। সন্ধিয়া সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ সমাপ্ত কৰা হয়। নবাগত আদৰণী সভাৰ আয়োজনত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলক
দিহা-পৰামৰ্শ তথা পৰিচালনাত সহায়-সহযোগিতা কৰে ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰৰ লগতে ইংৰাজী বিভাগৰ
মুৰব্বী তথা সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা চাৰক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সৰস্বতী পূজা

ইংৰাজী ৫ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২ (মাঘ মাহ) তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত সৰস্বতী পূজাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। এই অনুষ্ঠানত
আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলে আগভাগ লৈছিল। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ মাজতো আমি এই অনুষ্ঠানটিৰ আয়োজন কৰিবলৈ
সক্ষম হৈছিলো। বতাহ আৰু শিল বৰষুণৰ বাবে অনুষ্ঠানটি সোনকালে সমাপ্ত কৰা হয়।
আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন হয়। মহিলা কোষ (Women's Cell) সহযোগত তৰ্ক
প্ৰতিযোগিতাঅনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। ২০২২ চনৰ জানুৱাৰী মাহত Election Commission ৰ পৰা মোক দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
Campus Ambassador ৰ পদটো লাভ কৰিছিলো।

মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক সপ্তাহ ঃ

আহাৰ মাহ ২৩ জুন ২০২২ ইংৰাজী তাৰিখৰ পৰা ২৭ জুন তাৰিখলৈকে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আয়োজন কৰা হৈছিল।
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা ছাৰে পতাকা উত্তোলন কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হোৱাৰ ঘোষণা কৰিছিল। এই
খেল-ধেমালিত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰায় সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভাগ লৈছিল আৰু কেইবাটাও পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতি বিভাগৰ সম্পাদক, সম্পাদিকাই নিজৰ কাৰ্য কৰি গৈছিল আৰু সকলোৰে সহযোগ কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহত জনপ্ৰিয় শিল্পী, অভিনেতা আদিক নিমন্ত্ৰণ জনাইছিলোঁ আৰু তেওঁলোক উপস্থিত হৈ আমাক উৎসাহ জনাইছিল। অন্তিম
দিনা সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ আয়োজন কৰা হয় আৰু মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাপ্ত কৰা হয়।
ছাত্ৰ একতা সভাৰ 'সভাপতি' পদটো এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ। সভাপতি এজন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে ছাত্ৰ
একতা সভাৰ মুৰব্বী হিচাপে কাম কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ সভাপতি হৈ মই বহু নজনা কথাৰ লগতে বহু অভিজ্ঞতা লাভ কৰিবলৈ
সক্ষম হৈছিলো।

শলাগৰ শৰাই

মহাবিদ্যালয় বিভিন্ন কা-কাজত নিঃসাৰ্থভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা উপদেশ দি কাম কাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনাত সহায়
কৰাৰ বাবে অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা মহোদয়, উপাধ্যক্ষা ডক্টৰ সুনিতা আগৰৱালা বাইদেউ, ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু
কলিতা ছাৰৰ লগতে ইংৰাজী বিভাগৰ মুৰব্বী সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা চাৰ, পৰিচালনা বিভাগৰ মুৰব্বী ড° মনালিছা চৌধুৰী বাইদেউ,
ড° মৌচুমী দেৱী বাইদেউ, ত্ৰিবেণী বৰকটকী বাইদেউ আৰু শিক্ষাগুৰু ড° অজয় মিত্ৰ চাৰ, অংকিতা শৰ্মা বাইদেউক শলাগৰ
শৰাই আগবঢ়াইছো।

আন্তৰিকতা পাহৰিব নোৱাৰো

মহাবিদ্যালয়ত মই সভাপতি হওঁতে মোক বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীসকলে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। মোৰ মনত
তেওঁলোকৰ মৰম সদায় থাকিব। তাৰ ভিতৰত পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা, নিশা বৰগোঁহাই, নিৰজ শৰ্মা, অৰবিন্দ দা, অনিৰ্বাণ দা,
অনিন্দিতা শৰ্মা, দীপাংকৰ বায়ন, জ্যাতিস্মিতা ৰাজবংশী আদি সকলোৰে সহায় কৰিছিল। তাৰ বাবে মই সমূহ কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলোকে
শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো।
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সভাপতি হৈ মই নিজকে ধন্য মানিছো।
'আকাশী ৰঙৰ প্ৰৱেশ, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আমাৰ আৱেগ।"
শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু সকলো দিশপুৰীয়ানৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি
মাৰিলোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়।
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।
জয় আই অসম।

ধন্যবাদেৰে-

পৰীক্ষিত বৰা
সভাপতি
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২১-২২

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণীতে অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকলৰ প্ৰতি মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু অশ্ৰু অঞ্জলি যাচিলোঁ। যিসকল প্ৰতিৰশা দূৰদৰ্শি ব্যক্তিৰ আক্ৰান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে গুৱাহাটীৰ মাজ-মজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ১৯৭৮ চনৰ পৰা আনুষ্ঠানিকভাৱে গঢ় লৈ উঠিছে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মই মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু 'দিশপুৰিয়ান'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ বাবে হোৱা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়যুক্ত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

৪৪ টা বছৰ অতিক্ৰম কৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে ০১-১২-২০২১ তাৰিখে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিচত মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লৈ আহিছে।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ দিনাৰ পৰাই আমি পণ লৈছিলো যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হকে আৰু সততা, নিষ্ঠাৰে এই ছাত্ৰ একতা সভাই সদায় কাম কৰি যাম। আমাৰ কাৰ্যকালত হোৱা অনুষ্ঠান সমূহৰ খতিয়ান মই তলত দাঙি ধৰিলোঁ।

নবাগত আদৰণি

প্ৰতি বছৰে অনুষ্ঠিত হোৱাৰ দৰে ২০২১ বৰ্ষত পলমকৈ হ'লেও ০৯-১২-২০২১ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহযোগত অতি সুন্দৰভাৱে নবাগত আদৰণি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত সভাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ উদ্বোধক হিচাপে বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী শ্ৰীমুতা চেতনা দাস বাইদেউ উপস্থিত থাকে। তদুপৰি যুৱ প্ৰজন্মৰ উদীয়মান কণ্ঠশিল্পী নাহিদ আফ্ৰিন উপস্থিত থাকি সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান সুমধুৰ কৰে।

যোৱা ০৬-০১-২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ বহুকেইজন প্ৰতিভাৱান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা চান্দমাৰীস্থিত অসম অভিযান্ত্ৰিক বিদ্যালয় খেল পথাৰত অনুষ্ঠিত অসম গ্ৰন্থমেলা-২০২২ ৰ মঞ্চত নৃত্য, গীত আৰু অভিনয়ৰ সমাহাৰেৰে এক সুন্দৰ অনুষ্ঠান প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। তাত উপস্থিত থকা সকলো ব্যক্তিয়ে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক প্ৰশংসা কৰিছে। তাৰ বাবে আমি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিব পাৰো।

ক'ভিড টীকাকৰণ কেম্প

যোৱা ১২-০১-২০২২ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য, শিক্ষাগুৰু সকলৰ সহযোগত আৰু 'Care India' NGO ৰ সৌজন্যত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় প্ৰাঙ্গণত দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে এক সফল ক'ভিড টীকাকৰণৰ শিবিৰৰ আয়োজন কৰা হয়। যাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ওচৰ-পাজৰৰ পৰিয়ালৰ সুবিধা হোৱা বুলি আমাক তেওঁলোকে জনায়।

গণতন্ত্ৰ দিৱস

যোৱা ২৬-০১-২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত গণতন্ত্ৰ দিৱস উদযাপন কৰা হয়। উক্ত দিৱসটিত পুৱা ০.৯-০০ বজাত পতাকা উত্তোলন কৰে মাননীয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়ে আৰু তাৰ পিছতে তেওঁৰ বহুমূলীয়া ভাষণ প্ৰদান কৰে। এই অনুষ্ঠানত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল উপস্থিত থাকে। উক্ত অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ NCC গোটে তেওঁলোকৰ প্ৰশিক্ষণৰ কিছু সুন্দৰ আভাষ দাঙি ধৰে।

২০২২ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ০১ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পোৱা বিভিন্ন সুবিধা-অসুবিধাৰ বিষয়ে জানিবলৈ এক সাধাৰণ সভাত মিলিত হয়। য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ অসুবিধাসমূহ

ব্যক্ত কৰে আৰু সেই অসুবিধাসমূহ লৈ আমি মহাবিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষৰ লগত আলোচনা কৰি অসুবিধাসমূহ দূৰ কৰাৰ এক চেষ্টা লম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হওঁ। সেই মৰ্মে আমি অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত আলোচনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষক উক্ত অসুবিধা সমূহ দূৰ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাওঁ।

অইন বছৰৰ দৰে ২০২২ বৰ্ষৰ ০৫ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে শিক্ষা গুৰুসকলৰ নেতৃত্বত সৰস্বতী পূজা অতি জাক-জমকতাৰে আয়োজন কৰা হয়।

ক'ভিড টীকাকৰণ কেম্প

ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰে ১২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নেতৃত্বত, শিক্ষা গুৰু সকলৰ সহায়ত 'Care India' NGO ক তৃতীয় বাৰৰ বাবে ক'ভিড টীকাকৰণ শিবিৰৰ বাবে আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে ওচৰ-পাজৰৰ পৰিয়ালসমূহে যাতে এই মহামাৰীৰ পৰা সুৰক্ষিত হৈ থাকিব পাৰে আৰু কাম-কাজত বাধা আহি নপৰে তাৰ বাবে এনেকুৱা কিছুমান প্ৰদক্ষেপ আমি আৰু মহাবিদ্যালয় কতৃপক্ষই হাতত লৈছিলো।

বিদায় সভা

যোৱা ০২-০৩-২০২২ তাৰিখে বৰ্তমানৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়ৰ বিদায় সভা অনুষ্ঠিত হয়। উক্ত সভাত মহোদয়ৰ ভৱিষ্যৎ জীৱন সুন্দৰ হোৱাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰি ছাত্ৰ একতা সভাই তেওঁৰ পৰা আৰ্শীষ গ্ৰহণ কৰি বিদায় সম্বৰ্ধনা জ্ঞাপন কৰোঁ।

আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস

যোৱা ০৮-০৩-২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস উদযাপন কৰা হয়। উক্ত দিনটিত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ হাতেৰে নিৰ্মিত সামগ্ৰীৰ বিপণী দিয়ে আৰু বিক্ৰী কৰে। উক্ত দিনটোত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত জয়ন্ত বিশ্ব শৰ্মাদেৱ। তেখেতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞাতাৰ্থে বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ ওপৰত ভাষণ দিয়ে।

আদৰণি

যোৱা ২১-০৩-২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰিচয় মত বিনিময়ৰ এক সফল অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়। অধ্যক্ষ মহোদয়ে উক্ত সভাত জানিব দিছিল যে তেওঁ অহৰহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উন্নয়নৰ হকে কাম কৰি যাব।

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ কৰ্মশালা

যোৱা ২২-০৩-২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এখনি তৰ্ক কৰ্মশালা আয়োজন কৰা হয়, য'ত গুৱাহাটীৰ কেইবাখনো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে। উক্ত কৰ্মশালাটি গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়লয়ত উকালিটি কৰি থকা শ্ৰদ্ধা বিশালদ্বীপ কাকতি মহোদয় আৰু তাৰ্কিক বাঘমীতা বৰঠাকুৰ মহোদয়াক আমন্ত্ৰণ জনাই আনি তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত কেনেদৰে কৰিব লাগে, কি কি দিশ থাকে ইত্যাদি ইত্যাদি দিশৰ ওপৰতছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰে। যোৱা ২৫ মাৰ্চ, ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত এখনি ৰূপসজ্জা আৰু মেহেন্দী অঁকা কৰ্মশালা পাঁচদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে কৰা হয়।

আমাৰ বাবে গৌৰৱৰ কথা যে যোৱা ২৭-০৩-২০২২ তাৰিখে দেশভক্ত তৰুণৰাম ফুকন ষ্টেডিয়ামত অনুষ্ঠিত সদৌ অসম ভিত্তি অনুষ্ঠিত হোৱা পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু NCC দলে যোগদান কৰে। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰই দুটাকৈ ব্ৰঞ্জৰ পদক অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

বিহুৰ কৰ্মশালা

যোৱা ২৮ মাৰ্চ, ২০২২ তাৰিখৰ পৰা সাতদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয় চৌহদত বিহুৰ কৰ্মশালা আয়োজন কৰা হয় আৰু ৫ এপ্ৰিল তাৰিখে ইয়াৰ সফল সামৰণি ঘটে।

যোৱা ৬ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ নেতৃত্বত অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা উপদেষ্টা অধ্যাপক ড° ননী গোপাল মহন্ত মহোদয়ৰ লগত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিষয়ক লৈ আলোচনাত মিলিত হৈছিলো। য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন

বিকাশৰ হকে বহুতো আলোচনা কৰা হয়।
যোৱা ২০ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা মহোদয়ৰ লগত এক আলোচনামুলক
সাক্ষাৎকাৰত মিলিত হও য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ আসোঁৱাহসমূহ সমাধান আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বিকাশৰ অৰ্থে আলোচনা কৰা হয়।
যোৱা ২৬ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত বহুকেইখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ
উদ্যোগত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰীক্ষা আৰু ফলাফল বিভাগৰ কতৃপক্ষৰ লগত এক আলোচনাত মিলিত হও। এই আলোচনাত
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ফলাফল আৰু পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত কৰাৰ বিভিন্ন আসোঁৱাহ দাঙি ধৰা হয় আৰু সেই আসোঁৱাহ সমূহ যাতে
সোনকালে নিৰাময় কৰা হয় তাৰ বাবে আমি অনুৰোধ জনাওঁ।
যোৱা ৪ মে, ২০২২ তাৰিখে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰৰ প্ৰেক্ষাগৃহত দেশৰ ৰাষ্ট্ৰপতি শ্ৰীযুত ৰামনাথ কোবিন্দ, প্ৰথম
মহিলা শ্ৰীযুতা সবিতা কোবিন্দ, অসমৰ ৰাজ্যপাল প্ৰফেছাৰ জগদীশ মুখী, অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা আৰু বহুতো গণ্য-
মান্য ব্যক্তিৰ উপস্থিতিত আয়োজন কৰা সভাত বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও অংশগ্ৰহণ
কৰাৰ সুযোগ পায়। সেয়া আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এক সৌভাগ্য বুলি আমি গৌৰৱেৰে ক'ব পাৰো।
যোৱা ০৭ মে, ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত আজাদী কা অমৃত মহোৎসৱ উপলক্ষে এক অনুষ্ঠানৰ আয়োজন
কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত বহুকেইজন মুক্তিযুদ্ধা উপস্থিত থাকে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে মনোবল
বৃদ্ধি কৰে।
যোৱা ৫ জুন, ২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে স্থানীয় ৰাইজৰ লগত লগ হৈ বৃক্ষ ৰোপণৰ
লগতে পৰিৱেশ নিকা কৰাৰ কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হৈছিল। এই কাৰ্যসূচীত স্থানীয় ৰাইজৰ মাজত পৰিৱেশৰ ওপৰত সজাগতাৰ
সৃষ্টি কৰোৱা হয়।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

বিগত বছৰ কেইটাৰ দৰে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে
২০২২ বৰ্ষৰ ৭ জুনৰ পৰা ১৩ জুনলৈ 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অতি উলহমালহেৰে আয়োজন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহৰ প্ৰথমদিনা অৰ্থাৎ ৭ জুন, ২০২২ তাৰিখে পুৱা ৯-৩০ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° নবজ্যোতি বৰা মহোদয়ে
আৰু ক্ৰীড়া উন্মোচনৰ বাবে আমন্ত্ৰণী অতিথি পেৰা অলিম্পিকৰ চাইক্লিংত ৰূপৰ পদক লাভ কৰা শ্ৰীযুত অভিশেক বৰাৰ লগত
ক্ৰীড়াৰ উন্মোচন আৰু শিখা ও বন্তি প্ৰজ্বলন কৰি এই বছৰৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ শুভাৰম্ভ কৰে।
৮ জুন, ২০২২ তাৰিখে পুৱা ৯-৩০ বজাত অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী শ্ৰীযুতা নিকুমণি বৰুৱা মহোদয়াই
পতাকা উত্তোলন আৰু শ্বহীদ তৰ্পণ কাৰ্যসূচী সম্পন্ন কৰি সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ উন্মোচন কৰে।
এনেদৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভিন্ন বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকাসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ
মাজত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ আয়োজন কৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা, অৰ্থাৎ ১৩ জুন তাৰিখে বঁটা বিতৰণী,
প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, উন্মোচন আৰু মুকলি সভাৰ লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত দিনা পুৱা ০৯-৩০ বজাত
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নবজ্যোতি বৰা মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষা ড° সুনিতা আগৰৱালা মহোদয়াই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰজ্ঞান' আৰু
'প্ৰেৰণা' উন্মোচন কৰে। তাৰ পিছতে পুৱা ১০.০০ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক মঞ্চৰ উদ্বোধন কৰা হয় বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী
শ্ৰীযুতা শান্ত্ৰা উজীৰ বাইদেউয়ে। দিনৰ ঠিক ১২.০০ বজাত মুকলি সভাৰ আয়োজন কৰা হয়। মুকলি সভাত বিশিষ্ট অতিথি
হিচাপে উপস্থিত থাকে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্জীয়ক, শ্ৰদ্ধাৰ ড° অৰূপজ্যোতি চৌধুৰীদেৱ আৰু
দক্ষতা প্ৰশিক্ষক তথা স্কিল ফিনিটিৰ প্ৰতিষ্ঠাক, মাননীয় শ্ৰীযুত অঞ্জন চৌধুৰীদেৱ। তেওঁলোকে আমাৰ নিমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰাৰ বাবে
আমি ছাত্ৰ একতা সভাই তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো। মুকলি সভা সমাপ্ত হোৱাৰ পিছত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান
অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এইদৰে ২০২১ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সামৰণি পৰে।
যোৱা ২৬ জুন, ২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা, NSS Unit, শিক্ষক সমাজ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ
পৰিয়ালে বান সাহাৰ্য দিবলৈ হাজোৰ জাপীয়া আৰু নিকটবৰ্তী অঞ্চললৈ যোৱা হয় আৰু প্ৰায় ২৫০বো অধিক পৰিয়ালক সাহাৰ্য

দিয়া হয়। লগতে সেই অঞ্চলত উক্ত দিনটিত এটি অস্থায়ীভাৱে স্বাস্থ্য শিবিৰ পাতি বান আক্ৰান্ত ৰাইজৰ স্বাস্থ্য পৰীক্ষা কৰোৱা
হয়।
যোৱা ২৬ জুলাই, ২০২২ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত এটি তৃতীয় লিংগৰ প্ৰস্ৰাৱ ও শৌচাগাৰৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়
আৰু শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° নবজ্যোতি বৰা মহোদয়ে ফিটা কাটি মুকলি কৰে।
যোৱা ২৮ জুলাই, ২০২২ তাৰিখে অসম চৰকাৰৰ শিক্ষামন্ত্ৰী শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰনোজ পেগুদেৱক মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ
লগত গৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন উন্নয়নমূলক আলোচনাত মিলিত হওঁ।
যোৱা ১৩ আগষ্ট, ২০২২ তাৰিখে 'আজাদী কা অমৃত মহোৎসৱ' উপলক্ষে এটি সমদল মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লৈ
কৰা হয়। য'ত ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লয়।
১৫ আগষ্ট, ২০২২ তাৰিখে অৰ্থাৎ স্বাধীনতা দিৱসৰ দিনা বৰ্ণিল কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালে মহাবিদ্যাল চৌহদত
আয়োজন কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ NCC, NSS আৰু ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লয়।
২৮ আগষ্ট, ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয় ৪৪ তম্ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস উদ্‌যাপন কৰা হয়। উক্ত দিনা মহাবিদ্যালয়ৰ শৰীৰ
চৰ্চাৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা Multi Gym টিৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয় আৰু শুভাৰম্ভ কৰে ভাৰত তথা অসম গৌৰৱ দৌৰবিদ হিমা
দাস মহোদয়াই।
২৯ আগষ্ট, ২০২২ তাৰিখে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিৰোভাৱ তিথি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ একতা সভাই উল্লেখনীয় ভুমিকা পালন কৰে।
১৯ চেপ্তেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত ২০২২ বৰ্ষৰ নৱাগত আদৰিণ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। পুৱা ০৯-৩০
বজাত পতাকা উত্তোলন কাৰ্যসূচীৰে দিনটি শুভাৰম্ভ কৰা হয়। পতাকা উত্তোলন আৰু শ্বহীদ তৰ্পন কৰে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড°
নবজ্যোতি বৰা মহোদয়ে। উক্ত দিনটিত বিশিষ্ট শিল্পী শ্ৰীযুতা মনীষা হাজৰিকা, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাচাৰ্য অধ্যাপক
ড° অমৰ জ্যোতি চৌধুৰীদেৱ, জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী বৰ্ণালী কলিতা আৰু কণমানি কণ্ঠশিল্পী হৰ্ষিতা ভট্টাচাৰ্য উপস্থিত থাকে।
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায় আগবঢ়ায়।
মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বত অহাৰ আগতে অৱগত কৰা কেইটিমান বিষয় যিকেইটা সম্পূৰ্ণৰূপে সমাধান নহ'ল।
(ক) বাইকৰ পাকিংৰ এটি স্থায়ী সমাধান উলিওৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিব চেষ্টা কৰিম বুলি ভাবিছিলো যদিও ভূমিৰ অভাৱৰ
বাবে হৈ নুঠিল।
(খ) ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাটি স্থায়ী নোহোৱাৰবাবে এটি পেড মেচিন স্থায়ী বাবে ব্যৱস্থা কৰিব পৰা নগ'ল। চেষ্টা চলোৱা
হৈছিল কিন্তু স্থায়ী ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাতহে ইয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ব। কিন্তু আপতকালীন সময়ৰ বাবে বিভাগীয় সম্পাদিকাই দায়িত্ব
লৈছিল পেড যোগান কৰি দিয়াৰ বাবে।
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমীপত বেদখল হৈ থকা মাটিখিনিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগ হৈ প্ৰায় ৭৫০বো
অধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাক্ষৰ সংগ্ৰহ কৰি দিশপুৰ ৰাজহ চক্ৰৰ চক্ৰ বিষয়া মহোদয়লৈ আবেদন প্ৰেৰণ কৰা হয় যে— উক্ত মাটিখিনি
মহাবিদ্যালয়ক অৰ্পন কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নত সহায় কৰে যেন। এই আবেদনৰ প্ৰতিলিপি অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী মহোদয়, শিক্ষামন্ত্ৰী
মহোদয়, ৰাজহ বিভাগ, কামৰূপ মহানগৰ জিলাৰ উপায়ুক্ত মহোদয় আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ প্ৰেৰণ কৰা
হয় আৰু আশাব্যঞ্জক ভাল যোগাত্মক ফলাফল পোৱা গৈছে।
মহাবিদ্যালয়ত প্ৰয়োজন আছিল হোষ্টেল ব্যৱস্থাৰ। লাহে লাহে ছাত্ৰীসকলৰ বাবে এটি হোষ্টেল হৈছে আৰু সময়
সাপেক্ষে ছাত্ৰসকলৰ বাবেও হ'ব বুলি আশা থাকিল। মহাবিদ্যালয়ত উন্নতমানৰ ডিজিটেল ক্লাছ ৰুমৰ প্ৰয়োজন, তাৰ বাবে
কৰ্তৃপক্ষই অতি সোনকালে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব বুলি মই আশাবাদী।
মই পৰাগ শংকৰ হাজৰিকাই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ ওচৰত সদায়ে চিৰকৃতজ্ঞ হৈ
থাকিম। কিয়নো এইখন মহাবিদ্যালয়ে মোৰ লগতে আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিগৰাকী বিষয়ববীয়াক একো একোজন
দায়িত্বশীল ব্যক্তি হিচাপে গঢ় দি তুলিলে।

মহাবিদ্যালয় এখনত ছাত্ৰ একতা সভা এখন সঁচাকৈ জৰুৰী। কাৰণ মহাবিদ্যালয়ত পোৱা অসুবিধাসমূহ দুৰ কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰ পৰা এজন ছাত্ৰ নেতাই অভিযোগসমূহ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰত দাঙি ধৰিব পাৰে।

মই মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ লোৱাৰ পিছৰে পৰা ব্যস্ত হৈ পৰিছিলোঁ। এই ব্যস্ততাই মোৰ জীৱনৰ এক মিঠা অনুভৱ হৈ সদায়ে হৃদয়ত ৰৈ থাকিব। যি স্মৃতিয়ে হয়তো মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ পিছতো আকৌ উভতাই মাতিব।

বিশেষ কৃতজ্ঞতা

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰ, বৰ্তমানৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা ছাৰ, উপাধ্যক্ষা ড° সুনিতা আগৰৱালা বাইদেউ, IQAC Co-ordinator ড° অজয় মিত্ৰ ছাৰক বিশেষ ভাৱে কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। শলাগৰ শৰাই

জীৱনত মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হ'বলৈ পাই গৌৰান্বিত। এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ তত্বাৱধায়কসকল, শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন শাখাৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, মোৰ মৰমৰ শ্ৰদ্ধাৰ দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টি আৰু বন্ধু-বান্ধৱীসকলক মোৰ তৰফৰ পৰা শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

পাহৰিব নোৱাৰা ব্যক্তি

মহাবিদ্যালয়ত সাধাৰণ সম্পাদক হোৱাৰে পৰা মোক প্ৰতিটো কামতে সহায়-সহযোগ কৰা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত ৰঞ্জীত ডেকা দাদা, শ্ৰীযুত ৰূপম কুমাৰ দাস দাদা, দ্বীপজ্যোতি পাঠক, সুভাষ শৰ্মা, প্ৰাণদ্বীপ চাহু, বচিদৰ ৰহমান, কংকন বৈশ্য, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ লগতে অন্য সকলোকে মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিচাৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কাৰ্যকালত যদি কাৰোবাৰ ওচৰত অজানিতে ভুল ত্ৰুটি কৰিছিলো তেতিয়াহ'লে আপোনালোকে মোক নিজৰ ল'ৰা, বন্ধু অথবা ভাতৃ বুলি ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

নৱ নিৰ্বাচিত ছাত্ৰ একতা সভাক অভিনন্দন জনাই মই পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা, সাধাৰণ সম্পাদক ২০২১-২২ বৰ্ষ আজি ইং ২২ অক্টোবৰ, ২০২২ তাৰিখে মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ সমাপ্ত কৰি পদত্যাগ কৰিলোঁ আৰু নৱ নিৰ্বাচিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰী ঋতুৰাজ কোঁৱৰক এই গুৰু দায়িত্বভাৰ অৰ্পণ কৰিলোঁ। আশা থাকিল তেওঁ তেওঁৰ দায়িত্ব সুন্দৰ ভাবে পালন কৰি বুদ্ধি, সততা, নিষ্ঠা, নিয়মানুবৰ্তীতা আৰু সাহসীকতাৰে মহাবিদ্যালয়খনক আৰু এখোজ আগুৱাই লৈ যাব।

শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

ধন্যবাদ

পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা
সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২ বৰ্ষ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

Report of Assistant General Secretary

First of all, I pay my tribute to the selfness warriors who sacrified their lives to safeguard our motherland Assam. For me its been a great honours and respect for being a part of these prestigious institution , Dispur college. I was all new to the college atmosphere bask when I joined it in 2022 (TDC 1st sem). I had no friend and I was all so felt out but gradually I made friends , I met some of my respect , love and gratitude from the care of my heart to each and every person who has been associated with me through out my journey and has been guiding me in every way possible and also my group mates for honouring me with space and scope in the union body 2021-22.

The day I took oath as the assistant general secretary of Dispur, the responsibilities towards my college has increased . the main moto of my was to work hard and develope my college a step ahed.

Being the official member of the union body 2021-22 come first with being the part of the organizing team of the Freshmen's social of 2022 , a day for which all the Dispurian's specifically the newly admitted students of Dispur college have been early writing.

And after that is between there are some good initiatives that have been taken by the union-body 2021-22. For that I found myself fortunate enough to the part of all good days, where I put my full contribution and dedication to organize the program in the best way possible.

Soon, the annual college week 2021-22 from 7th of june till 14th of june happened. On 8th of june 2022 the inauguration of the college week festival was greatly our respected principal Sir. After the college week commenced by a cultural rally displaying all the cultures and ethnicity of every colourful splash of "Indian Cultural" and ended by an beautiful cultural night on 14th of june.

Lastly , I would like to thank our respected principal Dr. Nabajyoti Borah ma'am , any professor in charge Dr. Mathur Barman Sir and the faculity members for guiding me. I would also like to thank our magazine secretary Nisha Buragohain for giving me this opportunity to write in this publication.

Last but not the least my clear fellow union members, it was my pleasure to work with you all. However, unknowingly if I have done anything done as a Assistant General Secretary and done mistakes I extremely apologize for that and i won't say bye to the Dispurian because they are always in my heart.

Long live Dispur College
Long live Dispur College Students' Union.

Sneha Choudhury
Assistant General Secretary
Dispur College Students' Union-2021-22

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

যি সকল মহান মণিষিৰ প্ৰচেষ্টাত গুৱাহাটী মহানগৰীৰ মাজমজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়' প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে সেই সকল মহান ব্যক্তি লৈ মোৰ শত-সহস্ৰ প্ৰণিপাত জনাই মই মোৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনৰ পাতনি মেলিছোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২ বৰ্ষৰ সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত কৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সমূহ দিশপুৰীয়ানক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ দিয়াৰ লগতে মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু সকললৈ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মই ২০২১-২২ বৰ্ষৰ নৱাগত আদৰণি সভাখন সুকলমে চলাই নিয়াৰ গুৰু দায়িত্ব লাভ কৰিছিলো। নৱাগত আদৰণি সভাত নৱাগত সকলক আদৰণি জনাই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন নৃত্য-গীত আদিৰে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটি আগুৱাই লৈ যায়।

নৱাগত আদৰণি সভাখনৰ মঞ্চ মুকলি কৰিবলৈ অসমীয়া বোলছবি জগতৰ বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী শ্ৰীযুতা চেতনা দাস বাইদেউক আমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। তাৰোপৰি নৱাগত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ মূল আকৰ্ষণ আছিল কণ্ঠশিল্পী নাহিদ আফ্ৰিন।

ইয়াৰ পৰবৰ্তী সময়ত 'অসম প্ৰকাশন পৰিষদ'ৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত 'অসম গ্ৰন্থমেলা-২০২১-২২'ত মহাবিদ্যালয়ৰ এটি সাংস্কৃতিক দলে অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধায়কৰ তত্বাৱধানত আৰু আমাৰ নেতৃত্বত 'ভাৰতীয় প্ৰযুক্তি বিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান, গুৱাহাটী (I.I.T, Guwahati)ৰ বাৰ্ষিক অনুষ্ঠান 'Alcheringa-2022'ত মহাবিদ্যালয়ৰ বিহু দলটিয়ে অংশগ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়।

২০২২ বৰ্ষৰ ৭ জুন ৰ পৰা সপ্তাহযোৰা কাৰ্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত হোৱা 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অতি সুকলমে আয়োজন কৰা হয়। সাংস্কৃতিক দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত বিভিন্ন ন-পুৰণি গীত, নাটক আৰু লোকনৃত্য, শাস্ত্ৰীয় নৃত্যকে আদি কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হয়। এই প্ৰতিযোগিতা মহাবিদ্যালয়ৰ ভালে সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ অন্তিম দিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধক হিচাপে অসমৰ জনপ্ৰিয় গায়িকা শ্ৰীযুতা শান্তা উজীৰ বাইদেউক ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা আমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰি শান্তা উজীৰ বাইদেউৰ সুললিত কণ্ঠেৰে গীত গাই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আপ্লুত কৰি তুলে। তাৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নৃত্য-গীত পৰিৱেশনেৰে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া জীপাল হৈ উঠে।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ শেষৰ সময়ছোৱাত আমি পুনৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ 'নৱাগত আদৰণি সভা আয়োজন কৰিবলৈ

মুকলি কৰে অসমৰ বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী শ্ৰীযুতা মণিষা সুযোগ লাভ কৰো। নৱাগত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান হাজৰিকা বাইদেৱে। মণিষা হাজৰিকা বাইদেৱে সু-মধুৰ কণ্ঠেৰে ছাত্ৰী-ছাত্ৰীসকলৰ সন্মুখত কেইটিমান কালজয়ী গীত পৰিৱেশন কৰি এই অনুষ্ঠাটো সজীৱ কৰি তুলে। তাৰোপৰি সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ মূল আকৰ্ষণ আছিল জনপ্ৰিয় গায়িকা বৰ্ণালী কলিতা আৰু হৰ্ষিতা ভৰদ্বাজ।

ইয়াৰ পৰবৰ্তী সময়ছোৱাত মোৰ অন্য এক গধুৰ দায়িত্ব আছিল 'গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ- ২০২১-২২'ত মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দলটিক অংশগ্ৰহণ কৰোৱা। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা 'গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ- ২০২১-২২'ত ভালে সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰাৰ লগতে ভাল ফলাফল লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

মহাবিদ্যালয়ত সাংস্কৃতিক সম্পাদক হৈ বহুতো অভিজ্ঞতা ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱন এক মিঠা অনুভৱ। অতি নিবিড়ভাৱে মহাবিদ্যালয়ত সাংস্কৃতিক সম্পাদক হওঁতে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ মই সাংস্কৃতিক সম্পাদক হওঁতে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সদস্যসকলে মোক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। মোৰ মনত তেওঁলোকৰ স্থান চিৰস্থায়ী হৈ ৰ'ব।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰি মই নিজকে ধন্য মানিছো। তাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা মহোদয়, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়, সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা মহোদয়, ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা মহোদয়কে আদি কৰি সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালত যদি অজানিতে ভুল-ক্ৰটি হৈছিল তাৰ বাবে মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দিশটো আৰু দিশপুৰীয়ানৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

নিলোৎপল ডেকা
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ সেইসকল বীৰ পুৰুষক যিসকলৰ ত্যাগৰ ফলত আমি আজিৰ স্বাধীন সোণালী অসম উপহাৰ পাইছোঁ। মই শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো সেইসকল মহান ব্যক্তিক— যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে গৌৰৱময় শিক্ষানুষ্ঠানৰ সৃষ্টি হ'ল।

২০২১ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি যিমানখিনি পাৰো শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত সাহিত্য বিভাগৰ ৰচনা, কবিতা, নীলাখামৰ চিঠি, বাতৰি পৰিবেশন ইত্যাদি প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এই প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগীলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন যাচিলোঁ। উক্ত অনুষ্ঠানসমূহ কৰিবলৈ পাই নিজকে গৌৰান্বিত অনুভৱ কৰো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰু নৱাগত আদৰণি সভাৰ সময়ত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা'ও উন্মোচন কৰা হৈছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে সুপৰামৰ্শ দি মোক সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নৰজ্যোতি ৰৰা মহোদয়, শিক্ষাগুৰুসকল, সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা কাৰ্যকৰ্তা, লগতে মোৰ সমূহ সতীৰ্থবৃন্দলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ সকলো কাম-কাজ সুকলমে পৰিচালনত দেখুৱাই দিয়া সাহিত্য বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ মালবিকা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এই বৰ্ণিল অধ্যায় জীয়াই থকাক যুগ যুগান্তৰলৈ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

ইৰি হাজৰিকা

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২

তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে পোন প্ৰথমে অসমীয়া জাতিৰ স্বাভিমান ৰক্ষাৰ হকে জীৱন দান দিয়া অমৰ শ্বহীদসকলৈ মোৰ ফালৰ পৰা প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। মই শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ যিয়ে তেওঁলোকৰ কষ্ট আৰু চেষ্টাৰ জৰিয়তে 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'ৰ নাম ইতিহাসত জিলিকাই তুলিছে।

২০২১-২২ বৰ্ষত তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰৰ সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহকে আদি কৰি কাৰ্যকালৰ শেষ দিনটোলৈকে যিমানখিনি পাৰো শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মোৰ সকলো কাম-কাজ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত দেখুৱাই দিয়া তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউৰ প্ৰতি মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে সুপৰমাৰ্শ দি মোক সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা কৰ্মকৰ্তালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এই বৰ্ণিল অধ্যায় জীয়াই থাকক যুগযুগান্তৰলৈ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত যদিহে অজানিতে কিবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছে তাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰিয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

ৰিংকী পাঠক

তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২

Report of Finearts Secretary

Firstly,...,, I would like to thank all the members of the students union for their support and motivation.

I am proud to be a member of this well known college and being a representation of the student union as the fine arts secretary. I would like to thank the students and the college staff who have given me the opportunity to work for the welfare of the college.

I would like to thank our principal sir dr. Nabajyoti Boruah and the professor in charge Manalisha Choudhary ma'am for their guidance.

I am thankful to Manalisha ma'am for her guidance during the college week . She helped me a lot in overcoming my difficulties which made it possible for me to organize the memories event successfully , and within a specific time.

I enjoyed organizing the various competitions like pot painting, glass painting, art competition, sand painting and nail art, I also want to thank the participants for their enthusiasm and motivation in making the competition successful.

Finally, I would like to thank all the teachers, students, my friends and the entire staff of Dispur college for their incredible support for which I shall always remaining indebted to them. However, if I have unknowing committed any mistake during the tenure as the designated secretary then kindly forgive me.

Banashree Kalita
Finearts Secretary
Dispur College Students' Union 2021-22

Report of Major Games Secretary

I joined Dispur college from HS 1st year and all I had was a great life that we all expect after school ! I was honoured to present following are the game which were held on the college week under major games section –running race, long jump , high jump, football, shot-phut etc. I would specially like to thank my professor incharge of the section Mr.Abhijit Baruah Sir for his proper guidance and involment without which I would not have been able to accomplained the duties and responsibilities that were bestowed upon me. I would also like to thank our honorable principal Dr. Nabajyoti Borah Sir for him co-operation and valuable advice . At last I would like to thank all my supportive teachers, friends and the member of student's union. Lastly, I am glad and honoured to serve my college. However if I have committed any mistake unknowingly during my tenure as a secretary, I shall be very grateful if you kindly forgive me.

Long Live Dispur college
Long Live Dispur college student

Hemanga Borah
Major Games Secretary
Dispur College Students' Union 2021-22

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে অসমীয়া জাতিৰ স্বাভিমান ৰক্ষাৰ হকে জীৱন দান দিয়া অসম শ্বহীদ সকললৈ প্ৰণিপাত জনাইছো, লগতে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়ান পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰি ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰিলোঁ।

২০২১-২২ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সম্পাদক পদত নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মাননীয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া চাৰ তথা নিৰ্বাচন মণ্ডলীক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে ২০২২ বৰ্ষত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰা সন্মানীয় ড° নৱজ্যোতি বৰা চাৰকো আমাৰ সম্পূৰ্ণ কাৰ্যকালটো সুন্দৰকৈ পৰিচালনা কৰি নিয়াৰ বাবে ধন্যবাদ জনালোঁ।

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি আৰম্ভণিতে অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সহায়ত তথা অনুমতিত আৰু মোৰ সন্মানীয় তত্বাবধায়ক অজিতপ্ৰসাদ শৰ্মা চাৰৰ সহায়ত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰসকলৰ সহায়ৰ বাবে এটি নতুন ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰো।

দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি বিগত বৰ্ষৰ দৰে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদযাপনত চাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ অন্তৰ্গত খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হোৱাৰ পুৰ্বেয়ে ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাত কেৰম বোৰ্ড, টেবুল টেনিচ আৰু ডবাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়, যাতে ছাত্ৰ সকলে নিজৰ অনুশীলন কৰিব পাৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুঠিত হোৱা খেলসমূহ কেৰম, ডবা, টেবুল টেনিচ এই খেলসমূহ বহুতো শিক্ষাৰ্থীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ছাত্ৰৰ লগতে মই ছাত্ৰীবো সুবিধাৰ্থে কেৰম আৰু ডবা খেলৰ অনুষ্ঠিত কৰিচিলো। এই প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগিলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। উক্ত দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিবলৈপাই লগতে অনুষ্ঠআনসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ পাই নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰো। পোন প্ৰথমে এই দিশৰ ওপৰত বিশেষ জ্ঞান নাছিল যদিও সন্মানীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, সতীৰ্থবৃন্দৰ আটাইৰে সহযোহত এই দায়িত্বত জ্ঞান অৰ্জন কৰিব পাৰিছিলো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী সুকলমে চলাইছিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদক হৈ নিজকে সৌভাগ্য তথা ধন্য মানিছো। তাৰ বাবে মই সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ সকলো কাম সুকলমে পৰিচালনা কৰাৰ বাবে দেখুৱাই দিয়া ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ তত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ অজিতপ্ৰসাদ শৰ্মা চাৰৰ প্ৰতি মই চিৰকৃতজ্ঞ। লগতে ২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদক-সম্পাদিকা, মোৰ সমূহ সতীৰ্থবৃন্দক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী দিশপুৰীয়ানৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

নিৰজ শৰ্মা
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২

Report Girls' Common Room

I may fall short of word to express my emotions and gratitude for the opportunities to express my view. It was a lucky and memorable day for me when I won the ele3ction for the post of girl's common room secretary. I would like to express heartfell thanks to the people who had helped me right from the start till the end of the election day, thank you who came forward to assist with the campaign money of you spent hundreads and I sincerely thank each of you.

I feel proud to be a member of this well-known college and be a representative of the students union as the girl's common room secretary. I would like to thank our principal sir Dr. Nabajyoti Borah and the professor in charge Mousumi Devi ma'am for their guidance. I am thankful to Mousumi Devi ma'am for her guidance and support, she helped and motivated me to work and organize many competitions successfully without her support it wouldn't be possible for me to successfully organize the competition during my tense , I have organized many events such Dispurian , makeup and Mehandi workshop etc .

And lastly , I want to thank all my teachers, students , friends , Union members and the entire staff for their incredible support . If I have commited any mistake unknowing during my tense the kindy forgive me.

Nayanmoni Bharali
Girl's Common Room Secretary .
Dispur College Student Union 2021-2022

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ শ্ৰদ্ধা তথা আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

পোন প্ৰথমে, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০২১-২২ বৰ্ষৰ 'সমাজ সেৱা সম্পাদিকা' হিচাপে মোক দায়িত্বভাৰ অৰ্পণ কৰাৰ বাবে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা সমূহ দিশপুৰীয়ানক মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ এই কাৰ্যকালত এগৰাকী সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে যিমানখিনি পাৰিছো মোৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ চেষ্টা কৰিছো। লগতে ২০২২ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সমাজ সেৱা বিভাগৰ পালৰ পৰা পৰিবেশ তথা স্বচ্ছতা আদি বিষয়ৰ ওপৰত 'পোষ্টাৰ নিৰ্মাণ' প্ৰতিযোগিতা আৰু 'শ্লোগান' লিখন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো।

শেষত মোৰ এই যাত্ৰাত সকলো দিশতে সুপৰামৰ্শ দি মোক সহায় কৰা শিক্ষাগুৰুসকল তথা বিভাগীয় তত্বাৱধায়ক ড° কুমুদ চন্দ্ৰ নাথ ছাৰক অশেষ শ্ৰদ্ধা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে, নিৰ্বাচনী প্ৰক্ৰিয়া তথা বিভিন্ন দিশত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ NSS গোটটিক মই বিশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভবিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

ধন্যবাদেৰে-

গীতাশ্ৰী দাস
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা-২০২১-২২

Report of Gymnasium Secretary

At the very outset, I want to mentioned that I am proud of our college as it is one of the most prestigious colleges and being a part of the Student's union as a GYMNASIUM SECRETARY in this institutionis truly an honor.

I would like to thank our respected principal sir Dr. Navajyoti Borah and My professor in charge Dr. Ajay Deka Sir. I would also like to thank our magazine secretary Nisha Buragohain for giving me this opportunity to write in this Publication.

During the college week festivals, I organized events likes Mr. Dispur 2022, Armwrestling, Powerlifting, push ups, Plank etc competitions. It really amazed me to witness their performance. At last I would like to thank all our respected teachers , friends, and the Member of Student's union for their co-operation an guidance. I am glad and honored to serve my college. However, If I have committed any mistakes un- knowingly during my tensure as a secretary please kindly forgive me.

"Long Live Dispur College
Long Live Dispur College Students' Union"

Nitish Kalita
Gymnasium Secretary
Dispur college students union 2021-22

College Week Results-2021-22

CULTURAL RALLY
1st : Finance Dept.
2nd : Economics Dept
3rd : History Deptt
Nisukoni : BBA/BCA

FOOTBALL (boys)
1st winner : Dispur United F.C
Hemonta Pawe
Jyotipad Saikia
Aditya Gupta
Banajit Dutta
Sukumar Mazumdar
Arjubir Ahmed
Subham Mazumdar
Simanta Haloi
Runnerup :Soceer F.C
Parikhit Borah
Dipankar Bayan
Prince Roy
Avinash Sarma
Ankit Gurung
Luckought Chakma
Binoy Das
Marchis Patowari
Best Player : Hemanta Pawe

100 m RUNNING RACE (boys)
1st : Nayanjyoti Barman
2nd : Bikash Rai
3rd : Ranjit Mahanta

100 m RUNNING RACE (Girls)
1st : Barasha Saikia
2nd : Afrin Nasim Haque
3rd : Rashmita Bora

200 m RUNNING RACE (boys)
1st : Nipu Chabukdhara
2nd : Banajit Dutta
3rd : Nitumoni Rajbonshi

200 m RUNNING RACE (Girls)
1st : Barbie Gogoi
2nd : Rubi Das
3rd : Priyanka Gogoi

400 m RUNNING RACE (boys)
1st : Pritom Pathak
2nd : Diganta Borah

400 m RUNNING RACE (Girls)
1st : Afrin Nasim Haque
2nd : Jyotishmita Deka
3rd : Anisha Ahmed

SHOT-PHUT (boys)
1st : Kaushik Kashyap
2nd : Debashish Das
3rd : Rohit Baruah

SHOT-PHUT (Girls)
1st : Karishma Kalita
2nd : Nikita Kar
3rd : Dharitri Medhi

KABBADI
Boys : 1st winner :
Himanshu Kalita
Arshad Akhtar
Rahul Kumar Mandal
Bitul Medhi
Sagar Das
Nayanjyoti Barman
Ricky Swargiary
Runnerup :
Tariqul Haque
Rahul Amin

Sajid Ahmed
Subrajit Roy
Bhaskar Jyoti Sarma
Marchis Patowary
Anshuman Rohang
Ankur Haloi
Girls : 1st winner :
Himashri Teron
Babita Nath
Namrata Tumung
Nisha Swargiary
Namrata Thapa
Nikumoni Kalita
Bhanita Talukdar
Runnerup :
Darshana Das
Anindita Sarma
Rubi Das
Jyotishmita Deka
Nikita Kar
Manmi Talukdar
Dhritri Medhi

BEDMINTON
Boys :
Winner : Mridu Gogoi
Runnerup : Jyotipad Saikia
Girls :
Winner : Prity Hazarika
Runnerup : Bepasha Deka

Mr. DISPUR : Afftabur Rehman

PLANK (Girls)
1st : Sneha Singha
2nd : Barsha Rani Deka

PUSHUP (Boys)
1st : Rahul Amin
2nd : Aftabur Rehman

PUSHUP (Girls)
1st : Priyanka Gogoi
2nd : Jharna Prity Das

POWERLIFTING (Girls)
1st : Lucky Das
2nd : Dhriti Medhi
Tabbu Kashyap
Nikita Kar

Miss DISPURIYAN : Chiyasmi Chetia

MEHENDI
1st : Sonia Jesmin
2nd : Tarannum Khatun

RANGOLI
1st : Sonia Jesmin
2nd : Nikita Kar, Niharika Baruah
3rd : Tarannum Khatun

FLOWER MAKING
1st : Madhusmita Borah
2nd : Niharika Baruah, Deepshikia Chaliha
3rd : Megha Roy

POSTER MAKING
1st : Debasish Das
2nd : Sagar Nath

QUIZE
1st : Swarup Sinha, Nibha Kumari
2nd : Rahul Deka, Raj Talukdar
3rd : Deepesh Ray, Akash Suman

MEMORY TEST
1st : Sneha Choudhary
2nd : Tanisha Taskin
3rd : Suvam Sharma

EXTEMPORE SPEECH
1st : Tanisha Taskin
2nd : Sonu Kr. Podder
3rd : Puja Tiwary

SPEECH COMPE
1st : Tanisha Taskin
2nd : Bhagyashree Kalita
3rd : Abhijit Haloi

DEBATE
1st : Bhagyashree Kalita
2nd : Sonu Kr. Podder
3rd : Tanisha Taskin
Best Participate : Tanisha Taskin

CARROM (Single)

Boys :
Winner : Bhaskar Jyoti Sarma
Runnerup : Himanshu Kalita
Girls :
Winner : Sneha Singha
Runnerup : Sushmita Singha

CARROM (Double)
Boys :
Winner : Tariqul Hoque Team
Runnerup : Rahul Kr. Mandal Team
Girls :
Winner : Sneha Singha Team
Runnerup : Susmita Singha Team

CHESS
Boys :
Winner : Dhrubjyoti Rabha
Runnerup : Siddhu Kumar
Girls :
Winner : Jharana Prity Das
Runnerup : Meetali Paul

TABBLE TENNIS
Boys :
Winner : Homnath Sarma
Runnerup : Harjyoti Milan Das

TRG OF WAR
Boys :
Winner :
Debraj Kashyap Pathak
Rahul Kumar Ray
Sarthak Deb Roy
Manash Pratim Deka
Janardhan Roy
Rahul Nath
Jitu Das
Sagar Nath
Rakesh Basfor
Kaushik Kashyap
Girls :
Winner :
Karishna Kalita
Chimpee Gogoi
Heena Firdaus
Himashree Kalita
Sanyara Khatun
Jyotishna Deka
Rimpi Pegu
Bhanita Talukdar
Lucky Das
Nibedita Kalita

SHORT STORY WRITTING
1st : Champak Hazarika
2nd : Tanisha Taskin

LIMARICK WRITTING
1st : Twinkle Das & Anindita Sarma
2nd : Puja Tiwari
3rd : Swarup Sinha

NEWS WRITING
1st : Anindita Sarma
2nd : Tanisha Taskin

BIOGRAPHY WRITING
1st : Manmi Talukdar
2nd : Rinki Pathak

NAIL ART
1st : Nibedita Kalita
2nd : Nikita Kar
3rd : Niharika Baruah & Sonia Yesmin

POT PAINTING
1st : Lavita Kalita
2nd : Shibhangini Dutta
3rd : Sonia Yesmin, Azmin Sultana Ahmed

GLASS PAINTING
1st : Sonia Yesmin
2nd : Azmin Sultana Ahmed
3rd : Nikita Kar

ART
1st : Niharika Baruah
2nd : Krishnamita Das, Lavita Kalita
3rd : Yana Sharma, Azmin Sultana Ahmed

SAND PAINTING
1st : Azmin Sultana Ahmed

2nd : Rimi Dutta
3rd : Sonia Yesmin, Gyandeep Talukdar

LOVER LETTER WRITING
1st : Farin Sultana
2nd : Tanisha Taskin
3rd : Anindita Sarma

PEOM WRITING (Assamese)
1st : Kankan Baishya
2nd : Rishiraj Das
3rd : Swarup Singha

PEOM WRITING (English)
1st : Jyotisha Rangpi
2nd : Gracy Devi, Ankush Haloi
3rd : Tanisha Taskin

ESSAY WRITING (Assamese)
1st : Manmi Talukdar
2nd : Ayesha Begum
3rd : Jyotishmita Das

ESSAY WRITTING (English)
1st : Gracy Devi
2nd : Bhaswati Bairagi
3rd : Kangkan Baishya

SAINING
Borgeet
1st : Keertana Das
2nd : Simashree Sarma
3rd : Nishipriya Konwar
Lokogeet
1st : Pranami Barman
2nd : Nishipriya Knowar
3rd : Keertana Das
Rabha Sangit
1st : Simashree Sharma
2nd : Dishant Haloi
3rd : Bipasha Rabha
Patriotic
1st : Simashree Sarma
2nd : Bornali Mondal
3rd : Nishipriya Knowar
Jayanta Hazarika Sangit
1st : Nishipriya Knowar
2nd : Simashree Sarma
3rd : Dishant Haloi
Bhupendra Sangit
1st : Nishipriya Konwar
2nd : Keertana Das
3rd : Bornali Mondal
Bongeet
1st : Abantika Kalita
2nd : Nishipriya Konwar
3rd : Simashree Sarma
Western Music
1st : Mercy Hlycho
2nd : Progya Bhattacharya
Bihu Geet
1st : Simashree Sarma
2nd : Keertana Das
3rd : Nishipriya Konwar
Jyoti Sangit
1st : Simashree Sharma
2nd : Nishipriya Konwar
3rd : Keertana Das

BEST SINGER : Simashree Sarma

DANCE
Classical Dance
1st : Tabbu Kashyap
2nd : Suchitra Ray
3rd : Avantika Chetry
Semi Classical Dance
1st : Tabbu Kashyap
2nd : Avantika Chetri
3rd : Neelam Choudhury
Morden Dance
1st : Tushar Lama
2nd : Karishma Talukdar
3rd : Hrishikesh Kalita
Bishu Dance
1st : Sujata Talukdar
2nd : Tabbu Kashyap
3rd : Chimpee Gogoi

BEST DANCER : Tabbu Kashyap

মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্ত্বাৱধায়ক/তত্ত্বাৱধায়িকাৰ নাম

সাঃ সম্পাদক	বৰ্ষ	আলোচনী সংখ্যা	আলোচনী সম্পাদক	তত্ত্বাৱধায়ক / তত্ত্বাৱধায়িকা
মঃ আব্দুল মটলিব	১৯৮৫-৮৬	-	-	-
স্বৰ্গীয় কৃপা কলিতা	১৯৮৬-৮৭	-	-	-
শ্ৰী দিগন্ত হাজৰিকা	১৯৮৭-৮৮	-	-	-
শ্ৰী নিপজ্যোতি ভড়ালী	১৯৮৮-৮৯	-	-	-
শ্ৰী দিপক কুমাৰ বৈশ্য	১৯৮৯-৯০	-	-	-
শ্ৰী বীৰেণ কলিতা	১৯৯০-৯১	-	-	-
শ্ৰী মুকুল মেধী	১৯৯১-৯২	-	-	-
শ্ৰী হেমন্ত নাথ	১৯৯২-৯৩	প্ৰথম সংখ্যা	শ্ৰী তপন কুমাৰ হাজৰিকা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী বুদ্ধিন ভূঞা	১৯৯৩-৯৪	-	-	-
মঃ জাকিৰ আলী	১৯৯৪-৯৫	দ্বিতীয় সংখ্যা	শ্ৰী কুশল চন্দ্ৰ কলিতা	ড° নমিতা ডেকা
-	১৯৯৫-৯৬	-	-	-
শ্ৰী ভবেন দাস	১৯৯৬-৯৭	তৃতীয় সংখ্যা	শ্ৰী দিপক কুমাৰ শৰ্মা	ড° চাৰণ কৌৰ
শ্ৰী সুদৰ্শন হাজৰিকা	১৯৯৭-৯৮	চতুৰ্থ সংখ্যা	শ্ৰী নৱজিৎ শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপজ্যোতি কলিতা	১৯৯৮-৯৯	পঞ্চম সংখ্যা	শ্ৰী নিলোৎপল শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ধীৰেণ দাস (ভাঃ)	১৯৯৯-২০০০	ষষ্ঠ সংখ্যা	শ্ৰী নগেন হালৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ৰণোজ কুমাৰ বৰা	২০০০-০১	সপ্তম সংখ্যা	শ্ৰী দেৱজিৎ গগৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী উৎপল দাস	২০০১-০২	অষ্টম সংখ্যা	শ্ৰী দিপাঙ্কৰ দাস	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপ কলিতা	২০০২-০৩	নৱম সংখ্যা (ৰূপালী জয়ন্তী সখ্যা)	শ্ৰী লাচিত হাজৰিকা	ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৩-০৪	দশম সংখ্যা	শ্ৰী নিউটন হাজৰিকা	ড° ৰাণী ডেকা মুদিয়াৰ
-	২০০৪-০৫	-	-	-
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৫-০৬	একাদশ সংখ্যা	শ্ৰী দুলাল বৰ্মন	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী হেমন্ত বড়ো	২০০৬-০৭	দ্বাদশ সংখ্যা	শ্ৰী যোগানন্দ হাজৰিকা	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী চিন্তমণি ৰাজবংশী	২০০৭-০৮	ত্ৰয়োদশ সংখ্যা	স্বৰ্গীয় তিলক ৰাজবংশী	ড° ৰীণা চৌধুৰী
শ্ৰী ৰাজ কলিতা	২০০৮-০৯	চতুৰ্দশ সংখ্যা	শ্ৰী দীপিকা দাস	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী ভাস্কৰজ্যোতি শৰ্মা	২০০৯-১০	পঞ্চদশ সংখ্যা	শ্ৰী মৌচুমী বৰকটকী	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী পংকজ বড়ো	২০১০-১১	ষষ্ঠদশ সংখ্যা	শ্ৰী প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী টুল্লু আব্দুল মালিক	২০১১-১২	সপ্তদশ সংখ্যা	শ্ৰী কাশ্যপ কিশোৰ বৰা	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী মনোজ ঠাকুৰীয়া	২০১২-১৩	অষ্টাদশ সংখ্যা	শ্ৰী বনশ্ৰী দাস	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী অৰুণজ্যোতি বৰা	২০১৩-১৪	উনবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী মুনমী বৰকটকী	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী হিৰকজ্যোতি বৰ্মণ	২০১৪-১৫	বিংশ সংখ্যা	শ্ৰী হীৰামণি নাথ	ড° ৰীণা চৌধুৰী
শ্ৰী নিশান্ত তালুকদাৰ	২০১৫-১৬	একবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী বিশ্বজিত কলিতা	ড° ৰীণা চৌধুৰী
শ্ৰী সত্যম চৌধুৰী	২০১৬-১৭	দ্বাবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী সঞ্জীব কুমাৰ দাস	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী অৰবিন্দ চেতিয়া	২০১৭-১৮	ত্ৰয়োবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী অৰবিন্দ বৰা	ড° ৰাবী বৰুৱা
শ্ৰী সুভাষ শৰ্মা	২০১৮-১৯	চতুৰ্বিংশ সংখ্যা	শ্ৰী গীতিকা শৰ্মা	ত্ৰিবেণী বৰকটকী
শ্ৰী যুগল কিশোৰ দাস	২০১৯-২১	পঞ্চবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী দেবাশীষ ওজা	ত্ৰিবেণী বৰকটকী
শ্ৰী পৰাগ শংকৰ হাজৰিকা	২০২১-২২	ষষ্ঠবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী নিশা বুঢ়াগোহাঁই	ত্ৰিবেণী বৰকটকী

Various Department of Academic Staff

Assamese Department

From the left- Lima kalita, Ajit Prasad Sarma, Dr. Malabika Bhattacharyya, Bornali Borah, Geetilekha Devi Bhgawati

English Department

Sitting from the left- Mrs Swarnali Kalita, Dr Sanjib Kr. Sarma, Mrs. Smriti Deori.
Standing from the left- Mr Sutibra Malakar, Dr. Binoy Chetia.

Education Department

rom the left side - Chayanika Dutta , Dr. Sunita Agarwala, Dr. Bhaswati Baruah, Dr. Parnapriti Bora.

Economics Department

From the left side- Tulika Choudhury, Dr. Himangshu Kalita, Dr. Monalisha Bhattacharyya, Leena Bhagawati, Dhritiraj Sarma.

History Department

n the left side - Karabi Das, Najmeen Ara Rahman, Ratul Bora, Serlin Engjaipi.

Political Science Department

From the left side- Dharitri Thakuria, Dr. Shikha Jyoti Deka, Bagmita Borthakuria, Indrani .C. Mahanta

Various Academic Staff

Philosophy Department

From the left- Dr. Pranita Sarma, Dr. Sashimohan Das, Dr. Mamoni Kalita, Dr. Nazneen Ahmed.

Accountancy Department

From the left- Kuladhar Patowary, Dr. Jyotish Goswami,Dr. Ajoy Kr. Deka, Mr. Rakesh Kalita.

Maths and Stastistics Department

Dr. Kumud Chandra Nath

Finance Department

From the left- Angkita Sarma, Dr. Ajoy Mitra, Dr. Mathur Barman.

Management Department

Dr. Monalisa Choudhury, Mrs. Tribeni Barkataky, Dr. Mousumi Devi.

BBA and BCA Department

Sitting from the left- Banashri Kalita, Bijoyeta Saha, Sabnam Yasmin, Pallabi Kashyap. Standing from left- Abhijeet Buzar Baruah, Farnaz Jamel

Library

From the left- Susmita Devi, Sangita Roy, Ajit Malakar

IQAC

Dr. Ajoy Mitra

Office Staff

From the left- Rachidar Rahman, Bhargab Bora, Ramesh Baishya, Mintu Thakuria, Khogeshor Saikia, Indreni Borgohain Gogoi,Fuleshwari Deka, Rina Talukdar Das, Prasanta Kumar Sarma, Brojen Sarma, Hironyo Gautam, Bikram Das.

Security Guard

Shyam Chetry

Academic Staff with Principal

Dispur college Students' Union (2021-2022) with Principal

College Students' Union (2021-2022)

Glimpses of some special moments

Independence Day Flag Hoisting

Free health check-up

With Shanta Uzir at college freshers

International Women's Day Celebration

Felicitation of Eminent Freedom Fighters of Assam

International Yoga Day Celebration

Rangoli Competition

Nahid Afrin performing at college Freshers

Glimpses of some special moments

Plantation on World Environment Day

Teachers' Day Celebration

Cultural Rally, College Week 2022

44th Arm Wrestling Championship

44th College Foundation Day Celebration

Stakeholders Meet of Greater Ganeshguri Area at Dispur College Auditorium

Independence Day Prabhat Pheri

Inauguration of the wall magazine 'Pragyan'

Some significant achivements of our students

Miss Anindita Sarma received the first prize at the state level essay writing competition.

41st All Assam Elite women Inter Distict Boxing Championship, gold medalist Miss Barbie Gogoi.

Miss Karina Sharma (from left) won a bronze medal at the district level karate championship.

A group of students from Dispur College participated at the' 44th All Kamrup District Arm Wrestling Championship 2022' and won various prizes.

Art Gallery

Art by Kalpajyoti Das

Art by Sagar Nath

Art by Naina Sarma

Art by Sameeran Gogoi

From the desk of Press and Publicity Committee, Dispur College

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহত সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ত শৈক্ষিক কৰ্মশালা

দিছপুৰ কলেজত কেৰিয়াৰ কাউন্সিল প্ৰ...

The Assam Tribune

World No Tobacco Day observed at Jorabat

दिसपुर कॉलेज में उद्यमिता व स्टार्टअप पर सेमिन

Bhimkal cultivat... gains popularit...

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ত বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা সম্পন্ন

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ত বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা

গুৱাহাটীৰ 'জলাফানাটে'ৰ সৈতে দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বুজাবুজিৰ চুক্তি

Rich tributes paid to martyrs of freedom movement

Faculty development pro...

Dr. Pranita Sarma
Convenor, Press & Publicity Committee,
Dispur College

দিশপুৰিয়ান

26th issue